
DEBBIE
MACOMBER
Bir Cedar Cove Romanı
Kızılcık Burnu
Sisters Planet
Çeviren: Nilgün Birgül
NOVELLA

Kızılcık Burnu

DEBBIE MACOMBER

Bir Cedar Cove Romanı

Geçmiş, ondan kaçsak bile bugünümüzü yakalamanın bir yolunu mutlaka bulur...

Beni hatırlıyor olmalısınız: Cedar Cove kasabasından Peggy Beldon... Burada yaşamayı seviyorum ama otelimizde işlenen cinayet nedeniyle hiçbir şey eskisi gibi değil. Öldürülenin, Max Russell adında biri olduğu ortaya çıktı. Neden buraya geldiği ve onu kimin öldürdüğü hakkında hâlâ bir fikrimiz yok. Sadece, katilin bir an önce bulunmasını umuyoruz.

Russell cinayeti bir yana, sizinle paylaşmayı istediğim çok fazla dedikodu birikti. Dinlemek isterseniz, bir fincan çay ve yabanmersinli çörek eşliğinde size hepsini seve seve anlatırım.
Ama önce derin bir nefes alın!

Sisters Planet

NOVELLA
/novellayayinlari
/novellayayinlari

www.novellayayinlari.com
ISBN 978-605-348-713-5
9 786053 487135
online sipariş: okuoku.com

₺19

Kızılcık Burnu

Debbie Macomber

1. Baskı: Haziran 2015
ISBN: 978-605-348-713-5
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©DEBBIE MACOMBER
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı Cilt
İlhan Ergül Matbaası
Sertifika No:29030
Davutpaşa Çifte Havuzlar Yolu. No:8/A
Zeytinburnu/İST
Tel: (212) 674 37 23

NOVELLA

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır.

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal Adı : 44 Cranberry Point
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Editör : Gamze Büyükkaya
Çeviren : Nilgün Birgül
Redaksiyon : Kerem Yıldız
Sayfa Tasarımı : Elif Yavuz
Kapak Tasarımı : Yasin Öksüz

Geçmiş, ondan kaçsak bile bugünümüzü yakalamanın bir yolunu mutlaka bulur...

Kızılcık Burnu

Çeviren: Nilgün Birgül

Sevgili Okuyucularım,

Washington'daki Cedar Cove'u ilk kez ziyaret ediyorsanız, hoş geldiniz! Kasabadaki herkes sizinle tanışmayı dört gözle bekliyor. Eğer burayı daha önce ziyaret ettiyseniz, tekrar hoş geldiniz. Kasaba oldukça hareketli. Charlotte, Jack, Olivia, Grace, Cecilia ve diğerleri gelişmeleri anlatmak için sabırsızlanıyor. Okudukça çeşitli sürprizlerle, aynı zamanda biraz romantizm ve eğlenceyle karşılaşacaksınız.

Beldon'ların oda-kahvaltı otelinde ölen adamla ilgili gizemin tamamen çözüleceğinden emin olabilirsiniz. Sonuçta, Peggy ve Bob sıradan hayatlarına dönmek istiyorlar. Ancak başka esrarengiz olaylar gelişmekte ve içinde McAfee ailesi de var.

Bana yazmak isterseniz, www.debbiemacomber.com sitesine üye olup ziyaretçi defterini imzalayabilirsiniz. Cedar Cove karakterleriyle ilgili gelişmelerden düzenli olarak haber almak istiyorsanız, kayıt olup Cedar Cove tuşuna basın. Sürpriz olarak karakterlerin en sevdiği yemeklerin tariflerini de paylaştım. İnternetiniz yoksa ama yine de hiçbir şey kaçırmak istemiyorsanız, bana yazabilirsiniz: PO. Box 1458, Port Orchard, Washington 98366.

Port Orchard'dan söz etmişken... Eğer yolunuz düşerse, memleketimin Cedar Cove'a ne kadar benzediğini fark edebilirsiniz. Karakterler değil kuşkusuz ama neredeyse diğer her şey. Gerçek hayatta - ve bir kitabın sayfaları arasında- bu tür kasabaları ziyaret etmek harika.

Şimdi lütfen içecek bir şey alın (Peggy Beldon size bir fincan çay ikram edebilir!), rahat bir köşe bulun ve Cedar Cove ziyaretinize başlayın. Burada olduğunuz için çok mutluyum.

En içten sevgilerimle...

Debbie Macomber

Leslee Borger ve muhteşem annesi Ruth Koelzer'e...

Cedar Cove, Washington Sakinlerinden Bazıları

Olivia Lockhart: Cedar Cove'da görev yapan, Stan Lockhart'tan boşanmış, aile mahkemesi hâkimi. Artık Jack Griffin'le evli. Justine ve James'in annesi. Deniz Feneri Caddesi 16 numarada yaşıyor.
Charlotte Jefferson: Olivia'nın dul annesi, bütün hayatını Cedar Cove'da geçirmiş.
Justine (Lockhart) Gunderson: Olivia'nın kızı, Seth'in karısı, Leif'in annesi.
Seth Gunderson: Justine'in kocası. Justine'le birlikte Deniz Feneri Restoran'ın ortağı.
James Lockhart: Olivia'nın oğlu, Justine'in erkek kardeşi. Donanmada görevli, karısı Selina ve kızı Isabella'yla birlikte San Diego'da yaşıyor.
Stanley Lockhart: Olivia'nın eski kocası, James ve Justine'in babası. İkinci karısından da boşanan Stanley artık Seattle'da yaşıyor.
Will Jefferson: Olivia'nın ağabeyi, Charlotte'un oğlu. Evli ve Atlanta'da yaşıyor.
Grace Sherman: Olivia'nın en iyi arkadaşı. Kütüphaneci. Dul. Maryellen ve Kelly'nin annesi. Gül Ağacı Sokağı 204 numarada yaşıyor.
Dan Sherman: Grace'in ölen eşi.
Maryellen Sherman: Grace ve Dan'in büyük kızı. Katie'nin annesi.

Kelly Jordan: Maryellen'ın kız kardeşi. Paul ile evli, Tyler'ın annesi.

Jon Bowman: Fotoğraf sanatçısı, aşçı ve Katie'nin babası. Maryellen'la nişanlı.

Jack Griffin: *Cedar Cove Chronicle*'da gazeteci ve editör. Eski alkolik, Olivia Lockhart'la evli. Karısı Shelly ve ikiz oğullarıyla Nevada'da yaşayan Eric'in babası.

Zachary Cox: Muhasebeci, Rosie'yle tekrar evlendi, on beş yaşındaki Allison ve dokuz yaşındaki Eddie'nin babası. Pelikan Çıkmazı 311 numarada yaşıyor.

Cliff Harding: Emekli mühendis, artık Cedar Cove yakınlarında at yetiştiriciliği yapıyor. Maryland'de yaşayan Lisa'nın boşanmış babası. Grace'le inişli çıkışlı bir ilişkisi var.

Cecilia Randall: Denizci karısı, Cedar Cove'da yaşıyor. Muhasebeci. Denizaltıcı Ian Randall ile evli. Bebeği Allison'ı kaybetmiş.

Bob ve Peggy Beldon: Emekli, Kızılcık Burnu 44 numarada Thyme and Tide adlı oda-kahvaltı hizmet veren işletmenin sahipleri. İki yetişkin çocukları var.

Roy McAfee: Özel dedektif, Seattle Emniyeti'nden emekli. Linnette ve Mack adında iki yetişkin çocuğu olan McAfee'ler Liman Yolu 50 numarada yaşıyor.

Corrie McAfee: Roy'un eşi ve sekreteri.

Troy Davis: Cedar Cove şerifi.

Peder Dave Flemming: Yerel Metodist Kilisesi'nin papazı.

Ben Rhodes: Emekli donanma subayı, huzurevi üyesi. Charlotte Jefferson'la gönül ilişkisi var.

Bir

Yeni ektiği bahçesinden içeri giren Peggy Beldon, kendisini çevreleyen görüntüyü ve mis gibi kokuları içine çekti. Burası onun özel alanı, gerçek huzuru bulduğu tek yerdi. Bremerton'dan Seattle'a doğru süzülmeye başlayan Washington Eyaleti Feribotu'nu seyrederken, Puget Sound denizinin serin ve tuzlu kokusu burnuna geldi. Cedar Cove'da her zamanki mayıs günlerinden biriydi; hafif esintisiyle huzurlu, ılık bir hava.

Peggy bahçe hortumunu açarak bezelye, marul ve sırık fasulye tarhlarının arasında dikkatle yürümeye başladı. Güçlü el becerisi sebze ve baharat bahçelerine yansıyor, güzelliğe olan açlığını önündeki çiçek bahçesiyle bastırmaya çalışıyordu. Her zaman hayallerini süslemiş olan arkasındaki eve bakan Peggy gülümsedi. Cedar Cove'da büyümüş, kasabadaki liseye gitmiş ve Vietnam'dan dönen Bob Beldon'la evlenmişti. Bob'un alkole olan bağımlılığı yüzünden ilk yıllar oldukça zorlu geçmiş, ama sonra evliliğini ve belki Bob'un ha-

yatımı kurtaran ve sonsuza kadar minnettar kalacağı Adsız Alkolikler'i keşfetmişti. AA ile tanışana kadar Bob akşamlarının büyük kısmını ya tek başına ya da arkadaşlarıyla içerek geçiriyordu. İçtiği zaman, evlendiği adama hiç benzemeyen tamamen farklı bir kişiliğe bürünüyordu. Peggy o günleri düşünmekten hoşlanmıyordu. Neyse ki kocası yirmi bir yıldır ağzına içki sürmemişti. Tarhların arasında yürüyen Peggy fideleri dikkatle suladı. Bobby yıllar önce erken emekliliği kabul etmiş ve aldığı kıdem tazminatını Kızılcık Burnu'ndaki evi satın almak için kullanmıştı. Peggy aklı erdiği günden beri bu evi seviyordu. Sinclair Koyu'na tepeden bakan bir arazi üstünde yer alan iki katlı bina 1930'ların sonunda inşa edilmişti ve Peggy'nin gözünde malikâneden farksızdı. Geçen yıllar içinde birkaç kez el değiştiren ve ihtiyacı olan bakımı sağlayacak kimse olmadığı için giderek çürümeye başlayan evi, mali imkânlarını sonuna kadar zorlayan Bob ve Peggy piyasa değerinin oldukça altında bir fiyata almayı başarmışlardı.

Kocası son derece becerikli bir adamdı ve birkaç ay içinde otellerinin tabelasını kapılarına asmışlardı. Ne kadar iş yapabilecekleri, daha doğrusu Thyme and Tide adını verdikleri, oda-kahvaltı hizmeti veren otelin kaç müşteriyi cezbedeceği konusunda Peggy'nin hiçbir fikri yoktu. Elbette emekli maaşlarına destek olacak kadar kazanabileceklerini umuyordu ve gerçekten de öyle oldu. Peggy elde ettikleri başarıyla gurur duyuyordu. Geleneksel ev, içten konukseverlik ve Peggy'nin aşçılığı onlara hem düzenli müşteri, hem de hatırı sayılır bir ün sağlamış, hatta ulusal bir dergide onun özellikle fırın yemeklerini

göklere çıkaran bir makale yayınlanmıştı. Yorumcu, Peggy'nin yabanmersinli çöreklerine ve meyveli pastasına iki tam satır ayırmıştı. Peggy yirmi adet yabanmersini fidanıyla sekiz ahududu kamışını büyük bir sevgiyle şımartıyor, karşılığında her yaz konuklarına ve ailesine fazlasıyla yetecek kadar meyve alıyordu. Hayat, ancak bu kadar mükemmel olabilirdi.

Sonra inanılmaz bir şey oldu.

Yaklaşık bir yıl önce, fırtınalı bir gecenin karanlığında kapılarına bir yabancı geldi. Bu kadar klişe olmasa, Peggy durumu eğlenceli bile bulabilirdi, ama gülecek bir şey yoktu. Adam bir oda kiralayıp içeri kapanmıştı.

O andan itibaren belki yüzlerce defa, Peggy gerekli evrak işlemlerini tamamlaması için adama ısrar etmediğine pişman olmuştu. Adam öyle yorgun görünüyordu ki ona odasını göstermekle yetinmişlerdi. Bürokratik işleri ertesi sabah kahvaltıda halledebilirlerdi.

Fakat sabah olduğunda yabancı ölmüştü.

O günden beri, Peggy bir tür girdaba sürüklendiklerini, kontrol edemedikleri güçler tarafından savrulduklarını hissediyordu. Evlerinde ölmesi yeterince kötü değilmiş gibi, adamın sahte kimlik taşıdığı ortaya çıkmıştı. Hiçbir şey göründüğü gibi değildi. Şerif ve adli tabiple beraber geçirdikleri günün sonunda, cevaplardan çok sorular vardı.

Peggy, Bob'un çim biçme makinesini garajdan çıkardığını gördü. Çalışmaya başlayan motorun sesiyle, tohumlarını sulamaya ara verip bir elini gözlerine siper etti. Evliliklerinin üstünden bunca yıl geçmesine karşın, Peggy birlikte sürdür-

dükleri hayattan hiç sıkılmamıştı. Kusursuz sevgileri kötü zamanları atlatmalarını sağlamıştı. Tabii birbirlerine duydukları aşk da. Bob uzun boyluydu ve formunu korumuştu. Saçlarını her zaman düzgün bir biçimde kestirirdi. Kolları şimdiden bronzlaşmıştı. Bob atölyesini seviyordu ve Peggy onun çam ya da meşe parçalarıyla yarattıklarına hayrandı. Daha gencecik bir kızken Bob Beldon'a âşık olmuştu ve aşkı hâlâ devam ediyordu.

Bununla beraber, son günlerde Peggy endişeliydi. Ölen adamı düşünmek istemiyor, ama bunu başaramıyordu, özellikle geçtiğimiz günlerde ortaya çıkan gerçeklerden sonra. Şerif Davis esrarengiz konuklarının Maxwell Russell olduğunu tespit etmişti. Bu haberi duyan Bob'un şok olduğunu söylemek hafif kalırdı. Vietnam'da Max'le beraber kalmışlardı. Bir süre önce ölen Dan Sherman, Bob, Max ve Stewart Samuels aynı bölükteydi. Güneydoğu Asya'nın balta girmemiş ormanlarında kaybolmuşlar ve sonuç trajik olmuştu.

Ölen adamın kimliğinin tespit edilmesinin ardından, bir başka sarsıcı gerçek ortaya çıkmıştı. Şerif, Özel Dedektif Roy McAfee'nin yardımıyla Max Russell'm ölümünün kaza olmadığını keşfetmişti.

Max'i zehirlemişlerdi.

Yanında taşıdığı su şişesine "tecavüz hapı" olarak bilinen, renksiz ve kokusuz Rohypnol katılmıştı. Doz, Max'in kalbini durdurmaya yetecek kadar yüksekti. Uzun bir yolculuk sonrası yorgun düşen Maxwell Russell yatmaya gitmiş ve bir daha uyanamamıştı.

Bob çim biçme makinesinin üstünde el sallayarak yanından geçti, Peggy bahçesini sulamaya devam ederken içini ani bir sızı kapladı. Şu anda Bob'un hayatı tehlikede olabilirdi, ama Peggy'nin endişelerinde haklı olduğunu kabul edeceğine, her türlü riski göze alır gibi bir hali vardı.

Peggy hortumu kenara bırakırken, Şerif Davis'in devriye aracının Kızılcık Burnu'na döndüğünü görünce birden kaburgalarının arasına bir sancı girdi ve Şerifin Bob'a mantıklı davranmasını söylemesi için dua etti.

Kocası da devriye aracını aynı anda görmüş olmalı ki, motoru susturup çim biçme makinesinden aşağı zıpladı. Şerif eve giden yola saptı ve aracından indi. Bob'un cinayet zanlısı gibi göründüğü ilk günlerde, Davis bu kadar içtenlikle karşılanmıyordu.

Olması gerekenden biraz daha kilolu görünen şerif, Bob'a doğru ilerlemeden önce durup pantolonunu yukarı çekti ve belindeki silahı düzeltti. Konuşmaların dışında kalmak istemeyen Peggy suyu kapadı ve yarısı biçilmiş çimlerin üstünden hızla karşıya geçti.

"Peggy." Davis şapkasının kenarına dokunarak onu selamladı. "Bob'a üçümüzün oturup konuşmasında fayda var diyordum."

Peggy başıyla onayladı, Davis'in onun da konuya dahil olmasını istemesinden memnun kalmıştı.

Bob önlerine geçerek onları avluya götürdü. Peggy sabah ortalığı süpürecek vakit bulduğu için mutluydu. Üçü birlikte Bob'un yıllar önce çam ağacından yaptığı yuvarlak ma-

sanın etrafına oturdular. Bob masayı, beyaz dış cephe kaplamaları tamamlayan koyu bir gri-mavi renge boyamıştı. Çizgili şemsiye açıktı ve avlu güneş ışığına boğulmuştu.

"Hannah Russell'la görüşmem hakkında sizi bilgilendirmem gerektiğini düşündüm."

Birkaç ay önce, Max'in kimliği açıklığa kavuştuktan sonra, kızı Bob ve Peggy'yle görüşmek istemişti. Tedirgin eden bir buluşma olmuş, genç kadının durumu Peggy'nin yüreğini sızlatmıştı. Yine de Hannah'nın sorularına elinden gelen en iyi cevapları vermeye çalışmıştı.

Hannah'ın ise onlara söyleyecek fazla bir şeyi yoktu. Bütün bildiği babasının ona söylediklerinden ibaretti. Yerini açıklamasa da kısa bir yolculuğa çıkacaktı. Ondan son duyduğu buydu. Kaliforniya'ya dönmeyince polise başvurarak kayıp ilanı vermişti. Babasının akıbetini öğrendiğinde aradan neredeyse bir yıl geçmişti.

"Onun için çok üzülüyorum," dedi Peggy. Hannah bir süre önce annesini de kaybetmişti ve artık ailesi olmayan bir yetimdi.

"Son derece keyifsizdi," diye kabul etti Troy. "Babasının öldüğünü öğrenmenin ne kadar acı verdiğini tahmin edebilirsin, ama öldürüldüğünün ortaya çıkması..." Başını iki yana salladı.

"Bunu kimin yaptığı hakkında bir fikri var mı?"

"Hiç yok," dedi Davis. "Nezaketiniz için size teşekkür etmemi istedi. Sizinle konuşmak, babasına olanları kafasında çözümleyebilmesini sağlamış. Peggy, senin yazdığın mektuptan söz etti, onun için büyük anlam ifade ettiğini söyleyebilirim."

Peggy dudağını ısırdı. "Hayatı nasıl gidiyor?"

Şerif duraksadı. "Emin değilim. Artık Kaliforniya'da kalmak için bir sebebi olmadığını söyleyip taşınmayı düşündüğünü ima etti. Ona görüşmeye devam etmeyi önerdim, öyle yapacağına söz verdi."

Peggy genç kadının duygularını anlayabiliyordu. İki ebeveynini de kaybeden Hannah köklerinden yoksun kalmıştı. Peggy onun anılarla dolu, büyüdüğü yerlerden uzaklaşmak istemesini anlayışla karşılıyordu. Gittiği her yer ve baktığı her şey ona çok sevdiği ebeveynlerini hatırlatacaktı.

"Albay Samuels hakkında neler buldun?" diye sordu Bob. Troy Davis'e bakarken gözlerini kısmıştı.

Stewart Samuels, Vietnam'da Bob, Dan ve Max'in yanındaki dördüncü kişiydi. Peggy, şerifin kısa sürece önce onunla bağlantı kurduğunu biliyordu. Albay, Max'in cinayetinden aklanmıştı, en azından Davis için öyleydi ama Peggy kocasının şüpheleri olduğunu biliyordu. Bob ve diğer ikisi, yetmişli yılların başında görevlerine son verilmesi için can atarken, Samuels orduda kalmış ve rütbesini yükseltmişti. "Bu aşamada, albayın zanlı olduğunu düşünmüyorum."

"Duyduğum kadarıyla ordu istihbaratında epey etkiliymiş," diye mırıldanan Bob, bunun yeterli bir sebep olduğunu düşünür gibiydi.

"Washington'da yaşayan kim varsa," diye devam etti Şerif Davis sakin bir sesle, "Sayısız kişiden soruşturdum. Son derece saygın biri. Her zaman yardıma hazır. Belki de onunla bizzat görüşmelisin Bob."

Kocası başını sertçe iki yana sallayarak bu öneriyi reddetti. Bob geçmişiyle bağlantısını olabildiğince aza indirmeye çalışıyordu. Dan'in intiharı ve Max'e olanlarla başa çıkmak zaten yeterince zordu. Geçmişi ve bugüne yansıyan etkilerini ne kadar az düşünürse, o kadar iyiydi.

"Bob tehlikede mi?" diye sordu Peggy açık bir ifadeyle. Kocası bir tehdit ihtimalini kabullenmek istemeyebilirdi, ama Peggy durumla ilgili gerçekçi bir değerlendirme duymak istiyordu.

"Risk altında olabilir," dedi şerif sessizce.

Peggy'nin duymak istediği bu değildi, ama şerifin samimiyetine minnettardı. Ne kadar tatsız olursa olsun, gerçekle yüzleşmek ve önlem almak zorundaydılar.

"Saçmalık," diye diretti Bob. "Biri ölmemi isteseydi şimdiye kadar çoktan mezarda olurdum."

Haklı olabilirdi, ama Peggy kocasının hayatını şansa bırakmak istemiyordu.

"Neden uzun bir tatile çıkmıyoruz?" diye öneride bulundu. Otelden uzaklaşmayalı yıllar olmuştu ve biraz ara verebilirlerdi.

"Ne kadar uzun?" diye sordu Bob.

"Olay çözülene dek," dedi Peggy, gözleriyle yalvararak. Cesur görünme zamanı değildi, en azından kendi açısından.

"Asla." Bob'un hemen reddetmesine şaşırmaması gerekirdi. İnkârla yaşamaya alışmıştı. Hem inkâr, hem şımarıklık! Artık *birinin* ona kendisinin ve Peggy'nin tehlikede olabileceğini hatırlatması gerekiyordu, çünkü öyleydi.

"Cedar Cove'dan ayrılmıyorum."

"Dinle Bob..."

"Hiç kimsenin ve hiçbir şeyin beni evimden uzaklaştırmasına izin vermeyeceğim."

Peggy'nin birden sırtı ürperdi. "Fakat..."

"Hayır Peg," dedi Bob, yüzü kararlı bir biçimde sertleşmişti. "Ne kadar süre uzaklaşmamız gerekiyor? Bir ay? İki?" Duraksadı. "Yoksa daha mı uzun?"

Bu, Troy'un cevaplayabileceği bir soru değildi.

"Max'in ölü bulunmasının üstünden bir yıldan uzun bir süre geçti. Muhtemelen o zaman da tehlikedeydim, değil mi?"

Şerif ve Peggy endişeyle bakıştılar. "Ne söylediğini anlıyorum, ama şimdi bildiklerimizi o zaman bilmiyorduk."

"Kaçmayacağım! Hayatımın yarısını kaçarak geçirdim ve bunu bir daha yapmayacağım. Eğer biri ölmemi istiyorsa, bırakın öyle olsun."

Peggy derin bir soluk aldı.

"Üzgünüm tatlım," dedi kocası, masanın üstünden uzanıp parmaklarını onun parmaklarına kenetledi. "Bu şekilde, sürekli diken üstünde yaşamayı reddediyorum."

"O halde, belki bir uzlaşmaya varabiliriz," dedi Davis. "Sana zarar verebilecek birilerini evine davet etmene gerek yok."

"Ne demek istiyorsun?" diyen Bob öne doğru eğildi, karnı çam masanın yuvarlak kenarına yaslanıyordu. Peggy kendini savunmaya geçse de onun korktuğunu fark etti. Vücut dili, itiraf etmek istemediği şeyleri ele veriyordu.

"Otel için ne kadar rezervasyonunuz olduğunu bilmiyorum, ama daha fazlasını almamanızı öneririm."

"Olanları da iptal edebiliriz," diye mırıldandı Peggy. Kasabadaki bütün işletmeler ekstra rezervasyonu memnuniyetle karşılardı.

Bob bakışlarını Peggy'ye dikti. "Bu seni rahatlatır mı?"

Peggy yutkunup başıyla onayladı.

Bob hâlâ emin görünmüyordu, verdiği bu tek ödüne bile gönüllü değil gibiydi.

"Jack ve Olivia'nın düğününden beri endişeliyim," diye fısıldadı Peggy.

Bob bir hafta öncesinde Jack Griffin'in sağdıçlığını yapmıştı. Max Russell'm cinayete kurban gittiğini öğreneli henüz bir ya da iki gün olmuştu.

"Pekâlâ." Bob'un sesindeki isteksizlik çok açıktı. "Rezervasyonları iptal edeceğiz."

"Müşteri yok," dedi Peggy.

"Müşteri yok," diye onayladı Bob. "Bu olay sonsuza kadar kapanana dek."

Bu durum ekonomik anlamda sarsıcı olacaktı fakat önemli değildi. Önemli olan kocasının güvenliğiydi.

"Olayı bir an önce çözmek için elimden geleni yapacağım," diye söz verdi Troy.

Peggy'nin ne kadar süreceğini merak etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

İki

Cecilia Randall donanma rıhtımında uçak gemisi *John F. Reynolds*'un süzülerek Sinclair Koyu'na girmesini izliyordu. Basra Körfezi'ndeki altı aylık hizmetin ardından, kocası Ian sonunda eve dönmüştü. İnsanlar koltuklarının nasıl kabardığını anlatırken Cecilia onları dinler, bu ifadeyi abartılı ve aşırı duygusal bulurdu. Artık bunun ne anlama geldiğini, nasıl bir duygu olduğunu biliyordu. Devasa gemi Bremerton'a doğru ilerlerken yüreği aşkla, gururla ve vatan sevgisiyle kabarmıştı.

Diğer denizci eşleri, arkadaşlar ve aileler rıhtımı doldurmuştu. Eve hoş geldin pankartlarıyla birlikte rengârenk flamalar rüzgârda çırpınıyordu. Seattle televizyonuna ait haber helikopterleri alanın üstünde daireler çizerek uçuyor, haberi saat beşteki bültene yetiştirmeye çalışıyorlardı. Bulutlu, kasvetli havaya rağmen Cecilia'yı çevreleyen coşku ve heyecan dalgası bulaşıcıydı, kurşuni gökyüzüyle yağmak üzere olan yağmur bile neşesini bozmak için yeterli değildi. Arkada bir bando çalıyor, Amerikan bayrağı esintiyle dalgalanıyordu.

Ortam adeta bir Norman Rockwell tablosu gibiydi.

Cecilia en iyi arkadaşlarının, bacaklarına dolanmış iki ufaklıkla birlikte çılgın gibi el sallayan diğer iki denizci eşi Cathy Lackey ve Carol Greendale'in yanındaydı. Kısa süre sonra kendisi de tekrar anne olmayı umuyordu.

"Sanırım Andrew'u gördüm," diye haykırdı Cathy. Mutlulukla şakıyor, bir kolunu havaya kaldırmış çılgınca sallıyordu. Sonra eliyle işaret ederek küçük oğluna babasını gösterdi.

Beyaz donanma üniformalarının içinde üç bin denizci, hazır ola geçmiş ve uçuş güvertesinin küpeştesine dizilmişlerdi. Bu uzaklıktan Cecilia'nın Ian'ı seçebilmesi imkânsızdı. Rüzgâr yüzünü tokatlarken Cecilia bağırmaya ve el sallamaya devam ediyordu, belki Ian onu görmeyi başarabilirdi.

"Amanda'yı al," dedi Carol, üç yaşındaki kızını Cecilia'ya uzatarak.

Cecilia ufaklığı keyifle kucakladı. Bu küçük kıza sadece bakmanın bile ona acı verdiği bir dönem yaşamıştı. Küçük kızları Allison ve Amanda aynı hafta doğmuştu. Yaşasaydı Allison da üç yaşında olacaktı, ama hayata sadece birkaç gün tutunabilmişti. Kızlarının ölümü birlikteliklerini de sarsmıştı, eğer evlilik sözleşmelerini umursamayarak boşanma taleplerini reddeden bilge bir aile hâkimine rastlamasalardı, istatistiklere kötü sonuçlanan diğer evliliklerden biri olarak geçeceklerdi.

"Ian orada," diye çığlık attı Cecilia, kolunu olabildiğince yukarı kaldırarak. "Babanı görebiliyor musun?" diye sordu Amanda'ya.

Küçük kız kollarıyla sımsıkı Cecilia'nın boynuna sarılmış, yüzünü omzuna gömmüştü.

"Baba orada, baba orada," dedi Carol uçak gemisini işaret ederek.

Amanda başını kaldırıp gülümsedi. Carol kızını tekrar kucağına aldı.

Borda iskelesi indirilip denizcilerin eşya torbaları sırtında karaya ayak basmaları sanki sonsuza kadar sürmüştü. Çok geçmeden her yerde kavuşmalar yaşanmaya başladı. Kocası Andrew'u gören Cathy mutluluktan ağlayarak ona doğru koşmaya başladı.

Cecilia deli gibi Ian'ı arıyordu. Sonra onu gördü: uzun boylu, bronzlaşmış ve formundaydı, beyaz denizci şapkasının altında siyah saçları seçilebiliyordu. Cecilia soluksuz kaldığını hissederek sevinç gözyaşlarına boğuldu.

Bir dakika sonra Cecilia kocasının kollarındaydı. Birbirlerine kenetlenip Ian'ın dudakları onunkileri bulduğunda, Cecilia'nın gözleri yaşlar yüzünden hâlâ bulanıktı.

Altı ayın özlemi ve yoksunluğuyla, yavaşça ve duyguyla öpüştüler. Cecilia'nın soluğu kesildi, dizlerinin bağı çözüldü. Ian eve dönmüş, kusursuz dünyaya tekrar kavuşmuştu. Artık dünya yansa umurunda değildi.

"Seni deli gibi özledim," diye fısıldadı, Ian'ın ensesini parmaklarıyla ovuşturarak. Yüreğinde söylemek istediği çok fazla şey vardı, ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Önemli olan tek şey, bir süreliğine Amerikan Donanması'ndan ödünç alınmış olsa da, Ian'ın onu saran kolları ve sağ salim eve, kendisine dönmüş olmasıydı.

"Of tatlım, hayatımın en uzun altı ayını yaşadım." Ian

onu sımsıkı tutmaya devam ediyordu. Cecilia gözlerini kapatıp uzun süredir beklediği bu anın tadını çıkardı.

Ian'ın üç günlük kara izni vardı ve Cecilia bu sürenin her dakikasını en iyi biçimde kullanmaya kararlıydı. Hem günleri, hem de geceleri. Dönüşü bundan daha iyi bir zamana denk gelemezdi. Cecilia'nın hesaplarına göre önümüzdeki birkaç gün yumurtlama dönemiydi.

Malzeme torbasını omzuna atan Ian, park alanını geçerken önce Cecilia'nın elini tuttu, ama anlaşılan bu kadarı yeterli olmadı ve bu kez beline sarılıp kendine doğru çekti. Dönüp ona gülümsediğinde Cecilia, Ian'ın sevgisinin gün ışığı gibi içine dolduğunu hissetti. Cecilia, güneşin bugün esirgediği yaşam enerjisinden başka karşılaştırabileceği bir şey bulamıyordu. Yağmur çiselemeye başlamıştı, gözlerini birbirlerinden ayırmadan adımlarını sıklaştırdılar.

"Seni seviyorum," dedi Cecilia.

"Seni ne kadar sevdiğimi göstermek için sabırsızlanıyorum." Ian, birden aklına gelmiş gibi sordu: "Bugün işe dönmek zorunda değilsin umarım?"

Cecilia önce onu endişelendirmek için biraz dalga geçmek istedi, ama bunu yapamadı. "Aslına bakarsan, Bay Cox bana üç gün izin verdi." Arabanın anahtarlarını kocasına verip açmasını bekledi.

"Patronunu giderek daha çok sevmeye başlıyorum."

Cecilia da aynı şeyi hissediyordu, özellikle Bay ve Bayan Cox tekrar evlendikten sonra. Çift bir araya geldiğinden beri ofis çok daha huzurlu bir yer olmuştu, ama dubleks

evlerine doğru yol alırken Cecilia'nın düşündüğü şey Cox ailesi değildi. Sık sık bakışları karşılaşsa da fazla konuşmadılar. On dakika sonra evdeydiler.

Ian arabayı kendilerine ait bölgeye park ederken, "Sana gönderdiğim her şeyi geri getirdin mi?" diye sordu Cecilia boğuk bir sesle. Son seyirlerine çıkmadan hemen önce, askeri lojmana taşınma şansı bulmuşlardı.

"Yaptığın çok zalimceydi karıcığım," dedi Ian kaşlarını çatarak.

Cecilia kocasını bu kadar iyi tanımasa, yaptığı muzipliğe kızdığını düşünebilirdi. Oysa Ian'ın gözlerindeki ışıltı farklı şeyler söylüyordu. Eve dönüşe geçtikleri üç hafta boyunca, Cecilia her hafta ona bir gece kıyafeti yollamıştı. Son parçanın içine, eve döndüğünde üstüne giyeceğine dair söz veren bir not yazmıştı. Ian'ın ona yazdığı son e-postada, Cecilia kocasının soluk soluğa olduğunu neredeyse duyabiliyordu.

"Umarım bu küçük oyunlarınla bir canavar yarattığının farkındasındır."

"Ehlileştirmeye can attığım bir canavar," diye fısıldadı Cecilia, öpmek için ona doğru uzanarak.

"Of, tatlım..." diyen Ian öpücüğü yarım kesti. "Hadi içeri girelim. Hemen!"

"Başüstüne," dedi Cecilia, bir asker selamı çakarak.

Ian aşağı inerek arabanın önünden dolaştı, Cecilia'nın kapısını açarak inmesine yardım etti ve arkadaki torbasını tekrar omzuna attı. Keyifle kıkırdayarak, çiseleyen yağmur altında eve doğru koştular. Kapıyı açmaya çalışırken Ian'ın parmakları birbirine dolanıyordu.

Cecilia her yeri pırıl pırıl yapmıştı. Yatak takımları yeniydi, odanın perdelerini kapamıştı. Altı aylık ayrılıktan sonra sevişmek için bekleyemeyeceklerini biliyordu.

İçeri girer girmez Ian çantasını bırakıp ona uzandı, Cecilia istekle kollarını Ian'ın boynuna doladı. Ian karısını kucaklayıp doğruca yatak odasının yolunu tuttu, kapıdan geçer geçmez tekrar onu öpmeye başladı. Dudakları nemli ve sabırsızdı.

Cecilia'yı bırakıp soyunmaya başladı.

"Senin için o siyah geceliği giymemi ister misin?" diye sordu Cecilia.

"Bir dahaki sefere," dedi Ian. Yatağın kenarına oturup ayakkabılarını çıkarırken adeta soluk almıyordu.

"Bir şey daha..."

Ian sorgulayan bakışlarını ona çevirdi.

Cecilia yatakta onun yanına diz çöküp çenesini çıplak omzuna yasladı. "Sanırım bilmen gereken bir şey var."

"Bekleyemez mi?"

"Şey, evet, ama bilmek *isteyeceğin* bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Ne?" diye homurdandı Ian ona doğru dönerek. Cecilia'nın belini kavrayıp gözlerini gözlerine dikti.

Cecilia kocasına gülümsedi, ellerini sevgiyle onun kaslı omuzlarından aşağı kaydırdı. "Bugünün bebek yapmak için mükemmel bir zaman olduğunu düşünüyorum."

Ian'ın gözleri kısa bir an alev gibi parladı. "Hap kullandığını sanıyordum."

Başını yavaşça iki yana sallarken Cecilia'nın tebessümü

biraz daha yüzüne yayıldı. "Artık değil. Altı ay önce çöpe attım."

Ian kaşlarını çattı.

"Sen denizdeyken doğum kontrolüne ihtiyacım yoktu. Ayrıca..."

"Eve döneceğimi bildiğin halde tekrar başlamadın mı?"

"Hayır."

"Ama... ama döndüğümü biliyordun."

"Biliyordum... ve sabırsızlıkla bekliyordum," diye mırıldandı.

"Fakat aşkım, bana hiçbir şey söylemedin! Seni gebelikten koruyacak hiçbir şeyim yok."

"Korunmak istediğimi söyleyen kim?" diye fısıldadı. "Bütün istediğim denizci, bir bebek."

Ian hiç kıpırdamıyordu.

"Ian?"

Kocası doğruldu, sırtını ona dönerek yatağın kenarına oturdu. "Sence bunu önceden konuşmamız gerekmez miydi?"

"Biz... şimdi konuşuyoruz işte."

"Tam son anda."

"Bebek istemiyor musun?"

Ian ayağa kalkarak onun yüzüne baktı. Omuzları çıplak, pantolonunun fermuarı yarı açıktı. Cecilia'nın sorusu altında ezilmiş gibi elleriyle gözlerini ovuşturdu. "Çocuklarımız olsun istiyorum, ama henüz değil."

"Düşünmüştüm ki..."

"Henüz çok erken aşkım."

"Üç yıl oldu." Ian denizdeyken Cecilia'nın çocuk isteği

giderek artmıştı. Tekrar hamile kalmadan önce okulunu bitirmesi mantıklıydı, ama bunu başarmış ve harika bir iş bulmuştu. "Ben hazırım Ian."

Ian'ın omuzları sarktı. "Ben değilim... seni hamile bırakmayı göze alamam." Pantolonunun fermuarını çekti, gömleğini alıp üstüne geçirdi. Düğmelerini rekor denecek bir hızla iliklleyerek şifoniyerin üstündeki araba anahtarlarını kaptı.

Cecilia dudağını ısırdı; Ian haklıydı, daha önce söylemesi gerekirdi. Neredeyse her gün e-postayla haberleşiyorlar ve mümkün olduğunca telefonla görüşüyorlardı. Eve dönmeden önce bu konuyu konuşmak için fazlasıyla zamanları olmuştu.

Ian yatak odasından çıkarken kapıda durup ona döndü. "Orada bekle," dedi, parmağını Cecilia'ya uzatarak.

"Nereye gidiyorsun?"

Ian sabırsızlıkla zayıf bir kahkaha attı. "Eczaneye. Orada bekle tamam mı? Göz açıp kapayana kadar döneceğim."

Sanki güneş bulutların arkasına saklanmış gibiydi.

Belki, derinlerde bir yerlerde, Cecilia Ian'ın tepkisinin böyle olacağını biliyordu. Kocası yeni bir hamilelikten, hamileliğin Cecilia'ya ve bir çift olarak kendilerine getirecekleri̇nden korkuyordu.

Cecilia onun korkularını anlayabiliyordu çünkü aynı korkuları kendisi de yaşamıştı. Ian'ın da yaşananları geride bıraktığına inanmış ya da inanmak *istemişti*. Görünüşe bakılırsa tamamen yanılmıştı.

Üç

Maryellen Sherman neşe ve coşkuyla elindeki karton koliyi kiralık evinden dışarı taşıyıp arabasının bagajına yükledi. Çok yakında Jon Bowman'la evlenerek onunla birlikte yaşamaya başlayacaktı.

Bütün olanlardan sonra aslında imkânsız görünüyordu, ama aralarındaki engelleri kaldırmışlardı. Maryellen artık ona olan aşkını gizlemiyor, gizlemek zorunda da hissetmiyordu; duygularını karşılıklı itiraf etmişlerdi. Yanlış anlamaları geride bırakmışlar, gurur ve öfkeyi bir kenara koymuşlardı.

Jon elinde ikinci bir koliyle onu izleyip ilkinin yanına yerleştirdi. Maryellen'ın elini tutup hafifçe sıkarak sonunda yaşanan güzel şeyler için ne kadar mutlu olduğunu ifade etmeye çalıştı.

Onlar arabayı yükleyip hızla geri dönerken, dokuz aylık kızları Katie keyifle beşiğinde uyuyordu. Maryellen kızının uyanmasına sadece birkaç dakika kaldığının farkındaydı ve eşyaların çoğu paketlenmemişti bile.

"Şimdilik bu kadar mı?" diye sordu Jon. Elleri belinde salona göz gezdiriyordu.

"Sonra biraz daha taşırım," diye söz verdi Maryellen. Toplanmaya yeni başlamıştı. Neredeyse on dört yıldır bu kiralık evde yaşıyordu ve bu süre içinde biriktirdiği dökümtülerin haddi hesabı yoktu. Giysileri ve kitapları tasnif edip hangilerinin kalacağına, hangilerinin atılacağına karar vermek haftalar sürmüştü.

"Ne kadar daha?" Jon'ın sesinde bıkkınlık seziliyordu.

"Çok. Şimdi birkaç koli daha toplamak ister misin?" Evin yolunu tutmadan önce arabanın arka koltuğunu doldurmayı umuyordu.

"Tek istediğim seni bir an önce evimde görmek." Maryellen'ın sabırsızlığı Jon'ın sesine de yansıyordu.

"Ben de orada olmaya senin kadar hevesliyim." Minik mutfağa geçip o gün neler götürebileceklerine baktı. Taşınmanın bu kadar karmaşık ve sinir bozucu olabileceğini düşünemezdi.

"Annenle düğün tarihini konuştun mu?"

"Anma gününün mükemmel olacağını düşünüyor." Maryellen gülmemek için kendini zor tuttu. Annesinin Jon'la sonunda evlenmeye karar verdikleri için rahatladığını biliyordu, ama zaten bir çocukları olduğu için, Grace Sherman'a göre tören haklarını kaybetmişlerdi.

"Gösterişli bir düğün istemediğinden emin misin?"

Maryellen başını iki yana salladı. Buzdolabını açıp içi buzlu çay dolu uzun bir sürahi çıkardı. İlk evliliğinde yete-

rince gösteriş ve ışıltı yaşamıştı. Düğün harikaydı, oysa evlilik için aynı şey söylenemezdi. Genç ve tecrübesizdi; bir yıl sonra gerçekleşen boşanmayla yaşadığı bozgunun etkilerini uzun süre üstünden atamamıştı.

Bu olaydan on iki yıl sonra Jon'la tanıştığında ona âşık olmaktan korkmuştu. Onu reddetmiş, aşağılamış, hayatından uzak tutmak için elinden geleni ardına koymamıştı. Söylediği ve yaptığı şeyler aklına geldiğinde utancından yerin dibine geçiyordu.

Jon dolaptan iki bardak alıp tezgâhın üstüne koydu. "Koca tarafı kelepire konmuyor, biliyorsun?"

Maryellen'ın tepesi öyle attı ki, gözlerinden fışkıran kıvılcımları saklaması imkânsızdı. "Bunu bir daha söylersen, yemin ederim... burnundan getiririm."

Jon'ın sert hatları kısa bir tebessümle yumuşadı. Yakışıklı bir adam değildi. Sırık gibiydi, kolları ve bacakları upuzundu, siyah saçları, derin bakan gözleri vardı ve muhtemelen Maryellen'ın gördüğü en yetenekli fotoğrafçıydı. İşleri Seattle'ın en iyi galerilerinde sergileniyor ve ünü giderek artıyordu.

"Artık her şeyi biliyorsun," dedi, başını önüne eğip gözlerini kaçırarak.

"Sen de benim hakkımda her şeyi biliyorsun," diye hatırlattı Maryellen.

İkisinin de kendi sırları, geçmişten gelen ufak tefek acı dolu kalıntıları vardı. Oysa artık sadece birbirleri için vardılar ve Maryellen boşandığından beri ilk kez o evliliğin süregelen yaralarını iyileştirebileceğini düşünüyordu. Jon'la ikisini ayrı

düşüren şeyin geçmişleri olduğunu biliyordu. Her şeye rağmen en başından beri birbirlerinin çekim gücüne karşı koyamamışlar, ancak ne pahasına olursa olsun saklamak istedikleri sırlar onları neredeyse ayırmayı başarmıştı.

"Hapishane geçmişi olan sen değilsin," diye mırıldandı Jon. Ellerini Maryellen dudaklarına götürdü. "Karın olmak başıma gelen en güzel şeylerden biri diye düşünüyorum. Seninle karşılaşana kadar kendi yarattığım hapishanede ben de tutsaktım." Kulağa dramatik gelse de söylediklerinde ciddiydi.

Jon'ın tebessümü mutfağı aydınlatmaya yetiyordu. Maryellen kolunu onun beline dolayıp yüzünü vücuduna gömdü. "İşin gerçeği, kalan hayatımı seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum."

Jon kollarını biraz daha sıkarken, Maryellen onun içini çektiğini fark etti. "Düğüne kadar burada yaşamak zorunda olman sence de biraz saçma değil mi?"

"Belki, ama beklemeyi tercih ederim." Maryellen sayısız hata yapmıştı ve bu evlilikte hiçbirini tekrarlamak istemiyordu. Düğün gecelerinin özel olmasını istiyordu.

"Bir çocuğumuz var, o yüzden sanki..." Jon'ın sesi azalarak yok oldu.

Maryellen başını eğerek onun yüzüne baktı. Kalbinden geçenleri nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. "Senin için çok mu önemli?"

"Hem de çok, ama madem bu kadar önemsiyorsun, bekleyebilirim."

Başıyla onaylayan Maryellen, minnetini göstermek için

uzanıp Jon'ın çenesini öptü. Jon parmaklarını onun kara saçlarına geçirip dudaklarını ağzına bastırdı. Maryellen tutku ve arzunun tadını alabiliyordu ve neredeyse kendinden geçmek üzereydi. Bu yaşadıkları çok yeni ve çok heyecan vericiydi. Birbirlerine duydukları fiziksel ihtiyaç daima patlamaya hazırdı, açlıkları inkâr edilecek gibi değildi.

Katie'nin arkadaki yatak odasından gelen çığlığıyla Jon içini çekerek öpücüğü yarım bırakmak zorunda kaldı.

Maryellen, Katie'nin odasına ulaştığında kızı çoktan beşiğinde ayağa kalkarak kollarını annesine uzatmıştı. Maryellen onu kaldırdı, bezini değiştirdikten sonra mutfağa getirip sandalyesine oturttu. Meyve suyu ve ararot krakerinden oluşan atıştırmalığı onu bekliyordu.

Tamamen uyanan ve keyfi yerinde olan Katie meyve suyu fincanını kaparak iştahla ağzına götürdü. Höpürdeterek bir yudum aldıktan sonra hızla plastik tepsisinin üstüne çarptı.

"Ne zaman ona baksam bir mucize duygusuna kapılıyorum," diyen Jon kızıyla aynı göz hizasına gelmek için çömeldi. "Sen babanın küçük kızısın, değil mi?"

Katie dört dişini açığa çıkaran bir tebessümle ona karşılık verdi.

Jon otomatikman tezgâhın üstündeki kamerasını kapıp fotoğraf çekmeye başladı.

"Jon," dedi Maryellen, gülmesini tutamayarak. Jon'ın yapacağı her şey önceden tahmin edilebilirdi. Liman Caddesi Sanat Galerisi'nde onunla beraber çalışmaya başladığında, Jon ona defalarca çıkma teklif etmişti. Hayatında yeni bir

erkek istemeyen Maryellen her defasında onu geri çevirmiş, ama daha fazla direnememişti. Hamile kaldığını keşfettiğindeyse şok yaşamış, Jon'ı çocuğundan ve hayatından uzak tutmak için elinden geleni yapmıştı.

Diğer birçok kadın gibi Maryellen bekâr bir anne olmayı tercih etmişti. Katie doğana kadar onun bir babaya olan ihtiyacını ve çocuk büyütürken kendisinin Jon'ın yardımına ve desteğine nasıl muhtaç olduğunu hissetmemişti. Ancak artık çok geç gibi görünüyordu. Jon'ın kızına olan sevgisi çok açıktı, ama kendisiyle bir şeyler paylaşmaya niyetli değildi.

Jon kızının fotoğraflarını çekmeyi bitirdiğinde kamerasını Maryellen'a odakladı, itiraz etmesine fırsat bırakmadan birkaç kare aldı. İlişkilerinin ilk döneminde, kamerasını ilk kez ona çevirdiğinde Maryellen hem utanıyor, hem de gururu okşanıyordu. Oysa şimdi ona tamamen güveniyor, Nikon'u ona doğrulttuğunda içinde bulunduğu ortam ne olursa olsun, asla itiraz etmiyordu. Jon pek çok anlamda merceğin arkasında daha rahattı. Kişiliğini ve duygularını fotoğraf aracılığıyla daha iyi ortaya koyuyordu.

"Katie'nin ve senin bir an önce benimle yaşamaya başlamanızı istiyorum," dedi, filmi sarıp kartuşu çıkarırken.

"Uzun sürmeyecek. Sadece iki hafta."

Jon itiraz edecek gibi göründü, ama sonra fikrini değiştirdi. "Bu kadar zaman bekledikten sonra, fazladan iki hafta beni öldürmez sanırım."

"Umut, zevkin yarısıdır."

Jon, ne olduğunu anlayamadığı bir şeyler homurdandı.

Söylediklerini tahmin eden Maryellen gülümsedi.

"Peder Flemming'den nikâhımızı kıymasını isteyebileceğimizi düşündüm." Maryellen düzenli olarak kiliseye giden biri değildi, ama annesinin en iyi arkadaşı Olivia Lockhart geçtiğimiz günlerde Jack Griffin'le evlenmiş ve Metodist papazın yönettiği törenden Maryellen çok etkilenmişti.

"Yargıç Lockhart olmaz mı? Yoksa Griffin mi demeliyim?"

"İki ismini de kullanıyor," dedi Maryellen.

Jon başıyla onayladı.

"Ben... ben dini bir tören tercih ederim." Olivia çok uzun süredir aile dostlarıydı, ama Maryellen şimdiden resmi nikâh törenine tavır koymuştu. Jon'ı kalan hayatı boyunca seveceğine Tanrı'nın ve cemaatin önünde yemin etmek istiyordu.

Jon gözlerini kıstı. "Kilisede mi evlenmek istiyorsun? Emin misin?"

"Ya Metodist kilisesinde ya da sakıncası yoksa senin evinde. Ne dersin?" Sırtını Rainier Dağı'na veren ve Puget Sound'u tepeden gören arazi Jon'a büyükbabasından miras kalmış ve Jon bu arsanın üstüne iki katlı çok güzel bir ev yapmıştı.

"Bana uyar," dedi Jon. "Ya davet?"

"Onu da evde hallederiz." Maryellen aniden çok fazla şey istediğini düşündü. "Pek fazla konuğumuz olacağını sanmıyorum. Sadece aile, birkaç yakın arkadaş. Bütün yapmamız gereken düğün pastası ve şampanya ikram etmek. Eğer hava izin verirse, dışarıda bile evlenebiliriz." Araziyi kaplayan yabani orman gülleri ve çiçeğe duran açelyalarla bahçe nefes kesici olacaktı.

Jon başıyla onayladı. "Belki birkaç çeşit aperitif hazırlarız. Bir ya da iki gün önceden kolayca hallederim."

"Jon..."

"Fotoğrafları bir arkadaşım çekebilir, ama seninkileri kendim çekmek istiyorum."

Maryellen, onun düğün konusuna ısınmaya başladığını söyleyebilirdi. "Bütün bunları iki hafta içinde halledebilir miyiz?" diye sordu.

Jon hiç tereddüt etmedi. "Elbette hallederiz." Maryellen keyifle gülümseyince devam etti: "Başka bir isteğin var mı?"

Vardı ama Maryellen nasıl soracağını bilmiyordu.

"Ne?" Jon'ın sorusu Maryellen'ın duygularını hissetmişçesine temkinliydi.

"Konuk listesi..."

"Kaç kişi?"

"Sayıyla ilgili bir konu değil. Annem, kız kardeşim ve birkaç yakın arkadaş. Davet etmek istediğim iki kişi daha var, ama onaylamayacağını biliyorum."

Katie çığlık atarak elindeki fincanı tepsiye fırlattı.

Jon, Maryellen'ın alnını öptü. "Biliyorsun, sana karşı çıkacağım neredeyse hiçbir şey yok. Kimi davet etmek istiyorsun?"

Maryellen ona doğru eğildi, söylediğinde yüzünü görmek istemiyordu. "Babamı ve üvey anneni." Erkek kardeşini korumak adına ebeveynlerinin nasıl onu gözden çıkardıklarını Jon kısa süre önce itiraf etmişti. Mahkemede yalancı şahitlik yapmışlar ve bunun sonucunda Jon uyuşturucu kaçakçılığından mahkûm olarak yedi yıl hapiste yatmıştı. O dö-

nemde ve sonrasında, Jon bir daha ne babasıyla ne de annesiyle konuşmuştu.

Birden gerilen Jon yavaşça Maryellen'ı bıraktı. "Hayır. Onlar artık hayatımın bir parçası değil. Beni dışladılar ve..."

"Onlara ait bir tek sen kaldın." Jon'ın erkek kardeşinin trajik ölümünün ardından Maryellen ebeveynlerinin Jon'a ihanet ettiklerine ve kardeşinin, işlediği suçlarla yüzleşmesi için baskı yapmadıklarına pişman olduklarından emindi.

Jon, Maryellen'ın omuzlarını sımsıkı kavradı, duygularının hararetiyle neredeyse canını yakıyordu. "Bir daha bu konudan asla söz etmeyeceğiz, anlıyor musun? Katie ve senden başka ailem yok." Titrek bir soluk alarak omuzlarını bıraktı.

Maryellen itiraz etmek ve Jon'la ailesi arasındaki ilişkiyi düzeltmek istiyor ama onun henüz buna hazır olmadığını görebiliyordu. Jon'ın ebeveynlerinin, hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir torunları vardı ve bunun yeni bir başlangıç için iyi bir sebep olduğuna kuşku yoktu. Yine de, özellikle Jon bu kadar katıyken, araya girmesi doğru olmayacaktı.

"Balayına ne dersin?" diye sordu Jon. "Abartılı bir şey olması şart değil, ama bir ya da iki gecelik kaçamak yapabiliriz."

"Balayı mı yapmak istiyorsun?" Maryellen taşınma ve düğün planlarına kendisini öyle kaptırmıştı ki, balayı aklına bile gelmemişti.

"Kesinlikle balayı istiyorum."

"Thyme and Tide'a ne dersin?" Bob ve Peggy Beldon'ın işlettiği otelin kasabadaki en iyi yer olduğu söyleniyordu.

Jon başını iki yana salladı. "Oraya çoktan baktım, cina-

yet olayı çözülene kadar müşteri kabul etmiyorlarmış."

"Ya..." İşte bu hayal kırıklığıydı.

"Seattle'da bir geceye ne dersin? İkimiz baş başa? Annen, Katie'ye bakar, değil mi?"

Maryellen hafifçe güldü. "Bir dakika bile düşünmeden."

"Öyleyse Seattle?"

Maryellen başıyla onayladı.

"Balayı en güzel kısmı olacak." Jon onun burnunu öperken, Katie sanki daha komik bir şey görmemiş gibi kıkırdadı. "Bu seni eğlendiriyor, değil mi?" dedi Jon gülümseyerek. "Sanırım ne demek istediğini anlıyorum."

"Güzel bir düğün olacak," dedi Maryellen inançla. Bu beklenti, toplanma ve taşınma karmaşasını çekilir hale getiriyordu. İki hafta içinde Jon'la evlenecekti ve üçü bir aile olacaktı.

Dört

Charlotte Jefferson mahkeme için gergin bir halde giyindi. Aile Mahkemesi'nde yargıç olan kızını gururla izleyerek Kitsap İlçe Adliyesi'nde sayısız günler geçirmişti. Charlotte'a göre, kızı eyaletteki en bilge yargıçlardan biriydi. Olivia'yı kara cübbesinin içinde bütün resmiyetiyle kararlarını açıklarken seyretmek bile onu heyecanlandırıyordu.

Oysa bugün öğleden sonra Charlotte, Olivia'nın değil, Yargıç Robson'ın mahkeme salonunda olacaktı. Üstelik yalnız da değildi. En yakın arkadaşlarının bir kısmı sivil itaatsizliklerinin sonuçlarına katlanmak üzere yanında olacaklardı. Yine de, eğer iş oraya varırsa, Cedar Cove'da bir sağlık ocağı açılması için belediye meclisini harekete geçirmek adına kodeste birkaç gün, ödenecek küçük bir bedel sayılırdı.

Laura, Bess ve aralarında Ben Rhodes'un da olduğu diğer arkadaşları, saat birde Yargıç Robson'ın mahkeme salonunun önünde buluşmak üzere sözleştiler.

Charlotte en şık gündelik elbisesini, 1966'da Paskalya

için aldığı, saten bandına beyaz bir tüy iliştirilmiş, geniş kenarlı sarı şapkasıyla tamamladı. Eğer Yargıç Robson onu hapsetmeye karar verirse, o hücreye kilise ayinine gider gibi kaliteli giyinmiş bir biçimde girmek istiyordu.

Olivia ve Jack hapis cezası ihtimalini mümkün görmüyorlardı ama Charlotte, Yargıç Robson'la ilgili dedikodular duymuştu. Olivia'dan daha kuralcı, ödün vermeyen bir adamdı ve yine dedikodulara göre, vicdansızlığı alışkanlık haline getirmişti.

Kapı zili çaldı ve Harry kendinden beklenmeyen bir enerjiyle yatağının ayakucundan aşağı atlayarak salona yöneldi. Olivia ve Jack kasaba dışında balayında oldukları için Charlotte gelenin kim olduğunu merak etti. Utancından, torunu Justine'den ona eşlik etmesini isteyememişti. Olivia kuşkusuz ve ne yazık ki bütün olanlardan haberdardı, ama Charlotte ailenin diğer bireylerinin ve arkadaşlarının bunu duymasını istememişti. Tabii böyle bir haberi sır gibi saklamanın imkânsız olduğunun da farkındaydı.

Ön kapıdaki gözetleme deliği aradığı cevabı verdi. Ben Rhodes her zamanki zarif ve şık haliyle kapının diğer yanında duruyordu. Yaşına rağmen, onu görünce Charlotte'un kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Dul bir kadın olarak geçirdiği bunca yıldan sonra, âşık olmak ve hayatını değiştirmek için çok yaşlı olduğunu düşünürdü, ama Ben Rhodes kesin varsayımların bile yanlış olabileceğini göstermişti.

"Ben!" Charlotte ön kapıdaki dört kilidi teker teker açtı. "Burada ne işin var?" diye sordu, onu gördüğü için sevinçten

havalara uçtuğu halde. "Mahkeme salonunda buluşacaktık, unuttun mu?"

"Biliyorum, ama en beğendiğim hanıma adliyeye kadar eşlik edebileceğimi düşündüm. Hazır mısın?"

Charlotte çiçekli elbisesinin eteğini düzeltirken, bir anlığına da olsa kendini 1950 müzikallerinden birinin kahramanı gibi hissetti. Ben, bütün bu karmaşayı skandal yerine bir maceraya dönüştürmüştü. Hatta daha kötüsü bile olabilirdi. "Nasıl görünüyorum?"

Ben'in dudaklarından bir tebessüm geçti. Charlotte bazen onun muhteşem Kübalı aktör Cesar Romero olmadığını hatırlamakta güçlük çekiyordu. Ben, diğer adamın neredeyse kopyasıydı. "Harika görünüyorsun," dedi Charlotte'a.

Macera olsun ya da olmasın, Charlotte sinirlerini kontrol etmekte güçlük çekiyordu. "Of, Tanrım... bize neler olacağını hiç bilemiyorum."

Ben nazikçe onun elini okşadı. "Meclisin bu tür olumsuz bir tanıtım isteyeceğini sanmıyorum. Sağlık ocağı için gösteri yapan bir avuç yaşlıyı cezalandıran kasaba hakkında Seattle gazetelerinin neler yazacağını tahmin edebiliyorum."

"Yasadışı toplantı," diye mırıldandı Charlotte dişlerinin arasından. "Bu kasabanın uyanması için gerekliyse, ben kendi payıma düşen cezayı çekmeye razıyım." Ben'in yanında olmak onu güçlendirmişti. Ben ona cesaret aşılıyor, prensiplerinin arkasında durmasına ve görüşleri doğrultusunda hareket etmesine yardım ediyordu.

"Sana tamamen katılıyorum. Bununla beraber..." Ben

duraksadı, sonra yavaşça soluğunu bıraktı. "Hapis yatma konusunda endişeye gerek olmadığını düşünüyorum. Muhtemelen sadece para cezası alacağız."

Charlotte emin olamıyordu. *Endişeliydi*, özellikle Yargıç Robson'ın şöhretini düşündüğü zaman. Onu elebaşı olarak mı göreceklerdi? Şerif Davis'e karşı çıktığında bütün sadakatleriyle yanında duran arkadaşları için daha da endişeleniyordu.

"Bir avukat tuttum," diye ona bilgi verdi Ben. Daha önce onları mahkemede temsil etmeyi kabul etmişti, ama anlaşılan fikrini değiştirmişti.

Charlotte işin içine avukatları katmak istemiyordu. Öncelikle, bir servete maloluyorlardı ve ikincisi, Ben hangi avukatı seçmiş olursa olsun, döndüğünde Olivia'ya bir şeyler fısıldayacağına kuşku yoktu.

"Sharon Castor bizimle mahkeme salonunda buluşacağını söyledi."

"Sharon Castor olamaz," diye haykırdı Charlotte. Avukata Olivia'nın salonunda sık sık rastlıyordu. Aslında Sharon, boşanma davasında Rosemary Cox'ı temsil etmişti. Kızı Olivia tarihe geçecek bir ortak velayet kararına hükmettiğinde Charlotte salondaydı; bu kararıyla çiftin yeniden bir araya gelmesini sağladığına inanıyordu.

"Ah, Tanrım," diyerek içini çekti. "Gitsek iyi olacak." Yatak odasına geçip içinde ilaçlarının ve gece kreminin olduğu valizini aldı ve her ihtimale karşı mantosuna uzandı. Soğuk bir gündü ve okuduklarından öğrendiğine göre hapishane hücreleri çok esintili oluyordu. Son bir kez odasına göz

gezdirdi. En kötüsü başına gelir de cezası kesinleşirse, Harry'ye bakması için Justine'i arayacaktı.

"Charlotte," dedi Ben, salona girdiğinde başını iki yana sallayarak. "O valize ihtiyacın olmayacak."

"O kadar emin olma," diye karşılık verdi sertçe. "Yargıç Robson ibret olsun diye beni cezalandırmak isteyebilir. Hazır olmak istiyorum." Kendini bildi bileli en kötüsü için hazırlanır, ama en iyisini ummaya devam ederdi.

Ben ona itiraz etmeye çalıştı, ama Charlotte fikrini değiştirmedi. Sonunda, valiz arabanın bagajındaki yerini aldı.

Adliye binasına ulaştıklarında Helen, Laura ve Bess Yargıç Robson'ın mahkeme salonunun önünde toplanmıştı bile. Üç kadın deli gibi Charlotte'un yanına koştu.

"Şu kadarını söylüyorum ki, hiç kimse üstümü arayıp bunu anlatacak kadar uzun yaşayamaz," diyen Bess, kollarını kaldırarak karate pozisyonu aldı. Bütün huzurevi sakinleri birkaç yıl önce bireysel savunma dersleri almışlar ve Bess hiçbir dersi kaçırmamıştı.

"Yine *Karate Kid* videolarını mı seyrettin sen?" diye söylendi Charlotte.

Bess öfkeyle onu süzdü. "Ben şaka yapmıyorum Charlotte."

"Sence yargıç örgü şişlerimizi hücreye sokmamıza izin verir mi?" diye sordu Laura. "İşin gerçeği, başlamayı düşündüğüm bir sürü yeni yıl projem var ve açıkçası içerdeki zamanı iyi değerlendirebilirim."

Tam Charlotte cevap vermeye hazırlanıyordu ki, Sharon

Castor, Ben'e doğru yaklaştı. "Herkes burada mı?" diye sordu.

Ben başıyla onayladı.

"Ben bize yasal bir temsilci tutmuş," diye arkadaşlarına fısıldadı Charlotte. "Söylediğine göre yargıç bize para cezası vermekle yetinecek."

"Hepsi bu mu?" Laura'nın sesinde hayal kırıklığı vardı. "Ben hapis cezası umuyordum."

Onun aksine Bess ellerini kavuşturup gözlerini gökyüzüne doğru kaldırdı. "Tanrı Ben'i kutsasın."

Charlotte bütün bunları tek başına omuzlamak zorunda kalmadığı için minnettardı. Arkadaşlarının başını derde sokan oydu ve muhtemel sonuçlardan kendini sorumlu tutuyordu.

"Sırada biz varız," diye ilan etti Sharon Castor. "Salona hep birlikte girelim."

Charlotte şapkasını düzeltti. Ben onun elini tuttu ve küçük grup mahkeme salonuna doğru yürüdü. Sharon ve Bess en öndeydi, onları Helen ve Laura izliyordu. Charlotte ile Ben ise arkaya kalmışlardı.

Salonun dolu olduğunu ve ayakta kaldıklarını gören Charlotte hayal kırıklığına uğradı. İlk dikkatini çekenler Thyme and Tide'ın sahibi Bob ve Peggy Beldon oldu.

"Yanındayız Charlotte," diye seslendi Peggy.

Justine ve kocası Seth de oradaydı. Seth, neredeyse bir yaşma gelen Leif'i tutuyordu. Ufaklık babasının kollarında kıvranıp duruyordu, ama Charlotte'u görünce sakinleşti. Justine ona el salladığında Charlotte gözlerine dolan yaşları kırpıştırarak hızla savuşturmaya çalıştı. Kasabanın yarısı onlara

destek vermek için salona gelmiş gibiydi.

Ünlü olmanın tadını çıkaran Bess ve Helen, Bağımsızlık Günü geçit töreninde yürüyorlarmış gibi kraliçe edasıyla el sallıyorlardı.

"Bundan haberin var mıydı?" diye sordu Charlotte, omzuna kadar gelebildiği Ben'e bakmak için başını kaldırarak.

"Aslında hayır," diye itiraf etti Ben, çevresine bakıyordu. "Troy Davis bile burada."

Onları tutuklayan şerif, şimdi çabalarına destek vermek için mahkeme salonundaydı. Charlotte, Troy'u her zaman sevmişti ve şu an onun yaptığı takdir hatasını bağışlamaya hazırdı. Aslında, gösteriye son vererek dağılmayı reddettikleri için zavallı çocuğun onları tutuklamaktan başka çaresi yoktu. Aynı fikirde olsa da olmasa da, kanun karşısında yemin etmişti. Bugün mahkeme salonunda olması ise, gerçek duygularını açıkça ortaya koyuyordu.

"Roy ve Corrie McAfee de burada," diye fısıldadı Ben.

McAfee'ler, Cedar Cove camiasına sonradan katılmışlardı. Seattle Emniyeti'nden emekli olan Roy, Cedar Cove'da kendi özel dedektiflik bürosunu açmıştı.

Grace Sherman, Charlotte'un yanına gelip ona sarıldı. "Olivia bugün burada olmamı söyledi," diye fısıldadı Grace kulağına. "Sana destek vermek için birkaç kütüphane görevlisini getirmemin sakıncası yoktur diye düşündüm."

Charlotte, Grace'in elini sıktı. Grace ve Olivia neredeyse hayatları boyunca birbirlerinin en yakın arkadaşıydılar. Kendisi mahkemede olamayacağı için Olivia, Grace'ten ve-

kâlet etmesini istemişti. Aslında, Charlotte'un uygun göreceği çok iyi bir sebep yüzünden. Olivia ve Jack balayı için Hawaii'ye gitmişlerdi.

Mahkeme salonunun arka kapısı açıldı, Maryellen Sherman içeri girip annesinin yanındaki boşluğa ilişti. Jon Bowman da yanındaydı, Katie'yi kucağına almıştı. Charlotte bu fotoğrafçıya sempati duyuyordu ve ikisinin yakında evleneceğine seviniyordu. Ona göre, geç bile kalmışlardı.

"Mahkeme sessiz olsun," diye seslendi mübaşir. "Yargıç Robson geliyor."

Ben'in bütün rahatlatma çabalarına karşın, Charlotte'un kalbi deli gibi atmaya başladı ve tekrar normale dönmesi biraz zaman aldı. Hoş bir durum olmayabilirdi. Suçlamalar okunurken arkadaşlarının yanında durması söylenene kadar Charlotte ne kadar korktuğunun farkına varmamıştı. Karate yapan Bess ve hapiste örgü örmeyi hayal eden Laura'nın arasında, Charlotte ne umduğundan emin değildi.

Sharon Castor'ın durumu gayet profesyonel bir biçimde idare ettiğini düşünen Charlotte'un avukatla ilgili olumlu düşünceleri giderek artıyordu.

"Sayın Yargıç," diyerek kürsüye doğru ilerledi. "Kanuna aykırı hareket eden şu insanlara baktığınızda bana ne gördüğünüzü söyleyin."

"Bayan Castor," dedi Yargıç Robson ve suçlamaları okumaya başladı: "Yasadışı toplantı, dağılmaya itiraz..."

"Evet, Sayın Yargıç ama müvekkillerim bir şey anlatmaya çalışıyorlardı; sadece bu şekilde seslerini duyurabile-

ceklerine inandıkları bir şey. Cedar Cove'da bir sağlık ocağına ihtiyaç olduğunu düşünüyorlar ve ben, kendi adıma, onlara hak veriyorum."

"O halde bunu belediye meclisine götürmeleri gerekirdi."

"Ben de öyle yaptım Sayın Yargıç." Charlotte kendine engel olana kadar sözcükler ağzından dökülüvermişti. Şu anda sinirlerinin onu yarı yolda bırakmasına izin vermemeliydi. "Bay Rhodes ve ben defalarca meclis toplantılarına katıldık, ama hiçbir işe yaramadı. Belediye Başkanı Benson bir klinik için yeterli ödenek olmadığını söyledi, ama..."

"Cedar Cove'da bir sağlık ocağının gereğini anlatmanın zamanı değil."

"Evet Sayın Yargıç," diye mırıldandı ağzının payını alan Charlotte. Ben onu yüreklendirmek için gülümsedi.

Davanın savcısının onları hapsetmeye gönüllü olmadığını fark eden Charlotte minnettardı. Birkaç yorum yaparak yerine oturmuş, Sharon Castor tekrar ayağa kalkmıştı.

"Boşuna nefes tüketmeyin Bayan Castor. Kararımı verdim."

Avukat sessizce yerine oturdu.

"Anladığım kadarıyla beşiniz sağlık ocağı davanızı halka duyurmaya çalışıyordunuz."

Charlotte başıyla onaylarken diğerlerinin de aynı şeyi yaptığını fark etti.

"Görüldüğü kadarıyla planınız işe yaramış. Kasabanın yarısı sizi desteklemek için burada. Eğer belediye meclisinden katılan olduysa, gerekli notları aldıklarını umuyorum. Cedar Cove'u daha güzel bir yer yapmak için çabalayan beş

yaşlı vatandaşı cezalandırmanın kimseye faydası olacağını sanmıyorum. Gerekli izinleri almadan bir daha kanunlara aykırı şekilde toplanmayacağınıza söz verirseniz, hakkınızdaki bütün suçlamaları memnuniyetle düşüreceğim."

Charlotte ve arkadaşları hiç beklemeden boyun eğdiler.

Suçlamalar düşürüldüğü anda mahkeme salonunda bir alkış koptu. Dışarı çıkarlarken Charlotte ve arkadaşlarına kahraman muamelesi yapılıyordu. Tamamen özgür kalmışlardı.

Adliye binasını terk etmeden önce Charlotte ve Ben onları desteklemeye gelenlere ve Sharon'a teşekkür ettiler. Charlotte bu davanın camiada yarattığı etki karşısında şaşırmıştı. Bütün bu süreç içinde mahkeme tarihinden kimseye söz etmemişti, çünkü ailesini ve arkadaşlarını kendi dertleriyle sıkmak istemiyordu. Bugün mahkeme salonunun o kadar kalabalık olması, toplumun gösterdiği ilgi ve saygının güçlü bir kanıtıydı.

Ben onu eve geri getirdi. "Bu davadan bu kadar çok insanın haberdar olduğunu bilmiyordum," dedi Charlotte, Ben ona arabanın kapısını açarken.

"Ben de öyle," diye karşılık verdi Ben.

"Bizim adımıza Grace'in herkese duyurduğundan şüpheleniyorum."

"Kütüphaneye bir sonraki gidişimde ona tekrar teşekkür edeceğim."

"Aynen." Charlotte, Grace'in ne kadar inanılmaz bir şey yaptığını Olivia'ya anlatmak için sabırsızlanıyordu.

"Bu camiada çok seviliyorsun Charlotte Jefferson," dedi

Ben, ön verandanın basamaklarını çıkarken. Arabanın bagajından aldığı Charlotte'un küçük valizini taşıyordu.

"Bu kadar arkadaşımın işlerinden zaman ayırıp mahkemeye gelmesinden gurur duydum," diye mırıldanan Charlotte hâlâ şaşkındı.

"Seni seven insanların listesine eklemen gereken biri daha var," dedi Ben. Charlotte kocaman çantasının içinde evin anahtarlarını ararken verandadaki salıncağa oturdu.

"Kim olabilir?" diye sordu Charlotte. Anahtarları valize tıkıştırmış olabileceğini düşünüyordu.

"Ben mesela."

Charlotte donakaldı. Ben ona ilanı aşk etmişti –ya da öyle görünüyordu– üstelik olabilecek en tuhaf zamanda. "Bana âşık olduğunu mu söylüyorsun, Ben Rhodes?"

"Öyle." Ben, dosdoğru onun gözlerini içine baktı. "İşin gerçeği Charlotte, senin de duygularımı paylaşıp paylaşmadığını merak ediyorum."

Bilmiyor muydu? Tahmin etmemiş miydi? Bu gerçekten beklenmedik bir gelişmeydi. Avuçladığı anahtarları zafer edasıyla çantasından çıkardı. "Aslına bakarsan, uzun süredir sana sırılsıklam âşığım," dedi dobra dobra. "Zaferimizi kutlamak için bir bardak limonataya ne dersin?" Kapıyı açtı.

"Sakıncası yoksa." Ben onu izledi. "Bu arada senden bir öpücük çalabilirim."

"Ve ben de sana izin verebilirim," dedi Charlotte gülümseyerek.

Beş

Çalar saatin sesine uyanan Grace Sherman başucundaki masanın üstünde duran saatli radyoya baktı. Sabahın yedisiydi. Uyuyabileceği haftanın tek iş gününde saatin alarmını kapatmayı unutmuştu. Yeniden düzenlenen bahar programına göre kütüphane çarşamba günleri saat on birden önce açılmıyordu, ama artık uyandığına göre yatakta kalmanın bir anlamı yoktu. İçini çekerek örtüyü açtı, yatakta doğruldu ve terliklerini ayağına geçirdi. Ardından hızla yatağını topladı.

Otuz yıldan fazla evli kaldığı kocası Dan bir süre önce ölmüştü ve artık bütün yatak ona ait olduğu halde hâlâ kendi yarısında uyumaya devam ediyor ve diğer tarafı bozmuyordu. Bazı eski alışkanlıklar hiç değişmiyordu. Erken kalkmak gibi. Giderek kontrolden çıkan hayatın içinde, günlük alışkanlıkları ona huzur ve ayakta kalma gücü vermişti.

Sadece üç yıl önce her şey çok normaldi. Çok mutlu bir evliliği yoktu ama mutsuz da değildi. Rahat, gidişatı belli bir hayat sürüyordu. Sonra Dan ortadan kaybolmuş, ona ne ol-

duğunu, nereye gittiğini ya da kimle gittiğini bilmeden gerilim dolu koca bir yıl geçirmişti. Tam onun başka biriyle olduğuna kendini inandırdığı ve hiç beklemediği bir anda, Dan'in cesedi bulunmuştu. Kendi ateşlediği silahla ölmüştü.

Grace, Dan'in ölümüyle başa çıkabileceğini düşünüyordu. Zaten ortadan kaybolalı bir yıl olmuş ve tek başına yaşamayı öğrenmiş, hatta bir çeşit huzura kavuşmuştu. Kayboluşunun ardından geçen yalnız ve karanlık ilk birkaç ay içinde, Olalla'da yaşayan çiftlik sahibi Cliff Harding'le yakınlaşmıştı. Cliff onunla beraber olmak istese de sabırlı davranmış ve kendini hazır hissedene kadar beklemeyi kabul etmişti. Cliff'le olan ilişkisine kadar, Grace'in en son lisede bir erkek arkadaşı olmuştu, o da hayatındaki tek erkek olan kocasıydı. Dan'i toprağa verdikten sonra Cliff'le görüşmeyi sonunda kabul etmiş, ama hemen ardından inanılmaz bir hata yaparak internette bir başka adamla flört etmeye başlamıştı.

En iyi arkadaşının ağabeyi Will Jefferson'la internet sohbetleri gayet masumane başlamıştı. Grace kendini bildi bileli ona âşıktı ama bu sonuçsuz bir ilgiydi ve lise bittikten sonra Will doğu sahilinde üniversiteye gidip oraya yerleşmişti. Dan'in ölümünden sonra Grace'e bir taziye mesajı göndermiş ve yazışmaları e-postalarla sürmüştü. Will onunla arkadaşlık etmekle kalmamış, egosunu şişirmişti ve ne olup bittiğini anlamadan, evli olduğunu bildiği halde Grace ona âşık olmuştu.

Başından beri Will'in evli olduğunu bilen Grace ne kadar aptalca davrandığını itiraf etmeye utanıyordu. Önceleri Will'in medeni durumunun önemi yokmuş ve sadece arka-

daşlarmış gibi davranmaya çalışmıştı, ama aslında önemi vardı. Will ona karısından boşanacağını söylediğinde ona inanmak, yalanlarına kanacak kadar onun hayatının bir parçası olmak istemişti. Neyse ki, onurunu yitirmeye fırsat kalmadan gerçeği öğrenmiş, ama bedeli çok ağır olmuştu.

Will'le kaçamak ilişkisinin sonucunda Cliff Harding'in aşkını, arkadaşlığını ve saygısını kaybetmişti. Cliff'in artık onunla paylaşmak istediği hiçbir şey yoktu ve aylarca onu oyalayıp yanlış yönendirdikten, daha doğrusu yalan söyledikten sonra, asla Cliff'i suçlayamazdı. Cliff artık yollarının ayrılması gerektiğini söylemişti. Grace iki kez ona gitmiş, iki kez kendini kanıtlaması için bir şans daha vermesini istemişti. İkisinde de Cliff onu geri çevirmişti.

Grace özür dilemek ve Cliff'le kaybettiklerini telafi etmek istemişti. Will'e duyduğu "aşk"ın, ilişkinin gizli doğası tarafından körüklenen geçici bir tutku olduğunu artık biliyordu. Aynı zamanda Cliff'e olan duygularının içtenliğini de biliyordu.

Cliff'in de onu hâlâ sevdiğine emindi. Bunu görüyordu, *hissediyordu*, ama Cliff üzüntüyle başını iki yana sallamıştı. Karısı yıllarca onu aldatmıştı ve güvenin yara aldığı yeni bir ilişkiye girmek istemiyordu.

Kendi adına, aralarındaki her şey bitmişti.

Hem Cliff, hem de Will hayatından çıkınca Grace yine yalnız kalmıştı. Hem de çok yalnız. İşi, iki kızı, torunları ve birkaç değerli arkadaşı dışında ilgilendiği fazla bir şey yoktu.

Sabahlığını ve terliklerini giyen Grace, ayaklarının dibindeki Golden Retriever Buttercup'la birlikte yavaşça mut-

fağa yöneldi. Köpek kendine ait kapıdan dışarı süzülürken Grace ön kapıya bırakılan yerel gazeteyi alıp mutfak tezgâhına bıraktı. Buttercup kendi ihtiyacını giderirken Grace kahve hazırlamaya koyuldu.

Olivia tekrar evlendikten sonra, yalnızlığını daha fazla hissetmeye başlamıştı. Grace en iyi arkadaşı adına mutluydu, ama Olivia'nın kendisine eskisi kadar zaman ayıramayacağından korkuyordu. Olivia'nın ağabeyi ile yaşadığı internet kaçamağından duyduğu utanç yüzünden, Olivia'dan da bir anlamda uzaklaşmıştı.

"Pekâlâ Buttercup," dedi, köpek mutfağa geri döndüğünde. "Bugün neler yapacağımıza bakalım mı?" Buttercup kabından suyunu içerken kendine bir fincan kahve aldı. O akşam programda hayvan barınağına bağış sağlamak için yapılacak bir komite toplantısı vardı. Will ve Cliff'ten ayrıldıktan sonra Grace'in kendisi için yaptığı en doğru şey Cedar Cove Hayvan Barınağı'nda gönüllü olarak çalışmaya başlamaktı.

Ayda iki cumartesi günü hayvan sahiplenmek isteyenlerle görüşüyor, hayvanları dolaşmaya çıkarıp besliyor ve işe yarayacak başka şeylerle uğraşıyordu. Bağış toplamaktan sorumlu Janet Webb, Grace'in de komitede yer almasını isteyince, bu teklifi memnuniyetle kabul etmişti.

Buttercup suyunu bitirdi ve Grace kahvesini yudumlarken onun ayaklarının dibine uzandı. Grace o gün ne yapacağına kafa yorarken bir yandan gazete başlıklarına göz attı, sonra haki pantolonunu ve beyaz gömleğini giyerek kütüphanenin yolunu tuttu.

Günün kalan yarısı hızla geçti. İş çıkışı, toplantı öncesi

koşarak eve gideceğine sahilde biraz yürümeye karar verdi. Marina özellikle yılın bu döneminde çok güzeldi. İki ay içinde Cove'daki perşembe akşamı konserleri tekrar başlayacaktı. Cliff konserlerde sık sık ona eşlik ederdi. Yiyecek bir şeyler alıp çimlerin üstünde otururlardı. Cliff'le ilgili anıları uzaklaştırmak için başını iki yana salladı. Cliff ısrarla bittiğini söylemişti ve onun kararını kabullenmekten başka çaresi yoktu.

Toplantıya gitmeden önce Pot Belly şarküteriye uğrayıp bir sandviç aldı ve bir masada tek başına yedikten sonra hayvan barınağının yolunu tuttu.

Janet Webb ve diğer komite üyeleri çoktan gelmişlerdi. "Komiteye katıldığın için çok sevindim," diyen Janet onu uzun zamandır gönüllü olan Mary Sanchez ve Margaret White'la tanıştırdı. Janet ile Margaret, Grace'le akran sayılırdı ama Mary henüz otuzlu yaşlarının ortasındaydı.

"Bütün kasaba sakinlerini bir araya getirebilecek bir etkinlik düşünüyoruz," dedi Janet, Grace konferans salonundaki yerini alırken. "Son birkaç yıldır her zamanki yiyecek satışlarımızı ve araç yıkama etkinliklerimizi yapıyoruz."

"Evet, her ne kadar bu etkinlikler başarılı olsa da, oldukça küçük ölçekli. Daha fazla... ses getirecek bir şeyler olmasını isterim."

"Bekâr müzayedesine ne dersiniz?" diye önerdi Mary heyecanla. Uzun süredir bunu düşündüğü belliydi ve heyecandan sandalyesinden fırlayacaktı neredeyse. "Bu konuda bir şeyler okudum ve harika bir fikir olduğunu düşünüyorum. Ya siz?"

Janet tereddüt etti. "Belki, ama ben evliyim ve kasabadaki birçok kadın da öyle."

"Evet, ama ben değilim ve şey, yakışıklı bir adamla bir akşam geçirmeye memnuniyetle razı olurum." Hevesle Grace'e baktı. "Benim gibi başka bekâr kadınlar olacağına da eminim."

Grace emin değildi, ama Mary'nin şevkini kırmak istemiyordu. "Son zamanlarda her zamankinden daha fazla sahiplenilmeye muhtaç hayvan olduğunun farkında mıyız?" diye sordu. "Özellikle köpekler..." Bu fikir zihninde dönmeye başlamıştı. "Bir köpek müzayedesine ne dersiniz? Belki barınak ikisini bir arada yapabilir?"

"Bekâr ve köpek müzayedesini aynı anda mı?"

"Neden olmasın?" diye sordu Grace. "Köpekleri bekârlarla eşleştirebiliriz."

Janet bu fikri dikkate değer bulmuştu. "Bu fikir ümit verici."

"Önce köpeği açıkartırmaya çıkarırız, sonra bekârı. Ya da tam tersi."

"Bekârlar farklı yaş grubundan olmalı, değil mi?" diye sordu Mary.

"Elbette," diyerek hafifçe gülümsedi Janet.

Grace onun bu düşünceye giderek daha sıcak bakmaya başladığını hissetti.

"Cliff Harding'in mutlaka katılmasını sağlayın," dedi Margaret White, masaya doğru eğilerek. "Asırlardır gördüğüm en çekici erkek, üstelik bekâr."

"Kim?" diye sordu Janet kaşlarını çatarak.

"Cliff Harding," diye tekrarladı Margaret. "Anlaşılan onu fark etmemişsin, ama emin ol ben fark ettim. İrikıyım, yakışıklı biri."

Mary masanın öbür ucundan Grace'e baktı. "Bir süre onunla çıkmıştınız, değil mi?"

Grace'in başıyla onaylamaktan başka çaresi yoktu. Cliff bekârlar müzayedesi için biçilmiş kaftandı. Proje konusundaki coşkusu bir anda burun üstü çakılmıştı, ama duygularını göstermeye cesaret edemedi.

"Bağış için açıkartırmaya katılmayı kabul edecek başka bir isim aklınıza geliyor mu?" diye sordu Janet.

"Bruce Peyton," diye önerdi Grace, omuz silkerek. "Haftada bir kızını kütüphaneye getiren dul bir adam."

"Of, evet," dedi Mary. "Karısının bir trafik kazasında öldüğünü hatırlıyorum. Sahi, ne zaman olmuştu bu?"

"İki ya da üç yıl önce," diye cevap verdi Margaret. "Annesi Sandy'yi tanırdım. Üzücü, çok üzücü bir kazaydı. Onu öldüren de Stephanie'nin ölümüydü diye düşünüyorum. Sandy bir yıl içinde kanserden gitti."

Grace bir yıl içinde hem annesini, hem de büyükannesini kaybeden küçük kız için büyük bir acı duydu. Bruce'u pek fazla tanımazdı, ama kızını seven ve koruyan bir baba gibi görünüyordu. Küçük kızı tek başına büyütmeye çalışma görevi imrenilecek bir şey değildi.

"Ben Rhodes Huzurevi'nde birkaç kalp çaldı," dedi Grace, bu konuda Charlotte'un ne düşüneceğini merak ederek.

Mary başıyla onayladı. "Ben mükemmel bir seçim ve donanmadan emekli olduğunu düşünürsek, birkaç genç denizcinin de bağış için kanına girebilir diye düşünüyorum."

"Bu harika bir fikir." Janet artık kesinlikle havaya girmiş

görünüyordu. İsimleri hızla defterine not aldı. "Barry Stokes bağış müzayedelerine zaman ve becerisini ayırma konusunda çok iyidir."

Barry bölgenin açıkartırma organizatörüydü ve kocaman kırmızı ambarıyla müzayede merkezi otobandan görülebiliyordu. "Muhteşem olacak," diye mırıldandı Mary.

"Tekrar pasta satışı yapmaktan kesinlikle daha iyi."

"Etkinlikte Deniz Feneri'ni kullanmamıza izin vermeleri için neden Seth ve Justine Gunderson'la konuşmuyoruz?" dedi Grace.

"Mükemmel," diye onayladı Mary. "Şık bir etkinlik gerçekleştirmek istiyoruz, restoranda ideal büyüklükte."

Janet kalemiyle not defterini alıp öneri ve görevlendirmeleri yazmaya başladı. "Pekâlâ, Deniz Feneri'ni ayarlamak için neler yapabileceğime bakayım. Barry'yle de bağlantı kurarım." Janet kendisi için ikinci bir not aldı. "Mary ve Margaret, neden muhtemel bekârların bir listesini çıkarmıyorsunuz?"

İki kadın başlarıyla onayladı.

Janet kalemini Grace'e doğrulttu. "Etkinliği duyurma görevini üstlenmeye ne dersin? Afiş, gazete ilanları, radyo gibi işler?"

Grace başıyla onayladı. "Elbette."

"Bir sonraki okul aile birliği toplantısında müzayede için çalışacak gönüllüler bulmaya çalışacağım." Janet durumdan son derece hoşnut görünüyordu. "Galiba bu sene harika bir iş çıkarmak üzereyiz."

Dört kadın etkinlik hakkında konuşmayı sürdürdü, top-

lantı sona erdiğinde saat sekizi geçiyordu. Margaret White ve Grace otoparka birlikte yürüdüler. "Başkasını bilmem, ama Cliff Harding'le bir akşam geçirmek için açık çek yazarım."

Grace ona zoraki gülümsedi.

"Ne zaman veteriner muayenehanesine gelse bayılacak gibi oluyorum." Liseli kızlar gibi kıkırdadı. "Haftaya görüşürüz," dedi ve arabasına binip uzaklaştı.

Grace kendi aracına binip ellerini direksiyona yasladı. Cliff'in bir başka kadınla beraber olacağı düşüncesiyle içi pişmanlık doldu ve midesi kasıldı. Buna dayanamazdı ama aynı zamanda dayanmak zorunda olduğunun da farkındaydı.

İşin en kötü yanı ise, mutsuzluğu için kendisinden başka suçlayacak hiç kimse yoktu.

Altı

Peggy yemek masasının son rötuşlarını yaparken Bob salonu topladı. Peggy'nin konuklarını resmi yemek odası yerine mutfakta ağırlayacak olması onu memnun etmişti. Balayından dönen Jack ve Olivia akşam yemeğine geliyorlardı ve Jack'i sadece arkadaş değil, ailenin bir üyesi olarak görüyordu. Artık Olivia da öyleydi. Bazı sebeplerden, Jack ona ailesinden bile yakındı.

Bob'un içkiyi bırakmasının üstünden yirmi bir yıl geçmesine karşın, geri dönüşün tek bir kadehe bağlı olduğunu biliyordu. Bob hâlâ günü yaşıyor ve AA toplantılarına düzenli olarak katılıyordu. Jack Griffin'le Adsız Alkolikler toplantıları aracılığıyla tanışmıştı. Jack ona gelip AA sponsoru olmasını istediğinde Bob ve Peggy Spokane bölgesinde yaşıyorlardı. Güçlü arkadaşlık bağlarının temeli böyle atılmıştı.

Bob ve Peggy, Cedar Cove'a dönüp bu evi aldıklarında Jack'i davet etmişler, Jack bu küçük kasaba ve insanlarına

âşık olmuştu. *Cedar Cove Chronicle* bir editör aramaya başlayınca, uzun süredir gazetecilik yapan Jack başvuruda bulunmuş ve işi almıştı. Kasabaya taşındıktan bir süre sonra Yargıç Olivia Lockhart'la tanışmıştı. Jack gerçekten uzun süre uğraşmış ve sonunda Olivia'yı evlenmeye ikna etmişti. Bob onun sağdıcı olmaktan gurur duymuştu.

"Hayatım, su bardaklarını doldurur musun?" diye sordu mutfakta koşuşturan Peggy.

"Elbette." Sürahiye buz doldururken Bob, karısının muhteşem bir kadın olduğunu düşünüyordu. Peggy uzman bir bahçıvan, harika bir ev kadını ve olağanüstü bir aşçıydı. Mutfaktan gelen *cordon bleu* kokusu ağzını sulandırıyordu. Yanına Bob'un en sevdiği brokoli salatasıyla özel püresinden hazırladığını biliyordu. Şerif Davis'in son ziyaretinden sonra, sanki hayatta kalan son günlerini mutlu geçirmesini ister gibi, Peggy onun en sevdiği yemekleri pişirmeyi alışkanlık haline getirmişti. Peggy bunu itiraf etmese de Bob onun endişelendiğinin farkındaydı ve bu yüzden zaman zaman Peggy'yle dalga geçiyordu.

Thyme and Tide başarısının büyük kısmını Peggy'nin konukseverliğine ve insanları rahat hissettirmesine borçluydu. Bob kendi becerilerini de göz ardı etmiyordu. Son derece yetenekli bir adamdı, ama Bob'un hayatı dahil, her şeyi düzene sokan Peggy'ydi.

Peggy evyenin başında kim bilir nelerle uğraşıyordu. Görevini tamamlayan Bob sürahiyi masaya bıraktı, Peggy'ye arkasından yaklaşıp kollarını beline doladı.

"Bob," diye itiraz etti Peggy, kocası boynuna öpücükler

kondururken. "Konuklarımız her an burada olabilir."

"Hımm."

"Balayında olan *onlar*, biz değiliz."

"Yani bu biraz oynaşmaktan keyif almayacağın anlamına mı geliyor?"

"Bob Beldon!"

"Bu, evet anlamına mı geliyor, hayır mı?"

"Evet, ama nezaket gösterip konuklarımız gidene kadar bekleyemez misin?" Peggy sabrı taşmış numarası yapıyor, ama Bob onu çok iyi tanıyordu. Evlilikleri sayısız aşamalardan geçmişti, bunların bazıları iyi, bazıları zordu ama aşkları daima canlı kalmıştı. Peggy sayısız yeteneklerini yatak odasına da taşımıştı ve Bob bunun için şükrediyordu.

Kapı zili çalınca Bob, karısını bıraktı, Peggy bluzunu düzeltiyormuş gibi yaptı. Müşterileri olmadan geçirdikleri ilk haftalarıydı ve evde insanların yokluğuna alışmak gerekmişti. Bob bu değişiklikten memnundu, ama çok geçmeden ikisinin de sıkılacağını biliyordu.

"Bakmamı ister misin?" diye sordu Peggy.

"Hayır, ben hallederim."

Peggy içini çekti, Bob onun gergin olduğunu hissediyordu. Olivia'yı çok iyi tanımıyordu ve onunla iyi arkadaş olmayı umduğunun Bob farkındaydı. Uzun süredir birilerini etkilemek için bu kadar çok çabalamamıştı. Mutfakta yenecek bir akşam yemeği daha samimi, daha rahattı ve kesinlikle Jack'in kişiliğine daha uygundu. Bob, Olivia için de uygun olmasını umuyordu.

Ön kapıdaki Jack ve Olivia Griffin gayet rahat ve âşık

görünüyorlardı. Jack, sanki ondan ayrı kalmaya tahammülü yokmuş gibi kolunu Olivia'nın beline dolamıştı.

"Hoş geldiniz," diyen Bob içeri girmeleri için kenara çekildi. "İkiniz de harika görünüyorsunuz."

"Harikayız," dedi Jack, Olivia'ya gülümseyerek.

Bob onların ilginç bir çift olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Aralarında kalender olan Jack'di. Olivia'nın camia içinde önemli bir yeri vardı, o yüzden daha resmi olması doğal sayılabilirdi. Yine de, tıpkı Peggy ve kendisi gibi, birbirlerine yakışmışlardı.

"Hoş geldiniz," dedi salona giren Peggy. "Umarım balayınız iyi geçmiştir." Jack ona yaklaşıp yanağını öptü.

"Çok iyiydi," dedi Olivia gülümseyerek. "Ne yazık ki yarın sabah işe dönmek zorundayız."

"Gazetenin cuma baskısını yetiştirmem lazım," dedi Jack. "Olivia'nın da duruşması var."

"Bu kadar izin alabildiğim için şanslıyım,"diye ekledi Olivia.

Peggy, Olivia'nın ceketini girişteki dolaba astı. Jack üstündeki yağmurluğu sıyırıp sandalyesinin arkasına attı.

"Erken mi geldik?" diye sordu saatine bakarak.

"Katiyen, zamanlamanız mükemmel." Peggy, Jack'in yağmurluğunu kavrayıp onu da dolaba götürdü. Birkaç küçük işim var, ardından yemeğe oturabiliriz."

"Nasıl yardım edebilirim?" diye sordu Peggy'nin peşinden mutfağa giden Olivia.

"Neredeyse her şey hazır ama bana eşlik edebilirsin."

Bob arkadaşıyla birkaç dakika yalnız kalabileceği için memnundu. Jack'i oturma odasına götüreceğine resmi misafir salonunda kalmayı tercih etti. Burada en son Roy McAfee ve Şerif Davis'le beraber, evinde ölen adamın kızı Hannah Russell'la tanıştıkları gün oturmuşlardı. Uzun zaman önce unutulmuş bir arkadaşın kızı. Bob bu konuyu daha fazla düşünmek istemiyor, ama ölen adamı gözardı etmeyi başaramıyordu.

"İyi görünüyorsun," dedi Bob şöminenin yanındaki berjer koltuğa otururken.

Jack koltuğun şöminenin diğer yanındaki ikizine yerleşti. "Olivia benimle evlenmek için neden bu kadar bekledi bilmiyorum. Benim için deli oluyor, anlarsın ya." Kendi söylediklerine kıkırdadı.

"Galiba senin karşı konulmaz caziben yüzünden Peggy ve ben sizi yemeğe davet ettik sanıyorsun?"

"Yoksa bilmediğim başka bir sebebi mi var?"

Bob sustu. Konuyu bu kadar çabuk açmak istemiyordu, ama Jack ona bulunmaz bir fırsat vermişti. "Dinle Jack, sen benim en iyi arkadaşımsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bob'un ses tonundaki ciddiyetle Jack'in gözlerindeki tebessüm soldu. "Evet, sanırım."

"Bana bir iyilik yap."

Jack başıyla onayladı. "Ne istersen."

"Teşekkürler Jack." Bob alçak sesle konuşuyor ve ne kadar minnettar olduğunun anlaşılmasını umuyordu.

"Bunun Maxwell Russell'la bir ilgisi var mı?"

"Evet."

"Bir gelişme mi oldu?"

"Pek sayılmaz, ama geçen hafta Troy Davis uğradı ve onun düşüncesine göre ben... tehlikede olabilirmişim."

Jack bacaklarını düzeltip öne doğru eğildi. "Ne tür bir tehlike?"

"Emin değildi, zaten kimse değil, ama dört kişilik bölükten iki kişi ölünce ortaya bir bulmaca çıkıyor. Biri Max'i öldürdü ve bunun çözülmesi gerekiyor. Dan de öldü, intihar ettiği halde zamanlama oldukça manidar. Bu iki ölüm arasında bir bağlantı olmalı."

"Ya dördüncü adam?"

"Bilemiyorum, ama Troy, Peggy'ye çaktırmadan Samuels'ı da dikkatli olması için uyardığını söyledi. Cevaplanmamış çok fazla soru var."

Jack kaşlarını çattı. "Sana ne önerdi?"

"Peggy'yle uzun bir tatile çıkmamızın iyi olacağını söyledi."

Jack'in kaşları biraz daha çatıldı. "Öyleyse burada ne halt ediyorsun?"

Bob koltuğuna yaslanıp bu durum gözünü korkutmuyormuş gibi davranmaya çalıştı. Korkuyor ve oyunculuk yeteneğinin yeterli olmasını umuyordu. Şehir tiyatrosunda yeterince rol almıştı, bunu başarabilirdi. "Kaçmayı ve saklanmayı reddediyorum. Eğer ölmemi isteyen biri varsa, bütün söyleyeceğim gelip işini halletmesi."

"Anlaşılan Davis sana saçmaladığını söylememiş." Jack'in bakışları yüzünü daha da karartmıştı.

"Buna benzer bir şeyler söylemiş olabilir."

Jack bir süre sessiz kaldı. "Bütün bunlar hakkında Peggy ne düşünüyor?"

Bob bu konuyu tartışmak istemiyordu. "Onun kendince bir fikri var, benim de öyle. Bu iş hallolana kadar konuk almamayı kabul ettim. Ekonomik olarak sarsacak, ama yıkılmayız."

"Yani günü kurtarmaya mı bakacaksın?"

"Korkunun ecele faydası yok," diyen Bob, çok sık kullanılan bir AA ifadesine gönderme yapıyordu.

"Ben ne yapabilirim?" diye sordu Jack.

"Şimdilik hiçbir şey, ama bana bir şey olursa..."

"Hiçbir şey olmayacak."

Bob tartışmaya hazır değildi, ama huzur bulması için emin olması gerekiyordu. Elini kaldırdı. "Geleceğin neler getireceğini bilmiyorum Jack. Eğer Davis'in düşüncesi doğruysa, Max gibi ben de ölebilirim."

"Fakat..."

"Bu dünyada unutmanın ya da bağışlamanın mümkün olmadığı pek çok şey var." Bob'un hayatında sayısız pişmanlıklar vardı, ama hiçbirisi Vietnam Savaşı'nda istemeden dahil olduğu katliamdan daha büyük değildi.

"Benden istediğin nedir?" diye sordu Jack.

"Benim için Peggy'ye göz kulak olmanı istiyorum." Bob çocukları için de endişeleniyordu. Hem Holly, hem de Marc Spokane bölgesinde yaşıyordu ve Peggy onların ikisiyle de yakındı. Kendisi de kızı ve oğluyla haftada bir konuşurdu.

"Elimden geleni yapacağımı biliyorsun," diye güvence verdi Jack.

Ölecek olursa, Bob çocuklarından hiçbirinin Cedar Co-

ve'a taşınacağını düşünmüyordu. Annelerini severlerdi, ama onların da kendi hayatı vardı.

İç cebine uzanıp iki zarf çıkardı. "Çocuklarımın ikisine de birer mektup yazdım. Düşünülenin en kötüsü olursa mektupları onlara ver."

Jack mektupları alıp başıyla onayladı. "Olmuş bil."

Bob tam zamanında Olivia ve Peggy'nin salona girdiğini gördü. "Neden ikiniz somurtmuş burada oturuyorsunuz? Yemek hazır."

"Yemek." Bob ayağa fırladı. "Neden daha önce söylemedin?"

"Ben her zaman hazırım," dedi Jack.

Bob günlerdir ilk kez kendini bu kadar iyi hissediyordu. İleride ne olursa olsun, artık içi rahattı.

Yedi

Düğünden önce yapması gereken her şey Maryellen'ın üstüne geliyordu. Son iki hafta çok yoğun bir faaliyet ve hoş bir çılgınlıkla geçmişti.

"Şu tırnaklara bak," diyen manikürcüsü Rachel, eski ojeyi çıkarmak için bir parça pamuk aldı. "Ne zorun vardı?"

"Taşınıyorum," diye mırıldandı Maryellen, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Kiralık evi artık tamamen boşalmıştı ve kendine ait eşyanın tamamı Jon'ın evine taşındığı halde, hepsi kolilerin içinde duruyordu. Düğün hazırlıkları çok vakit aldığı için henüz hiçbirini açma fırsatı bulamamıştı.

"Büyük gün ne zaman?"

"Pazartesi," dedi Maryellen.

"Anma gününde mi?"

Maryellen başıyla onayladı.

"Kocanın yıldönümünü hatırlamasına yardımcı olacak bir tarih," dedi Rachel gülerek. Anlaşılan gerçek tarihin yıllara bağlı olarak değiştiğini unutmuştu. "Benim durumumda

ise, öncelikle bir koca bulmam gerekiyor." İç çekişindeki öfke her şeyi anlatıyordu. Maryellen kendini bildi bileli Rachel evlenmek istiyordu. Get Nailed'de çalışan bütün kızlar bekârdı ve her randevusunda Maryellen konunun yine Cedar Cove'da uygun koca adaylarının eksikliği etrafında dönece-ğine bahse girebilirdi.

"Büyük haberi duydun mu?" diye sordu Rachel, oje kalıntılarını hızla silerken.

Maryellen başını iki yana salladı.

"Hayvan barınağı köpek ve bekâr erkek müzayedesi düzenliyormuş."

"Bazı erkekler söz konusu olduğunda, ikisi aynı şey," diye seslendi Teri salonun diğer ucundan. "Flört ettiğim erkeklerin hepsi gerçek birer köpekti." Kendi esprisine gülen Teri ilgisini tekrar müşterisine yöneltti.

Maryellen nişanlanmadan önce de böyle bir etkinlikle ilgilenmezdi, ama Get Nailed'deki kızların uygun erkeklerle tanışma fırsatının üstüne atlayacaklarını biliyordu.

"Müzayede hakkında bir şey duymamış olmana şaşırdım. Kasabada herkes bunu konuşuyor."

"Herkes Jon'ın tedavülden kalktığını biliyor," diye dalga geçti Maryellen.

"Tatlım, Jon Bowman zaten seni gördüğü anda hapı yutmuştu."

Maryellen sırıttı. Jon'dan uzak durduğu dönemin bir aşamasında, manikürcü kızlardan biriyle Jon'ın arasını yapmaya kalkmıştı. Planı geri tepmiş ve Maryellen aralarındaki

çekimin ne kadar güçlü olduğunun farkına varmıştı. Ardından, birkaç ay önce, Jon'ın bir ilişkisi olduğuna kendini ikna etmiş ve hayatında başka bir kadının olması ihtimaliyle çökmüştü. Kısa süre sonraysa, Jon'ın tamamen ona ve Katie'ye bağlı olduğunu öğrenmişti.

"Düğün seni heyecanlandırıyor mu?"

Maryellen şu aralar heyecanlanamayacak kadar yorgundu. İkisinin de işi olduğundan, evi ve bahçeyi düğüne uygun hale getirmek için günde yirmi saat çalışıyorlardı. Jon saatlerce bahçeyle ve davet hazırlıklarıyla uğraşmıştı. Neyse ki konuk listesi kabarık değildi, otuz kişi bile değildi.

Cuma günü, akşamları şef aşçı olarak çalıştığı Deniz Feneri'ne son kez gidecekti. Bir geçiş yapmaya ve bütün zamanını fotoğrafçılığa ayırmaya hazır olduğunu hissediyordu. Maryellen ise yıl sonuna ya da tekrar hamile kalana kadar sanat galerisinde çalışmaya devam edecek, sonra Jon'ın asistanı olarak onun eserlerinin ülkedeki sanat galerilerine tanıtımı ve pazarlamasıyla uğraşacaktı.

İkinci bir bebek düşüncesiyle dizlerinin bağı çözülüyordu. Fiziksel ilişkiden uzak durmayı başarmışlardı, ama bu ikisinin üstünde de baskı yaratmıştı. Yine de, mantıksal açıdan olmasa da duygusal açıdan, evleninceye kadar beklemenin doğru karar olduğuna inanıyordu. Tek sorun, bu kadar zor olacağını hiç tahmin etmemişti.

Rachel tırnaklarının bakımını bitirir bitirmez Maryellen, Katie'yi almak için annesinin evine doğru yola çıktı.

"Onu bana bırak," diye ısrar etti Grace. "Kafan yeterince meşgul."

"Emin misin?"

"Yanımda olması hoşuma gidiyor."

Maryellen ile Katie iki gecedir Grace'te kalıyorlardı. "O halde gidip yardıma ihtiyacı var mı diye Jon'a bakayım."

"Hadi git."

Annesi bu kadar anlayışlı olduğu için minnet duyan Maryellen oradan ayrıldı. Tahmin ettiği gibi Jon bahçede çalışıyor, açelyaların ve orman güllerinin dibine ağaç kabuğu yongaları serpiyordu. Hepsi göz alıcı tonlarda çiçekler açmıştı. Jon bahçesinde çiçek açan orman gülü sayısının yüzün üstünde olduğunu söylüyordu. Maryellen içlerinde en çok parlak kırmızı olanları seviyordu.

Çakıltaşı döşeli yola saptı, Jon arabaya doğru yürüyüp kapısını açtı. "Yardım etmeye geldim," diyen Maryellen kollarını onun beline dolayıp öpmemek için kendini zor tuttu.

"Maniküre gideceğini sanıyordum."

"Gittim bile." Bakması için ellerini ona doğru uzattı. Soluk pembe oje gün ışığında parlıyordu. "Ne yapabilirim?"

"Burada hiçbir şey. O tırnakların bozulmasını göze alamayız." Küreğine yaslandı. "Neden kolileri açmaya başlamıyorsun? Her köşeye tıkıştırılmış bir kutu var."

"Gözden ırak olunca gönülden de mi ırak oluyor?"

"Pek sayılmaz," diye kıkırdadı Jon.

Maryellen söz dinleyerek yatak odasından başlamaya karar verdi. Mutfak bekleyebilirdi; zaten orası Jon'ın mülkiyetindeydi, Maryellen yemek pişirme konusunda üstüne düşeni yapmak istese de, evin aşçısı Jon'dı. Maryellen evliliği

bir ortaklık olarak görüyordu ve niyeti iyi bir eş olmaktı. Bunun anlamı kilolarca soğan doğramak bile olsa, bunu yapacaktı. Aslında evliliğinin güçlü ve sağlıklı olması için elinden gelen *her şeyi* yapacaktı.

Yatak odasına çıkan basamakları tırmandı, kapıda durdu ve yakında içinde uyuyacağı odaya göz gezdirdi. Jon'ın aylar önce çektiği Maryellen'ın fotoğrafı yatağın başındaki duvarda asılıydı. Katie yeni doğduğunda, sallanan koltuğunda bebeğini emzirirken alınmış bir kareydi. Maryellen'ın o minicik varlığı kollarında tutarken hissettiği şaşkınlık ve mucizeyi bütünüyle yakalamayı başarmıştı. Maryellen o anda tamamen Katie'ye kilitlenmişti ve Jon'ın orada olduğunun farkında bile değildi.

Giysilerini gardropta Jon'ın giysilerinin yanına asmak tarif edilmez bir keyifti. Onun gömleklerini yavaşça kenara iterek uzun uzun dokundu. İki gün sonra Jon Bowman'ın karısı olacaktı. İçi bir kez daha beklentiyle ve çocuğunun babasına duyduğu sevgiyle doldu.

Şifoniyerin çekmecelerini açtı, Jon'a ait şeyleri yeniden düzenleyerek kendininkilere yer açmaya başladı. Mektupları işte o zaman buldu. Eski faturaların, haritaların ve bozuk paraların arasına tıkıştırılmış bir demet zarf vardı. Çoğu açılmıştı, ama birkaç tanesi hâlâ kapalıydı. Merakına yenik düşüp içlerinden bir sayfa çıkardı, ama sonra tereddüt etti. Evliliğine utandırıcı bir hareketle, Jon'a ait mektuplara göz atarak başlayamazdı. Ne yapacağını bilemeden zarfları düzgünce üst üste dizip kenara koydu.

Ön kapının açılıp Jon'ın yukarı seslendiğini duydu. "Mola vermeye hazırım. Ya sen?"

Maryellen yatak odasından çıkıp korkuluklardan aşağı baktı. "Bir dakikaya geliyorum. Buradaki işim bitti sayılır."

"Tamam."

"Çekmecede bir tomar mektup buldum. Onları koymamı istediğin bir yer var mı?"

Jon kaşlarını çattı, tereddüt etti ve sonra omuz silkti. "At gitsin."

"Çöpe mi?"

Başıyla onaylayan Jon dönüp mutfağa gitti.

"Kimden gelmişlerdi?"

"Önemli biri değil," diye bağırdı Jon.

"Eski sevgilinden mi?" diye bastırdı Maryellen.

Jon onun duyabileceği kadar yüksek sesle kıkırdadı. "Pek sayılmaz. Hepsini at."

Maryellen mektupları çöp poşetine attı, ama sonra kendine engel olamadı. En üsttekini alıp gönderildiği adrese baktı. Oregon'da küçük bir sahil kasabası olan Seal Beach'ti. Maryellen yıllar önce 1 Numaralı Otoban'da yolculuk yaparken içinden geçmişti. Benzin ve yiyecek almak için durmuş ve nedense o kasabayı hiç unutmamıştı.

"Seal Beach'te tanıdığın kim var?" diye seslendi. Konuyu kapatmak istemiyordu. Mektupları elinden bırakmadan merdivenden aşağı inmeye başladı.

Jon mutfaktan dışarı çıktı. "Peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

Maryellen inerken elini pürüzsüz meşe trabzanda kaydırıyordu. "Merak etmeden duramıyorum. Sen de benim yerimde olsan aynısını hissederdin."

Jon kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Onlardan yıllar önce kurtulmalıydım. Ebeveynlerinden geldiler."

"Bazılarını açmamışsın bile."

Jon ona baktı. "Babam ve üvey annem hayatımdan çıktı Maryellen. Onlar tercihlerini yaptı, ben de kendi tercihimi. Artık ikisiyle de bir işim kalmadı. Lütfen o mektuplardan kurtul ve bir daha sözünü etme."

"Ama..."

"Maryellen, lütfen."

"Öyle diyorsan." Maryellen bu kez mektupları poşetin dibine gömdü.

Bir saat sonra giysileri gardıropta Jon'ınkilerin yanında asılıydı ve şifoniyerin çekmeceleri doluydu. İlk bakışta, sanki hep Jon'la beraber yaşamış, daima onun ve hayatının bir parçası olmuş gibi görünüyordu. Bu içini rahatlattı ve yaklaşan evliliğinin daha gerçek görünmesini sağladı.

Birlikte akşam yemeği yediler ve denize bakan üst kattaki balkonda şaraplarını yudumladılar. İyice huzur bulan Maryellen başını Jon'ın omzuna yasladı. Jon uzun bacaklarını önüne uzatmış, kolunu ona dolamıştı. Öyle dingin bir andı ki, Maryellen, Jon'ın uyuyakaldığını hemen anlayamadı.

İyi ki öyleydi. Annesinin evine dönüp Katie'ye biraz zaman ayırmalıydı. Kızı şu anda huysuzluk yapıyor olmalıydı ve annesinin iyi niyetinden istifade etmek istemiyordu.

Jon'ın yanağını öptü, yavaşça kolundan kurtuldu ve olabildiğince sessiz merdivenden aşağı süzüldü. Gitmek istemiyordu ama iki gün sonra sonsuza kadar Jon'la beraber olacaktı.

Tahmin ettiği gibi o akşam Katie zorluk çıkarıyordu, huysuzluğu üstündeydi. Annesi gerçekten bunalmıştı. Maryellen ona uzanır uzanmaz bebek, omzuna yerleşti, parmağını ağzına sokup hemen uykuya daldı. Maryellen hafifçe sırtını sıvazlayarak onu birkaç dakika salladı.

"Minicik bir bebeğin bu kadar enerjiyi nereden bulduğunu anlamıyorum." Grace en sevdiği koltuğa oturdu, başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı. Tekrar açtığında Maryellen'a döndü. "Huzurlu görünüyorsun."

"Huzurlu ve deli gibi âşık."

Grace'in gözleri nemlendi. "Dilerim hep şimdiki gibi mutlu olursun."

Maryellen bakışlarını yere indirdi.

Annesi onu iyi tanıyordu. "Sorun nedir?"

"Jon. Bir deste mektup buldum, çoğu açılmamış bile."

"Mektup mu? Kimden?"

"Ebeveynlerinden. Onları okumayı çok isterdim ama okumadım. Jon bana onları atmamı söyledi." Annesi, Jon'ın durumunu ve ebeveynlerinin ona nasıl ihanet ettiğini biliyordu.

"Attın mı?"

Maryellen başıyla onayladı. "Evliliğimizin dürüst olmayan bir hareketle başlamasını istemedim."

"Bana kalırsa, Jon ailesine karşı hiçbir şey hissetmeseydi o mektupları saklamazdı."

"Ben de aynen öyle hissettim." Maryellen altdudağını kemirdi. "İçinde ne yazdığını tahmin etmek için okumaya ihtiyacım yoktu. Onlar Jon'ın ailesinden geriye kalanlar ve bağışlanmayı diliyorlar. Oğullarını geri istiyorlar."

"Hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir torunları var."

"Evet..."

"Ve sen Maryellen, onların gelinisin."

Ebeveynlerinin barışma girişimlerini Jon'ın geri çevirmesi Maryellen'ı üzüyordu, çünkü onları bağışlamanın bir yolunu bulamazsa geçmişinden asla kurtulamayacağını biliyordu.

Annesi derin düşüncelere dalmış gibiydi. "Hiç kimsenin beni torunlarımdan uzak tutacağı düşüncesine katlanamam," dedi yumuşak bir sesle.

Maryellen'ın dikkate alması gereken diğer bir nokta da buydu. Jon ailesini gözden çıkarmış olabilirdi, ama ebeveynlerinin Katie'yi tanıma hakları vardı. Tıpkı Katie'nin de onları tanıma hakkı olduğu gibi.

O akşam Maryellen, Jon'ın ailesine yazdı. Kısa bir mektuptu. Adresi ezberlemişti, bütün ihtiyacı olan buydu. Jon'ın kariyerinin ne kadar iyi gittiğini not edip içine Katie ve kendisinin bir fotoğrafını koydu. Eşinin duygularını göz önüne alarak onunla irtibat kurmaya çalışmazlarsa iyi olacağını belirtti. Bununla beraber, torunlarının fotoğraflarını sık sık göndereceğine söz verdi.

Ertesi sabah postaneye doğru yol alırken doğru olanı yapıp yapmadığını düşünüyordu. Bir yandan, Jon'ın bu davranışı onaylamayacağını biliyor, öte yandan ebeveynlerinin

biraz merhameti hak ettiklerini düşünüyordu. Ya Katie? Onun gelecekteki mutluluğu ne olacaktı?

Mektup posta kutusunun yarığından içeri kayarken Maryellen hâlâ haklı olup olmadığından emin değildi. Ama ne olursa olsun, artık çok geçti.

Sekiz

Köpek ve bekâr erkek müzayedesi şimdiden Cedar Cove'da büyük ilgi uyandırmıştı. Grace Sherman kütüphaneye büyük bir afiş astı, ayrıca Janet ondan bölgedeki işyerlerine de asmaları için afişler götürmesini istemişti. Haziranın ilk perşembe günü, Grace öğle yemeği paydosunu tüm camianın gerekli ayrıntıları öğrenmesine ayırdı.

İlk durağı Deniz Feneri Restoran'dı. Bir çifti masalarına yerleştiren genç hostes dönene kadar beklerken, geniş pencerelerden dışarıdaki deniz manzarasını ve körfezin diğer yanındaki Bremerton Tersanesi'nin görüntüsünü hayranlıkla seyretti. Grace'in önünde uzun bir kuyruk vardı ama acelesi yoktu. Öndeki vitrine büyük bir afiş asabileceğine dair Seth veya Justine'den onay alması ve etkinlik için oluşturulacak özel mönü konusundaki bazı ayrıntıları sonuçlandırması gerekiyordu. Şimdilik sadece denizin, arka planda zirvesi karlarla kaplı Olympic Dağı'nın ve masmavi gökyüzünün tadını çıkarıyordu. Seth ve Justine çevrelerini restoranın mimarisine

ve dekoruna yansıtma konusunda harika bir iş çıkarmışlardı.

Arkasındaki kapı açıldı, ama Grace kendini manzaraya öylesine kaptırmıştı ki farkına varmadı.

"Merhaba Grace."

Cliff Harding'i görünce birden yüreği ağzına geldi. "Merhaba Cliff." Geniş omuzları ve kara gözleriyle Cliff her zamanki gibi çok çekiciydi. Üstünde kot pantolon ve tek düğmesi iliklenmiş ten rengi bir ceket vardı. Hafifçe öne eğdiği kovboy şapkası yüzünü gölgeliyordu.

Söyleyecek başka bir şey bulamadıkları için bir süre birbirlerine baktılar. Grace konuşmak istiyordu ama dili sanki iki kat büyümüştü ve onunla işbirliği yapmayı reddediyordu. Cliff'i son görüşünden bu yana haftalar geçmişti. Bu süreçte, zihnini mahvettiği ilişkilerinden uzak tutabilmek için gece gündüz hayır işleriyle ve benzeri şeylerle uğraşarak yaşamaya alışmaya başlamıştı.

"İyi görünüyorsun," dedi Cliff, tuhaf sessizliğin ardından.

"Sen de öyle."

Cliff pişmanlıkla gülümsedi. "Demek Jon ve Maryellen geçen hafta evlendi."

Genzi dolan Grace başıyla onayladı. "Evet. Jon'ın evinde güzel bir törendi. Kızım çok hoş bir gelin oldu." Bu zorlama ve kesik kesik cümleler elinden gelenin en iyisiydi.

"İkisi için de en iyisini diliyorum."

Grace bunu dilediğini biliyordu. "Katie düğün boyunca gıkını bile çıkarmadı."

Cliff bakışlarını başka yere çevirdi. "Lütfen Maryellen'a daveti için teşekkürlerimi ilet."

Grace, kızının ona davetiye gönderdiğinin farkında bile değildi.

Cliff şapkasını çıkarıp iki eliyle kavradı. "Gelemedim... malum sebeplerden."

Grace gözlerini kaçırdı.

"Kendini kötü hissettirecek bir şey yapmak istemedim," diye açıkladı. "Jon ve Maryellen kadar, senin de en mutlu günlerinden biriydi. Gelirsem ikimizi de huzursuz edeceğimi düşündüm."

Kuşkusuz haklıydı. "Çok düşüncelisin," diye mırıldandı.

Aralarındaki sessizlik uzadı. Sonra, neden Deniz Feneri'nde olduğunu hatırlamış gibi Grace neşeyle, muhtemelen fazla bir neşeyle, konuşmaya başladı. "Sanırım köpek ve bekâr erkek müzayedesine katılacaksın."

Cliff ağırlığını diğer ayağına verdi. "Teklif ettiler ama geri çevirdim."

"Neden?" İsmi geçen ilk kişi Cliff'ti. Grace onun başka bir kadınla olduğu fikrini ne zaman kabullenebileceğini merak ediyordu. Yakın bir tarih olmadığı çok açıktı, midesine saplanan sancı öyle söylüyordu.

Grace hayal mi görüyordu, yoksa sorusuyla Cliff'in rengi mi kızarmıştı? "Kendimi her zamankinden daha fazla aptal yerine koymanın gereği yoktu."

"Fakat Cliff, bu bir bağış etkinliği."

Cliff'in başını iki yana sallaması Grace'in hoşuna gitti, ama kendi tepkisinin tamamen bencilce olduğunun farkındaydı.

"Komitenin genç bekârlara daha yüksek teklifler vere-

ceğini tahmin ediyorum. Onlara Cal Washburn'u önerdim."

"At terbiyecin mi?" Grace, Cliff'in atlarını çalıştıran Cal'i birkaç kez görmüş, bakışları delip geçecekmiş gibi ve huzursuz edici olmasına karşın onu sevmişti. Hatırladığı kadarıyla hafif kekeleyerek konuşuyordu.

Cliff belli belirsiz gülümsedi. "Cal bu fikre pek sıcak bakmadı."

"Peki gönüllü olacak mı?"

"Bir şey söylemedi, ama düşünecek."

"Hayvanları senin kadar seven biri için..."

Cliff'in hafif gülümsemesi tam bir tebessüme dönüştü. "Kendimi suçlu hissettirmeye çalışırsan kabul edeceğimi mi düşünüyorsun, Grace Sherman?"

Grace de gülümsedi. "Hem de hiç utanmadan."

Cliff tekrar başını iki yana salladı. "Çok yaşlıyım."

"Akla gelen ilk isim seninkiydi. Anlaşılan tahmin ettiğinden daha fazla dikkat çekiyorsun."

"Muhtemelen ismimi sen önermişsindir?"

Cliff, sırf bencilliği yüzünden Grace'in önereceği son isim olurdu. "Ben değildim." Bunu itiraf etmekten hoşlanmıyordu. "Seni öneren Margaret White'dı."

Cliff tanımadığını ifade edercesine omuz silkti.

"Veterinerin muayenehanesinde çalışıyor."

Cliff onu tanıyabileceğini, ama emin olmadığını gösteren bir işaret yaptı. "Öyleyse onu görmüş olmalıyım."

Tekrar sessizlik.

Grace hostes kızın işinin neden bu kadar uzun sürdü-

günü düşünüyordu. Salona doğru baktı, kız önündeki iki grubu masasına yerleştirdikten sonra ortadan kaybolmuştu.

"Olivia ve Jack eve döndüler," dedi birden, konuşmuş olmak için. Sessizlik dayanılır gibi değildi. İnternet kaçamağı yüzünden ödediği yüksek bedeli düşünmeden bu adamın yanında durmak çok zordu.

"Anlıyorum."

Grace yıllardır Olivia'yı bu kadar mutlu görmemişti. Aynı zamanda, evliliğe tekrar uyum sağlamakta zorluk çekiyordu. Yaptıkları birkaç telefon konuşmasından Olivia ile Jack arasında gerginlik olduğunu hissetmiş, ama Olivia şikâyet etmemişti.

"Duyduğum kadarıyla eski kocası sık sık Cedar Cove'u ziyaret ediyormuş."

Grace donakaldı. Stan, Olivia'nın Jack'le evleneceğini anlayınca, aşırı duygusal ve kendine acıyan bir halde Grace'le görüşmeye gelmiş, içinde bulunduğu yalnızlığın da etkisiyle Grace onunla yemeğe çıkmayı kabul etmişti. Kendi adına bir diğer yanlış davranıştı ve şu an istediği son şey, Cliff'in bunu öğrenmesiydi.

"Anladığım kadarıyla Stan hata yaptığını biliyor," dedi Grace tereddütle. Cliff, Stan'le yemeğe çıktığını biliyorsa da bunu belli etmiyordu. "İnsanlar böyle, sonradan pişman olacakları hatalar yapıyorlar." Grace, ne kadar üzgün olduğunu anlaması için yalvaran gözlerle onun gözlerinin içine bakmaya çalıştı. Sessizce bağışlanmayı diliyordu.

Cliff göz temasından kaçındı. "Stan pişman olmak için çok geç kaldığını anlamıştır herhalde, değil mi?"

Cliff, Grace'in de geç kaldığını söylemeye çalışıyordu.

Korkunç sessizlik geri dönmüştü.

"Charlotte, o ve arkadaşları için yaptıklarını anlattı," dedi Cliff. Anlaşılan sessizlik onun için de dayanılmaz olmuştu. Grace ne zaman Troy Davis'in Charlotte ve yaşlı protestocu arkadaşlarını tutukladığını düşünse çileden çıkıyordu. Üstelik Ben Rhodes emekli bir amiraldi! Troy kendinden utanmalıydı.

"Charlotte toplumun daha iyi yaşaması için mücadele ediyor. Hiç değilse bu çabalara destek vermemiz gerektiğini düşündüm."

Cliff yerdeki halıya bakarak ne kadar eğlendiğini gizlemeye çalışıyordu.

"Komik olan nedir?"

"Sen," dedi bakışlarını kaldırarak. Minik bir tebessümle dudaklarının köşesi titredi. "Bana damarına basmamak gerektiğini hatırlat."

Oysa Grace *onun* damarına basmıştı ve bunun hatırlatılmasıyla birden ciddileşti.

"Camianın desteği Charlotte'u çok heyecanlandırmış ve bunun senin sayende olduğunu söylüyor."

"Ben fazla bir şey yapmadım."

"Herkese sen duyurmuşsun."

Grace farkında olmadan omuz silkti. "Fazla değil," dedi tekrar. Cliff'i arayacak cesareti bulamamıştı ama dönüp baktığında aramış olmayı dilerdi.

Sanki onun düşüncelerini okumuş gibi Cliff devam etti:

"Haberim olsaydı, ben de gelirdim."

Tam o sırada görevli kız ortaya çıktı. "Sizi beklettiğim için üzgünüm." Otomatik olarak iki mönüye uzandı.

Cliff, Grace'e baktı. Grace onun gözlerindeki kararsızlığı gördü. Yemekte ona eşlik etmesini istese, dünyalar Grace'in olurdu. Elinden geldiğince gözlerini Cliff'ten kaçırmamaya çalıştı.

Cliff dikleşti, belli ki eski azmini geri kazanmıştı. "Bir kişilik masa," dedi ve Grace'ten uzaklaştı.

Dokuz

Roy McAfee özel dedektiflik yapmaya başlayalı bir yıldan fazla olmamıştı, ama bütün kariyeri yasa koruma üstüneydi. Seattle Emniyeti'nden emekli olmuştu ama aradan birkaç ay geçtikten sonra evde hiçbir şey yapmadan otururşa çıldıracağını düşünmeye başlamıştı. Cedar Cove'a taşındıktan kısa süre sonra tabelasını kapıya asmıştı.

Emeklilik ona göre değildi. Bazı erkekler bundan keyif alıp çeşitli hobi ve ilgi alanları bulabilirlerdi, ama bu tür bir hayat Roy için fazlasıyla sıradandı. Onu en fazla cezbeden şey esrarengiz bir olaydı ama roman sayfalarında yer alan olaylar değil.

Cedar Cove'da yaşanan birkaç olay gerçekten ilgisini çekmeyi başarmıştı.

Masasına oturup Bob Beldon'ın dosyasına uzandı. Ortaya çıkan gerçekleri yeniden incelerse belki gözden kaçan bir şey yakalayabilirdi. Pek ihtimal vermiyordu ama hafızayı tazelemekten zarar gelmezdi.

Her şey bir gece Beldon'ların işlettiği Thyme and Tide'

ın kapısına gelen yabancı adamla başlamıştı. Adam sabah ölü bulunmuştu.

Bob Beldon durumu Troy Davis'e bildirmiş ve adli tabip ceset için gelmişti. Çok geçmeden adamın estetik ameliyat olduğu ve sahte kimlik taşıdığı ortaya çıkmıştı. Adamın kim olduğuna dair yorumlar haftalarca sürmüş, sonra ortalık durularak bir süre sessizliğe gömülmüştü.

En başından beri, konuklarıyla ilgili bir şey Bob Beldon'ı tedirgin etmişti. Vietnam'dan döndükten sonra Bob sürekli kâbuslar görüyor ve zaman zaman uykusunda yürüyordu.

Roy okumayı bırakıp arkasına yaslandı ve Beldon ondan yardım istediğinde aklına gelen ilk düşünceyi hatırladı. Davis onu en az iki ya da üç kez sorgulamıştı ve Bob artık bir avukat tutmayı düşünüyordu, oysa bunun yerine Roy'a gelmişti. Fazla derine inmeseler de, Roy adamın yabancı konuklarının ölümünden sorumlu olmaktan korktuğunu hissetmişti.

Başlangıçta kendisi de aynı şeyi düşündüğü halde Roy'un onu aksine ikna etmesi zor olmadı. Maxwell'in kapısı içeriden kilitliydi ve mücadele yaşandığını gösteren hiçbir iz yoktu. Son zamana kadar asıl sorun adamın *neden* öldüğünden emin olamayışlarıydı, çünkü otopside yaşamsal organlarının sağlam olduğu ortaya çıkmıştı.

Roy'un Bob'la olan randevusundan kısa süre önce Grace Sherman kendisini ziyarete gelmiş, ortadan kaybolusunun üstünden neredeyse bir yıl geçen kocası Dan'i bulması için Roy'un yardımını istemişti. Ne yazık ki bütün yollar açmaza sürüklenmişti.

Ortaya çıkardığı birkaç şey Grace'i çok şaşırtsa da, cevapsız kalmış sorular Roy'a göre değildi. Bunlardan biri, Dan'in on üç bin doları Grace'ten nasıl saklayabildiğiydi. Grace kocasının karavan almak için kullandığı bu kadar parayı nereden bulduğunu bilmiyordu, çünkü her cuma saat gibi dakik haftalığını Grace'e teslim eder ve çiftlerin çoğu gibi ayın sonunu ancak getirirlerdi.

Sonra Dan'in cesedi ve Grace'e bıraktığı intihar notu bulunmuştu. Dan karısına yazdığı mektupta Vietnam'da yaşadığı bir olaydan söz etmişti. Kendisi ve üç kişi bölükten ayrılarak ormanda kaybolmuş, yollarına Vietkongların denetiminde olduğundan korktukları bir köy çıkmıştı. Sonra bir şey olmuş ve ateş etmeye başlamışlar, Dan'e göre ne olup bittiğini anlayana kadar bütün köyü tarayıp kadın, erkek ve çocuk herkesi katletmişlerdi. Bu olay onda derin bir iz bırakmış ve artık kendisine tahammülü kalmamıştı. En azından mektup öyle diyordu.

Bu bilgiyle ne yapacağını bilemeyen Grace çılgına dönmüştü. Roy fazla yardımcı olamadığından endişeleniyordu. Ona pek öğüt verememişti, çünkü bu gerçekle ve sonuçlarıyla yaşaması gereken kişi sadece Grace'ti.

Kısa süre sonra Dan'in intihar notunda belirttiği öykünün aynısını Beldon tekrarlamıştı. Dan'den de söz etmişti, ormanda kaybolan dört kişiden ikisi onlardı. Roy'a söylediğine göre, olaydan sonra otuz yıldan uzun bir süre Dan'le konuşmamışlar. Bob, Cedar Cove'a döndüğünde birbirleriyle karşılaşmamak için ellerinden geleni yapmışlardı.

Bu tüyler ürpertici öyküyü bu kadar kısa sürede iki farklı kişiden duymak Roy için tesadüf olmaktan öteydi. Önsezilerine dayanarak Troy Davis'e gitmiş ve şeriften o gün Dan ve Beldon'la birlikte olan diğer iki adamı araştırmasını istemişti.

Tahmin ettiği gibi adamlardan biri için –Maxwell Russell– kayıp ilanı verilmişti. Kimliği tespit edilemeyen ceset ona aitti. Tıpkı ölüm sebebi gibi, Cedar Cove'a neden geldiği ve neden sahte kimlik taşıdığını da açıklayamıyorlardı.

Ardından Max Russell'ın cinayete kurban gittiği ortaya çıktı. Zehirlenmişti. Kanıt, Russell'ın kiralık aracında buldukları su şişesinin içindeydi.

Russell'ın kimliği teşhis edildikten sonra, kızı babasının küllerini almak üzere Cedar Cove'a gelmişti. Şerif Davis, Hannah ve Beldon'lar arasında bir görüşme ayarlamış ve Bob'un isteği üzerine, görüşmede Roy da hazır bulunmuştu. Roy o görüşmede, babasının çok kötü yandığı bir trafik kazasında Hannah'nın annesinin de öldüğünü öğrenmişti. Max'in geçirdiği estetik ameliyatların sebebi bu yanıklardı ve muhtemelen bu yüzden Bob Beldon eski arkadaşını tanıyamamıştı.

Araba kazasını çevreleyen bazı gerçekler, Roy'u bunun bir kaza olmadığına ikna etmişti. Muhtemelen bunu hiçbir zaman kanıtlayamayacaktı. Kaza raporu Russell'ı suçluyordu, ama Hannah'nın babası direksiyonun tutmadığında ısrar etmişti. Ne yazık ki iddialarını kanıtlayacak bir delil yoktu.

Roy'un ofisinin kapısı açıldı ve karısı elinde sıcak kurabiye ve kahve tepsisiyle içeri girdi. Corrie onu şişmanlatmaya azimli görünüyordu, ama Roy şikâyetçi değildi. Ev

yapımı kurabiyeleri geri çevirmek aklından bile geçmezdi.

"Ne okuduğunu tahmin edeyim." Gözlerinde her şeyin farkındayım ışıltısı vardı. "Beldon davasıyla ilgili bir şey olabilir mi?"

"Ukala," dedi Roy karısına sırıtarak.

"Ömür boyu uğraşman gerekse de çözmeden bırakmayacaksın, değil mi?"

Roy cevaplara çok yakındı, bunu hissediyordu. Kaçırdığı bir şey varsa bile ne olduğunu bilmiyordu, içgüdülerinin onu doğru yere yönlendireceğinden emindi. Bütün ihtiyacı olan şey sabırdı, ama ne yazık ki elindeki en az şey buydu.

Corrie fincana kahve doldurdu, krema ekleyip ona uzattı. "Sessiz kaldığında senden şüpheleniyorum."

Roy kahve fincanını alıp koltuğunun arkasına yaslandı. "Bulguları kafamda tasnif ediyordum."

"Beldon'ların tehlikede olabileceğine hâlâ inanıyor musun?"

Roy cevabı bilmiyordu. Omuz silkti. "Dört adamdan ikisi öldü. Biri intihar etti, diğeri cinayete kurban gitti."

"Ya dördüncü adam?"

"Anlaşılan Davis, Albay Stewart Samuels'la konuşmuş. Samuels'ın bu işin içinde olduğuna inanmadığını söyledi, ama kim bilebilir ki?"

Corri dosyaya bakıp en üstteki sayfayı aldı. "Burada kongre seçimlerine başvurduğu yazıyor. Vietnam'da olanlar ortaya çıkarsa, kariyeri için sence de facia olmaz mı?"

"Doğru." Roy da bunun farkındaydı, ama Samuels'ın askeri kayıtları kusursuzdu ve doğu sahilinde yaşıyordu.

Maxwell Russell'ın ölümü sırasında nerede olduğunu kanıtlayabiliyordu. Roy emin olmak için Dan Sherman'ın ortadan kayboluşunu izleyen haftaları da araştırmıştı, ama Samuels o dönemde NATO görevlisi olarak Avrupa'daydı.

Corrie ikinci fincan kahveyi sade doldurdu ve Roy'un masasının karşısındaki koltuğa oturdu. "Bu sabah Linette aradı." Yirmi beş yaşındaki kızları bir süre önce pratisyen doktor olarak mezun olmuştu.

Roy'un yüzü aydınlandı. Linette'e tapardı ve ikisi çok yakındı. Kızı zekiydi, güzeldi ve onun gurur kaynağıydı. Erkek kardeşiyse başka bir hikâyeydi. Roy ve Mack sık sık anlaşmazlık yaşardı. Linette okulda çok başarılı olduğu halde Mack, açık söylemek gerekirse, berbattı.

"Başka yer kalmamış gibi Montana'da bir işe başvurmuş."

Doktorların çoğu büyük şehirlerde çalışmayı tercih ettiklerinden, küçük kasabalar genellikle gerçek tıp insanlarından yoksun kalıyordu. Seattle'da büyüdüğü halde, küçük yerler daima Linette'e cazip gelmişti, o yüzden kararı Roy'u şaşırtmadı. Önemli bir açığı dolduracak ve sevdiği hayatı yaşayacaktı.

"Beni duydun mu Roy? Montana?"

Corrie'nin neden bu kadar üzüldüğünden emin değildi. Linette tıp eğitimine başladığında ikisi de Seattle'da kalmayacağını biliyorlardı.

"Onun iki eyalet öteye taşınmasını istemiyorum!"

"Corrie..."

Bitirmeye fırsat bulamadı.

"Linette, Montana'da hiç kimseyi tanımıyor. Washington'

da da doktora ihtiyaç duyan sayısız kasaba var."

Roy eğlendiğini belli etmemek için kendini zor tuttu. "Artık dizinin dibinden ayrılma zamanı geldi anne."

Anlaşılan çabası işe yaramamıştı. Corrie ona öfkeyle baktı. "Burada ikimizin *kızından* söz ediyoruz."

"Evet hayatım."

"Benimle konuşurken o ses tonunu kullanma Roy McAfee."

"Tamam hayatım."

"Hiç komik değilsin. Bunun farkındasın herhalde?"

Roy, zorlansa da cevap vermedi. "Linette nerede iş bulsa mutlu olurdun?"

Corrie altdudağını ısırdı ama cevap vermedi.

"İçimden bir ses onun buraya, Cedar Cove'a taşınmasını istediğini söylüyor," diye dalga geçti.

Bunu söyler söylemez karısı başını kaldırdı, gözlerini fal taşı gibi açarak ona baktı. Kahvesini bıraktı, ayağa fırladı, masanın etrafından dolaşıp kocasını öpücüklere boğdu.

"Nereden çıktı şimdi bu?" diye sordu Roy, sürpriz davranıştan hoşnut bir halde.

"Çünkü benim muhteşem kocacığım, sen düşündüğümden de zeki bir adamsın."

Roy şaşkın bakışlarla karısının hızla ofisten çıkmasını izledi.

On

Grace kararlı bir şekilde bahçe eldivenlerini giydi. Martha Washington sardunyalarını arka bahçeye dikmeye hazırdı. Cuma akşamını böyle geçirmek istemezdi ama evi paspaslamaya da niyeti yoktu. Buttercup kuyruğunu sallayarak mutfak kapısında onu bekliyordu.

"Şimdilik bunları ekelim, bakalım yarın sabah köylü pazarında neler bulacağız. İyi fikir, değil mi?" Grace'in köpeğiyle sohbet etmesi aslında ne kadar yalnız olduğunun kanıtlarından biriydi.

Köylü pazarı mayıs ayının ilk cumartesi günü kurulmaya başlamıştı ve sezon başı olduğu için sadece birkaç çeşit yerli ürün olmasına karşın, Grace her hafta oraya gitmeyi seviyordu. Neredeyse her hafta arkadaşlarıyla karşılaşma ihtimali vardı, tabii kızlarından biri ya da ikisiyle de.

Çalmaya başlayan telefonun sesi Grace'i ürküttü. Sağ elindeki eldiveni çıkarıp duvardaki telefonun ahizesine uzandı.

"Alo." Bütün kalbiyle Cliff olmasını dileyerek en neşeli

ses tonuyla cevap vermeye çalıştı. Hafta başında tesadüfen restoranda karşılaştıklarından beri aklından çıkmıyordu. Tek umudu, onun da kendisini düşünüyor olmasıydı.

"Grace, ben Stanley Lockhart. Nasılsın?"

Grace birden hayal kırıklığına uğradı. "Merhaba Stan." Olivia'nın eski kocasını yüreklendirmemek için mesafeli konuşmaya çalışıyordu. "İyiyim."

"Ben de. Dinle, bu akşam yemeğe çıkmaya ne dersin?"

Akşam için uygun gördüğü bir kâse balık çorbasına göz attı. Yine de, Stan Lockhart'la mükemmel bir yemek yiyeceğine tek başına çorba içmeyi tercih ederdi.

"Üzgünüm, başka planlarım var."

"Değiştiremez misin?" Hoşnutsuzluğunu saklama gereği bile duymamıştı.

"Hayır." Yemekte *kendisinin* bir refakatçiye ihtiyacı var diye Stan ne cüretle onun akşam programını değiştirmesini isteyebilirdi?

"Daha sonra uğrasam?" Neşesi tekrar geri gelmişti. "Önemli."

"O da olmaz." Bu kadar acil ne söylemesi gerektiğini anlamıyordu. Grace, Stan'in mesajı almış olmasını umuyordu ama bu tür ince yaklaşımlar Stan'de her zaman işe yaramazdı. Doğasından gelen nezaket, kabalaşmasını ve onunla görüşmek istemediğini söylemesini engelliyordu.

Grace'in olumsuz cevabına kafa yorduğu süre içinde bir sessizlik oldu. "Anlıyorum," dedi sıkkın bir ses tonuyla. "Gracie, dinle. Canını sıkmak istemiyorum, ama bir yolunu

bulursak seninle konuşmak istiyorum."

Gracie. Liseden beri Grace bu şekilde çağrılmaktan nefret ederdi. Dişlerini gıcırdattı. O akşam yedikleri tek yemekten beri Stan ona yaklaşma girişiminde bulunmamıştı. Şimdi bu çıkmıştı. Ne istediğini tahmin bile edemiyordu.

"Görüşmek isteme sebebini neden söylemiyorsun?"

Stan tereddüt etti. "Yüz yüze daha uygun olur. Buluşabileceğimiz bir yer var mı? Bir şeyler içsek? Kahve? Yerini ve zamanını sen söyle, ben orada olurum." Sesinin tonu değişmiş, yalvarır gibi çıkmaya başlamıştı. Grace, Stan'in ikinci evliliğinin de kısa süre önce sona erdiğini biliyordu ve sarsıntıyı henüz atlatamamıştı. Ona acıyor, ama yakınlaşmak istemiyordu.

"Söz veriyorum, fazla zamanını almayacağım."

Grace tereddüt etti, kabul ettirene kadar baskı yapacağından endişeleniyordu. "Yarın sabah köylü pazarına gitmeyi düşünüyorum."

"Harika," dedi Stan, bu fikrin üstüne atlayarak. "Orada görüşürüz. Kaçta?"

"Dokuzda açılıyor."

"Daha geç olsun. Dokuz benim için çok erken."

Şimdi de ona uyması için cumartesi sabahı programını değiştirmesini mi istiyordu? Ona duyduğu acıma duygusu buhar olup uçtu. "Saat dokuzda orada olacağım Stan. Orada olursan görüşürüz, değilsen görüşmeyiz."

"Tamam, tamam. Dokuz civarı gelmeye çalışacağım, ama Seattle'dan geleceğimi unutma."

Grace bunu unutmuştu ama önemli olmadığına karar verdi, görüşmek zorunda olduklarını söyleyen oydu.

Cumartesi sabahı Grace Buttercup'ı da alarak arabasıyla köylü pazarının yolunu tuttu. Buttercup iyi huylu bir köpekti ve insanlarla bir arada olmayı seviyordu. Hayvan barınağı pazarın içinde bir sahiplenme merkezi kurmuştu ve her cumartesi evsiz kedilerle köpekleri getiriyordu. Hem yetişkinlerin, hem de çocukların ilgi gösterdiği bu merkezde görev sırası ayda bir Grace'e geliyordu.

Buttercup yavru kedileri bir an önce görmek için kayışını çekiştirince Grace sert bir sesle ona sakin olmasını söyledi. Kendisi de bir yavru kedi sahiplenmeyi düşünüyordu, çünkü bütün gün Buttercup'ı yalnız bıraktığı için üzülüyor ve bir kediyle arkadaşlık ederse sıkılmayacağını düşünüyordu.

"Anne."

Grace dönünce Katie'nin pusetini iterek yaklaşan Maryellen'ı gördü. "Seni burada görüp görmeyeceğimi merak ediyordum." Pusetin arkasını doldurmuştu bile.

Grace eğildi, guruldayarak kollarını uzatan Katie'yi öptü. Maryellen'ın da mutluluk saçması Grace'i sevindirdi, kızı her zamankinden daha rahat, huzurlu ve kaygısız görünüyordu ve en önemlisi, Katie annesiyle babasının yanında büyüyordu.

"Erken çıkmışsın," dedi sohbet başlatmak için.

"Jon çalışıyor ve ikindiden önce dönmez."

Demek ki damadı batı Washington'da bir yerlerde ağaçların ya da kuşların fotoğrafını çekiyordu, ya da ona benzer bir şey.

"Evlilik hayatını seviyorum," dedi Maryellen pat diye. "Ah, anne. Nasıl bu kadar aptal olabilmişim? Jon *harika* bir eş ve baba."

"Tatlım, senin adına çok mutluyum."

"Eve dönsem iyi olacak. İki kiloya yakın midye aldım, onları buzdolabına atmam gerek."

"Midye sevdiğini bilmiyordum."

"Sevmem, ama Jon seviyor."

Jon izin verse kızı muhtemelen bütün yemek hizmetlerini memnuniyetle üstüne alacak gibi görünüyordu.

Grace de kendine yarım kilo midye ve kendi yaptığı reçelleri satan Carol'dan bir kavanoz marmelat aldı. Çevresine bakınıp Stan'i göremeyince böylesinin daha iyi olduğunu düşündü. Diğer tezgâhlara da bir göz attıktan sonra otoparka doğru ilerlemeye başladı.

"Grace," diye seslenen Stan, marinaya giden yolda durmuş heyecanla el sallıyordu. "Buradayım."

Grace yanında Buttercup'la birlikte marinaya yöneldi.

"Seth teknesinde kalmamı önerdi," diye açıkladı Stan. Beyaz şortu ve kırmızı mavi çizgili beyaz triko kazağıyla tenis randevusuna gider gibi bir hali vardı.

"Nasıl gidiyor?" diye soran Stan, rahat bir duruşa geçip nereden başlayacağını bilmez gibi Grace'e bakmaya başladı.

"İyi." Grace ayrıntıya girmedi, konuşmayı kısa kesmek istiyordu. "Senin için ne yapabilirim?"

Stan'in tebessümü gergindi. "Biliyorsun, Marge'la boşandığımızdan ve Olivia şu gazeteciyle evlendiğinden beri boşluktayım."

Grace konuşmanın gidişatından hoşlanmamıştı. Tekrar çıkma teklif etmeye niyetliyse, ilgilenmediğini söyleyerek reddedecekti. Daha fazla uzatmasına izin vermeden bunu söylemek zorundaydı.

"Stan, yalnız hissettiğini anlayabiliyorum..."

"Yalnız," diyen Stan başını iki yana salladı, yüzünde şaşırmış bir ifade vardı. "Hayır, hayır, konu bu değil. Köpek ve bekâr erkek müzayedesini duydum."

İkisini bir araya getirmek için Grace'in bir an düşünmesi gerekti, sonra bu kadar ahmak olduğu için kendine kızdı.

Bilmesi gerekirdi. Stan her zaman ilgi odağı olmaktan zevk alırdı. Kadınların açıkartırmada ona pey sürmesi zevkin doruğu anlamına geliyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, bir akşam randevusunda mükemmel iş çıkarırdı ve onu kazanan kişinin bunu bilmesi gerekirdi.

"Bağış toplamak için, değil mi?"

"Hayvan barınağına fon sağlamak için," diye açıkladı Grace.

"Pekâlâ, hayvanlar hakkında ne hissettiğimi bilirsin." Grace onun hayvanlara olan ilgisini bugüne kadar fark etmemişti, ama karşılıklı başlarıyla onayladılar. "Üstüme düşeni yapmak istiyorum," diye devam etti Stan, "Ve müsait olduğuma göre, neden olmasın?" Yüzünde önceden çalıştığı belli olan bir tebessüm vardı. "İyi bir sebep için birkaç dolar faydam olursa, ne mutlu bana."

"Sen Cedar Cove'da yaşamıyorsun, unuttun mu?"

"Haklısın, ama bir zamanlar yaşıyordum ve buradaki in-

sanlar beni tanıyor. Ciddiyim, gönüllü olmak yapabileceklerimin en azı ve konuşmam gereken kişinin sen olduğunu biliyorum."

"Aslında bekâr listesini diğer iki gönüllü hazırlıyor, ama ismini memnuniyetle önerebilirim."

Stan sırıttı. "Teşekkürler." Minnettarlığı açıkça belli oluyordu. "Sana güvenebileceğimi biliyordum."

Buttercup kuyruk sallayarak Stan'den ilgi bekliyordu, ama hayvansever Stan ona bakmadı bile.

"Pazar alışverişini yaptın mı?" diye sordu Stan.

Grace'in elindeki poşetler yaptığını gösteriyordu.

"Sana bir fincan kahve ısmarlasam ve sen de bana müzayedeyle ilgili ayrıntıları anlatsan? Belki bana bir strateji önerisi getirirsin."

"Bir... strateji mi?"

"Evet, anlarsın ya. Hanımların bana pey sürmesi için. Kaç kişinin katılacağını tahmin ediyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Biletler henüz satışa çıkmadı."

"Benim bir fikrim var." Sırtını doğrulttu, keyfinin yerinde olduğu belliydi. "Eğer kasabadaki kadınlar tam olarak kimin katıldığını bilirse hayvan barınağı daha fazla bilet satar, öyle değil mi?"

Grace emin değildi. "Olabilir."

"Bekârların isimlerini doğrudan biletlerin üstüne basarsanız nasıl olur? Bu daha fazla ilgi uyandırabilir, ne dersin?"

Stan'in fikir dolu olduğu çok açıktı. "Bunu da öneririm," diye mırıldandı.

"Güzel." Gözlerindeki pırıltıdan Grace onun kendini

bekâr erkekler müzayedesine ne kadar kaptırdığını görebiliyordu. Tek seferlik randevularında yedikleri akşam yemeği boyunca Stan kendine acımaktan ve sızlanıp durmaktan başka bir şey yapmamıştı. Grace onun kendini çok çabuk toparladığını düşündü.

"İsminin listeye eklenmesi için elimden geleni yapacağım," dedi, bir an önce eve dönmek istiyordu.

"Teşekkürler Grace. Bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için minnettarım."

Grace o kadar iyi arkadaş olduklarını düşünmese de, bu yoruma ve takma isminle hitap edilmesine boş verdi. Buttercup'ı arabasını park ettiği kütüphanenin arka tarafına doğru yönlendirdi.

"Seni tekrar görmek güzeldi Grace."

"Seni de Stan."

"Şey... Grace." Stan aralarındaki birkaç adım mesafeyi koşarak kat etti. "İsimlerin basılması konusundaki öneriyi getirirken..."

"Evet?"

"Fikrin benden çıktığını mutlaka söyle."

"Elbette." Buttercup'a oturmasını söyleyip elindeki ağır poşetlerin yerini değiştirdi.

"Fikrin benden çıktığı düşünülecek olursa..." önce duraksadı, sonra neşeyle kıkırdadı, "ismimin o listede olması gayet adil sayılabilir sanırım."

"Bunun anlaşılması için elimden geleni yaparım."

"Harika." Stan omuzlarından tutup onu kucakladı.

Sonra birden aklına gelmiş gibi sordu. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hiçbir şey yok," dedi Grace, sormasına şaşırarak.

"Emin misin?" Elleri hâlâ omuzlarında geziyordu.

"Kesinlikle."

Tam o sırada, Grace Stan'in arkasında kovboy şapkalı bir gölge fark etti. *Hayır, lütfen hayır,* diye dua etti sessizce. *Lütfen Cliff olmasın.* Tek korkusu onun Stan'le yemeğe çıktığını duyması ve onun Olivia'nın eski kocasıyla flört edecek kadar budala olduğunu düşünmesiydi.

Stan bir arkadaşıyla görüşmesi gerektiği hakkında bir şeyler mırıldandı. Grace'in engel olmasına fırsat kalmadan onu bir kez daha kucaklayıp gitti.

Grace'in bakışları Stetson şapkalı adama kilitlenmişti. Stan onu bırakıp uzaklaşınca artık arada onu görmesine engel olacak bir şey kalmamıştı. Hiç kuşkusuz Cliff'ti. Orada durmuş, Grace'e bakıyordu ve o mesafeden bile kaşlarını çattığı belli oluyordu.

Grace ona göründüğü gibi olmadığını söylemek istedi. Stan'le bir ilişkisi yoktu. Zaten olmasını da istemiyordu.

Gergin geçen bir saniyenin ardından Cliff şapkasının kenarına dokunarak onu selamladı ve ardından hemen dönüp uzaklaştı.

Grace koşarak onun peşinden gitmek ve açıklamak istedi ama bunun durumu daha da kötüleştirmesinden korktu. Yüreği kurşun gibi ağır, evin yolunu tuttu.

On Bir

Bob Beldon yönetim kurulu toplantısı biter bitmez Heron Caddesi'ndeki şehir tiyatrosundan ayrıldı. Lise yıllarından beri tiyatroda aktif olarak yer alıyordu, sahne oyunları en sevdiği dersti ve sayısız okul prodüksiyonunda başrolde yer almıştı. Sonrasında yaşadığı Vietnam ve diğer şeyler olmasaydı, sahne sanatlarında kariyer yapmayı düşünebilirdi.

Kasaba tiyatrosunun sahneye koyduğu yerel oyunlarda rol alarak kendince "tiyatro dozunu" alıyordu. Halen yönetim kurulunda görevliydi ve grup bir sonraki sezonda sergilenecek muhtemel oyunları tartışmıştı.

Kızılcık Burnu'na giden virajlı yolda ilerlerken, Bob hâlâ *Çöpçatan* oyunuyla *Kasabamız* arasında kıyaslama yapmakla meşguldü. Bu yolun ismi onu çok eğlendiriyordu. Bildiği kadarıyla bölgede kızılcık yetişmiyordu. Washington'da kızılcık turbalıkları vardı, ama Cedar Cove yakınlarında hiç yoktu. Islıkla "Hello Dolly"yi çalarak, omuzlarındaki yükü hissetmeksizin keyifle yola devam etti. Kendini bir role ve

sahneleme sürecinin tamamına vererek sıkıntılarından uzaklaşabilirdi. AA'daki arkadaşları bunu inkâr olarak görebilirlerdi, ama tiyatro ona hazır bir mazeret sunuyordu.

Peggy'yi tanıdığı kadarıyla akşam yemeği hazır olmalıydı. Günlerden pazartesi olduğuna göre, ya biber dolması ya da meşhur rulo köftesinden yapmıştı. Her ikisi de Bob için uygundu.

Garaj yoluna saparken hâlâ ıslık çalıyordu ve karısı yeşilliklerini suluyordu. Yılın her mevsiminde Peggy'nin bahçesi görülmeye değerdi. Otellerinin adı Thyme and Tide (Kekik ve Gelgit) Peggy'nin bahçesinin ve denizin birbirine yakınlığından ve aynı zamanda eski deyiş Time and Tide'a (Zamanı Durduramayız) benzerliğinden geliyordu.

Zamandan söz etmişken, konukları olmadığı sürece, ikisinin de elinde fazlasıyla vardı. Paraları kısıtlıydı ama ev idaresinin her alanında olduğu gibi, Peggy bütçeleme konusunda da yetenekliydi. Peggy olmasa Bob parayı nasıl idare edeceklerini düşünemezdi, ama neyse ki karısı her şeyi hallediyordu.

Garaja girip Peggy'ye selam vermek için dışarı çıktı, Peggy elinde hortumuyla ona gülümsedi. Saat neredeyse altı olduğu halde güneş hâlâ tepedeydi. Takvime göre yaz mevsimi resmi olarak ay sonunda gelecekti, ama Kuzeybatı Pasifik'e ulaşması her zamanki gibi fazladan altı hafta daha alacaktı. Ağustos ve eylül görülmeye değerdi. Sürekli yağmurun sinirlerini bozduğu şubat ve mart aylarında Bob kendine sürekli bunu hatırlatmıştı.

"Selam tatlım," dedi Bob, bahçenin kenarında durarak.

Rezeneler çiçeklenmeye, maydonoz ve kişnişlerse zengin, kara topraktan dışarıyı gözetlemeye başlamışlardı. "Yemekte ne var?"

"Rulo köfte. Toplantı nasıl geçti?"

"Harikaydı." Tebessümünü gizleyemedi.

"Neden sırıtıyorsun? Gizlediğin bir şey mi var?" Hortumu şakadan ona doğrulttu.

"Hiçbir şey." Kıkırdayarak teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Sadece bu akşam rulo köfte yiyeceğimizi düşünüyordum. Hepsi bu."

Peggy evin yanına doğru yürüyüp suyu kapattı. "Burada işim bitti sayılır."

Bob başıyla onayladı.

"Biraz vaktin varsa konuşmak istiyorum."

Bob tereddüt etti. Peggy resmi bir tavırla onunla konuşmak istediği zaman, arkasından pek hoş şeyler gelmezdi.

"Bir terslik mi var?"

"Pek sayılmaz."

Ağzının sıkı olması da iyiye işaret değildi. Onu incelerken, Bob belirtileri daha önce fark etmiş olması gerektiğini düşünüyordu. Peggy konuşkan biriydi, doğuştan hoş sohbetti. Herkesle her konuda konuşabilirdi ve konuşurdu da. Müşterilerinin çoğu, tekrar tekrar gelen ve Peggy'nin artık arkadaşlarım dediği kişilerdi.

Bob vestiyere giren Peggy'yi izledi. Peggy lastik çizmelerini çıkardı, bahçe malzemelerini rafa kaldırdı. Onun düzenli çalışma alanını kendi atölyesiyle karşılaştırdığında, şey,

bazen az da olsa utanıyordu. Pasaklının teki olduğunu düşündü pişmanlıkla, yine de karısı ona karşı daima hoşgörülüydü ve Bob bunun için minnettardı.

"Neler oluyor?" diye sordu mutfağa girdiklerinde.

Peggy otomatik olarak ikisine de çay doldurup fincanları masanın üstüne koydu. "Bugün öğleden sonra Hannah Russell telefon etti."

Bob birden oturma ihtiyacı hissetti. Bir sandalye çekip oturdu ve fincanına uzandı.

"Çok endişeliyim," dedi karşısına oturan Peggy.

Bu sözleri Bob'un ilgisini çekti. "Hangi konuda?" O kadar uzun bir süredir bu kâbusu yaşıyorlardı ki, gerilime alışmışlardı ve bu durum hayatının bir parçası haline geldiğinden her yeni şok karşısında sağlam durmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Hannah," dedi Peggy, sanki apaçık ortadaymış gibi. "Hem annesini hem de babasını kaybetti. Boşlukta bir ruh gibi. Giderek çöküyor Bob." Bir an duraksadı. "Bugün Hollie'yle konuştum, Hannah'nın güven duygusuna ihtiyacı olduğunu söyledi. Ona katılıyorum."

"Ebeveynlerini peş peşe bu kadar kısa sürede kaybeden biri için bence doğal bir durum." Bob, karısıyla kızı arasındaki yakınlığı kıskanırdı. İçtiği dönemlerde çocuklarının hayatının önemli bir bölümünü kaçırmıştı.

Peggy'nin fincanı kavrayan parmakları kasıldı. "Hannah mektubuma teşekkür etmek için aramış."

Bob, Peggy'nin ona yazdığını unutmuştu. Karısının her

zamanki düşünceli davranışlarından biriydi.

"Bana taşınacağını söylemek istemiş."

"Nereye?"

"Sorun da bu zaten," diyen Peggy'nin yüzü endişeyle karardı. "Nereye olduğunu bilmiyor. Satabildiği her şeyi satmış. Hollie onun acıdan kaçtığını, ama nereye giderse gitsin acısını yanında taşıyacağını söylüyor."

Bob başıyla onayladı. "Hollie haklı. Kaliforniya'yı terk etmenin Hannah için iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Daha sonra pişman olabilir ve sattıklarını saklamış olmayı dileyebilir."

"Ben de aynısını söyledim ama artık çok geç dedi. Satamadıklarını da bağışlamış."

Bob'un da endişesi büyümeye başlamıştı. Üstelik huzursuzluğunun tek sebebi Hannah değildi. Gizemin çözülmesine yardımcı olabilecek bir şeyi kazara satmış olabilirdi.

"Hepsi bu değil," dedi Peggy. "Anladığım kadarıyla, huzur içinde yaşayabileceği bir yer bulana kadar amaçsızca ülkeyi dolaşacak. Böyle ifade etti."

Bob arkasına yaslanıp bu durumu düşündü. Genç kadın kırılgandı. Kendi kızının da bir yerden diğerine sürüklenmesini istemezdi. "Peki ya ailesi? Eminim teyzeleri, amcaları ve kuzenleri vardır?"

"Anlaşılan yakını yok."

"Anlıyorum." Bob çayından bir yudum aldı.

"Fırsat buldukça bizi aramasını söyledim."

"Güzel."

"Fakat arayacağından emin değilim. Sanırım kafası çok karışık."

Bob bir an Hannah hakkında bildiklerini aklından geçirdi ve içi sızlayarak kıza acıdı. "Onunla bağlantı kurabilmemizin bir yolu olup olmadığını sordun mu?"

Peggy başıyla onayladı. "Ceptelefonunun numarasını verdi. Konu şu Bob, biz onun hayatının ne kadar içinde olmak istiyoruz?" Bakışları karşılaştı, Bob karısının ne demek istediğini anlıyordu. Peggy, Hannah'ya karşı bir çeşit sorumluluk hissediyordu. Sonuçta kızın babası evlerinde ölmüştü. Yine de, bu genç kadının sorunlarıyla ilgilenmek istiyorlar mıydı? Bu, Peggy ve Bob'un başa çıkabileceklerinden öte bir durum olabilirdi.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Bob.

"Ben de."

"Peki sence ne yapmalıyız?" diye sordu Bob. Peggy'nin sezgilerine güveniyordu. Hannah bir yana, Max Russell'ın ölümü sevimsiz bir konuydu. Bob'un gömmek istediği, karısı ve kendisi adına pek çok tatsız anıyı canlandırıyordu.

"Emin değilim, ama onun adına kendimi kötü hissediyorum."

Bob aynı fikirdeydi. Ebeveynler *yanındayken* bile bu dünyada başarılı olmak kolay değildi, onlar olmadan ise çok daha zordu. Kendi çocukları da bocalamıştı ama sevgi ve sabırla sonunda doğru yolu bulmuşlardı. İlk yıllarında onlar için oluşturduğu örnekle gurur duymuyordu. Belki Hannah'ya yardımcı olma şansı, aynı zamanda yirmi beş yıl önce

yaptığı yanlışlıkları telafi etmek için bir fırsattı.

"Onu en az haftada bir kez arayalım," dedi kararlı bir şekilde. "Ebeveynlerinin yerini tutmaya çalışmak için değil, sadece dostça..."

Peggy sessizce onayladı. "Bu işe yarar sanırım," diye kabul etti. "Hiç değilse Hannah bu dünyada onu düşünen iki kişinin olduğunu bilir."

"Doğru." Bob verdiği kararın ardından daha iyi hissetmeye başlamıştı. Bu yaptığı olumlu bir şeydi ve kendi kırılgan dünyasında mücadele ettiği pek çok şeyle başa çıkmasına yardımcı olabilirdi.

On İki

Adliye binasından çıkan Olivia Lockhart Griffin hızla evin yolunu tuttu. Jack gün içinde telefon edip yemeğe gecikeceğini haber vermişti. Hawaii'deki masal gibi, ama kısacık balayından sonra ikisi de işe boğulmuştu. Jack hafta boyunca geç saatlere kadar çalışmış ve neredeyse bütün hafta sonunu ofiste geçirmişti. Olivia onun bu kadar uzun saatler boyunca evden uzak kalmasından nefret ediyordu, ama döndüğü zamanlar harikaydı. Bir an tereddüt etti, *çoğu zaman harika,* diye düşündü. Doğal olarak, ikisinin de birtakım düzenlemeler yapması gerekmişti ve bunların bir kısmı Olivia'nın düşündüğünden daha zor olmuştu.

Neredeyse yirmi yıl kocasız yaşadıktan sonra hayatını bir erkekle paylaşmaya bu kadar kolay alışması Olivia'yı şaşırtmıştı. Küçük oğlu aile evinden ayrıldığından beri ilk kez yemek hazırlamak için bu kadar çaba harcıyordu. Şu anda bile mutfak masasında oturmuş, yeni aldığı yemek tarifleri kitabının sayfalarını karıştırıyordu. Niyeti Jack için hazırla-

yacağı sağlıklı sofralarla evi onun için cazip hale getirmeye çalışmaktı. Kocasının kötü yemek alışkanlığı yüzünden düzenli olarak tartışıyorlardı. Jack kolay ve çabuk olan ne varsa onu tercih etmeye alışmıştı. Olivia ona sık sık sağlıklı bir yaşam sürdürmesine engel olacak kadar fazla yağ ve karbonhidrat tükettiğini söylüyor, Jack bu endişelere sadece omuz silkiyordu.

Olivia tarifleri tekrar gözden geçirdi. Yağda kızarmış tofu? Muhtemelen hayır, ama daha sonra deneyebilirdi. Telefon çaldı, Jack olduğunu düşünen Olivia kalkıp ahizeye uzandı.

"Alo," dedi neşeyle.

"Nasılsın küçük kardeşim?"

"Will!" Ağabeyi Atlanta'da yaşıyordu, Cedar Cove'daki düğününe gelemeyişi büyük hayal kırıklığı olmuştu. Jack'le evlenmeye karar verdiğini söylemek için aradığında, onun bu özel günü paylaşabileceğini umuyordu. Anlaşılan Will hazırlıksız yakalanmıştı çünkü önce tereddüt etmiş, sonra bir bahane uydurmuştu. Olivia ne olduğunu bile hatırlamıyordu, ama ne olduğunu tahmin edemese de, bir terslik olduğunu düşünmüştü. Belki görümcesi Georgia'yla geçinemiyorlardı belki de işle ilgili sıkıntıları vardı...

"Mutlu gelinimiz nasıl?" diye sordu, aynı neşeli tonda karşılık vererek.

Olivia mutfak duvarına yaslanıp içini çekti. "Harika! Of Will, neden bu kadar beklediğimi bilmiyorum. Jack harika biri."

Olivia, kocasının doğaçlama becerisine hayrandı. Kendine kalsa, balayı kumsalda uzanıp kitap okumaktan ibaret olurdu. Oysa bunu düşünmek bile istemeyen Jack, her gün gezecek

yeni bir yer bulmuştu. Jack onu turistlerin rağbet ettiği yerlere zorla götürmese Olivia, Hawaii'nin hiçbir yerini göremeden geri dönerdi. Gecelerse başka bir âlemdi. Yemekten sonra yıldızların altında dans etmişler, muazzam otel havuzunda yüzmüşler ve yorgunluktan bitap düşene kadar sevişmişlerdi.

"Sesin mutlu geliyor."

"Öyleyim."

"Sevindim." Memnuniyeti sesine yansıyordu. "Konuyu değiştireyim, son zamanlarda annemle konuştun mu?"

"Elbette." Charlotte onun mahkeme salonunu düzenli olarak ziyaret eder, genellikle yanında örgüsünü ve kızının yargıçlığıyla böbürlenmek için huzurevinden bir iki arkadaşını getirirdi. Cuma günü yalnız gelmiş ve mahkemeden sonra biraz gevezelik etmişlerdi. Şimdi düşündüğünde, Olivia annesinin hafta boyunca esrarengiz bir biçimde ortada görünmediğini fark etti.

"Ne söyledi?"

"Ne mi söyledi? Annem mi?" diye tekrarladı Olivia. "Aslında fazla bir şey değil. Ben yokken yaşlıların mahkemede zafer kazandığını söyledi. Bunu zaten birçok kaynaktan duyduğuma emin olabilirsin. Camiadan öylesine destek almış ki, olay belediye başkanının kulağına kadar gitmiş."

"Ben Rhodes'tan söz etti mi?"

"Yeni sevgilisi mi?" diye dalga geçti Olivia. Annesi Ben'den defalarca söz etmiş, ama her zamankinden farklı bir şey söylememişti. Ben donanmadan emekli, dul bir adamdı ve Olivia onu annesinin arkadaş ordusundaki yeni bir nefer

olarak düşünüyordu. Charlotte'un kayıp ruhları kendine çekme becerisi vardı. "Ben hakkında tam olarak ne biliyorsun?" diye sordu ağabeyi.

"Fazla bir şey değil. Neden soruyorsun?" Olivia adam hakkında duyduklarını kafasından geçirdi ve aslında onun hakkında fazla bir şey bilmediğini fark etti. "Hatırladığım kadarıyla iki yıl önce buraya taşınmış. Annem onun harika bir briç oyuncusu olduğunu söylemişti. Anlaşılan zamanının çoğunu huzurevinde geçiriyor."

"Donanmadan emekli bir amiral olduğu iddialarına ne diyorsun?"

İddia mı? İlginç bir sözcük seçimiydi. Anneleri bunu defalarca dile getirmişti. "Ben'in donanmada görev yaptığını anlıyorum."

"Öyle söylüyor. Bunu araştıran oldu mu?"

"Tabii ki hayır." Ağabeyinin şüpheci sesi Olivia'yı şaşırtmıştı. "Bunu neden yapalım?"

"Çünkü benim saf kardeşim, ikimiz de annemize neler olduğunu tam olarak kavrayabilmiş değiliz."

Olivia kaşlarını çattı. "Bunu neden söylüyorsun?"

Will derinden iç çekti. "Sen Hawaii'deyken iki kez annemi aradım, anlattığı tek şey, *ben şöyle, ben böyle*. Başka kimseden ya da başka bir şeyden söz ettiği yok. Bu adamın kim olduğunu ve annemizin bu kadar zamanını nasıl doldurduğunu araştırmamız gerektiğini düşünmeye başladım."

Ağabeyinin uyarısının ardından Olivia da annesinin özellikle son zamanlarda sürekli Ben'le *görüştüğünü* fark

etti. "Bunun kötü bir şey olduğunu sanmıyorum," deme gereği duydu. Ben ve annesi iyi arkadaş olmuştu. Geçen yıllar içinde Charlotte sayısız erkeğe ilgi duymuştu ve bunların arasında yerel bakımevinde yatan eski bir aktör bile vardı. Annesi felç geçirdiği için konuşamayan Tom Harding'le bile uzun uzun sohbet etmeyi başarmıştı. Tom'la tanışmak hayatlarına Cliff Harding'in katılmasını sağlamış ve Charlotte onunla da arkadaş olmuştu. Şimdi de Ben vardı. Cedar Cove'a yeni taşınmıştı ve kendini biraz yalnız hissettiği açıktı. Samimi olmak gerekirse, Olivia onların arkadaşlığında bir terslik görmüyordu.

"Paniğe kapılmaya gerek yok... şimdilik," dedi Will gönülsüzce. "Ama dediğim gibi, bu adamı gerçekte ne kadar tanıyoruz?"

"Şey..."

"Sadece bize anlattığı kadar, değil mi?"

"Şey... evet." Will'in uyandırdığı kuşku Olivia'da da giderek büyümeye başlamıştı. Hayatındaki olaylara kendini kaptırdığından, annesine yeterince ilgi gösterememişti.

"Son iki yıl öncesine kadar kimse Ben hakkında bir şey bilmiyordu, doğru mu?"

"Evet," diye mırıldandı Olivia. "Bu bölgeye taşındıktan sonra huzurevinde boy göstermeye başladı."

"Ailesi yok."

"Burada yok." Olivia, Ben'in çocuklarından söz ettiğini hatırlıyordu ama ülkenin başka yerlerinde yaşıyorlardı. Washington'da değil.

"Bunu biraz şüpheli bulmuyor musun?"

Olivia düşündü. "Pek sayılmaz."

"Belki bulmalısın."

Olivia endişelenmeye başlamıştı, ama bunu Will'e belli etmek istemiyordu.

"Cedar Cove'la hiçbir bağı olmayan yabancı bir adam bölgeye yerleşiyor. Sonra annemi buluyor ve ne olup bittiğini anlamadan ikisi can ciğer dost oluyor."

"Ben'le tanıştım," diye araya girdi Olivia. "Gerçek bir beyefendi."

"Annemi şu saçma sapan protesto işine bulaştıran Ben değil miydi? Adam annemin tutuklanmasından sorumlu ve sen bunun iyi bir etki olduğunu mu söylüyorsun?"

Olivia duraksadı. "Bence olanlardan annem de en az Ben kadar sorumlu."

"Bundan o kadar emin olmazdım."

"Neden?"

"Balayındaydın Olivia. Âşıksın ve bu harika, senin adına çok mutluyum, ama dünyaya pembe gözlüklerin ardından bakıyorsun."

Söyledikleri doğruydu... ama bir noktaya kadar. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Benim korkum," dedi yavaşça, "annemizin risk altında olma ihtimali. Eğer adamın biri onun mal varlığını sövüşlerse ne hissedersin?"

"Ben öyle bir şey yapmaz!"

"Emin misin Olivia? Annemizin mali geleceğini duyguların yüzünden riske atar mısın?"

Olivia tereddüt etti. Yargıç kürsüsünde, bir insanın diğerine ne kadar acı verebileceğini defalarca görmüştü. Herhangi birinin annesinden istifade etme düşüncesiyle ahizeyi tutan eli kasıldı.

"Ben'in gerçekten güvenilir bir adam olduğundan emin misin?" diye aynı kuşku dolu ses tonuyla sordu ağabeyi. "Annemin geleceğini riske edecek kadar?"

"Hayır," diye itiraf etmek zorunda kaldı Olivia.

Will bu cevabın üstüne atladı. "Ben de öyle düşünmüştüm sevgili küçük kardeşim."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Şu Ben Rhodes'u araştırmanı. Dul kadın avcısı adamlar olduğunu biliyorum. Benim seyrettiğim televizyon dizilerini sen de görmüşsündür. Çok fazla dikkat edemiyoruz. Orada olmadığım için annemi ben kollayamam, ama sen yapabilirsin, yapmalısın. Bir adamın annemi dolandırmasına seyirci kalırsak kendimizi bağışlamayız."

Olivia ne diyeceğini bilemiyordu. Will bu ilişkiyle ilgili ondan çok daha fazla şey görmüştü. Bir konuda haklıydı, fazlasıyla kendi hayatına kapılıp gitmişti.

"Ne yapmalıyım?" diye sordu.

"Geçmişine bak," diye hemen cevap verdi Will.

"Fakat..." Olivia'nın zihni bulanıyordu. "Ben hakkında soruşturma yapmaya başlarsam annem duyar ve küplere biner."

"Öyleyse birini bul."

Annesinin arkasından iş çevirmek Olivia'nın edep ve adalet duygularına aykırıydı. "Bütün bunları önce annemle

konuşmanın daha uygun olduğunu düşünüyorum."

"Asla." Ağabeyi çok sertti. "Bizi hayatına karışmakla suçlar."

"Yaptığımız bu değil mi zaten?" Olivia bunu göz ardı etmek niyetinde değildi.

"Evet, ama onun iyiliği için. Bunu kendin yapma. Profesyonel birine bırak."

Olivia bu konuda kararsızdı. İçgüdüleri bir yandan Ben'e güvenebileceğini söylerken, diğer yandan ağabeyine hak veriyordu. Annelerinin hayatında önemli bir yer edinen bu adam hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorlardı.

"Tanıdığın özel dedektif var mı?" diye sordu Will.

"Var. Roy McAfee Seattle'dan emekli bir dedektif. Gayet iyidir."

"İşi ona ver ve ihmal etme Olivia. Bu konu önemli olabilir."

Olivia mutsuz bir biçimde iç çekti. "Tamam. Roy'la konuşurum."

"Güzel." Ağabeyinin sesi, omuzlarından bir yük kalkmış gibi geliyordu. "Peki emektar Cedar Cove'da son günlerde herkes iyi mi?" diye sordu Will, havayı birden değiştirerek.

"İyidir."

"Grace nasıl?"

Arkadaşını sorması komikti. "O da iyi."

"Her hafta buluşmaya devam ediyor musunuz?"

"Çarşamba günleri aerobik derslerinde, ama hepsi bu. Onunla istediğim kadar sık görüşemiyorum."

"Neden?"

Olivia bir kez daha ağabeyinin Grace'e olan bu ani ilgisini merak etti. "Gelecek ay yapılacak olan köpek ve bekâr erkek müzayedesine kendini kaptırmış durumda. Bütün bunları neden soruyorsun?"

"Sebebi yok. Sadece ne kadar samimi olduğunuzu bildiğim için."

Oysa Justine'i, Seth'i, James'i ya da Selina'yı sormamıştı. Olivia torunlarıyla böbürlenme fırsatı bulmak için can atıyordu.

"Bir süre e-postayla yazıştık," diye itiraf etti Will.

Grace bundan Olivia'ya hiç söz etmemişti. "Gerçekten mi?"

"Büyütecek bir şey değil, arkadaşça."

Sohbet bir an kesildi ve sonra Grace'le ilgili birkaç soruyla tekrar devam ederek sona erdi. Olivia akşam yemeği planlarına geri döndü. Izgara Pasifik somonu, pilav ve haşlanmış kuşkonmazın son rötuşlarını yaparken ancak kafasına dank etti. Ağabeyi annelerinin Ben'le olan ilişkisi konusunda gerçekten endişeliydi ve belki haklıydı; bunu zaman gösterecekti. Ancak Olivia'nın aklındaki şey başkaydı ve bu tamamen Grace'le ilgiliydi.

Ağabeyinin Grace'le fazla ilgilendiğini düşünüyordu. Sohbeti birden Grace'e getirmiş, ne yaptığını ve görüştüğü biri olup olmadığını sorgulamıştı. Eğer birbirleriyle yazışıyorlarsa, Grace'in ne yaptığını bilmesi gerekmez miydi?

Tam bazı düşünceleri tereddütle bir araya getirirken arka kapı açıldı ve Jack içeri girdi. "Düşünceli görünüyorsun," dedi mutfak kapısının eşiğinde durarak.

"Jack!" Olivia kendini onun kollarına atarak yüzünü öpücüklere boğdu.

Jack kollarını onu beline sararak gülümsedi. "Bu tür bir karşılama kocalarda kolayca alışkanlık yapabilir." Ardından Olivia'yı öpmeye başladı.

Olivia içini çekerek başını Jack'in omzuna yasladı, Jack' in kollarında kendini rahat hissediyordu. "Az önce ağabeyimle en... sinir bozucu telefon görüşmemi yaptım."

"Ne hakkında?"

Olivia ona konuşmalarını anlattı ama Will'in defalarca Grace'i sormasından söz etmedi.

"Roy'u arayacak mısın?" diye sordu Jack, Olivia anlatmayı bitirdiğinde.

"Muhtemelen aramam gerekiyor. Will endişeliydi, her ne kadar aşırı tepki gösterdiğini düşünsem de, emin olmaktan zarar gelmez. Ben'in dolandırıcı olma ihtimali her zaman var. En zekiler hep en ikna edici takma isimleri kullanırlar, ama işin gerçeği beni asıl korkutan annemin ne yaptığımızı öğrenme ihtimali."

Jack uzun süre sessiz kaldı. "Bunun duyulmayacağı konusunda Roy'a güvenebilirsin," dedi sonunda.

"Ben de öyle düşünüyorum."

Jack omuz silkti. "Kendi adıma Ben'in soruşturulmasına gerek olduğunu düşünmüyorum."

"Aynen," diyerek ona katıldı Olivia, ama artık karar vermişlerdi, keşke ağabeyini de bu konuda ikna edebilmiş olsaydı.

Yemekten sonra Jack ve Olivia sarmaş dolaş televizyo-

nun karşısına geçip "Law & Order"ın tekrar bölümünü seyrettiler. Olivia bu bölümü sene başında izlemiş ama Jack kaçırmıştı. Tekrar seyretmeye itirazı yoktu, ama kafası ağabeyiyle yaptığı konuşmaya gitti.

Will, Grace'le yazıştıklarından söz etmiş, sonra birden ne yaptığını, kiminle görüştüğünü sormaya başlamıştı. Tam olarak söylemese de, Grace'in köpek ve bekâr erkek müzayedesine katılmasını onaylamadığını hissettirmişti.

Birkaç ay önce Grace, internette evli biriyle görüşmeye başlamıştı. Adam arkadaşına yalan söylemiş ve oyalayarak onunla gönül eğlendirmişti. Şimdi, içinde giderek büyüyen dehşet duygusuyla, Olivia bu adamın ağabeyi olmasından şüphe ediyordu. Cliff Harding'le gönül ilişkisinin sona ermesinin ardından kalbi kırık olan Grace, bu ilişkiden o zaman söz etmiş ve yaşanan fiyaskodaki suçu üstlenmişti. Grace evli adamın isminden hiç söz etmemişti. Olivia bunun önemsiz olduğunu düşünmüştü, kim olduğunu bilmesi gerekmiyordu.

Oysa şimdi merak ediyordu. Gerçekten Will olabilir miydi?

Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Kesinlikle olamazdı! Ağabeyi asla böyle sinsi bir davranışta bulunmazdı. Yapmış olsaydı, Grace mutlaka ona söylerdi. Fakat Olivia'nın şüpheleri doğruysa, bu durum ağabeyinin uyduruk bir mazeretle düğününe katılamayışını da açıklardı.

"Kafanda bir şey mi var?" diye sordu Jack reklam arasında. Ağzı kulaklarındaydı ve fırsattan istifade, Olivia'nın boynunu öpüyordu.

"Hımm," Olivia gözlerini kapatarak bu anın tadını çıkardı.

"Annen ve Ben'le ilgili konu seni endişelendiriyor, değil mi?"

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı Olivia. Ağabeyi ve Grace'le ilgili şüphelerinden ona söz etmeyi düşündü, ama sonra vazgeçti. Bir şeyler söylemesi gereken biri varsa, Grace'ti. Tabii onları tanıdığı kadarıyla, bazı gerçekleri araştırıp ortaya çıkardıktan sonra. O zamana kadar, Jack dahil hiç kimseye hiçbir şey söylemeyecekti.

"Güzel," diye fısıldayan Jack onu biraz daha kendine çekti. "Televizyon keyfimi bozacak şeylerden nefret ederim."

Sırıtan Olivia dirseğiyle onun kaburgalarını dürttü. Jack Griffin'le evlendiğinden beri çok sık gülümsüyor ve bunun kolay kolay değişmeyeceğini düşünüyordu.

On Üç

Cecilia alışveriş arabasını askeri kantinin reyonları arasında uyuşuk bir halde itiyordu. Altı aylık görevin ardından Ian'ın eve dönecek olması onu öyle heyecanlandırmıştı ki, tekrar beraber olacakları gün için geriye sayıma başlamıştı. Dönüşüyle ilgili özenli planlar yapıyor ve bu buluşmanın ikinci bir balayı gibi olmasını istiyordu. En büyük dileği, onun da kendisi kadar çocuk sahibi olmayı istemesiydi. Oysa öyle değildi ve hiçbir şey beklediği gibi gitmiyordu.

"Hey, Cecilia."

İsmini duyunca dönen Cecilia, Cathy Lackley'nin alışveriş arabasını iterek ona doğru ilerlediğini gördü. "Sen olduğunu tahmin etmiştim," dedi Cathy.

Cecilia zoraki gülümsedi. "Nasıl gidiyor?"

"Harika. Kaynaşsınlar diye baba ve oğulu biraz baş başa bıraktım. Açıkçası, kendime biraz zaman ayırabilmek için alışverişe yalnız çıktım. Ian nerede?"

"Evde." Cecilia mutsuzluğunu saklayamadı. "Ah, Cathy, işler iyi gitmiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Cecilia çantasından bir mendil çıkarmak için uzandı, birilerinin onu görebileceği mısır gevreği reyonunun önünde duygularını kontrol edemediği için utanmıştı.

Cathy omzunun üstünden bir bakış attı. "Dinle, yarım saate kadar Starbucks'ta buluşalım, sana uyar mı?"

Cecilia başıyla onayladı. Cathy en mahrem sorunlarını bile konuşabileceği dünyadaki tek insandı. Onu herkesten daha iyi anlıyordu ve Cecilia şu anda arkadaşlarına her zamankinden daha çok ihtiyaç duyduğunu hissediyordu.

Tahmin ettiği gibi Cathy onu Starbucks'ta bekliyordu. Avluya oturmuş ve ikisine de birer kahve söylemişti bile. Hava ılık ve güneşli olduğundan müşterilerin çoğu dışarıdaydı.

"Pekâlâ, şimdi bana neler olduğunu anlat," dedi, Cecilia karşısındaki sandalyeye oturunca.

Cecilia kahvesini aldı ve başını eğip masaya bakmaya başladı. "Bu eve dönüş felakete dönüştü."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ian'ın evde olduğu dört hafta boyunca sevişti̇ğimiz sayılıdır." Karşısındaki Cathy bile olsa, evliliğinin en gizli sırlarını paylaşmaktan utanıyordu, ama mutsuzluğunu daha fazla saklayamayacaktı. Ian ondan uzak durmak için sürekli bahaneler uyduruyor ve bu durum Cecilia'yı öldürüyordu.

Cecilia başını kaldırdığında arkadaşının kaşlarını çattığını gördü.

"Sorun nedir?"

Cecilia ağlamamak için altdudağım ısırdı. "Ian'ın artık

gerçek bir aile olmak isteyeceğini varsaymıştım, ama öyle değilmiş. Tekrar sekse başlamadan önce düzenli korunduğumdan emin olmak istiyor."

"Korunuyor musun?"

"Henüz değil. Tedbirli davranıyoruz ama lan çok katı, tekrar hap kullanmamı bekliyor. Onun dışında bana kız kardeşi gibi davranıyor, yüzüme bile bakmıyor ve ben bundan nefret ediyorum."

"Bebek istemiyor mu?"

Cecilia başını iki yana salladı. "Ne zaman bundan söz etmeye kalksam, konuyu değiştiriyor."

Cathy anlayışla başını salladı.

"Geçen hafta, beni daha fazla oyalamasına tepki gösterince patladı ve babalığa henüz hazır olmadığını söyledi. Ne zaman hazır olacağını sorduğumda ne söyledi dersin?" Arkadaşının cevap vermesini beklemedi. "Hiçbir zaman hazır olmayabileceğini söyledi." Cecilia yüzünü elleriyle kapattı, endişeli ve ağlamaklıydı.

Cathy elini Cecilia'nın koluna koydu. "Andy'den önce iki kez düşük yaptığımı sana söylemiş miydim?"

Cecilia ellerini yüzünden çekip başıyla onayladı. Bu kadar duygusal olmak hoşuna gitmiyor, ama kendine engel olamıyordu. Yeniden bir araya gelmeleriyle ilgili bir milyon fantezi kurmuştu ve her şey ters gitmişti. Söylediği ya da yaptığı hiçbir şey işe yaramıyordu.

"İkinci düşükten sonra, artık aşk hayatımın bittiğini düşündüm. Andrew bana olan ilgisini tamamen kaybetmişti."

Cecilia buna inanmakta zorluk çekiyordu. "Andrew mu?"

Cathy'nin gözleri yaşardı. "Düşükler kocamı anlamadığım bir biçimde etkilemişti. Kendi içime öylesine kapanmıştım ki, gebeliklerin sona ermesinin Andrew'u nasıl etkilediğini görememiştim. Benimle seks yapmaya korkuyordu, tekrar hamile kalmamdan korkuyordu ve aslında, tekrar acı çekmemden korkuyordu. Bense çocuğunu taşımayı beceremediğim için artık beni istemediğinden emindim. Oysa durum tamamen başkaydı." Cathy duraksadı ve güçlükle yutkundu. "Zihnimiz bize çılgınca oyunlar oynuyor, değil mi?"

Cecilia bu durumun kendilerininkiyle aynı olduğuna emin değildi, anladığı kadarıyla Ian duygularını dile getirme konusunda Andrew'dan daha başarılıydı. İletişim becerileri konusunda Ian ve Cecilia büyük çaba göstermişler ve ihtiyaçlarıyla duygularını açıkça söyleyebilmeyi öğrenmişlerdi.

Oysa şimdi.

"Victoria's Secret kataloğundan aldığın o minik giysiye ne oldu?" diye sordu Cathy, sesini alçaltıp fısıldayarak. "Hani Ian'a gönderdiğin..."

Cecilia huzursuzca omuz silkti. "Giymedim bile. İlk gece Ian'ın çok acelesi vardı ve sonra, şey... o günden beri pek ilgili değil."

Cathy güldü. "Of, tabii ki ilgili ama aynı zamanda korkuyor. Eğer huysuzsa..."

"Öyle," diye onayladı Cecilia. Kocasını hiç son ay olduğu kadar sinirli hatırlamıyordu.

"Sebebini biliyorsun, değil mi?" diye sordu Cathy, bu kez gülümsüyordu. "Çünkü umutsuz."

"Umutsuz olması için bir sebep yok. Ben hazır ve istekliyim, yapabilirim," diye mırıldandı Cecilia huzursuzca.

"O halde bunu ona ispatla."

"Öyle mi?" defalarca yaşadığı hayal kırıklığından sonra umutlanmak istemiyordu.

Cathy gülümsedi. "Neden o küçük seksi kıyafetini giyip kendin keşfetmiyorsun?"

Alışveriş torbalarıyla eve doğru yol alırken bu soru Cecilia'nın kafasına takılıp kalmıştı. Dönüşünde, kocası evlerine bitişik garajda bir arkadaşlarının verdiği motosikleti toplamakla uğraşıyordu. Cecilia motorun orada olduğunu bile unutmuştu. Ian sesini çıkarmadan malzemeleri boşaltmasına yardım etti ve sonra bütün dikkatini verdiği işine geri döndü. Cecilia onu rahatsız etmedi.

Saat altıda akşam yemeği için Ian'ı içeri çağırdı. Onun en sevdiği yemeklerden olan lazanya yapmıştı. Ian çabası için Cecilia'ya teşekkür etti. Cecilia mutlulukla gülümsedi ve Ian yatakta kitap okumaya başlayana kadar bekleyerek uzun, sıcak bir duş aldı, sonra kalbi heyecanla çarparak seksi siyah kıyafetini giydi.

Banyo aynasında nasıl göründüğüne baktı. Duştan gelen buhar görüntüyü bulandırıyor ve seksi görünüp görünmediğini anlamasını zorlaştırıyordu. Biraz daha garantili olması için bileklerine ve kulaklarının arkasına biraz parfüm sıktı.

Eğer kalbi daha önce çarpıyorsa, şu an banyo kapısını açıp tek kolunu kaldırarak kapı çerçevesine yaslandığında göğsünden fırlayabilirdi.

Ian yatakta oturmuş kitap okuyor, başucundaki lambası odaya yumuşak bir ışık veriyordu. Romana kendini iyice kaptırmıştı ve bir an Cecilia'ya aldırmadı ama bakışlarını kaldırıp kapı aralığında onu görünce ağzı bir karış açıldı.

Kocası bütün dikkatiyle ona bakmaya başlamıştı. Saniyeler sonra elindeki kitap düştü ve halının üstüne yuvarlandı. Ian kitabı almaya teşebbüs etmedi. "Cecilia?"

"Evet?" diye fısıldadı Cecilia.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Sence ne yapıyorum?"

"Bu hiç komik değil." Oturduğu yerde biraz daha doğruldu, ondan kaçmaya çalışır gibi yatak başına iyice yaslandı, fakat aynı zamanda bakışlarını ondan alamıyordu. Kocaman açılan gözleri Cecilia'yı yüreklendirdi.

Kocasına doğru iki adım atıp simsiyah geceliğini sıyırdı. Bunu yaparken olabildiğince yavaştan alıyor, kendisini seyreden Ian'ın tutkuyla yutkunması onu keyiflendiriyordu.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu, olabildiğince alçak ve seksi bir sesle.

Ian cevap vermedi.

"Bence evet," diye mırıldandı baştan çıkaran bir sesle. Bu arada sutyen tarzı üstünün kopçasını açarak ardında gizlenenleri ortaya çıkardı.

Ian inleyerek gözlerini kapattı. Başarmak üzere olduğunu hisseden Cecilia onun üstüne uzandı ve ışığı kapattı. Cecilia yaklaştığı anda Ian onu tutup yatağa çekti.

Cecilia kollarını Ian'ın boynuna doladı ve tutkuyla

öpüşmeye başladılar. Birbirlerine dolanmışlardı ve sanki Ian bütün arzusunu o an için saklamış gibiydi. Öpücükler giderek sertleşti ve daha tutkulu bir hal aldı. Cecilia onun heyecanının tadını çıkarırken aynı zamanda ondan besleniyordu.

İnleyerek, Ian'a onu ne kadar sevdiğini, ihtiyacı olduğunu ve dokunuşlarını nasıl özlediğini göstermek için elinden geleni yaptı. Ian, Cecilia'nın üstüne kapandı, giysilerinden kurtulup hızla içine girdi. Cecilia çoktan hazırdı, hazırdan da öteydi. Birleşirken ikisi de yoğun bir zevkle haykırdılar.

Hoşnut ve doyuma ulaşmış bir halde birbirlerinin kollarında uyuyakaldılar. Gecenin ilerleyen saatlerinde Ian onu bir kez daha uyandırdı ve Cecilia hevesle kendini onun kollarına bıraktı. Ian'ın arzusu bir önceki kadar yoğundu. Parmaklarını birbirlerine kenetleyerek Cecilia'yı öptü, kollarını başının üstüne kaldırıp tekrar içine daldı. Cecilia sevişmenin güzelliğiyle inledi, mutluluktan adeta uçarak doyuma ulaştığında çığlık attı.

Sabah olduğunda tamamen farklı bir senaryo vardı. Cecilia uyandığında Ian'ın arkası ona dönük yatağın kenarında oturduğunu gördü. "Kasten yaptın, değil mi?" diye sordu boğuk bir sesle, onun uyandığını fark edince.

Cecilia doğrulup yatak örtüsünü çıplak göğüslerine çekti. "Evet." Ona yalan söylemeyi düşünmüyordu.

"Beni baştan çıkardın."

"Eğer bu açıdan bakmak istiyorsan, sadece kocamın benimle sevişmesini istedim." Uzanıp parmak uçlarıyla sırtını okşadı. "Seni özledim Ian."

Ian dokunmasına tahammül edemiyormuş gibi ayağa kalktı. "Bebek istediğin ve ben istemediğim için sorunu kendin çözmeye karar verdin."

İşte bu noktada yanılıyordu. "Prezervatif kullanmana engel olmadım ki Ian."

"Fakat hatırlatmadın da."

"Bu senin işin mi, yoksa benim mi?" diye sordu, sesinin tonunu olabildiğince alçak tutmaya çalışarak.

Kocası ona dönüp alev saçan gözlerle baktı. "Unutmamı sağlamak için elinden geleni yaptın."

Konuşmanın ciddiyetine rağmen Cecilia gülümsedi. "Haklısın, sana hatırlatmadım çünkü o anda kafamda başka bir şey vardı."

"Bir bebek," dedi Ian öfkeyle. Bakışlarıyla onu suçluyordu.

"Şey, evet," diye itiraf etti Cecilia, "ama bunu zaten biliyordun."

Ian gözlerini kıstı. "Hamile kalmaman için dua ediyorum Cecilia."

"Bu haksızlık," diye karşı çıktı Cecilia, Ian'ın hışmı onu şok etmişti.

"Haklı ya da haksız, kandırarak peydahlayacağın bir çocuk için neler hissedeceğimi bilmiyorum."

Bunu söyledikten sonra fırtına gibi dışarı çıktı.

On Dört

Roy McAfee, Hannah Russell'ı aramak için akşama kadar bekledi. Daha önce ona ulaşmayı denemiş, ama genç kadının telefonunun kesik olduğunu öğrenmişti. Beldon'a bundan söz ettiğinde, Bob ona Hannah'nın telefon numarasını vermişti. Anlaşılan, her ne sebeptense, Beldon'larla bağlantısını koparmamıştı.

Numarayı çevirdi, ofis koltuğunun arkasına yaslandı.

"Alo," dedi, tedirgin bir ses.

"Hannah?"

"Evet, ben Hannah Russell." Sesi artık biraz daha güvenli çıkıyordu. "Kimsiniz?"

"Cedar Cove'dan Roy McAfee. Babanızın küllerini almaya geldiğinizde Beldon'ların otelinde tanışmıştık."

Hannah onu hatırlamakta zorluk çeker gibi duraksadı.

"Üzgünüm, sizi hatırlayamadım."

Roy onun hafızasındaki bu sorunu anlayabiliyordu. Genç kadın için çok sarsıcı bir ziyaretti. Babasının ölüm iş-

leriyle uğraşan ve dahası, ölümünün etrafındaki sırla başa çıkmaya çalışan bu genç kadının yerinde olmak istemezdi.

"Özel dedektifim. Ziyaretiniz sırasında ben de oradaydım," dedi.

"Ah, evet, şimdi hatırladım. Beldon'lar sizi babamın cinayetiyle ilgili bir şeyler bulmanız için kiralamıştı."

"Bu doğru."

Roy onun biraz ısındığını hissediyordu. "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu Hannah.

Oturduğu yerde doğrulan Roy önündeki soru listesine baktı. "Konuşmak için uygun bir zaman mı acaba?"

"Evet, şu anda pek bir şey yapmıyorum."

"Neredesiniz?"

"Oregon'da. Muhtemelen Beldon'lar size her şeyi sattığımı söylemişlerdir. Taşınmaya karar verdim. Sorun şu, nereye taşınacağımı bilmiyorum. Kulağa tuhaf geldiğinin farkındayım. Benim için önemli olan her şeyi arabama doldurup yola çıktım. Bir yerlerde her şeye sıfırdan başlamayı umuyorum."

"Bob satır aralarında bir şeyler söylemişti." Roy, kızın son iki yılın dehşetinden kaçma ihtiyacını gayet iyi anlıyordu. Arkadaşlarını ve akrabalarını merak etti ama daha önemli konular varken dikkatini kişisel sorularla dağıtmak istemedi.

"Size babanız hakkında sorular soracaktım."

Kısa bir sessizlik oldu. "Tamam. Gerçi ne söyleyebilirim emin değilim."

"Bazı gerçekleri doğrulamamı sağlayabilirsiniz."

"Denerim ama bu konu hakkında herkes kadar karan-

lıktayım. Sebebinden vazgeçtim, Cedar Cove'a gittiğini bile bilmiyordum. Sonra, öldüğünü haber aldığımda..." Bir an konuşmakta zorluk çekti. "Şok oldum ama öldürüldüğünü öğrenmek çok daha beterdi. Babamın ölmesini isteyecek birini tanımıyorum."

"Yardım etmek istediğiniz için minnettarım. Bunu kimin yaptığını bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Hannah. Sesi titriyordu.

Roy, aile bireylerinin genellikle hayati cevaplar bildiğini, ama bunun farkında olmadığını öğrenecek kadar çok araştırma yapmıştı. Bir gizemi çözmenin kilit noktası, doğru soruları sormaktı.

"Ne bilmek istiyorsunuz?" diye mırıldandı, kendini toparlayarak.

"Öncelikle, bana babanızın Stewart Samuels'la olan ilişkisinden söz edin."

Tekrar bir duraksama oldu, düşüncelerini toparlamak için kızın zamana ihtiyacı var gibiydi. "Gerçekten, söyleyecek fazla bir şey yok. Kaza oluncaya kadar babamın ondan söz ettiğini duymadım bile. Babam çok kötü yanmıştı ve uzun süre hastanede kaldı. Sağlık sigortası sınırlıydı. Plastik cerrahiye ihtiyaç olduğu ortaya çıkınca, benden Albay Samuels'la irtibat kurmamı istedi. Söylediğine göre Samuels babama borçluymuş, ama sebebini söylemedi."

Roy, Russell'ın ne zaman Samuels'la irtibat kurduğunu not aldı. İki adamın Vietnam'dan beri görüştüğünü sanıyordu, ama anlaşılan yanılmıştı.

"Albaydan ne istemeniz gerekiyordu?"

"Babam, Samuels'ın onu Gazi Hastanesi'ne yatırabileceğini düşünüyordu, gerçekten de öyle oldu."

"Aradığınızda Samuels'ın tepkisi nasıldı?"

"O... yardımcıydı." Sanki bir şeyler ekleyecek gibiydi, ama sonra vazgeçti. Roy kızın Samuels hakkındaki düşüncelerini daha sonra da öğrenebilirdi, şimdi sorması gereken daha önemli sorular vardı.

"Babanızın iletişime geçmenizi istediği başka biri oldu mu?"

"Hiç kimse. Babam içine kapanık biriydi. Mecbur kalmasaydı, Samuels'ı da aramazdı diye düşünüyorum."

"Baban Samuels'ın neden ona borçlu olduğundan hiç söz etmedi mi?"

"Hayır. Hiçbir şey söylemedi."

Roy bir not daha aldı.

"Samuels'la şahsen karşılaştınız mı?" diye sordu.

"Hayır, ama defalarca telefonda konuştum. Babamı hastaneye yatırmayı başarmıştı. İşin hüzünlü yanı, hepsi boşunaymış..." Devamını getiremedi.

Roy onun gözyaşlarına boğulmasından korktu, ama Hannah kendini toplamayı başardı.

"Şöyle ki..."

"Evet," diyerek onu yüreklendirmeye çalıştı Roy.

"Albay Samuels'ın yardım konusunda çok hevesli olduğunu sanmıyorum. Belki bunu söylemem doğru değil, ama babam ne zaman albayla konuşsa ardından çok üzgün olurdu.

Bir keresinde hemşirenin ona sakinleştirici vermek zorunda kaldığını hatırlıyorum. Sanırım babam gerekli tedaviyi alabildiği için fazlaca minnettardım."

Bu ilginçti. Belki Samuels, Roy'un inanması için uğraşılan kişi değildi. Şerif Davis onun cinayetle bir ilgisi olmadığını düşünüyordu ve Roy onun önsezilerine güveniyordu, ama işler olması gerektiği gibi görünmüyordu.

"Baban ya da Samuels'la ilgili hatırladığınız başka bir şey yok mu?" diye sordu.

"Pek sayılmaz... sadece birkaç kez konuştular, babamı nasıl etkilediği düşünülürse belki en iyisi buydu... hayır, bir dakika." Birden durdu. "Aklıma bir şey geldi. Babam hastaneden taburcu olduktan aylar sonraydı. Bir gün öğleden sonra Albay Samuels evi aradı. Telefonu babam açtı ve hemen sesini alçalttı. Sanırım duymamı istemiyordu; o yüzden bir mazeret bulup odadan çıktım." Anıları tazelemeye çalışıyor gibiydi. "Mutfağa gittim, ama yine de konuşmaları duyabiliyordum."

"Neler hatırlıyorsunuz?"

"Çok tuhaf gelmişti. İşe yarar mı bilmiyorum, ama hatırladığım kadarıyla babam Albay Samuels'a hiç kimseye söylemedim diyordu. Söylemediği şey *nedir* bilemiyorum, ama babam bu sırrı saklama konusunda çok emin görünüyordu." Sözlerini aceleyle bitirdi. "Doğru mu duydum merak ediyorum," diye mırıldandı. "Unutmaya çalıştım çünkü benim duymamam gereken bir şeydi. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Kesinlikle." Üstelik Roy, Russell'ın söz ettiği şeyin ne olduğunu da gayet iyi tahmin ediyordu. Anlaşılan Vietnam'

da olanları kızına anlatmamıştı ve babasının geçmişi konusunda onu aydınlatmak Roy'un üstüne vazife değildi.

"Babanızı son gördüğünüzde nasıldı?"

"Yani yaşarken demek istiyorsunuz?" Sesi bir kez daha duyguyla titredi. "Bütün bunlar çok tuhaf. Babam ve ben her gün konuşurduk ve herhangi bir yolculuğa çıkacak olsa, bana haber vereceğinden çok emindim. Kazadan sonra evden fazla uzaklaşmamaya başlamıştı ve bir yere gideceği zaman daima şapka takıyordu. İnsanların onu süzmesinden hoşlanmadığını söylüyordu ama bana göre gereksizdi, çünkü ameliyat başarılı olmuştu. Neyse, planlarından hiç söz etmemesi normal değildi.

Ona bakmak için evine uğradığımda bavulunu topladığını görünce şaşırdım. Nereye gittiğini sordum, ama tek söylediği birkaç gün evde olmayacağıydı. Tekrar sordum, ama..."

"Yine de söylemedi mi?"

"Hayır. Ne zaman sormaya kalksam cevap vermek istemedi ve beni duymazdan geldi."

"Yanına neler aldığını hatırlıyor musunuz?"

"Ben... ben onun gittiğini görmedim, o yüzden bilmiyorum. Bir bavulu vardı. Bütün bildiğim bu. Tabii şapkası ve paltosu, dediğim gibi yaralarından çok utanıyordu."

"Eminim öyledir," diye kabul etti Roy, oysa kızının da dediği gibi estetik cerrah mükemmel bir iş çıkarmıştı. İlk bakışta, Russell'ın bu kadar yoğun bir ameliyattan geçtiğini anlamak mümkün değildi.

"Hepsi bu."

Roy son birkaç not daha aldı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Hannah.

Başka soruları da vardı, ama Roy önce öğrendikleri üstünde kafa yormak istiyordu. "Şimdilik hayır. Sizi sonra tekrar arasam sakıncası var mı?"

"Elbette arayabilirsiniz." Kısa bir sessizlik oldu. "Birinin babamın ölmesini istediği gerçeğini kabullenmek çok zor. Şimdi bile, artık yaşamadığına güçlükle inanıyorum."

"Kaybınız için çok üzgünüm," dedi Roy ve bunu içtenlikle söylüyordu.

"Soracağınız başka şeyler olursa lütfen arayın."

"Arayacağım."

Görüşme sona erdi, Roy telefonu kapattı, koltuğuna yaslanıp gözlerini yumdu.

Hâlâ eksik bir şeyler vardı.

On Beş

"Yemin ederim bu dersler bir gün beni öldürecek," diye soluk soluğa söylendi Grace, Olivia'yla birlikte soyunma odasının yolunu tutarken. Bir yandan boynuna attığı havluyla yüzündeki teri silmeye çalışıyordu. "Düşünüyorum da," diye devam etti soyunma odasındaki banka çökerek, "çarşamba akşamları yemekte buluşup bu aerobik kâbusuna son verebiliriz."

"Yapma Grace, dersleri seviyorsun."

"Yanlış. Aerobik derslerine bir son vermek istiyorum. Hiç durmadan hopla zıpla."

Olivia kahkahayla güldü. Son dört yıldır aynı mızmız teraneyi dinliyordu. Grace sürekli derslerden sızlansa da Olivia aslında arkadaşının eğlendiğinden emindi. Sadece bunun farkında değildi. Yine de her hafta derse ilk gelen Grace oluyor, ders boyunca homurdanıyor ve her defasında, ders sonrası kendini daha iyi hissettiğini itiraf ediyordu. Hemen olmasa da, en azından nefesini düzene soktuktan sonra.

"Neden pis pis sırıtıyorsun?" diye sordu Grace, gözlerini kısıp şüpheyle Olivia'ya bakarak.

"Senin yüzünden." Ellerini beline koyan Olivia tekrar güldü. "Beni kopartıyorsun."

"Beni bu kadar eğenceli bulmana sevindim." Grace homurdanarak ayağını banka yaslayıp spor ayakkabılarının bağlarını çözmeye başladı. "Bir gün beni ambulansla götürürlerse üzülürsün ama."

Olivia gözlerini devirdi. "Sana hindistancevizi kremalı turta ısmarlarsam kendini daha iyi hisseder misin?"

Grace ona baktı. "Olabilir. Özel bir sebebi var mı?"

Olivia başıyla onayladı. "Sana sormak istediğim bir şey var."

"Elbette." Grace ikinci ayakkabısının da bağlarını çözüp tekmeleyerek uzaklaştırdı.

Daima iyi bir dinleyici olması ve yapabileceği bir şey varsa her zaman yardıma koşması Grace'i bu kadar iyi bir arkadaş yapıyordu.

Olivia'nın onunla paylaşamayacağı hiçbir şey yoktu. O yüzden bu konuşma son derece zor ve sancılı olacaktı. En eski ve en iyi dostunun ona karşı dürüst davranmamış olmasından ve bunun sebebini bilmekten endişe ediyordu.

Yarım saat sonra, önlerinde kocaman birer dilim hindistancevizi kremalı pasta ve kahveleriyle Pancake Palace'ta oturmuşlardı.

"Umarım bu yaptığımızın aerobik derslerine gitme sebebini toptan yok ettiğinin farkındasındır." Grace çatalı ağzına götürüp ilk lokmanın tadını çıkardı.

"Bazı durumlarda, sadece turta işe yarar," dedi Olivia.

"O durumlardan biri mi?"

Olivia cevap vermedi, onun yerine bütün hafta kafasını kurcalayan konuya girdi. "Geçenlerde Will telefon etti." Grace'in yüzüne baktı. Will'in adını duyduğunda göstereceği tepkiyi merak ediyordu.

Tahmin ettiği gibi Grace hemen bakışlarını indirdi. Demek senenin başında ilişki kurduğu kişi Will'di. İçini önce Will'e, sonra Grace'e karşı büyük bir öfke kapladı ve neredeyse düşünme yetisini kaybetti, ikisini de omuzlarından tutup hırsla sarsma isteğini güçlükle bastırdı.

"Neden aradığını öğrenmek istemiyor musun?" diye sordu Grace'e, duygularını belli etmemek için çaba göstererek.

"Elbette."

Olivia içini çekti. "Ben Rhodes'u soruşturmamı istiyor."

Grace şaşkınlıkla bakışlarını kaldırdı. "Ben'i soruşturmak mı? Niçin?"

"Ben'in annemi dolandırmak istediğini düşünüyor."

Grace'in bu düşünceyi onaylamadığı kaşlarını çatmasından belliydi. "Yapacak mısın?"

Olivia araştıracağını itiraf etmek istemiyordu ama yapacak bir şey yoktu. "Evet. Para israfı olduğunu bildiğim halde, hafta başı Roy'la görüştüm."

"Olivia!" Grace'in dehşet içindeki ifadesi Olivia'nın kendini daha da kötü hissetmesini sağladı. "Bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum."

Şu anda yaptığı şeyden pişmanlık duyuyordu, ama Ben'in geçmişini araştırmak için birini tutacağına dair Will'e söz vermiş ve sözünü tutmuştu. "Ağabeyim haklı gerekçeler

gösterdi. Ben'in bu civarda hiç akrabası yok ve onu gerçekten iyi tanımıyoruz." Yüksek sesle söylendiğinde kulağa çok gülünç geliyordu. "Will bunu yapmamız gerektiğine beni inandırdı. İstediği zaman son derece ikna edici olabiliyor." Tepkisini görmek için tekrar Grace'in yüzüne baktı.

Grace'in bütün yaptığı Olivia'nın bu kadar saçma bir şey yaptığına inanamıyormuş gibi başını iki yana sallamak oldu. Geriye dönüp baktığında Olivia ona hak veriyordu. Keşke Roy'u aramadan önce bir kere daha düşünseydi, ama artık çok geçti.

"Eğer annem bunu duyacak olursa kıyameti koparır," dedi Olivia.

"Evet koparır," diye mırıldandı Grace.

"Ben'i ne kadar sevdiğimi ve ona güvendiğimi Will'e söyledim. Onun gizli kapaklı bir iş çevireceğine inanmıyorum."

Grace bakışlarını indirdi, turta dilimini çatalının kenarıyla böldü. Olivia, arkadaşının Will konusunu tartışmamak için dikkatini turtaya verdiğini düşünüyordu.

Olivia dikkatle onu süzdü. "Uzun süredir Will'i sormadığını fark ettim," dedi, sıradanmış gibi aldatıcı bir ses tonuyla. "Sebebi var mı?"

"Pek sayılmaz." Grace'in tepkisi duygudan yoksundu.

"Senin hakkında sorular sordu."

Grace kahvesine uzandı, hâlâ göz temasından kaçınıyordu.

"Ne sorduğunu merak etmiyor musun?"

"Pek sayılmaz."

Olivia, Grace'in gerçeği itiraf etmesini beklemekten yo-

rulmuştu. "O adam ağabeyimdi, değil mi?" Sesindeki öfkeyi gizlemeyi başaramıyordu. Will'e karşı çok öfkeliydi ve Grace bu konuda tamamen masum olmasa da, en iyi arkadaşından istifade ettiği için düş kırıklığına uğramıştı.

Grace cevap vermedi.

"En azından dürüst olmayı deneyebilirsin, Grace. Ağabeyimle duygusal ilişkiye girmiştin."

Gözleri yaşlarla dolan Grace başıyla onayladı.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu Olivia. Yine de, Grace'e hissettiği öfkenin asıl sebebinin, onun kendisine güvenmemiş olmasından kaynaklandığını hissediyordu. "Her zaman her şeyi paylaşırdık."

"Sana söyleyemedim. Başlangıçta yapmalıydım, ama yapmadım. Sebebini bilmiyorum... hayır, bu doğru değil. Çok iyi biliyorum. Karşı çıkabilirdin ve buna hakkın olurdu."

"Nasıl başladı?" Will, anneleri kanser ameliyatı olduğunda Cedar Cove'a gelmişti ama Olivia'nın bildiği kadarıyla Grace'le ağabeyi nadiren konuşmuşlardı.

"Başlangıçta her şey çok masumdu." Grace masaya bakıyor ve sesi fısıltı gibi çıkıyordu. "Dan'in cesedi bulunduktan sonra ne kadar üzgün olduğunu söylemek için bana yazdı, çok güzel bir mesajdı ve sonunda e-posta adresi vardı. Teşekkür etmek için ona cevap verdim ve ne olduğunu anlamadan her gün mesajlaşmaya başladık."

"Ağabeyim evli."

"Evet, bunu biliyorum."

Anlaşılan Grace bu ilişkiye bilerek girmişti. Olivia in-

ternet ilişkilerinin giderek arttığının farkındaydı, ama duyarlı ve onurlu olarak gördüğü birinin böylesi bir tuzağa düşmesi onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Will için de aynısını hissediyordu. Ağabeyinin daima sadık bir eş olduğunu düşünürdü, anlaşılan bu yanlış bir varsayımdı. Will'in bunu bilmesi gerekirdi.

"Şükran gününü Cliff ve kızıyla geçirene kadar duygularımızı kontrol altında tutuyorduk. O süreçte Will'le bağlantı kuramadık."

"Will, Cliff'le beraber olduğunu biliyor muydu?"

"Of, evet. Doğu sahilinden döndüğümde her şey değişti. Will beni özlediğini söyledi, ben de onunla konuşmayı gerçekten özlemiştim. Bir kez bunu itiraf ettiğimde, Will beni telefonla aramaya başladı ve çok geçmeden... aşkını ilan etti." Yutkundu, gözleri yeni yaşlarla parladı. "Bana sürekli evliliğinin çok kötü olduğunu ve boşanacağını söylüyordu."

"Söylediklerine inandın, çünkü duymak istediğin buydu."

Grace başıyla onayladı, sonra derinden iç çekti. "Will benimle New Orleans'ta buluşmak istedi. Bana uçak bileti gönderdi ve bir otelde oda tuttu. Neredeyse gidiyordum." Hıçkırmasını engellemek ister gibi eliyle ağzını kapattı. "Neredeyse evli bir adamla yatacaktım."

Dan kaybolduğundan beri Olivia arkadaşının hiç böyle çöktüğünü görmemişti. "Ne oldu?" diye sordu, gönül alıcı bir fısıltıyla.

"Aerobik dersine gittiğimiz bir akşam, Will ve karısının gemi yolculuğu için rezervasyon yaptırdığını söyledin. İnanmak istemedim. Will bana Georgia'yla ayrı yaşadıklarını ve

boşanma başvurusu yaptığını söylemişti."

Bu, Olivia'nın düşündüğünden de beterdi ama söylememek için dudağını ısırdı. "Will boşanacak olsa, bunu sana söyleyeceğimi düşünmedin mi?"

"Evet... hayır, düşünmedim. Hiç kimsenin bilmesini istemediğini düşündüm."

"Sana söylerdim." Bu, Olivia'nın ondan hiçbir şey saklamadığını ve Grace'in sessizliğinden, yalan söylemesinden ne kadar incindiğini ifade ediyordu.

"Sonrasında, öylesine utanç içindeydim ki... sana söylemek istedim, ama yapamadım. En kötüsü ise, Cliff'e yalan söylememdi. Hemen anlamıştı. Bana başka biri olup olmadığım sordu ve ona hayır diyerek böyle bir şey düşünebildiği için öfkelendim."

"Nasıl anladı?" Grace ikisine de yalan söylemişti ve Olivia kendisinin göremediği şeyi onun nasıl anladığını merak ediyordu.

Grace gözlerini masadan ayırmıyordu. "Eski karısı yıllarca onu aldatmış. Neler olduğunun farkına vardı... sonunda ona internette biriyle tanıştığımı itiraf etmek zorunda kaldım. O noktaya kadar masum bir şey olduğunu söyledim ama bana inanmadı. Güvenemeyeceği bir kadınla ilişkiye girmeyi reddetti. O yüzden artık benimle bir işi kalmadı ve doğrusu onu suçlayamam."

"Will ve Georgia'nın hâlâ bir arada olduğunu nasıl anladın?"

"Evi aradım. Telefonu Georgia açtı."

Gerçeğin bu biçimde ortaya çıkması şok edici olmalıydı,

ama Olivia bir şey söylemedi. Bütün bu olup bitenlerde asıl zarar gören kişi yengesiydi.

Grace gülümsemeye çalıştı, ama işe yaramadı. "Will'e bir daha onunla asla görüşmek istemediğimi söyledim ve bilgisayarımdan adresini silerek onu engelledim. Defalarca benimle bağlantı kurmaya çalıştı, ama bütün mesajlarını hemen sildim. Onunla hiçbir işim kalmadı."

Grace'in bu yersiz davranışının bedeli çok ağır olmuştu. "Bunu sana yapan kişi ağabeyim olduğu için çok üzgünüm."

"Ben de öyle." Sesi boğuk ve kendini suçlarcasına çıkıyordu. "Bütün kabahat benim. Daha lisedeyken Will'e deli gibi âşıktım. Sonra, o bana âşık olduğunu iddia ettiğinde, bir rüyanın gerçekleştiğini sandım ve olmasına izin verdim. Biri bana evli bir erkekle isteyerek ilişkiye gireceğimi söylese, inkâr ederdim. Oysa yaptığım tam olarak buydu."

"Daha kötüsü olabilirdi."

"Hem de çok daha kötüsü," dedi Grace. "O zaman Georgia'dan söz etmeseydin, Will'le New Orleans'ta buluşacaktım. İnandığım bütün değerlere karşın onunla yatacaktım. Ona sırılsıklam âşıktım. Gerçeği öğrendiğime şükrediyorum."

"Cliff her şeyi biliyor mu?"

"Kim olduğunu bilmiyor, sadece olanları biliyor."

"Gidip özür diledin mi?"

Grace başıyla onayladı. "İki kez, ama asla bağışlamayacağı tek günahı işlemiştim. Bitti."

Olivia emin değildi. "Biliyorsun, fikrini değiştirebilir. Sabırlı ol. Ona zaman ver."

"Zamanla bir şey değişeceğini sanmıyorum," diye itiraf

etti Grace, içten bir pişmanlıkla. "İki hafta önce bu kanıtlandı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Deniz Feneri'nde Cliff'le karşılaştım. Birkaç dakika konuştuk ve hostes kız beraber olduğumuzu sanarak bizi masamıza götürmeye geldi. Cliff yemeğini benimle paylaşmaktansa yalnız yemeyi tercih edeceğini açıkça belli etti. Mesajı aldım. Zamanında benim için bir şeyler hissetmiş olsa bile, artık bitmiş." Kendini toplamaya çalışırken yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu.

Olivia masadan uzanıp arkadaşının elini kavradı. Düşünmesi gerekiyordu ve düşüncelerini paylaşması gereken kişi kocasıydı.

O gece ilerleyen saatlerde, pijamasıyla dev yataklarında oturup büktüğü dizlerini kollarıyla saran Olivia, olan biteni Jack'e anlattı.

"Ağabeyim olduğu gerçeğini hâlâ kabullenemiyorum." Şoku henüz atlatamamıştı.

Duyduklarına inanamadığı belli olan Jack kaşlarını çattı. "Grace nasıl?"

"Kalbi kırık. Cliff artık onunla görüşmek istemiyor."

Jack ceketini yatağın yanındaki sandalyeye bıraktı.

Olivia ceketi işaret ederek sessizce dolaba asmasını hatırlattı. Jack bir cekete, bir Olivia'ya baktı, ardından içini çekerek ceketi aldı ve bir askı buldu.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu dolabı kapatırken.

"Cliff hakkında mı?" Bunu biraz düşünmesi gerekti. "Bilmiyorum, ama bir zamanlar Grace'i gerçekten sevdiğine eminim. Duygularını ikide bir açıp kapatacak tiplerden değil."

"Öyleyse hâlâ umut var."

Jack ayakkabılarını çıkarmak için yatağın kenarına oturdu. Gururla sırıtarak onları düzgünce yan yana koydu. Aslında ayakkabılarını alt kattaki giriş dolabına kaldırması gerekiyordu, ama Olivia sesini çıkarmadı. "Grace ikimizin tekrar bir araya gelmesinde büyük rol oynadı," dedi Jack.

"Biliyorum."

Jack kolunu ona dolayıp kendine doğru yatağın kenarına çekti. "Aynı filmi seyretmek için sinemada nasıl karşılaştığımızı da hatırlıyor musun? Güya tesadüfen?"

"Of, evet." Bu anı Olivia'yı gülümsetti. Grace'in düşüncesine göre, ikisinin de tek sorunu kendi iyiliklerini düşünemeyecek kadar inatçı olmalarıydı.

"Bence Grace Sherman'a bir iyilik borcumuz var."

Bu sözler Olivia'yı canlandırdı. "Tam olarak ne öneriyorsun?"

Jack bir dakika kadar sessiz kaldı. "Hayvan barınağı yararına düzenlenen şu etkinlik temmuz ayında, değil mi?"

"Köpek ve bekâr erkek müzayedesi mi?"

Jack düşünceli bir şekilde onayladı. "Unutma, azim varsa daima bir yol vardır."

"Of, Jack! Berbat bir sözcük oyunu." Gözlerini devirdi. "Aslında sorunu yaratan azim." Kıkırdayarak Jack'in omzunu dürttü. Bu kadar üzücü bir konuda onu ancak Jack güldürebilirdi.

Jack de onu dürttü ve karşılıklı gülümsediler.

Olivia başını iki yana salladı. "Cliff etkinlikteki bekârlardan biri değil. Grace teklifi geri çevirdiğini söyledi."

"Gerçekten mi? Belki yüreklendirilmeye ihtiyacı vardır, ama doğru bir biçimde yüreklendirilmeye."

"Jack? Ne düşünüyorsun?"

Kaşlarını kaldıran kocası sessizdi.

"Jack?"

Kaşla göz arasında Jack onu kollarına aldı. Olivia, Jack'in kucağına düştü. "Son zamanlarda çok fazla soru sorduğunu söyledim mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Olivia tekrar kıkırdayarak.

Jack onu öptü, çok geçmeden ikisinin de soracak tek bir sorusu bile kalmamıştı.

On Altı

Peggy salondaki televizyonun karşısına oturmuş, elindeki kanaviçe örneğini sayıyordu. Bob akşam dışarıda olacaktı; saat altıda her zamanki AA toplantısı vardı ve ardından son müzikal yapımdaki bir rolü okumak için şehir tiyatrosuna gidecekti. Tiyatro "Chicago"yu sahnelemeye karar vermişti.

Peggy neredeyse her perşembe akşamını yalnız geçirirdi ve bu süreyi kendine ayırmaya alışmıştı. En sevdiği televizyon programlarından ikisi perşembe akşamları yayınlanıyordu ve rahatsız edilmeyeceğinden emindi.

Esnedi ve bir eliyle ağzını kapattı. Her zamanki günlerden biriydi. Sabah erkenden yağmur başlamış ve bütün gün durmamıştı. Haziran ortasında beklenmedik bir şey değildi ama Peggy bahçede çalışmayı umuyordu. Yine de yağmurun faydaları çoktu ve bunlardan biri o gün öğleden sonra telefon çaldığında evde olmasıydı. Arayan Hannah Russell'dı.

Anlaşılan Roy McAfee ona telefonda sayısız soru sormuş ve tekrar aramamıştı. Hannah yeni bir gelişme olup ol-

madığını merak ediyordu. Peggy ona ne diyeceğini bilemedi, ona söyleyecek bir şeyi yoktu ve ne yazık ki olacak gibi de görünmüyordu. Maxwell Russell'ın soruşturmasıyla ilgili yapılacak bir şey kalmamış gibiydi.

Hannah'nın sesi endişeli geliyordu, Peggy onu rahatlatmaya çalıştı. Genç kadına yardım etmek istiyordu ama bunu nasıl yapacağından emin değildi. Analık güdüsüyle onu kollarına almak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu. Kız acı çekiyor ve bu acıdan uzaklaşmak için amaçsızca dolaşıyordu. Bunun işe yaramayacağı açıktı çünkü Hannah nereye giderse gitsin acısı da peşinden gelecekti. Ne kadar basmakalıp olsa da Peggy zamanın en iyi ilaç olduğunu deneyimlerinden biliyordu.

Peggy, Noel gelmeden önce uçan kolibri desenli kanaviçesinden bir tane daha bitirmeye kararlıydı, dikkatini önce motifin olduğu sayfaya verdi, sonra gözlerini ovalamak için durdu. Ya üreticiler her sene daha küçük motifler basıyorlardı ya da yeni bir gözlüğe ihtiyacı vardı. Motifleri basanları suçlamayı tercih etti. Elindeki kanaviçe kızı içindi ve bir tane de oğlu Marc için yapmak istiyordu. Belki Marc için farklı bir desen düşünse daha iyi olurdu. Satın aldığı okyanus manzarasının çok karmaşık olduğunu düşündü.

Arka kapı açılınca dönüp baktı. Bob'un eve dönmesi için henüz erkendi. "Sen misin hayatım?"

"Başka bir erkek mi bekliyordun?" diye dalga geçti Bob.

"Bu akşam değil. Çıplak dansçıların randevusu cuma gününe."

"Çok komik." Bob hâlâ mutfaktaydı. "Kızarmış tavuklardan kaldı mı hiç?"

"Artık geceleri yememeye karar verdiğini sanıyordum."

"Doğru."

"Öyleyse neden tavukları soruyorsun?"

"Çünkü ben iradesiz bir adamım ve acıktım."

Peggy gülümsedi. "Soldaki üçüncü rafta."

"Buzdolabı konusuna bir çözüm bulman gerek," diye söylendi Bob. "İçinde yiyecek hiçbir şey bulamıyorum."

Bu, hiç bitmeyen bir şikâyetti. Dolap ağzına kadar yiyecek doluydu ama yine de Bob yiyecek hiçbir şey olmadığından yakınırdı. Peggy cevap vermeye gerek duymadı.

Bob bir tavuk budu, kemirerek mutfaktan çıktı ve salondaki Peggy'nin yanına geldi.

"Havanın tadı iyice kaçtı."

Peggy köşe pencerelerine vuran yağmurun sesini duyabiliyordu. "Bahçem için iyi."

"Çimler uzayacak ve sonra tekrar onları biçmek zorunda kalacağım," diye mırıldandı Bob. "Yemin ederim berbat bir döngü."

Kanaviçesine odaklanan Peggy gülümsedi. Bu da Bob'un değişmez ağıtlarından biriydi.

Cama bir dal parçası çarptı, rüzgâr uğuldadı. Tıpkı Maxwell Russell'ın ortaya çıkıp oda sorduğu geceye benziyordu. Peggy'nin kollarındaki tüyler ürperdi. Unutmak istediği bir geceydi.

"Bir fincan kahveye ne dersin?" diye sordu Bob.

"Olur, teşekkürler."

Rüzgâr tekrar uğuldayınca Bob'la Peggy göz göze geldiler. Bob'un bir şey söylemesine gerek yoktu; Peggy onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. O yağmurlu geceyi...

"Kafeinsiz mi?" diye seslendi Bob mutfaktan.

"Lütfen." Kanaviçesini kenara bıraktı, ayağa kalkıp gerindi. "Toplantı nasıldı?"

"İyi. Jack de oradaydı."

Kocası AA toplantılarına kimin katıldığını söylemek zorunda değildi, ama hayatta paylaşmadıkları çok az şey vardı.

"Olivia ve Jack hâlâ balayı evresindeler," dedi, sesi evlilik aşamalarını inceleyen ciddi bir öğrenci gibi çıkıyordu. "Adamın tek konuştuğu şey Olivia."

"Karısına deli gibi âşık bir adam bulmak heyecan verici, sence de öyle değil mi?"

Bob güldü. "Bu duyduğum en şaşırtmalı sorulardan biri."

"Olivia'yı seviyorum."

"Ben de öyle, ama ikisi birbirinden ancak bu kadar farklı olabilir."

"Evet, ama aynı zamanda çok uyumlular. Jack onu güldürüyor, Olivia ise Jack'in hayatına denge getiriyor."

"Olivia'nın hatrına Jack arabasını temizlemiş."

"Jack mi?" İşte bu kayda değer bir durumdu. Jack'in arabası eski gazeteler, fast-food kartonları ve akla gelecek her şeyle dolu olmakla ünlüydü ve Peggy bu yüzden yıllardır onunla dalga geçerdi.

"Anlaşılan Olivia şu tertip düzen hastalarından. Her şey mutlaka yerli yerinde olacak."

Peggy kaşlarını çattı. Jack doğuştan pasaklıydı. Hayatında düzene sokabildiği tek şey bir gazetenin ön sayfasıydı.

"Jack'in şikâyet etmeye başlaması uzun sürmez," dedi Bob, bilgiç bir tavırla.

"Hangi konuda?"

Cevap çok açıkmış gibi Bob içini çekti. "Olivia elbette. Bir tarafa yaz Peggy, Jack bu evlilik için elinden geleni yapacak, ama Olivia'nın yüksek standartlarını yakalaması zor."

Peggy bu sözleri eğlenceli bulmamıştı. "Bu söylediğin, aylardır senden duyduğum en olumsuz şey."

"Beni yanlış anlama, Jack'e saygım sonsuz –ve Olivia'ya– ama iki kere iki dört eder."

Onun bu tavrı Peggy'nin canını sıkmıştı ama Bob'u eleştirmeye fırsat bulamadan, kocası Jack ile Olivia arasındaki farklılıkları saymayı sürdürdü.

"Hatta Jack'i sağlıklı yiyecekler tüketmeye zorluyor. Geçen hafta ona ızgara tofu ve patlıcan yapmış. Jack bana söylediğinde kahkahadan boğulacaktım. Jack gibi patates ve etçi bir adamı tofu ve patlıcan yerken düşünebiliyor musun?"

"Muhteşem olduğuna bahse girerim." Peggy ikisine de bayılırdı. Kendisi de defalarca tofu yapmış, Bob ne olduğunu anlamadan yedikten sonra tofuya övgüler yağdırmıştı. Olivia'ya birkaç tarif verip işin sırrının yemekle ilgili tek söz etmemek olduğunu açıklamalıydı.

"Jack ilk fırsatta bir bahane uydurup peynirli bir burger yemek için kendini Burger King'e atmış."

"Çok ayıp," diye mırıldandı Peggy, yine de Jack'i fast-

food kaçamağı için arka kapıdan sıvışırken gözünde canlandırınca gülümsemeden edemedi.

Bob, Peggy'nin kahve fincanını getirdiği anda ışıklar titreşmeye başladı. "Fırtınaya geliyor. Hava durumunda ne söylediler?"

"Hava durumu başlamadan önce kanalı değiştirdim."

Bob kaşlarını çatarak tavan lambalarına baktı. "Elektrik tamamen kesilmeden bir el feneri bulayım."

Peggy kahvesinden bir yudum alıp fincanını tezgâha bıraktı. "Fena fikir değil."

Vestiyere doğru gidip bir dolap kapağını açarak içini araştıran kocasını izledi. "Russell araştırmasıyla ilgili yeni bir şey duydun mu?" diye sordu.

Bob, soru kendisini ürkütmüş gibi omzunun üstünden baktı. "Hayır. Neden sordun?"

"Sebebi yok. Bugün öğleden sonra bütün olup bitenleri düşündüm de, Dan Sherman kendini tam zamanında öldürmüş gibi gelmiyor mu?"

Kocası cevap vermedi.

"Bunu merak etmekten kendimi alamıyorum."

Işıklar bir kez daha titredi ve elektrik bu kez tamamen gitti. Arka planda televizyonun ve buzdolabının gürültüsü olmaksızın, oda tamamen sessiz ve zifiri karanlıktı.

"Bob?"

"Buradayım."

Bob uzanıp onun dirseğini kavradı.

Uzaklardan bir vurma sesi duyuluyordu. "Nedir bu?" diye sordu Peggy, beklenmedik bu ses karşısında irkilerek.

"Ben bir şey duymuyorum."

"Ben duyuyorum."

Kocası el fenerini yaktı ve mutfağın arkasına doğru ilerlemeye başladı. Ses artık çok net duyulabiliyordu. ön kapıda biri vardı.

"Duydum," dedi Bob, boğuk bir fısıltıyla.

Panikle Peggy'nin boğazı düğümlendi. Tarih tekerrür eder gibiydi. "Açma," diye fısıldadı korkuyla.

Bob onu duymazdan geldi, elinde fenerle diğer odaya geçip Peggy'yi yalnız bıraktı.

Peggy haykırmak ve bunun Maxwell Russell'ın kapılarına geldiği gecenin benzeri olduğunu ona hatırlatmak istiyordu. O günden beri hayatları eskisi gibi olmamıştı.

"Bob! Hayır!"

"Saçmalama Peggy."

Peggy onun arkasına geçti, Bob kilidi çevirirken titriyordu. Kocası kapıyı açıp feneri beklenmeyen misafire tutarken yüreği ağzına gelmiş gibiydi.

Tel kapının diğer yanında Hannah Russell sırılsıklam ve titreyerek duruyordu.

"Hannah," diye bağıran Peggy kızın içeri girmesi için tel kapıyı açmak üzere kocasının çevresinden dolaştı. "İyi misin?"

"Kayboldum," diye fısıldadı Hannah. "Yerinizi tek başıma bulabileceğimi sandım, ama kayboldum. Yağmur öyle şiddetli yağıyordu ki yoldan çıkacağımı sandım."

Peggy onun neden telefon etmediğini anlayamıyordu. "İçeri gel," diye ısrar etti. Bob onun ceketini alıp kuruması için girişteki vestiyere astı.

Peggy'nin bütün yapabildiği genç kadının ne kadar zayıf ve solgun olduğunu görünce hissettiği sıkıntıyı saklamaya çalışmaktı. "Gel, içerde sıcak bir yere geçelim," diye ısrar etti Hannah'nın koluna girerek. "En son ne zaman bir şeyler yedin?"

"Bu sabah, yanılmıyorsam. Son zamanlarda pek iştahım yok."

Işıklar tekrar titredi ve elektrik geldi, Peggy rahatlayarak derin bir soluk aldı.

Bob el fenerini söndürdü.

"Gelmemeliydim," diye mırıldandı Hannah. "Kendime gelmemem gerektiğini söyledim ama gidecek başka yerim yoktu."

"Doğru karar vermişsin. Bob, Hannah'mn bavulunu içeri al. Biraz çorba koyacağım. Hannah, üşütmeden önce sıcak bir duş alıp üstündeki ıslak giysileri çıkarman gerek."

"Kalabilir miyim?"

"Elbette kalabilirsin."

Genç kadının gözlerinden yaşlar süzüldü. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

"Teşekkür edecek bir şey yok," dedi Peggy, Hannah'yı yumuşacık, tertemiz havluların olduğu banyoya doğru götürürken.

Döndüğünde, kocasının onu dikkatle incelediğini gördü, Peggy kadar emin görünmüyordu.

"Sabah her şeyi hallederiz," diye söz verdi Peggy.

Bob gözlerini delercesine karısına baktı. "Max Russell'ın geldiği gece de böyle söylemiştin."

On Yedi

Rachel Pendergast dondurulmuş diyet yemeğini yerken, Get Nailed'deki günün randevu listesini kontrol etti. Jolene Peyton saçını kestirmeye gelecekti. Rachel kızı daha önceki randevularından hatırlıyordu. Jolene'in babasını ve kadınlara özel bir mekânda duyduğu huzursuzluğu da hatırlıyordu. Adam bekâr babaların tipik davranış biçimini yansıtıyordu.

Jolene annesiz bir çocuktu ve babasının tekrar evlenmesini istediğini açıkça belirtmişti. Bruce Peyton'ın karısı iki yıl önce, Jolene'i kreşten almaya giderken trafik kazasında ölmüştü. Rachel'ın duyduğuna göre, birileri Jolene'in hâlâ okulda olduğunu hatırlayana kadar aradan saatler geçmiş, doğal olarak yedi yaşındaki çocuk yalnız kalmaktan dehşete düşer olmuştu.

Jolene'in Rachel ve babasını bir araya getirme çabalarına karşın, Bruce Peyton, Rachel'ı cezbetmekten çok, eğlendiriyordu. Rachel küçük kızı sevdiği halde, ölen karısına hâlâ açıkça âşık olan bir adamla görüşmek, sağlıklı bir ilişki ihtimalini ortadan kaldırıyordu.

Saat tam dördü geçerken Jolene kendi yatak odasına girermişçesine Get Nailed'den içeri süzüldü. "Selam Rachel," dedi atkuyruğunu hoplatarak.

Çocuk bu yıl üçüncü sınıfa gidiyor olmalıydı, ama Rachel'a göre daha küçük görünüyordu. Rachel bunun da şaşırtıcı olmadığını düşündü. "Saçını kestirmeye hazır mısın?" diye sordu, minyatür boylarda naylon bir pelerin çıkararak.

Bruce kızının peşinden salona girdi, ama onun kadar coşkulu değildi. Başıyla hafifçe Rachel'ı selamladı, sonra sanki biri onu kündeye getirip saçlarını zorla maviye boyayacakmış gibi endişeyle çevresine bakındı.

"Hadi bakalım." dedi Rachel, Jolene'in oturması için sandalyeyi çevirirken. Pelerini kızın üstüne geçirip kopçayla tutturdu.

Jolene atkuyruğunu omuzlarının üstünde salladı. "Aynı geçen sefer kestiğin gibi istiyorum."

"Aha, ne istediğini bilen bir kadın," diye mırıldandı Rachel. Jolene'in saçını tutan bantları çıkardı ve dikkatle fırçalamaya başladı. Bruce daha önce yaptıklarının aksine ne alışveriş merkezinin yolunu tuttu ne de oturdu, Rachel'ı şaşırtarak arkasında dikildi ve her hareketini dikkatle izlemeye başladı.

"Oturmak ister misin Bruce?" diye sordu Rachel. Orada dikilmesinden huzursuz oluyordu. Son birkaç aydır kızının saçını kestiğine göre, artık bu konuda ona güvenmesi gerektiğini düşünüyordu.

"Babam benim konuşmamdan korkuyor," diye araya girdi Jolene.

"Jolene!" diyerek Bruce kızını uyardı.

"Onunla evlenmen konusunda hiçbir şey söylememem gerekiyor."

Rachel tam zamanında arkasına dönüp Bruce'un başını arkaya atarak yüksek sesle homurdandığını gördü.

"Kafamızı bu konuya takmamıza gerek yok diye düşünüyorum," dedi Bruce'u rahatlatmayı umarak.

"Yoksa biriyle mi tanıştın?" Jolene'in sesinde korku vardı ve iri, kara gözleri dehşetle açılmıştı.

"Hayır, ama..."

"Yine de müzayedeye katılıyor," diye seslendi Teri, salonun diğer ucundan. "Hepimiz katılıyoruz."

"Ne müzayedesi?"

"Hayvan barınağının düzenlediği köpek ve bekâr erkek müzayedesi." Teri eliyle ön kapının yanındaki duvarda asılı olan afişi işaret etti. "Kasabada herkes bunu konuşuyor."

"Bahşişlerimin her kuruşunu biriktiriyorum," diye cıvıldadı diğer manikürcü Jeannie. "Bu benim son şansım olabilir."

"Ben kendi adıma daha çok köpeklerle ilgileniyorum." dedi Rachel, Bruce'u düşünerek. Erkeklerle ilgili bu konuşmalar hakkında onun ne düşündüğünü tahmin bile etmek istemiyordu.

Sohbet yüzünden kendini tuhaf hissetmiş gibi Bruce bekleme alanına geçip bir koltuğa oturdu. Rachel gözünün ucuyla onun bir dergi alıp okuyormuş gibi yaptığını gördü.

"Köpek ve bekâr erkek müzayedesi nedir?" diye sordu Jolene başını bir yana eğerek. Bakışları büyük aynada Rachel'ın-

kilerle buluştu. "Kadınların bir hayvan sahiplenip bir bekârla flört etmek için para yatırdığı eğlenceli bir etkinlik."

"Bekâr nedir?"

"Evli olmayan erkek," diye açıkladı Rachel.

"Babam da artık evli değil."

"Hey Bruce," diye bağırdı Teri. "Müzayedeye başvurdun mu?"

Bruce dergiyi indirip başını iki yana salladı. "Asla!"

"Neden?" diye üsteledi Teri. "Bağış toplamak için, biliyorsun."

"Tekrar biriyle çıkmaya niyetim yok, teşekkür ederim." Buz gibi bakışlarıyla yorum konusunda kızına meydan okudu.

"Yeni bir annem olabileceğini söylemiştin," diye hatırlattı Jolene salonun ucundan bağırarak.

"Bir gün," diye söylendi Bruce.

"Sen sadece hayır demek istediğinde böyle söylersin." Jolene somurttu. "*Söz verdin.*" Küçük kız neredeyse ağlamaklı olmuştu. "Sınıfta annesi olmayan tek kız benim ve sen *söz verdin*..."

Bütün salon dönüp öfkeyle Bruce'a baktı.

Onun adına üzülen Rachel kızın sandalyeden inmesine yardımcı olarak saçlarını şampuanlamaya götürdü. Dikkati dağılırsa Jolene müzayedeyi ve babasının verdiği sözleri unutabilirdi.

Jolene'in saçlarını yıkamayı bitirdiğinde Rachel, Bruce'un salonu terk ettiğini gördü ve yine alışveriş merkezinde dolaşmaya gittiğini düşündü. Sorguya çekilmektense muhtemelen böylesi daha iyiydi.

"Başka kimler bekâr müzayedesine katılıyor?" diye sordu Jolene, oturması için sandalyeyi tutarken.

"Denizciler," dedi Teri neşeyle. "Geçen ay denizcilerle dolu bir uçak gemisi buraya demirledi, mürettebattan pek çok başvuru olduğunu duydum."

"Barınak yararına," diye hatırlattı Rachel arkadaşlarına.

"Neden başvurdukları umrumda değil," dedi Jeannie, müşterisinin tırnaklarını törpülerken. "Hepsi kolay hedef."

Arkadaşlarının bu müzayedeyle ilgili coşkusu Rachel'ı şaşırtıyordu. Samimi olmak gerekirse, hayırsever bir etkinlikte birini bulacağına dair umudu yoktu. Doğru, bağış toplamak adına çok zekice bir buluştu, ama erkeklerle tanışma konusunda o kadar çok hayal kırıklığı yaşamıştı ki artık umudu kalmamıştı. Otuzuncu doğum günü gelmiş ve takvim yapraklarını bile dalgalandırmadan geçip gitmişti. Huzurlu bir evlilik arzusu gerçekleşmemiş ve Rachel artık aramaktan vazgeçmişti. Eğer bir koca bulacaksa, bu kendiliğinden olacaktı. Bu süreçte hayatından hoşnuttu.

"Müzayedeye katılsaydı, onunla çıkmak için babama para öder miydin?" diye sordu Jolene, Rachel kesime hazırlamak için ufaklığın saçlarını ayırırken.

Rachel şöyle bir düşünüp omuz silkti. Küçük kızı hayal kırıklığına uğratmak istemiyor, ama Bruce'un da yeni bir ilişkiye hazır olduğunu sanmıyordu. "Bilmiyorum."

Jolene, bu cevap kafasını karıştırmış gibi kaşlarını çattı. "Babamı beğenmiyor musun?"

"Babanı bunu söyleyebilecek kadar iyi tanımıyorum."

dedi dürüstçe. Jolene'in ısrarlarını böylece savuşturmayı umuyordu.

"Eğer müzayedede onu satın alsaydın, tanıyabilirdin."

Rachel kızın saçlarını ayırmayı bitirip makasına uzandı. Küçük kızla samimi bir konuşma yapmanın zamanı geldiğini düşündü. "Tatlım, onun tekrar evlenmesi hakkında konuşman babanı utandırıyor."

Jolene gözlerini kırpıştırdı. "Babam da öyle söyledi, yani onu utandırdığımı, ama sebebini söylemedi."

"Babanın herhangi biriyle ilişkiye girmeye hazır olduğunu sanmıyorum. Anneni o kadar çok sevmiş ki, belki tekrar âşık olmak istemiyor."

"Onu ben de çok seviyordum, ama bir anne istiyorum," dedi kız kederle.

"Belki ihtiyacın olan sadece bir arkadaştır."

"Arkadaşlarım var, ama onlar benim yaşımda ve," duraksadı, Rachel'ın sözlerini tartmaya çalışır gibiydi, "*sen* benim arkadaşım olur musun?"

Rachel gülümsedi, ikisi için de en iyisinin bu olduğunu düşündü. Jolene annesiz bir kızdı ve kendisinin de bir ailesi yoktu. "Bunu çok isterim."

"Ben de öyle."

Rachel'ın bu durumu onayladığına dair Bruce'la konuşması gerekirdi. Ayrıca, herhangi bir ilişki konusunda ona baskı yapmadığının anlaşılmasını istiyordu. Bu sadece Jolene'le ikisinin arasındaydı. Küçük kızın hayatında bir rol almak hoşuna giderdi, ama babasının onaylaması koşuluyla.

Jolene'in saç kesimi bitmek üzereyken Bruce geri döndü. Resepsiyondaki Valerie'ye doğru yürüyüp arka cebinden cüzdanını çıkardı.

"Selam baba," diye seslendi Jolene.

Kızına döndüğünde yüz hatları yumuşadı. "Tamam, tamam kızlar," diyerek başını mahcup bir halde iki yana salladı. "Beni ikna ettiniz. Köpek ve bekâr erkek müzayedesine kaydımı yaptırdım."

"Gerçekten mi?" Teri o kadar heyecanlanmıştı ki neredeyse masadan fırlayacaktı.

"Harika," diye bağırdı Jeannie aynı heyecanla.

Bruce, Rachel'a baktı, tepkisini merak ettiği açıktı. Rachel başıyla onun bu davranışını onayladı, ama aynı zamanda açıkartırmada ona teklif vermediğinde hayal kırıklığına uğramamasını umuyordu.

On Sekiz

Yaz aylarında Charlotte en çok perşembe akşamlarını seviyordu. Ticaret Odası yıllardır Cove'da verilen konserlere sponsor olarak pop gruplarından caz dörtlülerine kadar çeşitli etkinliklerin gerçekleşmesini sağlıyordu. Bu akşam keman ve Charlotte'un adını unuttuğu Kelt davullarıyla İrlandalı bir grup sahne alacaktı. Konserler haftada bir neredeyse bütün kasaba halkını bir araya getiriyor, genç yaşlı herkes sahildeki küçük parkı doldurarak bu neşeli atmosferin tadını çıkarıyordu.

Onu almaya gelirken Ben teriyaki tavuk ve pilavdan oluşan en sevdiği paket servisten getirmişti. El ele yürüdüler, Charlotte yemekleri tutarken Ben katlanan sandalyeleri taşıdı.

"Güzel, yerimiz boş," dedi Charlotte, her zaman oturdukları dişbudak ağacının altına bakarak. Bazı çiftlerin paylaştıkları ortak şarkılar ya da filmler vardı; Charlotte ve Ben ise Sahil Parkı'ndaki çimlerin bir bölümünü paylaşıyorlardı.

Sandalyeleri açıp oturması için ısrar ederken Charlotte, Ben'in ona karşı daima nazik ve ince fikirli olduğunu düşü-

nüyor, onun eski moda davranışları -kapıyı tutup içeri girmesini beklemesi gibi- hoşuna gidiyordu. Dünyada artık bu tür incelikler için fazla vakit yoktu, ama Charlotte hâlâ bunları önemseyen bir nesilden geliyordu.

Kendi bölgelerine yerleştiler. Henüz erkendi ama kendilerine ait yeri kapmak için mutlaka konserden en az bir saat önce giderlerdi.

"Hey, şuraya bak," dedi Charlotte, yiyecek paketini kucağında dengelemeye çalışarak. "Corrie McAfee orada. Onu daha önce konserde gördüğümü hiç hatırlamıyorum."

Corrie nereye gideceğinden emin değilmiş gibi etrafına bakıyordu.

"Corrie," diye seslendi Charlotte el sallayarak. "Buradayız."

Corrie memnuniyetle Charlotte'a doğru yürüdü. "Merhaba Bayan Jefferson."

"Bana Charlotte de. Arkadaşım Ben Rhodes'u tanıyorsun, değil mi?"

Kucağında yemeği olduğu halde Ben ayağa kalktı. Zaten Charlotte ondan farklı bir şey beklemezdi.

"Buraya ilk gelişin, değil mi?" diye sordu Charlotte. "Eminim çok seveceksin." Corrie'nin yanlarında rahat hissetmesini istiyordu. McAfee'lerle fazla görüşme şansı bulamamıştı. Yıllardır Cedar Cove'da yaşadıkları halde camiada hâlâ yeni kabul ediliyorlardı. Roy, özel dedektif olarak muhtemelen Cedar Cove hakkında tahmin ettiğinden de fazla bilgi sahibi olmuştu. Charlotte onlarla kaynaşmanın önemli olduğunu düşünüyordu.

Corrie açık otoparkı işaret etti. "Sonunda Roy'u gelmesi için ikna edebildim. Arabayı park ediyor."

"Burada bizimle oturun," diye davet etti Charlotte. "Her zaman fazladan bir battaniye getiririm. Bazen akşamları serin oluyor, ama Roy ve sen memnuniyetle üstünde oturabilirsiniz."

"Roy bir çift sandalye getirecek."

"Bakın, Grace Sherman da orada," dedi Charlotte coşkuyla kütüphaneciye el sallayarak. "Buttercup da yanında. *Ne kadar* iyi huylu bir köpek."

Grace de ona el salladı ve yanında uysalca ona adımlarını uyduran Buttercup'la birlikte sahilde yürümeye devam etti.

Charlotte, Buttercup'ı Grace'in hayatına soktuğu için kendisiyle gurur duyuyordu. Üç yıl önce yakın bir arkadaşı huzurevine taşınmak durumunda kalınca, köpeğine yeni bir ev aramaya başlamıştı. Charlotte'un aklına ilk gelen isim Grace'ti. Dan'in kaybolmasının üstünden kısa bir süre geçmişti ve Charlotte kızının en yakın arkadaşının kendini ne kadar yalnız hissettiğini biliyordu.

Koltuklarında iki katlanan sandalyeyle Roy sahilde göründü. Corrie'yi görünce başıyla işaret etti.

"Bütün bunlardan keyif aldığını hiç sanmıyorum," dedi Corrie çaktırmadan. "İrlanda müziğini seven benim."

Roy yumuşak yeşil çimlerin üstünde onlara doğru yürüdü. "Merhaba Charlotte, Ben," diye mırıldanarak sandalyeleri açtı.

Roy'un ne kadar iri bir adam olduğunu fark eden Charlotte şaşırmıştı. Onu çeşitli yerlerde birkaç kez görmüş, ama hep uzakta olduğu için ne kadar uzun boylu olduğunu fark edememişti.

Ben tekrar ayağa kalktı, iki adam tokalaştılar. "Tanıştığımızı sanmıyorum," dedi Ben. "Ben Rhodes."

Birkaç dakikalık sohbetin ardından Roy karısının yanına oturdu. Kısa süre kafa kafaya verip fısıldaştılar, sonra Roy izin istedi.

"Yemeği konserden sonra yiyecektik," diye açıkladı Corrie, "ama tavuk o kadar güzel görünüyor ki, yolun karşısına yürüyüp paket yaptırmaya karar verdi."

"Teriyaki soslu her zaman tercihimizdir," dedi Charlotte. "Yiyebileceğimden çok fazla. Ben'le aynı paketi paylaşsak iyi olacak ama kalanlar ertesi gün de nefis oluyor."

"Kızımız Linette'in de en sevdiği yemek teriyaki soslu tavuktur," diye ekledi Corrie sohbeti sürdürerek. "Linette' den söz etmişken," dedi ellerini huzursuzca oynatarak, sonra güldü. "Sanırım iyi bir geçiş olmadı, değil mi?"

"Bir kızınız olduğunu bilmiyordum," dedi Charlotte. McAfee'leri o kadar iyi tanımıyordu.

"Aslında, sizinle Linette hakkında konuşmak için bir fırsat kolluyordum," diye itiraf etti Corrie. "Kısa süre önce pratisyen doktor olarak mezun oldu. Zor bir süreçti ama Linette küçük kasabalara sağlık hizmetlerinin profesyonel kişilerce getirilmesini savunuyor."

Bunu duyan Charlotte oturduğu yerde doğruldu. "Sanırım Cedar Cove'da bir sağlık ocağı açılması için Ben'le ne kadar çabaladığımızı duydunuz."

Corrie başıyla onayladı. "Konuşmak istediğim buydu. Gelişmeler konusunda herhangi bir bilginiz var mı?"

Son iki ayda Charlotte ile Ben bütün belediye meclisi toplantılarına katılmışlar, en ön sırada oturarak o uzun, karanlık geceye sessizce gitmeyeceklerini anlatmaya çalışmışlardı. Charlotte kendi adına Cedar Cove'da bir sağlık ocağı açtırma çabasından ölene kadar vazgeçmeyecekti.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye mırıldandı. "Şimdiye kadar ciddi bir gelişme olmadı. Sadece bol bol çene."

Ben öne doğru eğildi. "Sorun şu ki, meclis kliniği finanse etse bile, kasaba personel giderlerini karşılayamaz."

"Linette Montana'da bir işe başvurdu ve kızımızın evden bu kadar uzakta olmasından nefret ediyorum." Corrie uzaklara doğru el salladı, park hızla dolmaya başlamıştı. "Cedar Cove'da bir şeylerin değişeceğini umuyordum. Kızımı özlüyorum ve şu anda sadece bir feribot uzaklıkta. Evden yüzlerce kilometre uzakta olursa ne yaparım bilemiyorum."

"Pratisyen bir doktor," diye tekrarladadı Charlotte. "Belki yapabileceğimiz bir şey *vardır*."

"Ne?" diye sordu, ona doğru dönen Ben.

Charlotte nazikçe onun dizine vurdu. "Bunu bana bırak."

Tam o sırada Olivia ile Jack geldi, Charlotte ayağa kalkıp onlara el salladı. Arkadaşlar, aile bireyleri ve komşularla bir araya gelmek, bu yaz konserlerini son derece eğlenceli hale getiriyordu. Olivia da ona el salladı, ama ikisi kalabalığın arasında ona doğru yürürken, Charlotte aralarında tartıştıklarını fark etti.

"Bizim yanımızda yeterince yer var," diyen Charlotte sandalyesini biraz daha Ben'e yaklaştırdı. Yemekten çok, zi-

yaretçiler ilgisini çektiği için, sadece birkaç lokma aldığı halde paketi kapatıp poşete geri koydu.

"Merhaba Corrie," dedi Olivia.

Sebebini bilmediği halde, kızının sesinin gergin çıktığını düşünüyordu. Oysa bu, rahatlama, kahkaha atma, şarkı söyleme ve arkadaşlarla hasret giderme akşamıydı.

Olivia, Ben'e bakıp onu selamladı, ancak ses tonu annesinin arkadaşı hakkında ne düşünmesi gerektiğini bilmiyormuş gibi mesafeliydi.

Kızının tavrı Charlotte'u tedirgin etti ve daha sonra, baş başa kaldıkları bir zamanda bu konuyu onunla konuşmaya karar verdi.

"Otur, otur," dedi Olivia'ya. "Jack, bu günlerde formda görünüyorsun."

Jack göbeğini sıvazladı. "Oliva'ya göre birkaç kilo vermem gerekiyormuş."

Charlotte gülümsedi. Demek kızı bu yüzden sağlıklı yemeklerle ilgili bir tarif kitabı istemişti. Charlotte bu kitapları kanser tedavisinin ardından satın almış ve birkaç tarif denemişti. Kötü değillerdi, ama süreç içinde yavaş yavaş her zamanki yeme alışkanlıklarına geri dönmüştü. Eski alışkanlıklardan kurtulmak çok zordu.

"Corrie McAfee'yi tanıyorsun, değil mi?" dedi Charlotte. Corrie'nin dışlanmış hissetmesini istemiyordu. "McAfee ler Cove'da ilk kez konsere geliyorlar."

Olivia, Corrie'yi başıyla selamladı. "Seni gördüğüme sevindim."

"Ben de," dedi Corrie.

İki kadın uzun uzun bakıştı. Charlotte bunun da ne anlama geldiğini anlamamıştı. Kızı ve kasabanın özel dedektifinin karısı muhtemelen bir dolap çeviriyordu.

"Corrie ve ben Cedar Cove'da bir sağlık kliniği yapılmasıyla ilgili konuşuyorduk," diye devam etti Charlotte, Olivia'yı sohbete katma umuduyla. "McAfee'lerin kızı pratisyen doktormuş ve Corrie burada çalışmasının ne kadar iyi olacağından söz ediyordu."

Olivia dalgın bir biçimde başıyla onayladı.

"Bir sağlık ocağı önemli Olivia," dedi Charlotte, her zamankinden biraz daha sert bir tonda.

"Aynı fikirdeyim," diye mırıldandı Olivia kaşlarını çatarak.

"Eminim sen önceliğimizin daha büyük bir hapishane olduğunu düşünüyorsundur."

"Daha büyük bir hapishane iyi olurdu, ama..."

"Ciddi olamazsın!" Charlotte, Olivia'nın ek hapishane hücrelerini camianın sağlık sorunlarından öncelikli tutması karşısında dehşete kapılmıştı.

"Daha büyük bir hapishaneye ihtiyacımız var," diye Olivia'ya katıldı Jack. "Aslında bugünkü makalemde yerel suçluların Yakima ilçesine nakledilmesiyle ilgili sorunları kaleme aldım ama bana sorarsanız, bir sağlık ocağına daha çok ihtiyacımız var."

Olivia bir kez daha başıyla onaylayarak kocasıyla aynı fikirde olduğunu gösterdi.

Uğruna mücadele ettiği davada kızının sözlü desteğin-

den yoksun kalması Charlotte'u incitmişti. Olivia'nın konumu çok daha fazla katkıda bulunmasını sağlayabilirdi, ama yapmıyordu, çünkü onun için yeterince önemli değildi.

Olivia'yla ilgili hayal kırıklığını hissetmiş gibi, Ben uzanıp elini tuttu ve parmaklarını hafifçe sıktı. Charlotte güçlükle yutkundu ve hayatının son dönemlerinde âşık olduğu bu adama bakıp gülümsemeye çalıştı.

On Dokuz

Peggy bahçeyle uğraşmak için ideal bir gün olduğunu düşünüyordu. Hava güneşliydi, ama çok sıcak değildi. Gökyüzü neredeyse bulutsuzdu ve rahatlatan hafif bir esinti vardı.

Fidanlığı ziyaret etmeye karar vermişti ve Hannah'dan kendine eşlik etmesini isteyecekti. Hannah çok yıllık bitki tarhlarının arasında gezerken Peggy yaklaşık on beş kiloluk gübre çuvalını el arabasına yükledi.

"Bırak ben yapayım," diye ısrar etti genç kadın hızla yanına gelerek. "Sana yardım etmek için yanına geldim."

Peggy fidanlık ziyaretlerinden hep keyif alırdı ve minivanını doldurmadan oradan ayrılmazdı. Ahududu ve yabanmersinleri için gübre iyi olurdu. Salyangoz tuzaklarına da ihtiyacı vardı. Çiçeklenmiş orman gülleri ve açelyalarıyla çok güzel bir bahçesi vardı. Evin duvar kenarlarına diktiği mor ve beyaz leylaklar da açmak üzereydi. Küçük gül bahçesi giderek zenginleşiyor, sebze bahçesi ise büyüyordu.

"Evinizde kalmamla ilgili konuşsak iyi olacak," dedi

Hannah. Konuya girmekten hoşnut değilmiş gibi yere bakıyordu. Peggy onun konuşacak cesareti toplamasının günler süreceğini tahmin etmişti.

"Sonra konuşuruz," dedi. "Burada işimizi bitirdikten sonra dışarıda öğle yemeği yeriz diye düşünmüştüm." Hollie' yle en güzel "kız kıza" konuşmalarını daima öğle yemeklerinde yaparlardı.

Hannah gülümsedi. "İyi olur."

Hannah yanlarına geleli bir haftadan fazla olmuştu. Geldikten üç gün sonra gitmeye karar vermiş, ama Peggy ona kalabileceğini söylemişti. Tahmin ettiği gibi, Hannah bu teklifi ikiletmeden kabul etmişti.

Bir saat sonra Deniz Feneri'nin avlusunda oturmuş, karışık salata ve ızgara karideslerini yerken buzlu çaylarını yudumluyorlardı.

"Sen ve Bob bana karşı çok nazik davrandınız," dedi Hannah.

Peggy onun hem ruhsal, hem de fiziksel anlamda hâlâ kırılgan olduğunun farkındaydı. "Yakınımızda olmandan hoşnutuz."

Hannah minnetle baktı. "Hiç kimse bana sizin kadar iyi davranmadı." Uzanıp buzlu çayından bir yudum daha aldı. "Bu kadar uzun süre kalmamalıydım. Aslında Cedar Cove'u bir geceliğine ziyaret etmeyi düşünmüştüm, ama o kadar konukseverdiniz ki bir hafta geçti bile. Dostluğunuzdan bu şekilde istifade etmeyi sürdüremem." Peggy'yle göz göze geldiler, Hannah ciddiyetle devam etti: "Biliyorsun, sizi arkadaş olarak görüyorum."

"Biz de öyle," diye mırıldandı Peggy.

Hannah tekrar altdudağını kemirmeye başladı. Peggy bu kızın sadece sağlığını değil, duygusal dış görünüşünü de geliştirmeyi kendine vazife edinmişti. Hannah'nın kendine güveni zayıftı, Peggy son dönemlerde ebeveynlerin bu konuda fazla endişelendiğini düşündü. Çocuklara yeterince zaman ayırıp onlara bol sevgi ve yeterince sorumluluk verilirse, özgüven kendiliğinden gelişirdi, Peggy'nin çocuk yetiştirmeyle ilgili teorisi buydu. Fakat Hannah Russell'ın durumunda... her şeyden önce kız anoreksik denecek kadar zayıftı, giysileri üstünden dökülüyordu. Hannah mükellef sofralarla kızı semirtmeye çalışmaktan büyük keyif alıyordu. Troy Davis'in son ziyaretinden beri onun sevdiği yemekleri pişiriyordu. Bütün bunlar ve Hannah'ya eski usül annelik yapmak ona huzur veriyordu. Peggy'nin kanatları altındaki Hannah giderek serpilmeye başlamıştı.

"Bob ve ben kalmanı istiyoruz," dedi, bunu kaç kere söylediğini artık unutmuştu. "Yanımızda olmandan memnunuz."

Hannah başını gönülsüzce iki yana salladı. "Bunu yapamam. Cedar Cove'a neden geldiğimden bile emin değilim. Başlangıçta, babamın nasıl ve neden öldüğü hakkında olabildiğince çok şey öğrenmek için diyordum. Onun acı çektiğini düşünmek istemiyordum." Gözlerinde sarsılmış bir ifade vardı. "Çok acı çekmemiştir, değil mi?"

Peggy bunu bilmiyordu, ama yalan bile olsa Hannah'nın bu konuda ikna olmaya ihtiyacı vardı. "Hayır, sanmıyorum. Bob ve ben odaya girdiğimizde hiç öyle bir işaret yoktu."

Sanki Maxwell Russell başını yastığa koymuş, gözlerini kapamış ve bir daha açmamıştı. Her şey bir yana, hayata veda etmek için çok kötü bir yol değildi.

Hannah salatasından aldı. "Kafamda bazı sorular olduğunu sanıyordum ama yokmuş. Belki olmalı. Bay McAfee'nin kafasında pek çok soru var gibi, ama benim yok. Ne olduğunu öğrenmek istediğimden bile emin değilim. Tek istediğim bu kâbustan kurtulmak."

Kızın duyguları Peggy'yi şaşırtmıyordu. Bazen, bazı insanlar için belirsizlik içinde yaşamak zor bir gerçeğe dayanmaktan daha kolaydı. Hannah'nın bu tarz insanlardan olduğu çok açıktı, gerçeği göz ardı etmeyi tercih ediyordu. Peggy de bu tercihin cazibesini hissedebiliyordu, ama her ne olursa olsun, gerçekle başa çıkabilecek kadar güçlüydü.

"Cedar Cove beni kendine çekti," diye devam etti Hannah. "Yollarda gidiyor, gidiyor, yeni bir başlangıç arıyordum ve dönüp dolaşıp aklım buraya yaptığım ilk ziyarete takılıyordu."

"Bu anlaşılabilir."

"Neden?" Hannah gerçekten merak ediyordu.

"Şey, öncelikle baban Cedar Cove'da öldü. Esrarın çözüleceği yer burası ve neler olduğunu öğrenmeye *ihtiyacın* var."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Hannah.

Peggy başıyla onayladı.

"Ben... burada beni cezbeden şeyin sen ve Bob olduğunu düşünüyorum." Kısaca gülümsedi. "Şerif Davis beni evinize getirdiğinde son derece nazik ve yardımseverdiniz. Ben... şey, bilmiyorum, hayalimdeki aile gibiydiniz."

Genç kadının sözleri Peggy'nin içini ısıtsa da, aynı zamanda üzdü. Hannah'nın çocukluğunda pek çok eksiklik olduğu açıktı. Kendi çocuklarına büyük bir özlem duydu. Kızını o kadar nadir görüyordu ki, Hannah'nın sıcaklığını ve minnettarlığını Hollie'de bulamadıklarının yerine koyuyordu.

"Kalacağım," dedi Hannah kararlı bir tavırla, "ama bir şartla."

"Her koşulda başımızın üstünde yerin var," dedi Peggy.

"Diğer konuklarınız gibi ben de kiramı ödemek istiyorum. Tabii önce bir iş bulmak zorundayım, ama zor olacağını sanmıyorum, yeterince tecrübem var."

Peggy kirayı ödemenin Hannah için önemli olduğunu düşündü, böylece kendine saygı ve yeterlik duygusu tatmin olacaktı. "Grace'in yaz sezonunda kütüphaneye bir eleman aradığını duydum," dedi Peggy. "Neden başvurmuyorsun?"

Hannah biraz düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Ne yazık ki okumakla pek aram yok. İnsanların doğru kitabı bulmasına nasıl yardımcı olabilirim, bilmiyorum."

Peggy hemen pes etmedi. "Geçmişte ne tür işlerde çalıştın?"

"Lise hayatım boyunca bir fast-food restoranında çalıştım. Çok sevmesem de biraz para kazanıyordum. Babam..." Duraksadı, sonra devamını getirmekten vazgeçti.

"Kreşte çalışmaya ne dersin? Minik Kuzular geçenlerde ilan vermişti."

Hannah tekrar başını iki yana salladı. "Çevremde uzun süre küçük çocuklar olmasına tahammül edemem. Bir süre

Laundromat'ta çalışmıştım ama çok kısa sürdü. Yine de iyi bir mağaza görevlisi olabileceğimi düşünüyorum."

"Bence de öyle," dedi Peggy ve Hannah'nın yüzü aydınlandı.

"Eve döner dönmez iş ilanlarına bakmaya başlayacağım," dedi hevesle.

"İyi fikir. Hemen bir *Chronicle* alalım."

Peggy yemeğin parasını ödedi, eve döndüklerinde Bob oradaydı ve minivanı boşaltmasına yardım etti.

"Hannah bir süre bizimle kalmaya karar verdi," dedi kocasına, aynı zamanda kızın bu kararından duyduğu memnuniyeti de ifade etti.

"Ödemelerimi yapmak istiyorum," diye ısrar etti Hannah. Gazeteyi kavrayarak gübre çuvalını garaja götüren Bob'u takip etti. "Pazartesi günü hemen bir işe başvuracağım."

Bob başıyla onayladı ama heyecanını Peggy kadar belli etmedi. Onun bu ilgisizliği, Hannah'nın yüzünün asıldığını gören Peggy'nin canını sıkmıştı. Kızın şiddetle onaya ihtiyacı varken nasıl bu kadar kör olduğunu anlayamıyordu. Hannah hâlâ muhtaç ve kırılgandı, açlığını duyduğu şeyi ona vermek bu kadar zor olmamalıydı.

"Sizi rahatsız etmek istemem." Hannah sinirle bir adım geri çekildi.

"Bizi rahatsız etmiyorsun Hannah." Bob minivana geri döndü. Neyse ki en azından bu kadarını söylemişti ve sesi düşmanca değildi.

"Akşam yemeğine yardım etmek ister misin?" diye sordu mutfağa yönelen Peggy.

"Evet... tabii." Hannah aceleyle peşine takıldı. "Elimden gelen her şeyi yapmak isterim."

Memnun etmek ve uyum sağlamak için çok hevesliydi. Patatesleri hazırlamayı kabul ettiğinde mutluluğunu her biçimde yansıtıyordu.

Hannah mutfakta patatesleri dikkatle ve sistematik bir biçimde soymaya çalışırken Bob arka kapıdan içeri girdi.

"Bir ziyaretçimiz var."

Peder Dave Flemming mutfağa girerken Peggy otomatik olarak ellerini kuruladı.

"Merhaba Peggy," dedi adam içten bir tebessümle.

Peder Flemming ve Bob yaklaşık bir yıldır iyi arakadaş olmuşlardı. Max Russell'ın ölümü Peggy ve Bob'u öyle sarsmıştı ki, yıllardır yapmadıkları bir şey yapmışlar ve tekrar kiliseye gitmeye başlamışlardı. Hâlâ düzenli olarak gitmeye devam ediyorlardı. Peggy iyi bir karar verdiklerine inanıyordu; kendini huzurlu ve sakin hissediyor, bunun için şükrediyordu.

"Bu, Hannah Russell," dedi Bob, eliyle kızı işaret ederek.

"Merhaba Hannah."

"Merhaba," dedi kız yumuşak bir sesle ve bakışlarını yere indirerek.

Hannah'nın göz teması kurmakta zorlandığını Peggy fark etmişti ama zamanla ve gösterecekleri ilgiyle, utangaçlığını ve ürkekliğini atacağını umuyordu.

"Bob bir süre yanlarında kalacağını söyledi."

Hannah başıyla onayladı. "Bay ve Bayan Beldon çok nazikler."

"Seni pazar günü kilise ayinimize davet etmek isterim. Beldon'lar geliyor, onlara katılabilirsin."

Hannah gözlerini kaldırdı. "Bunu pek istediğimi sanmıyorum."

"Özel bir sebebi var mı?" diye sordu Peder Flemming. "Her ziyaretçimizi sıcak karşılarız."

Hannah başını kısaca iki yana salladı. "Hayır, teşekkürler."

Peggy fikrini zamanla değiştireceğini düşünüyordu. Tıpkı kendileri gibi, Hannah'nın da işine yarayacaktı, ama bu konuda baskı yapamazdı. Eğer ayinlere katılmak isterse bu tamamen onun kararı olacaktı.

Yirmi

Cliff Harding iki hafta önce doğan yeni kısrağı Komik Surat'a bakmak için ahırdan çıktı. Terbiyecisi Cal, tayın babasıyla padokta çalışıyordu.

Cliff hayatı boyunca bu çiftliğin hayalini kurmuştu. Zengin bir adam değildi, ama yıllar içinde akıllıca yatırımlar yapmış ve hisse senetlerini tam zamanında paraya çevirmişti. Kazancı Olalla bölgesinde bir arazi satın almasını sağlamış ve kendi küçük at çiftliğini kurmaya başlamıştı.

Cliff, Cal Washburn'u yıllardır tanıyordu. Onu ilk kez genç bir adamken Emerald Downs'ta safkanlarla çalışırken görmüştü. Atların yanında insanlardan daha rahat görünen Cal, bugüne kadar rastladığı en iyi yetenekli at terbiyecisiydi. Cliff kâr ortaklığı anlaşmasıyla Cal'i kendine bağladığı için çok şanslı olduğunu düşünüyordu. Adamın hayvanlarla iletişimi olağanüstüydü; Cliff psişik fenomenlere inanmıyordu, yoksa onun atların lisanını bildiğini düşünebilirdi. Ne yazık ki Cal'in iletişim yeteneği insanlar için geçerli değildi, utan-

gaç bir adamdı ve kekemeliği özellikle kadınlarla ilişkisinde engel oluşturuyordu.

"B-bir... ha-hanım... seni aradı," dedi Cliff'i gördüğünde.

Cliff kaşlarını çattı.

Cal açıklamaktansa elini cebine sokup bir kâğıt parçası çıkardı. Cliff kâğıtta yazılı ismi tanıyamadı ve bir an için hayal kırıklığı yaşadı. Bir parçası, arayanın Grace olmasını istiyordu, *umuyordu.*

Aylar önce aralarındaki her şey sona ermişti, ama onu düşünmekten vazgeçememişti. Bir zamanlar ilişkileri büyük umut vadediyordu. Cliff boşandıktan sonra pek kimseyle flört etmemişti. Yirmi yıl Susan'la evli kalmış ve bu sürenin on yılma sadece kızı Lisa için katlanmıştı.

Susan ona ihanet etmişti, üstelik bir kere değil. Cliff'in sayamayacağı kadar çok. Bu bir tür hastalık gibiydi. Cliff evliliğiyle birlikte kendine olan güvenini de geride bırakmış ve yeni bir ilişki düşünebilmesi için aradan yıllar geçmesi gerekmişti.

Grace'le tanıştığında, kadın onun üstünde sevgi ve saygıyla karışık inanılmaz bir etki yaratmıştı. Kocası ortadan kaybolmuştu ve ekonomik nedenlerle Grace boşanma başvurusu yapmak zorunda kalmıştı. Cliff onun bu durumla başa çıkma becerisine hayrandı. Dan Sherman'ın cesedi bulunduğunda onun ölen kocası için yas tutmasını izlemiş, keder ve acı sürecinden çıkmaya çalışırken ona olan sevgisi daha da büyümüştü. Grace'e evlenme teklif edebileceği günü sabırsızlıkla bekliyordu.

Grace'in ona yalan söylemesi şok etkisi yaratmıştı. Oysa

Grace normalde yalan söyleyebilen biri değildi. İçini okumak son derece kolaydı. İşte o zaman Cliff onunla artık görüşmemeye karar vermiş ve pişmanlık duysa da kararını uygulamıştı.

Komik Surat ve annesini kontrol ettikten sonra, Cliff arayan kişiye telefon etmek için eve döndü. Ne isim –Janet Webb– ne de numara tanıdık geliyordu. Karşı taraftaki ses hayvan barınağına ulaştığını söyleyince biraz meraklandı. Janet'i istedi ve beklemeye başladı.

"Ben Janet Webb." Kadının beklenmedik, profesyonel ses tonu Cliff'i hazırlıksız yakaladı. Sanki arayınca önemli bir projeyi yarıda kesmişti ve kadını kızdırmıştı.

"Cliff Harding, beni aramışsınız," dedi aynı tonda cevap vererek.

"Bay Harding." Ses nezaketle yumuşadı. "Beni geri aradığınız için teşekkür ederim. Gelecek hafta yapılacak olan köpek ve bekâr erkek müzayedemizden haberdar olduğunuzu biliyorum."

"Daha önce duymuştum." Cliff'in yaklaşan etkinlikten haberdar olmaması imkânsızdı; bütün kasabada afişler asılıydı ve gazetede sık sık bu konuda yazılar yayınlanıyordu, hatta Seattle'da bile. Cliff memnuniyetle bağışta bulunacaktı, ama katılmayı düşünmüyordu.

"Gönüllü bekârlarımızdan olmadığınızı öğrenmek bizi büyük hayal kırıklığına uğrattı." Sesi artık arkadaş gibiydi.

"Evet, şey..."

Kadın bitirmesine izin vermedi. ""İsminiz farklı kişiler tarafından defalarca önerildi."

"Gurur duydum, ama..."

"O halde sizi listeye almama itiraz etmeyeceksiniz." Sesi şimdi Cliff'i alt etmiş gibi zafer edasıyla çıkıyordu.

Kadın inatçının tekiydi. "Hiç sanmıyorum."

Cliff kararlı bir şekilde reddedince kadın duraksadı. "Hayvan barınağını desteklemek istemeyişinizin özel bir sebebi var mı, Bay Harding?"

Barınağa destek verdiğini hatırlatmak için ağzını açsa da, kadın bir kez daha cevaplamasına izin vermedi.

"İnsan bir binicinin yüreğinde bütün hayvanlara eşit sevgi olduğunu varsayıyor. Sanıyorsunuz ki bir at sever..."

Cliff araya girdi. "At terbiyecim Cal Washburn'un benim önerimle aday bekârlardan biri olduğunu sanıyorum." Cal bu yüzden onu uzun süre bağışlamayacaktı. Cal'i aday göstermenin iki yararı vardı; Cliff'i hedeften uzaklaştırmak ve Cal'i özellikle kadınlardan oluşan toplumun içine çıkarmak. Sonuçta genç bir adamdı. Cal, herkesin önünde konuşmamak kaydıyla, sonunda gönüllü olmayı kabul ederek Cliff'i şaşırtmıştı. Cliff, bütün yapması gerekenin sahneye çıkıp kadınların onun için kavga etmesini seyretmek olduğuna Cal'i ikna etmişti.

"Evet, Bay Washburn'u listede görebiliyorum," dedi Janet. "Peki ya siz?"

"Şahsen arayıp sorduğunuz için gurur duydum ama üzgünüm, olmaz." Hayırseverliğin bile bir sınırı vardı.

"Anlıyorum," dedi Janet ciddi bir tonda. "Katılımınızın barınak adına büyük bir katkı yaratacağını söyleseydim?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"İsminin saklı kalmasını isteyen biri, sizi katılmaya ikna etmem koşuluyla çok yüklü bir bağış önerdi."

"Ne?" Cliff yanlış anladığından emindi.

"Bu doğru. Dediğim gibi, birisi aday bekârlarımızdan olmayı kabul ederseniz hatırı sayılır bir bağışta bulunacak."

Cliff eğlense de, aynı zamanda canı sıkılmıştı. "Kim?"

"Korkarım bunu söyleme yetkim yok."

Grace olabilirdi, ama Cliff onun bu tür bir bağış yapacak kadar parası olmadığını düşündü. "Kadın mı erkek mi?" diye ısrar etti.

Janet gergin bir sesle güldü. "Dediğim gibi, kaynağımı açıklamaya yetkim yok Bay Harding."

Cliff kıkırdadı, bu durum karşısında tamamen şaşkına dönmüştü.

Bir süre düşündü, sonra içini çekti. "Sanırım yapabilirim." Durumdan hoşnut değildi, mecbur bırakılmasına içerlemişti ama barınağı bağıştan yoksun bırakmak istemiyordu. Her koşulda artık yapabileceği bir şey yoktu; söz vermişti.

Bir süre sonra Cal'le konuşmak için dışarı çıktı. "Herhalde telefon görüşmesiyle ilgili bir şey bilmiyorsundur?"

Cal başını iki yana salladı.

"Müzayedeye katılırsam, birisi yüklü miktarda bağış yapmayı teklif etmiş."

Cal'in gözleri açıldı. "Y-yani... k-katılacak mısın?"

Cliff omuz silkerek başıyla onayladı. "Hey, bu işte senin parmağın yok, değil mi?"

Cal tekrar başını iki yana salladı. "G-Grace?"

Cliff'in de aklına gelen ilk isim Grace olmuştu, ama mümkün görünmüyordu. Sadece para yüzünden değil, Cliff onu geçtiğimiz günlerde cumartesi pazarında Olivia'nın eski kocası Stanley Lockhart'la konuşurken görmüştü. Onu gördüğü anda Grace suçlu bir ifade takınmıştı. Cliff onun diğer adamla flört etmeye başladığını düşünüyordu. Grace'in Stan'le birlikte olma düşüncesi canını sıkıyordu, ama Cliff'in bunu aklından çıkarması gerekiyordu. Grace en iyi arkadaşının eski kocasıyla çıkmak istiyorsa, bu onun bileceği bir işti.

Yine de Grace'i nasıl bu kadar yanlış tanıdığını anlayamıyordu. İlk tanıdığı kadın değildi, düşündüğü dürüst, özü sözü bir kadının yanına bile yaklaşmıyordu. Bunu düşünmek bile canını sıkıp onu üzdü.

Bakışlarını kaldırdığında Cal'in sırıtmamak için kendini zor tuttuğunu gördü. "Kes şunu," diye homurdandı.

Cal bir kahkaha patlattı.

"Hiç komik değil."

Cal tekrar güldü.

Çok geçmeden Cliff de kıkırdamaya başlamıştı. Onu bekâr aday olmaya ikna etmek için kimin para teklif ettiğini bilemiyordu, ama öğrenmek ilginç olacaktı.

Yirmi Bir

Jon, Maryellen ile Katie'yi arabaya bindirdi, kızlarını arka koltuktaki korumalı taşıyıcıya dikkatle yerleştirdi. Her sabah işe gitmek için yola çıkmak, günlerini kocası ve kızıyla geçirmek isteyen Maryellen'a giderek daha zor geliyordu. Jon'la birlikte yıl sonunda, eğer ekonomik olarak durumları düzelirse daha önce, Maryellen'ın işi bırakmasına karar vermişlerdi. Maryellen tekrar hamile kalmak istiyor, Katie ile kardeşinin arasında iki ya da üç yıldan fazla süre olmasını istemiyordu.

Maryellen sürücü tarafındaki kapıyı açtı, Jon aşağı inip onu kollarına aldı. "Her sabah senden ve Katie'den ayrılmaktan nefret ediyorum," diye mırıldanarak Maryellen'ın duygularını yansıttı.

Maryellen kocasına sarıldı, başını göğsüne yasladı. "Ben de senden ayrılmaktan nefret ediyorum."

"Uzun sürmeyecek," diye söz verdi Jon.

Maryellen başıyla onayladı. Öpüşüp vedalaştılar, Mar-

yellen tekrar arabaya binip Cedar Cove'un yolunu tuttu. Kız kardeşi Kelly önceki yıl Maryellen işe döndüğünden beri Katie'nin gündüz bakımını üstlenmişti. Bu düzenleme ikisinin de işine geliyordu, kardeşine fazladan harçlık çıkarken, kızı aile içinde emin ellerde olduğu için Maryellen kendini rahat hissediyordu. Kelly'nin oğlu Tyler kuzenine çok iyi bakıyor, öz kardeşiymiş gibi ona ağabeylik yapıyordu. Kelly ve kocası Paul ikinci bir çocuk istiyorlardı; kardeşi bundan Maryellen'a bir kez söz etmişti, ama tekrar hamile kalmakta sorun yaşıyor gibiydi. Maryellen onun adına üzülüyordu ama kardeşi tekrar konuyu açmadan bir şey söylemek istemiyordu.

Liman Caddesi'ndeki sanat galerisine ulaştığında artık ailesini düşünecek vakti yoktu. Yaz ayları çok sayıda turist ve geçerken uğrayanlar yüzünden yoğun geçiyordu, ama Maryellen böylesini tercih ediyordu.

İki yıl önce, hamile kaldığını ondan saklamak için Jon'la ilişkisini kesmişti. Jon, onu görmemek için –en azından hamile olduğunu öğrenmeden önce– işini yerel sanat galerisinden Seattle'daki tanınmış bir galeriye taşımış, o günden beri kariyerinde hızla yükselmeye başlamıştı. Eserlerini şimdi yine Liman Caddesi'ndeki galeride sergiliyordu ama daha getirirken hepsi satılmış oluyordu.

Maryellen, Jon'ın bu küçük galerinin sınırlarını çoktan aştığını biliyordu, ama Maryellen'ın hatırına ve ona başlama fırsatı veren galeri sahiplerine olan sadakatiyle Jon buraya birkaç eser bırakmaya devam ediyordu. Yeteneği ve zamana karşı yarışı yüzünden sürekli yoğundu. Maryellen bir an önce

onun kariyerini yönetmek ve eserlerini tüm Kuzey Amerika galerilerine pazarlamak için can atıyordu. Afiş ve kartpostal boyutunda tıpkıbasımlar dahil, kafasında sayısız fikir vardı.

Öğle vakti Jon aradı, kısaca sohbet ettiler. Birbirlerini özlemeden ve beş dakikalık telefon görüşmesi bile olsa seslerini duymadan birkaç saatten fazla duramıyorlardı.

"Bugün öğleden sonra karanlık odamda çalışacağım," dedi Jon. Bir başka deyişle, çok acil olmadıkça onu aramaması gerekiyordu.

"Tamam."

"Ne zaman evde olursun?"

Maryellen bu soruya gülümsedi, çünkü her gün öğleden sonra hep aynı saatte, en fazla on dakika farkla evde oluyordu. "Beşi otuz bir geçe," diye dalga geçti.

"Çok şirinsin Maryellen."

"İstersen daha da şirin olabilirim."

"İstediğim sensin. Her zaman, her şeyinle."

"Bunu bildiğim iyi oldu, çünkü her şeyimi sana vermeye dünden razıyım."

Jon güldü. "Hayatımdaki iki gözde kadını saat beşi otuz bir geçe bekliyor olacağım."

"Emredersiniz komutanım." Ahizeyi yerine koyarken bu kısa konuşmayla Maryellen'ın içi sıcacık olmuştu.

Bir süre sonra, yardımcısı öğle yemeği molasındayken, galeriye yaşlıca bir çift geldi. Bir asırı devirmiş olan galeri binası Cedar Cove'un görmeye değer tarihi mekânlarından biriydi. Müşterilerini karşılamak üzere küçük ofisinden dışarı

çıkarken her zamanki gibi ahşap zemin gıcırdadı. Duvarlarda yerel sanatçıların fotoğraf ve tablolarından oluşan çeşitli sanat eserleri sergileniyordu, ama Jon'ın hafta başı getirdiği üç parça çoktan satılmıştı.

Maryellen yaşlı çiftin kol kola galeriye göz atmalarını izledi. Normal turistlere benzemiyorlardı. Adamın üstünde pantolon ve kısa kollu ekose gömlek vardı. Kadın ise çoktan modası geçmiş bir bluz giymişti. Küçük kasabayı ziyaret etmekten çok, kiliseye gider gibi bir halleri vardı.

"Merhaba," dedi Maryellen içtenlikle. Galerimize hoş geldiniz. Özellikle görmek istediğiniz bir şey var mı?"

"Merhaba." Kadın gülümseyerek kocasına baktı, onun konuşmasını beklediği anlaşılıyordu. Adamdan ses çıkmayınca devam etti. "Eserleri burada sergilenen, çok yetenekli yerel bir doğa fotoğrafçısı olduğunu duyduk."

"Jon Bowman olmalı." Ne zaman bir müşteri onu sorsa, Maryellen heyecanla titremekten kendini alamazdı. "Korkarım galerideki bütün Jon Bowman fotoğrafları satıldı. Önümüzdeki ay içinde yenileri burada olacak."

"Ya." Kadının hayal kırıklığına uğradığı çok açıktı.

"Fotoğrafları Seattle'daki bir galeride de sergileniyor. İsterseniz adını ve telefonunu memnuniyetle verebilirim."

Kadın sevinerek onayladı. "Evet, çok iyi olur."

Maryellen masasına gidip Jon'ın eserlerini sergileyen galerinin kartvizitini aldı. Uzun boylu ve gayet resmi duran adam kartı aldı. Başıyla teşekkür ederek karta baktı.

Adamdaki bir özellik Maryellen'ın dikkatini çekiyor, ama ne olduğunu çıkaramıyordu.

Kadın kocasına biraz daha yaklaştı. "O halde doğru duymuşuz. "Jon... Bay Bowman buralarda mı yaşıyor?"

"Evet, öyle. Aslında, ben onun eşiyim," dedi Maryellen gururla.

"Öyle olduğunuzu düşünmüştüm," dedi adam, ilk kez konuşarak. Sanki nadiren konuşurmuş gibi sesi alçak ve biraz boğuk çıkıyordu.

Kadın tekrar kocasına döndü.

"Eğer eserlerinden görmek isterseniz..."

"Çok isteriz," dedi kadın, Maryellen'ın sözünü keserek. "İkimiz için de harika olur."

Maryellen pencereye doğru yürüdü. "Caddenin sonundaki Deniz Feneri Restoran'a uğrarsanız Jon'ın birçok eserinin sergilendiğini görebilirsiniz." Eliyle pencereden işaret etti. "Yakın zamana kadar Jon kazancını bu restoranda çalışarak elde ediyordu."

"Ne yapıyordu?" diye sordu adam şaşkınlık içinde.

"Şef aşçıydı."

"Jon mu?" Kadının sesi de en az kocasınınki kadar şaşkındı. "Ben... bilmiyordum."

Bu çiftin Jon'ı tanır gibi bir hali vardı. "Kocamın sayısız yeteneği var." Maryellen tereddüt etti, onların Jon'ın ebeveynleri olup olmadığını sormaya cesaret edemiyordu. Şüpheleri doğru çıkarsa sonuçlarını düşünmek istemiyordu.

"Ben..." Kadın birden susup ağzını kapattı. Maryellen adamın karısını tutan elini sıktığını fark etti; bu, onun çok konuştuğuna dair bir uyarıydı.

"Jon yaratıcı bir şefti. İsteseydi bu alanda çok ünlü olabilirdi." Maryellen da gevezelik ettiğinin farkındaydı ama sinir boşalmasının bir sonucuydu bu.

"Bu harika."

"Size gösterebileceğim başka şeyler var mı?" diye sordu Maryellen. "Galeride yerel sanatçıların sayısız değerli eseri var."

"Biz sadece Jon'ınkileri görmeye gelmiştik," dedi adam kapıya doğru yönelerek. "Yardımınız için teşekkürler."

"Jon'ın eşi olduğunuzu mu söylemiştiniz?" diye sordu kadın, gitmeye hazır değilmiş gibi oyalanıyordu.

"Gitmemiz gerek," diye ısrar etti kocası.

"Bir dakika hayatım."

Maryellen yaşlı çiftin çekişmesini merakla izliyordu. Yaşlı kadının başka soruları da olduğu açıktı ama adam bir an önce gitmek istiyordu.

"Çocuklarınız var mı?" diye sordu kadın.

Maryellen başıyla onayladı. "Katie adında bir kızımız var."

Kadın elini kalbinin üstüne koydu. "Eminim çok tatlı bir çocuktur."

"Şey, evet. Bizim aile tarafına benziyor ama kişiliğini ve coşkusunu Jon'dan almış." Maryellen nazikçe nabız yokluyordu. "Bence Katie, babasının sanatçı gözüne de sahip ama bunu zaman gösterecek."

"Ellen."

Kadın başıyla onayladı. "Gitmemiz gerek. Çok teşekkürler..."

Maryellen da başıyla selam verip onlar gittikten sonra

masasına döndü. İşte o anda kadının ismini hatırladığını fark etti. Jon hakkında sordukları sorularla bir araya gelince, onların Jon'ın ebeveynleri olduklarına ikna olmuştu. Maryellen'ın düğünden hemen önce yazdığı ebeveynleri. Ellen ve Joseph Bowman. Onlardan mektubuna cevap vermemelerini istemiş ve onlar da bu isteğe uymuşlardı.

Bunun yerine Cedar Cove'a gelmişlerdi. Maryellen'ın yüreği ağzındaydı. Ne yaptığını öğrenirse Jon'ın vereceği tepkiyi bile istemiyordu.

Yirmi İki

Hannah Russell'ın Beldon'ların yanında yaşadığını duyan Roy McAfee epey meraklanmıştı. Boş dedikodulara itibar eden bir adam değildi ama bu kez kaynağı tanıdık ve güvenilirdi, yani karısı.

Roy, Hannah'yla son görüştüğünde yeni bir başlangıç yapmak için yollara düşmüştü. Anlaşılan aradığı şeyi tam burada, Cedar Cove'da bulmuştu.

Durumu kendi gözleriyle görmek için arabasına atlayıp Thyme and Tide'ın yolunu tuttu. Roy'un hepsi Seattle'da yaşayan birkaç polis ve emekli polis dışında fazla samimi arkadaşı yoktu, ama son iki yıldır Bob Beldon'a sempati duymaya başlamıştı. Corrie de Peggy'yle çok iyi anlaşıyordu. İkisinin birden anlaşabildiği bir çifti nadiren bulurlardı.

Roy arabasından inerken Peggy ön kapıyı açmış, yüzünde kocaman bir tebessümle onu bekliyordu.

"Ne güzel bir sürpriz," dedi tel kapıyı tutarken. "Bob bugün Peder Dave'le golf oynuyor." Saatine bakıp ekledi. "Eğer beklersen fazla gecikmez."

"Telefon etmeliydim."

"Ben yardımcı olabilir miyim?" diye sordu mutfağın yolunu tutan Peggy. Hiç sormadan buzdolabının kapağını açıp üstünde limon dilimleri yüzen kocaman bir limonata sürahisi çıkardı.

"İşte bunu yapabilirsin," diyen Roy yuvarlak meşe masanın önüne bir sandalye çekip oturdu. Peggy'nin her gün taze yaptığı limonataya itiraz edecek değildi.

"Ne öğrenmek istiyorsun?" diye soran Peggy iki bardak limonata doldurup Roy'un karşısına oturdu.

Roy uzanıp kollarını masaya yasladı. "Corrie bana Hannah Russell'ın bir süredir yanınızda kaldığım söyledi."

Peggy başıyla onayladı. "İki hafta önceki fırtınalı havanın ortasında çıkageldi." Başını iki yana salladı. "Neredeyse boğulmak üzere ön kapıya ulaştığında ömrümüzün on yılını götürdü. İlk ortaya çıktığında onu görmeliydin Roy. Sığınacak bir yuva arayan kayıp bir kedi yavrusu gibiydi."

"Şimdi nerede?"

"İşyerinde."

Anlaşılan Hannah ziyaretçi olmaktan öte bir niyetle gelmişti. Roy gömlek cebinden bir kalem ve not defteri çıkardı. "İşe mi girdi?"

Peggy tekrar başıyla onayladı. "Bu ilk günü ve gerçekten endişeliydi. Pancake Palace'da bulaşıkçı olarak başladı." Peggy hafifçe kaşlarını çattı. "Daha iyi bir iş bulacağını umuyordum, ama bu işin tam ona göre olduğuna emindi. Ne yazık ki kendine fazla güvenmiyor."

Roy onunla yaptığı telefon konuşmasını ve sesinin ne kadar cılız geldiğini hatırladı.

"Neredeyse döner. İlk gününün nasıl geçtiğini merak ediyorum."

"Sakıncası yoksa ona birkaç soru daha sormak isterim."

"Hiç yok, ama Bob seni kaçırırsa üzülecektir." Peggy limonata bardağına uzanıp bir yudum aldı. "*Chicago*'da başrolü aldığını söyledi mi? Kendinden o kadar hoşnut ki, karşında şişinen birini görürsen sebep bu," dedi Peggy gülümseyerek.

"Bu onun için gayet iyi," diye mırıldandı Roy. Peggy'nin kocasıyla gurur duyduğunu düşündü, olması gereken de buydu. "Onu geçen yıl *Bir Noel Şarkısı*'nda seyretmiş ve gerçekten etkilenmiştim. "

"Söylediğin oyunda tam dört rolü vardı, zincirlerini şakırdatan Marley dahil. Kostümler o kadar iyi hazırlanmıştı ki onu ben bile tanıyamadım."

Roy kıkırdadı ve mavi, hurda bir arabanın evin önüne yanaştığını fark etti.

"Gelen Hannah," dedi Peggy. Ayağa kalktı, mutfaktan çıkıp kapıya yöneldi.

Kız içeri girer girmez bakışları Roy'a kaydı, ona kısaca gülümsedi.

"İş nasıldı?" diye soran Peggy kolunu yavaşça kızın omuzlarına koydu.

Hannah omuz silkti. "İyidir, herhalde."

"Bay McAfee'yi hatırlıyor musun?" diye sordu bu kez Hannah hafifçe kaşlarını çattı. "Beni arayan özel dedektif sizsiniz, değil mi?"

"Evet ve sana birkaç sorum daha var. Uygun mu?"

Hannah tekrar omuz silkti. "Olabilir, aslında çok yorgunum ama."

Peggy yeni bir bardak çıkararak limonata doldurdu ve masaya koydu. "İkinizi konuşmanız için baş başa bırakayım. Bir ihtiyacınız olursa sesleniverin. Bahçede olacağım."

Hannah, Peggy'den kalmasını isteyecek gibiydi ama Roy'la tek başına yüzleşecek gücü var gibi göründü. Masaya oturup birleştirdiği ellerini servisin üstüne koydu. Atkuyruğu yaptığı seyrek saçları ve önüne indirdiği bakışlarıyla utangaç bir liseliye benziyordu.

"Bana ne sormak istiyorsunuz?" diye mırıldandı.

Roy'un sorusu, kafasında bazı gerçekleri oturtamadığı Samuels'la ilgiliydi. "Albay Samuels'ın Kaliforniya ziyaretiyle ilgili bir şey bilip bilmediğini merak ediyorum."

"Yani babamı görmek için mi?" diye sordu Hannah, bakışlarını kaldırarak.

Roy onu yüreklendirmek istercesine başıyla onayladı. "Bildiğin kadarıyla, babanla görüştüğünü hatırlıyor musun?"

Hannah tereddüt etti. "Evet, şimdi siz söz edince, bir kez babamı görmeye gelmişti."

Roy notlarını karıştırırken kaşlarını çattı. "Bu soruyu daha önce de sormuşum, Albay Samuels'la hiç karşılaşmadığını söylemiştin."

"Onunla şahsen görüşmedim," diye araya girdi Hannah. "Onu babamla gördüm."

"Ne zaman?"

Hannah gözlerini kıstı. "Babam Cedar Cove'a gelmek için yola çıkmadan kısa süre önce. Evet, sadece birkaç gün önce."

"Baban telaşlı mıydı?"

"Pek sayılmaz. Neden sordunuz?"

"Özel bir sebebi yok."

"Size yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?" diye sorduğunda Roy onun soruların bir an önce bitmesini istediğini hissetti.

"Şu anda değil. Önce bazı şeyleri aydınlığa kavuşturmam gerek. Sana buradan ulaşabilir miyim?"

"Bir süre buralarda olacağım. Beldon'lar şimdilik onlarla yaşayabileceğimi söyledi. Ben... ben belki de bunu yapmamalıyım ama onlarla her şey öyle kolay ki." Bakışlarını tekrar indirdi. "Mükemmel insanlar."

Roy bu konuda onunla aynı fikirdeydi. "Zaman ayırdığın için teşekkür ederim Hannah."

"Bir şey değil."

Roy gitmek üzere ayağa kalktığında Bob'un arabasının yanaştığını gördü. Mutfaktan çıkıp Bob garaja park edene kadar bekledi. Roy'u görmeden önce Bob bagajı açıp golf malzemelerini çıkardı ve yerlerine koydu.

"Seni gördüğüme sevindim Roy," dedi garajdan çıkarken. "Aslında burada olduğuna sevindim. Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Söyle bakalım."

"Önümüzdeki hafta arabayı bakıma sokacağımı söylemiştim, değil mi?"

Roy başıyla onayladı.

"Salı akşamı Peggy'nin bahçe kulübüyle toplantısı var. Teklifini kabul edip benimki servisteyken senin arabanı ödünç alma şansım var mı? Sabah ilk işim geri getirmek olacak."

"Sorun değil." Corrie ve Roy beraber çalıştıkları için, Corrie'nin arabası çoğunlukla bütün gün evin önünde yatıyordu.

"Minnettarım."

"İstersen pazartesi akşamı sana bırakayım."

"Harika," dedi Bob sevinçle. "Neden Corrie ve sen o akşam yemeğe gelmiyorsunuz?"

"Kulağa hoş geliyor, ama önce patrona sormam gerek." Sosyal programlarını ayarlayan Corrie'ydi ve ona danışmadan teklifi kabul ederse canına okurdu.

"Konuş ve bana haber ver."

Birkaç dakika sonra Roy ofisine dönmek üzere ayrıldı. Geçerken postasını alıp masanın üstüne attı.

Corrie genellikle kendisi farkına varmadan postayla ilgilenirdi ama o gün öğleden sonra ofiste değildi. 4 Temmuz'u izleyen durgun bir gündü ve henüz normal programlarına dönememişlerdi.

Roy faturaları, el ilanlarını ve mektupları tasnif etti, faturaları bir sepete koyarken kişisel gönderileri Corrie'nin masasına bıraktı. O sırada bir kartpostal dikkatini çekti. Postanelerden pul fiyatına alınabilen düz beyaz kartlardandı.

Arkasını çevirdi ve üstünde yazan mesajı iki kez okudu.

HERKESİN PİŞMANLIKLARI VARDIR. SENİN YAPMAMIŞ

OLMAYI DİLEDİĞİN BİR ŞEY VAR MI? BUNU BİR DÜŞÜN.

Kartta imza yoktu.

Roy kartpostalı masaya bırakıp uzun süre baktı. Yaşadığı hayatta elbette pişmanlıkları ve kuşkuları olmuştu ve eğer biri liste yapmasını istiyorsa, açıkçası nereden başlayacağını bilmiyordu.

Yirmi Üç

Ian Randall eve dönmekte hiç acele etmiyordu. Denizde, Cecilia'dan uzakta olduğu altı ay boyunca her saniyeyi saymıştı. Kavuşma umuduyla takvimdeki her günün üstüne bir çarpı atmıştı. Ondan ayrı olmak acı veriyordu, ama eve döndüğünden beri onun yanında olup onunla sevişememek daha büyük bir acıydı.

Eve giden otoban çıkışına yaklaşırken arabayı neredeyse sürünecek kadar yavaş kullanıyor, evden içeri girer girmez olacaklar onu dehşete düşürüyordu. Aralarındaki gerilim Cecilia bir bebek istediğini söylediği andan itibaren yükselmişti ve giderek yükselmeye devam ediyordu.

Cecilia onun kötü tavrını göz ardı ederek her şey normalmiş gibi davranıyordu. Her akşam aynıydı; işten eve döner dönmez akşam yemeğini hazırlamaya koyuluyordu. O gün ofiste olanları anlatırken Ian yüzünü gazeteye gömmüş oluyordu. Cedar Cove'un en büyük mali müşavirlik firmalarından birinde çalışıyordu ve Ian işini ne kadar seviyorsa,

Cecilia da kendi işini o kadar seviyordu. Her şeyin ötesinde, birbirlerini seviyorlardı, bu konuda hiç şüphe yoktu. Mutlu olmaları gerekiyordu.

En kötüsü gecelerdi. Karısıyla aynı anda yatağa girmemek için çeşitli bahaneler uyduruyordu. Gözlerinden ne kadar incindiğini görebiliyordu, ama bir kez bile kocasına karşı gelmemişti.

Cecilia konuyu daha önce açmış olsaydı, her şey daha kolay olabilirdi. Bir bebek istiyordu, ama işin gerçeği Ian istemiyordu. Cecilia doğum kontrolü işini Ian'a bırakmıştı. Karısının onu baştan çıkardığı o felaket gecesinin ardından, Ian, Cecilia'yla sevişmenin çok tehlikeli olduğuna karar vermişti.

Cecilia ona unutturmayı başarıyordu. Onu kollarına aldığı anda, karısına duyduğu ihtiyaç dışında hiçbir şey düşünemiyordu ve hamile kalma ihtimali çok yüksekti.

Teslim olduğu birkaç gece olmuş ve Ian kendine çok kızmıştı. Onun uyuduğunu düşünerek sessizce yatağa girmişti, ama uyumuyordu ve her defasında Ian karşı koyarmış gibi yapmaya bile fırsat bulamadan teslim olmuştu. Ne olup bittiğini anlayamadan sevişmeye başlamışlardı ve en az ikisi korunmasızdı... Ian kanepede uyumayı denemiş ama yanında yatması için ısrar eden Cecilia buna izin vermemişti.

Tek güvenli yol ondan uzak durmaktı. Ne yazık ki, kendine dayattığı bu cinsel perhiz her zaman işe yaramıyordu. Ian kendini hiçbir zaman disiplinsiz bir adam olarak görmemişti; donanma, kampa adım attıkları andan itibaren disiplini onların içine kazımıştı. Fakat karısı söz konusu olduğunda iradesi çok zayıf kalıyordu.

Korunmadığı gecelerde Cecilia'nın hamile kalmış olma ihtimali çok yüksekti.

Ian ters gidecek yeni bir hamileliğin düşüncesine katlanamıyordu. Allison'ı kaybettiklerinde ikisi de yıkılmış, toparlanmak çok uzun bir süre almıştı. Keşke Cecilia bu konuda baskı yapmasaydı.

Otoban ışıklarına yaklaşırken, sağ yerine sola saptı ve evin ters istikametinde ilerlemeye başladı. Tanımadığı sokaklardan geçerken içindeki korku büyüyordu. Evin kapısından içeri girdiği anda her şey baştan başlayacaktı; aynı tutku ve hüsran. Bunu hissedebiliyordu.

Üç gecedir Cecilia'ya dokunmamak için büyük mücadele vermişti, işkenceden farksızdı ve Ian bu akşam ona karşı koyamayacağını biliyordu.

Kızının gömülü olduğu mezarlığa doğru yol aldığını fark ettiğinde yavaşladı ve içeri girdi. Minik kızı sadece birkaç gün hayata tutunabilmişti. Kalbi doğuştan arızalıydı ve doktorların yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bütün bunlar yaşanırken bir denizaltıcı olarak Kuzey Denizi'nde buzların altında olduğundan Cecilia'nın yanında bulunamamıştı. Aslında, öldüğünü öğrenene kadar kızının doğduğundan bile haberi yoktu. Döndüğü zaman uçak gemisine tayinini istedi ve bu talebi kabul edildi.

Arabasını park eden Ian aşağı indi. Elleri ceplerinde Allison'ın mezarına doğru yürüdü, kızının doğum ve ölüm tarihini yazan küçük tabelaya baktı. Bu kadar az bilginin bu kadar büyük bir acıyı barındırması gerçekten çok şaşırtıcıydı.

Dakikalarca gözünü tabeladan ayıramadı, "Merhaba Al-

lison," diye fısıldadı. Ne zaman kızının mezarını ziyaret etse onunla konuşurdu. Onu hiç görmemişti bile, kucağına alıp öpememişti ve bu küçücük avuntudan bile yoksun bırakıldığı için kendini aldatılmış hissediyordu. Allison'ın tek fotoğrafı, hastanede doğumdan kısa süre sonra çekilen fotoğraftı. Ufacıktı. Kısa ve sarsıcı hayatı acıyla doluydu. Her soluğu bir mücadeleydi.

"Bakıyorum annen uğramış," dedi. Gözüne çarpan tek pembe gül, Cecilia'nın kısa süre önce burada olduğunu gösteriyordu. Karısının mezarlığa hangi sıklıkta geldiğini bilmiyordu ama üç ya da dört günde bir geldiğini tahmin ediyordu. "Yeni bir bebek istediğini sana söyledi mi?"

Ian derin bir nefes aldı. "İyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Bunu söylerken gülümsedi. "Annen sana hamile olduğunu söylediğinde beni şaşırtmıştın biliyor musun? Bir kızın bu kadar kolay hamile kalabileceğinin farkında değildim." Ian bu habere üzülmemişti, çünkü sonuçta yapmak istediği şeyi, yani Cecilia ile evlenmesini kolaylaştıracaktı.

Tebessümü soldu. Hamile kaldığında bile Cecilia evlenmeye çok hevesli değildi. Bunun için her türlü mazereti vardı. Anlaşılan annesi de Cecilia'nın babasıyla evlendiğinde hamileydi ve evlilikleri ilk günden beri felaket olmuştu. Cecilia'nın annesinin hatalarını tekrarlamaya niyeti yoktu, o yüzden bir evlilik öncesi anlaşmasında ısrar etmişti. Bu, çılgıncaydı ama Ian her şeyi imzalamaya hazırdı. Sonuçta bu imza, Savcı Lockhart'ın anlaşmayı göz önünde bulundurarak boşanma taleplerini reddetmesiyle Ian'ı kurtarmıştı.

"Annen henüz bilmiyor, ama tekrar denize açılabiliriz." Henüz Cecilia'ya söylememişti, ama emir geldiği anda söylentinin yayılması kaçınılmazdı. Mevcut koşullarda, donanma onlara uzun süreli kara görevi fırsatı vermiyordu. Bu haber hem iyi, hem de kötüydü. Cecilia'dan tekrar ayrılmak istemiyordu, hem de bu kadar çabuk ama bir arada oldukları süre uzarsa Cecilia'nın hamile kalacağı kesindi.

"Ben yokken annene iyi bak, olur mu tatlım?" dedi. "Onu ne kadar sevdiğimi hatırlamasını sağla."

Üzüntüden bunalmış bir halde kısa süre bekledi. Küçük kızına duyduğu sevgi onu şaşırtıyordu. Hiçbir zaman iyi geceler öpücüğü verme ya da kucağında sallama ayrıcalığı yaşayamayan bu çocuk kalbinin bir köşesinde yerini almıştı.

On dakika sonra mezarlıktan ayrılıp evin yolunu tuttu. Cecilia'nın neden geciktiğini ya da nerede olduğunu sormasını bekliyordu. Yapmadı. Mutfakta meşguldü ve içeri girdiğinde ona şöyle bir bakabildi.

"İyi bir gün geçirdin mi?" diye sordu Cecilia.

Gelen postayı kontrol edip akşam gazetesini alan Ian en sevdiği koltuğa kuruldu. "Fena değildi, sanırım."

Cecilia'yı görmemek için gazetenin ön sayfasını açtı. Üstünde şortu ve kesik tişörtüyle yalınayak gezen karısını inanılmaz seksi buluyordu. Ian onun kasten böyle giyindiğinden emindi. Ofisten eve döner dönmez iş kıyafetini çıkarıp baştan çıkarıcı şeyler giyiyor, Ian gözlerini ondan ayırmakta güçlük çekiyordu.

"Benim günüm de fena değildi," dedi Cecilia, elindeki

kocaman kâseyi masaya taşırken. "Taco salatası yaptım."

Ian başıyla onayladı. "Teşekkürler."

"Aç mısın?"

"Sayılır." Eve döndüğünden beri iştahı pek yerinde değildi ve bu, son günlerde yaşadığı gerilimin bir sonucuydu.

"Akşam yemeği hazır," dedi Cecilia masaya oturarak.

Ian heyecansız bir biçimde gazeteyi bırakıp ona katıldı. Çoğu akşam sohbete pek katılmıyordu, Cecilia tek başına konuşuyordu. Ara sıra Ian ona bir şey soruyordu, çünkü sessizlikler gevezelikten daha asap bozucu oluyordu."

Bu akşam Cecilia da konuşmaya pek hevesli görünmüyordu. Yemeğini bitirip tabağını evyeye götürünce Ian rahatladı. Anlaşılan onun da iştahı yerinde değildi.

"İyi misin?" diye sordu karısına.

"İyiyim."

Ian kaşlarını çattı, inanıp inanmamakta tereddüt etti, ama hemen ardından Cecilia öylesine sevimli bir tebessümle karşılık verdi ki şüphesi kalmadı.

Akşam sessizlik içinde geçti, ikisi de bir şeyler okudu. Cecilia önce bir dergiye, sonra işyerinden bir arkadaşının verdiği gerilim romanına baktı. Saat dokuz olduğunda esnemeye başlamıştı. "Ben yatıyorum."

Ian başıyla onayladı. "Ben biraz daha kalıp okumaya devam edeceğim."

Cecilia karşı çıkmadı, mazeretini kabul etti. Sonra yatak odasına gidip kapıyı kapattı. Oturduğu yerde rahatlayan Ian iyi idare ettiklerini düşündü.

Ian okumaya devam etmek için çabalasa da, aklı önündeki sayfada yazan sözcüklerden başka her yerdeydi. Birden, saat dokuzun Cecilia'nın yatması için çok erken olduğunu fark etti. Bunu neden yaptığını bilemiyordu çünkü saat ondan önce yatmazdı.

Dokuz buçuk olduğunda ışıkları söndürerek karanlık yatak odasından içeri girdi ve gözlerinin karanlığa alışması için bir süre bekledi. Cecilia yatağın kendi tarafına kıvrılmıştı, Ian onun uyanık olduğunu hemen anladı.

"Cecilia?"

"Efendim?"

"Uyanık mısın?"

"Evet."

"Bir terslik var, değil mi?"

Cecilia cevap vermedi.

Ian karyolanın kenarına oturunca yatağın o tarafı göçtü. "Bana söylesen iyi edersin." Kalp atışları giderek hızlanmaya başlamıştı.

Cecilia onu duymamış gibi yaptı. "Cecilia?"

"Yatacak mısın?"

Ian onu konuşturmanın tek yolunun yanına yatmak olduğunu düşünerek soyunup örtünün altına girdi. Cecilia ona biraz daha sokuldu ama dokunmadı. "Bana sarılır mısın?" diye fısıldadı.

"Tamam." Ian sırtüstü uzandı, Cecilia başını onun omzuna yasladı, Ian kollarını karısına doladı. Cecilia kucağında her zamankinden daha küçük gibiydi.

Ian bekledi ama Cecilia hiçbir şey söylemedi. Aslında biliyordu. Hemen tahmin etmeliydi ama inkâr etmek daha iyi hissettiriyordu. "Hamilesin, değil mi?"

"Evet." Cecilia bir kez hıçkırdı. "Kızdın mı?"

Ian hafifçe homurdandı. "Hayır. Kendimden başka suçlayacak kimse yok."

"Her şeyin Allison'dan farklı olmasını istiyorum. O zaman da çok kızacağını düşünmüştüm ama aksine çok iyi davranmıştın."

Ian'ın buna söyleyecek bir sözü yoktu.

"Bir bebek haberi bizi mutlu etmeli."

"*Sen* mutlu musun?" diye sordu.

Cecilia hemen cevap vermedi. "Sevindiğini bilsem, mutluluktan havalara zıplardım."

Korkuları Ian'ın iyi hissetmesine izin vermiyordu. "Korkuyorum Cecilia," diyebildi sonunda.

"Ben de korkuyorum, ama bu bebeği çok istiyorum. Seni seviyorum Ian. Eve döneli neredeyse iki ay oldu ve bütün bu süre çok korkunçtu. Sanki... benden nefret ediyorsun gibi."

"Cecilia, hayır..."

"Başka ne düşünebilirim? Benimle nadiren konuşuyorsun, yatağa hiç gelmiyorsun. Sebebini bilmiyor muyum sanıyorsun? Benimle sevişmek istemiyorsun ve ne zaman yapsan, kendinden nefret ediyorsun."

Cecilia kesinlikle onun ciğerini okumayı biliyordu. "Seni hamile bıraktım, değil mi?"

Ian onun başıyla onayladığını hissedebiliyordu.

"Pekâlâ, şey, neler hissettiğimi biliyordun."

"Sen de benim neler hissettiğimi biliyordun!" Cecilia burnunu çekti. Ağlamamak için çaba gösterdiği belliydi. "Bu bebeği istiyorum, kocamın beni sevmesini, heyecanlanmasını ve mutlu olmasını istiyorum, ama öyle değil. Bu beni içten içe tüketiyor."

Ian nefesini bıraktı. "Deniyorum. Alışmam için bana zaman ver, olmaz mı?"

Cecilia'nın gözyaşları omzunu ıslattı.

"Cecilia, lütfen ağlama."

"Elimde değil."

Ian onun yüzündeki gözyaşlarını öptü. Yumuşacık, nazik öpücükler sonunda dudaklarını buluşturdu. "Her şey yoluna girecek," diyen Ian onu rahatlatmayı umarak karısını tekrar tekrar öptü.

"Bu bizim bebeğimiz," diyerek bir kez daha hıçkırdı Cecilia. "Mutlu olmanı istiyorum... bebeğimizi sevmeni istiyorum."

"Seveceğim." Ian gözlerini kapatarak çatışan duygularıyla mücadele etti.

"Şimdi sevmiyor musun?"

Ian derin bir soluk adlı. "Deniyorum. Bütün yapabildiğim bu."

Cecilia onun kollarından kurtulup uzaklaşarak sırtını döndü.

"Tatlım lütfen, yalan mı söylememi istersin?"

"Hayır."

"Öyleyse bana zaman tanı." Ian arkadan ona sarılıp kol-

larını beline doladı, alışkanlıkla eli Cecilia'nın göğsünü kavradı. Gemideki sayısız gecelerinde hep bu anı hayal etmişti; karısına sarılmak, onunla sevişmek ve kendi teninde onun tenini hissetmek.

Cecilia içini çekerek titredi ve kalçasını Ian'ın giderek büyüyen erkekliğine yasladı. Onu baştan çıkaran hareketler yapmaktan keyif alıyordu. "Ian?" diye fısıldadı.

Ian gözlerini kapatıp sıktı ve cevap vermedi.

"Hamile olmamın güzel bir yanı var."

Ian ne olduğunu bilmek istiyordu, ama o anda vücudundaki kan akışı beynine doğru değildi.

"Artık yatağa gelmek için uyumamı beklemek zorunda değilsin."

Ian kendi kendine gülümsedi. Yavaşça homurdanarak karısını zorla sırtüstü çevirdi. İç çekerek ona teslim olan Cecilia kollarını kocasının boynuna doladı ve dudaklarını kendi dudaklarına çekti.

"Her şey yoluna girecek," diye söz verdi Ian'a. "Aslında zaten öyle."

Ian ona inanmayı çok istiyordu. "Biliyorum." Söyleyeceği başka şeyler olsa bile, korkularını karısının kollarına gömerken hepsi kayboldu gitti.

Yirmi Dört

Charlotte Jefferson gülümsemeden duramıyordu. Fırına vişneli pasta atmış ve zamanlayıcıyı ayarlayıp örgüsüne geri dönmüştü.

"Sırıtmayı kes," diyerek, kanepede otururarak alaycı bir ifadeyle kendisini süzen kara kedisi Harry'ye çıkıştı. "Tamam, tamam, ama öylesine muhteşem ki, gerçekten olduğuna hâlâ inanamıyorum."

Kapı çalınca örgüsünü kenara bırakan Charlotte hızla açmaya gitti. Kapı deliğinden bakınca –hiç kimse onun kadar temkinli olamazdı– gelenin kızı Olivia olduğunu gördü ve kilitleri teker teker çevirip kapıyı açtı.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye homurdandı Olivia, Charlotte'un yanından geçerken. Durduğunda nerdeyse mutfağın yarı yoluna gelmişti. Geri dönüp salona girdi ve sanki bütün enerjisi tükenmiş gibi kanepeye çöktü.

"Olivia, içine ne kaçtı?" diye sordu, kızının tuhaf davranışından endişelenen Charlotte.

Olivia önce ayağa fırladı, sonra tekrar oturdu ve yüzünü elleriyle kapattı. "Sanırım korkunç bir hata yaptım."

"Ne hatası?"

Olivia ellerini yüzünden çekti, omuzları düşük ve ümitsizce salonun penceresinden dışarı baktı. "Jack ve ben."

Charlotte yutkundu. "Tanrım, evleneli daha üç ay olmadı."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Son zamanlarda... son zamanlarda birbirimize katlanamıyoruz gibi ve... ve..."

"Haydi, haydi ama," dedi Charlotte yavaşça. Kızının bu halde kapısına gelmesi için ciddi bir durum olmalıydı. Stan'le evli kaldığı onca yıl boyunca hiçbir tartışma sonrası koşarak eve gelip ebeveynlerinden nasihat almaya gerek duymamıştı.

"Jack'i çok seviyorum."

"Elbette seviyorsun." Olivia'nın duyguları, aşkını itiraf etmeden aylar önce belliydi.

Gözyaşlarını tutmaya çalışan Olivia'nın yüzü buruştu. "Onu seviyorum, ama o... o çok pasaklı ve ben buna katlanamıyorum."

"Uzlaşmanız gerek tatlım."

"Denemedim mi sanıyorsun?" Olivia başını iki yana salladı. "Kirli çamaşırlarını ortada bırakmaması için onu uyarmaktan hoşlanmıyorum, ama neden peşinde dolaşıp onun arkasını toplamam gerekiyor?"

"Bekle biraz," diye mırıldandı Charlotte. "Çay demleyeceğim." Ciddi tartışmalar çay gerektirirdi. Nedense demli bir çay eşliğinde her şey daha fazla anlam kazanırdı. Olivia ile Jack arasında her ne olduysa, gerçekten ciddi görünüyordu.

On dakikadan az bir süre sonra Charlotte içinde seramik bir demlik, iki porselen fincan ve kendi yaptığı kurabiyelerle dolu bir tabağın olduğu tepsiyle döndü. Olivia elinde buruşturulmuş bir mendille kanepenin kenarında oturuyordu.

"Baştan başla," dedi Charlotte, çay fincanlarını doldururken. İlk fincanı Olivia'ya verdi, ikincisini kendi aldı.

"Ben... ben bütün bunların nasıl başladığından emin değilim, ama bu akşam eve dönüp banyodaki dağınıklığı görünce kendimi kaybettim. Jack titizlik ve düzen konusuna benim kadar önem vermiyor, ama bu ıslak havluları yere atmak için mazeret değil. Kirli çamaşırları için de aynısı geçerli."

Charlotte içini çekti.

"Belki bir şey söylememeliydim, ama yaptım. Jack bana bağırdı ve..." Altdudağı titremeye başladı. "İkimiz de söylememiz gereken şeyler söyledik. Önce o çıktı, sonra ben. Şimdi kendimi berbat hissediyorum."

"Tabii öyle hissediyorsun," dedi Charlotte sıcacık bir sesle.

"Hawaii'den döndüğümüzde evi düzenli tutmak için çaba gösteriyordu ama eski alışkanlıklarına dönmesi uzun sürmedi."

"O sana göre bir adam," dedi Charlotte. "Baban ve ben, hiçbir şeyi atamadığı için sürekli tartışırdık. Ben sinirlenerek on yıllık faturaları çöpe atardım, bu kez o bana sinirlenirdi..." Hatırlayınca, tekrar içini çekti. Şimdi bunlar ne kadar önemsiz geliyordu.

"Benim de can sıkıcı alışkanlıklarım olduğunu biliyorum," dedi Olivia. "Anne, sence ben takıntılı mıyım?"

Charlotte cevap vermeyecekti ama gerek kalmadı zaten; Olivia makineli tüfek gibi devam etti.

"Diş macununun kapağı kapatılsın ya da havlular askıya asılsın diye ısrar etmek beni takıntılı bir ucube yapmaz, değil mi?"

"Herkesin kendine göre bir, nasıl desem, rahatlık düzeyi vardır," dedi Charlotte, konuyu geçiştirmeyi umarak. Bu ifadeye bir süre önce okuduğu dergide rastlamıştı.

"Bu halde annemin kapısına koştuğuma inanamıyorum," diye haykırdı Olivia. "Fakat, Jack'le bu kadar... bu kadar korkunç bir tartışmaya gireceğimizi hiç sanmıyordum."

"Olivia, bütün çiftler tartışır. Havayı temizlemek adına bu iyi bir şey."

Olivia başıyla onayladı. "Biliyorum... ama ikimiz de söylediklerimizde öyle inatçıydık ki, sanırım Jack benimle evlendiğine pişman oldu."

"Bunun doğru olduğundan emin değilim."

"Ona uyguladığım diyetten artık gına geldiğini ve eğer tek bir tofu parçası görürse çöpe atacağını söyledi, ama anne, yedikleri berbat! Onun birkaç kilo vermesini istiyorum. Bütün istediğim daha sağlıklı beslenmesi."

"Elbette sağlıklı beslenmesini istiyorsun, ama..."

"Ayrı yaşarken daha iyi geçindiğimizi söyledi."

Charlotte donakaldı. "Ciddi değildir."

Olivia tekrar yüzünü kapattı. "Bence öyleydi çünkü bunu söyler söylemez çıktı. Beni öylece bırakmasına izin verecek değildim, o yüzden ben de çıktım. Bu kadar çocukça davrandığıma inanabiliyor musun?"

Charlotte bir nebze de olsa eğlendiğini itiraf etmek zorundaydı. Tartışmaların olağanüstü yanı bu olmalıydı.

Olivia küçük bir kızken de kavgadan nefret eder, kavga ederse kendini hasta edecek kadar üzülürdü.

"Ne yapacağım şimdi?" dedi Olivia. "Eve gidip hiçbir şey olmamış gibi mi davranacağım?"

"Şey," dedi Charlotte, hafifçe kızının omzunu okşayarak." Öncelikle, Jack'in de en az senin kadar kötü hissettiğinden eminim. İkinizin de yıllardır yalnız yaşadığınızı hatırlamanız gerek. Evlilikte uyum ciddi bir sorundur. En iyisi iki tane diş macun almak olabilir."

"Yaptım," dedi Olivia öfkeyle. "Ama Jack kendi macununu bulamayınca elinin altında olan benim macunumu kullanıyor." Fincanına uzanıp bir yudum çay aldı. "Sonra bir şey söylediğimde üzülüyor. Jack'e göre, arada bir fark olmamalı."

"Biliyorum."

"Bilmene imkân yok. Geçen akşam mutfak tezgâhının üstünde ağzı açık bir fıstık ezmesi kavanozu buldum. Bıçak hâlâ içindeydi."

Charlotte'un ağzı şaşkınlıkla açıldı.

"Anlaşılan Jack gece vakti uyanıp kendine sandviç yapmış."

"Anladığım kadarıyla diyetinde fıstık ezmesi yok?" Charlotte gülmemeye çalışıyordu.

"Hayır, yok ve Jack bunu biliyor. Kendi iyiliği için."

"Ah, Tanrım."

Bir araba sesi duyan Olivia başını kaldırdı, sonra pen-

cereden bakmak için ayağa fırladı. "Jack evin önüne yanaştı." Omuzlarını dikleştirip Charlotte'a baktı. Sonra, sanki mahkeme ilanı okur gibi açıkladı: "Ona burada olmadığımı söyle."

"Olivia, saçmalıyorsun. Araban kapının önünde. Kocana yalan söylemeyeceğim."

"Bana bak anne! Sadece bana bak. Ben mantıklı bir yetişkinim, en azından Jack Griffin'le evlenene kadar öyleydim. Hayatım boyunca koşarak anneme gelmedim ve şimdi, oysa şimdi, şu halime bak. Berbat durumdayım! Kendimi toparlama fırsatı bulunca Jack'le konuşurum."

Kapı zili çaldı. Olivia hızla nefesini çekti. "Makyajımı tazelemeliyim... ve bilmesini istemiyorum... of, canın ne isterse söyle ona."

Charlotte kaşlarını çattı.

Olivia gözden kaybolunca Charlotte kapıyı açmaya gitti. Jack kapı vurulmadan açıldığına şaşırmış görünmüyordu. Üstünde her zamanki buruşuk yağmurluğu vardı ve elleri ceplerindeydi.

"Merhaba Jack."

Kaşlarını çatan Jack'in yüzü kararadı, baş selamıyla Charlotte'a karşılık verdi. "Merhaba Charlotte."

"Senin için ne yapabilirim?"

"Bir dakikan var mı?"

Charlotte bir an tereddüt etti, sonra eliyle onu içeri davet etti. "Elbette. Gelsene."

Jack içeri girip etrafa bakındı. Charlotte onun bakışlarının iki çay fincanına takıldığını fark etti fakat Jack, Olivia'

nın orada olmasıyla ilgili bir yorum yapmadı.

"Bugün öğleden sonra kulağıma bir şeyler geldi, doğrulamanı istedim."

"Otursana," dedi Charlotte, Jack ve Olivia'nın onu ne kadar eğlendirdiğini saklamaya çalışarak. İkisi de çocuk gibi davranıyordu, hatta Olivia'nın dediği gibi, *çocukken* bile böyle davranmamıştı. Eğlense de eğlenmese de Charlotte endişeliydi çünkü olgun olmayan davranışlar gerilimi artırarak kötü sonuçlar doğurabilirdi. Pek çok açıdan iyi olan bu evliliğe hak ettiği şansın verilmesi gerekiyordu.

Jack berjer koltuğu tercih etti ve yanından geçerken Harry'nin başını okşadı. Harry sergilenen tiyatro oyunu karşısında umarsızdı ve Charlotte onu biraz kıskanıyordu.

"Ne duydun?" diye sordu Charlotte otururken. Sakinleştirmesini umarak örgüsünü eline aldı.

Bunun resmi bir ziyaret olduğunu kanıtlamak istercesine Jack kalemini ve not defterini çıkardı. "Söylentiye göre Ben Rhodes bugün Puget Sound Diş ve Sağlık Hizmetleri'yle bir görüşme yapmış."

"Duydun mu?" Charlotte heyecandan neredeyse bayılacaktı. "Louie Benson'la beraber gittiler."

Jack bu bilgiyi not aldı.

"Eminim Başkan Benson sana ayrıntıları anlatır."

"Herhalde bu konunun, Duncan ailesinin Heron Caddesi kenarındaki arazilerini kasabaya bağışlamalarıyla bir ilgisi yoktur?"

Charlotte gülümsedi. Jack Griffin'den hiçbir şey kaçmı-

yordu. "Olabilir," diye mırıldandı ve Jack'in gözlerindeki coşkuyu okumasından endişelenerek dikkatini örgüsüne vermeye çalıştı.

"Bana kalırsa..."

"Başka bir şey söylemeye yetkim yok Jack. Belediye başkanı yarın sabah bir duyuru yapacak."

"Yani sonuçta Cedar Cove bir sağlık ocağına kavuşacak?"

Charlotte başını kaldırmadı. "Büyük ihtimalle, ama benden duymadın. Tamam mı?"

Jack kıkırdadı. "Kesinlikle."

"Burada olmanın tek sebebi bu mu?" diye sordu Charlotte. Sağlık ocağıyla ilgili haberi kimin sızdırdığını merak etmişti. Daha önce Bess uğramıştı ve Charlotte bu bilgiyi en iyi arkadaşıyla paylaşmıştı. Bess çok heyecanlanmıştı fakat istediği kadar söz versin, arkadaşının ağzında bakla ıslanmazdı.

Jack ayağa kalkıp mutfağa doğru baktı. "Aslında sağlık ocağı yüzünden gelmedim. Bu sadece uygun bir mazeretti. Olivia nerede saklanıyor?"

"Kesinlikle saklanmıyorum," diye seslenen Olivia kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde mutfak kapısında göründü. "Ben... ben annemin vişneli turtasını fırından çıkarıyordum."

"Tanrım, onu tamamen unutmuştum. Alarmı duymadım." Vişneli turtanın aklından çıkması Charlotte'u çok şaşırtmıştı.

"İkinizi baş başa bırakayım," diyen Charlotte turtayı kontrol etmek üzere Olivia'nın yanından geçti. Bir sıra örgü-

yü tamamlamak hiçbir zaman bu kadar uzun sürmemişti. Doğru dürüst iç bile çekemedi. Son yarım saattir bir asansörden daha fazla yukarı ve aşağı hareket etmişti.

Olivia mutfak kapısının eşiğinde durmaya devam ediyordu ve Charlotte az kalsın onu ileri itecekti. Jack manzara seyretmek için salonda dikilmiyordu, karısı için gelmişti ve Olivia bunu anladığına dair bir zekâ belirtisi göstermiyordu.

Uzun süre birbirlerini süzdüler ve sonunda Jack konuşmaya karar verdi. "Söz veriyorum fıstık ezmesini bir daha dışarıda bırakmayacağım," diye mırıldandı.

Charlotte gülmemek için kendini zor tuttu.

Olivia burnunu çekti. "Of Jack, söylediğim o korkunç şeylerin hiçbiri ciddi değildi."

"Benim de öyle."

"Ben sadece, yani düşünüyorum da, titizlik budalası değilim..."

Jack başını iki yana salladı. "Ben pasaklıyım. Daha fazla gayret edeceğim, söz."

"Ben de öyle."

Olivia mutfaktan uçarak çıktı. Salonu gözetleyen Charlotte, Jack'in karısına sarıldığını gördü. Uzun süre sarmaş dolaş kaldılar.

Charlotte rahatlayarak her şeyin yoluna gireceğini düşündü. Yaşadıkları zorluklara rağmen, birbirlerine olan güçlü sevgileri onları bir arada tutmayı başarıyordu.

Olivia, "Eve gitmeye hazır mısın?" diye sordu kocasına.

Jack başıyla onaylayarak onu alnından öptü. "Gerçekten

seks canavarı olduğumu düşünüyor musun?"

"Jack!" Olivia omzunun üstünden baktı, Charlotte duymamış gibi yaptı.

"Yıllardır duyduğum en güzel iltifattı."

"Ah, gerçekten." Olivia'nın sesi eski neşesine kavuşmuştu. Kol kola kapıdan çıktılar.

Seks canavarı. Kızı ne kadar şanslı olduğunun farkında bile değildi.

Yirmi Beş

Köşeyi dönen diğer araba Bob'un dikkatini çekti. Son üç saatini tiyatro grubuyla *Chicago* müzikalindeki rolü avukat Billy Flynn'in provasını yaparak geçirmişti. Saat şu anda onu geçiyordu ve Liman Caddesi neredeyse ıssızdı. Mavi SUV ise her virajda neredeyse tampon tampona tehlikeli bir biçimde kendisini izliyordu. Araç yavaşladığında Bob'un yüreği ağzına gelmek üzereydi.

Takip ediliyordu.

Bob, Heron'a doğru sola döndü, SUV da sola döndü. Düşünmeden sonuca varma eğilimi olduğundan, emin olmak için hızla sağ yaptı. Arkasındaki araç yine onu izledi. Hiç değilse güvenli mesafeyi koruyordu.

Artık takip edildiğinden emindi. Kalbi deli gibi çarpan Bob telefonuna uzandı. Acil bir durum yoktu ve arkasındaki araç yeterince uzaktı, ama sürücünün onun peşine takıldığı çok açıktı. İlk düşüncesi Peggy'yi aramak oldu ama gereksiz yere karısını endişelendirmek istemedi.

Şerifi de arayamazdı. Ortada işlenmiş bir suç yoktu. Şimdilik.

Şerif Davis ve Roy'un uyarılarını göz ardı etmişti. Bütün bu zaman boyunca gerçekten tehlikede olabileceğine inanmak istememişti. Herkesin aşırı tepki verdiğini düşünüyordu ve müşteri kabul etmemesinin tek sebebi Peggy'yi mutlu etmekti. Artık hiçbir şeyden emin değildi.

"Roy," diye mırıldandı rahatlayarak. Arkadaşını arayabilirdi. Roy ne yapacağını bilirdi ama ne kadar zorlasa da ev telefonu numarasını hatırlayamıyordu. Hafızadan tarayabilirdi ama ulaşabildiği tek numara ofisinkiydi. Gecenin bu saatinde Roy'un evde olduğu kesindi.

"Harika," diye söylendi dişlerinin arasından. "Gerçekten harika. Düşün. Bu durumu çözebilirsin."

Bob aniden bir süre önce bir yayında okuduğu "acil durumlarda yapılması gerekenler" başlıklı makaleyi hatırladı. Hatırladığı kadarıyla, eğer izleniyorsanız en yakın karakola sürün diyordu.

Bunu aklına tutan Bob doğruca Cedar Cove Karakolu'na doğru yola devam etti ve yarım dairelik park yoluna girdi. Mavi SUV geçip gidene kadar aracından çıkmadı. Araç önce biraz yavaşladı, sonra hızlanarak gitti.

Artan gerilimle direksiyona sımsıkı yapışmıştı. Sürücü koltuğunda oturmaya devam ederek derin ve düzenli soluklarla sakinleşmeye çalıştı. Bacaklarının onu taşıyacağından emin olunca arabanın kapısını açıp dışarı çıktı.

"Arabanızı burada bırakamazsınız," dedi üniformalı bir memur, Bob içeri doğru yürürken.

Bob açıklamak üzere ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Olayı gereğinden fazla büyütüyor olabilirdi. "Hemen çekeceğim. Bir telefon rehberine ihtiyacım var."

"Şimdi çekeceksin."

Bob tartışmak, açıklamak istedi ama sonra ikisinden de vazgeçti. Arabasını dışarı park etmek daha kolaydı. Yol kenarına çekip karakola döndü ve tuvaletlerin yakınında bir telefon buldu.

Roy McAfee'nin ev telefonuna baktı ve aramak için ceptelefonunu kullandı.

"McAfee," diye tersledi Roy, bir zamanlar olduğu polis dedektifi gibi.

"Biri beni izliyordu," dedi Bob doğrudan söze girerek.

"Ne zaman?" diye sordu Roy'un birden çelik gibi sertleşen sesi.

"Şimdi."

"Neredesin?"

Bob omzunu duvara yasladı. "Karakolda."

"Güzel. Plakasını alabildin mi?"

Bob gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. "Hayır. O kadar şaşkındım ki bakmayı bile akıl edemedim."

"Araç ne markaydı?"

Bob o anda hatırladı. "Mavi bir SUV. Sanırım Ford. Chevy de olabilir."

"Bu listeyi fazla daraltmıyor. Plakayı hiç göremediğinden emin misin?"

Bob kendini tekmelemek istiyordu. "Hayır, üzgünüm."

"Sen iyi misin?"

"Elbette iyiyim." Bu durumun onu ne kadar sarstığının belli olmaması için çabalıyordu. "Şimdi ne yapmalıyım?"

"Bizim eve doğru gel. Seni karşılayıp eve kadar eşlik edeceğim. Orada konuşuruz."

"Tamam." Arabaya binip motoru çalıştırdı. Marşa basarken elleri hâlâ titriyordu.

Roy ve Corrie'nin evine doğru giderken birkaç saniye aralıklarla dikiz aynasını kontrol ediyordu. Bir kez SUV'u gördüğünü sandı, ama plakasını okumaya imkân vermeyecek kadar uzaktaydı. Zaten o kadar gergindi ki, biraz yaklaşan her arabadan şüphelenebilirdi.

McAfee'lerin evine ulaştığında Roy arabasına binmişti bile. Doğrudan Bob'un peşine takılıp Heron'dan Kızılcık Burnu'na kadar onu izledi.

Sanki bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş gibi, Peggy arka kapıda onu bekliyordu. Oysa Bob söylediğinden sadece birkaç dakika fazla gecikmişti.

"Ne oldu?" diye sordu garajdan eve doğru yürürken. Roy hemen arkasındaydı.

Bob bazen karısının altıncı hissi olduğuna yemin edebilirdi. "Takip ediliyordum."

Peggy'nin gözleri dehşetle açıldı. "Şimdi mi?"

Bob başıyla onayladı. "Şerifin ofisinden Roy'u aradım. İşi şansa bırakmamak için beni eve kadar izledi."

"Neler oluyor?" Hannah meraklı ve yorgun bir ifadeyle mutfağa girdi.

"Hepimiz otursak iyi olacak," dedi Peggy. Roy, Bob'la beraber içeri girdi ve dördü birlikte salonda oturdular. Yatmak için giyinmiş olan Hannah yüzüne düşen uzun saçları ve korkuyla açılmış gözleriyle kimsesiz bir çocuğa benziyordu.

"Bize bütün öyküyü en başından anlat," dedi Roy.

Söyleyecek fazla bir şey yoktu. Bob, Liman Caddesi'nden aşağı inerken arabanın nasıl gelip tamponuna yapıştığını ve sonra geri çekildiğini, takip edilip edilmediğini anlamak için sayısız viraja girip çıkarken sürücünün nasıl belli bir mesafeyi koruduğunu anlattı.

"Her kimse, tespit edilmek istemiyordu," dedi Roy.

"Arabanın içindekini tamdın mı?" diye sordu Peggy.

Bob başını iki yana salladı. "Hayır, aslında pek bakmadım. Demek istediğim, araba peşime takıldığında aklımdan ilk geçen kuyruğuma yapışmış olduğuydu."

"Sürücünün erkek ya da kadın olduğunu fark edebildin mi?" diye sordu Roy. "Bir ya da iki kişi?"

Bob kendini tam anlamıyla fiyasko olarak hissetmeye başlamıştı. Bu sorulardan en az birine cevap verebilmesi gerekiyor, ama ne yazık ki yapamıyordu. Kendinden nefret ederek başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Söyleyemem."

Peggy uzanıp parmaklarını onun eline doladı. Bob onun ne kadar güçlü sıktığının farkında olmadığından emindi.

"Hatırlayabildiğin başka bir şey yok mu?" diye ısrar etti Roy.

"Hiçbir şey, ama tekrar olursa neye bakacağımı biliyorum."

"Tekrar mı?" diyen Peggy soluğunu tuttu.

Bob onun nasıl sarsıldığını biliyor, ama güvende hissetmesini sağlayacak bir şey söyleyemiyordu. Hiçbir şey.

"Sence kim olabilir?" diye sordu Bob arkadaşına.

"Her kimse, seni izlediğini bilmeni istemiş," dedi Roy. "yoksa bunu belli etmezdi."

"Neden?"

"Neden olacak?" diye haykırdı Peggy. "Bizi korkutmaya çalışıyor."

Bob'un bildiği bir şey vardı, işe yaramıştı.

"Fakat... böyle bir şeyi kim yapabilir?" diye sordu Hannah. "Ne tür bir insan?"

"Cinayetle bir ilgisi olmayabilir," dedi Roy.

"Başka ne anlamı olabilir?"

Roy omuz silkti. "Bilmiyorum."

Eğer Roy onları rahatlatmaya çalışıyorsa, yöntemi işe yaramamıştı. En azından Bob öyle düşünüyordu. Son derece gergindi ve bunu saklayamıyordu.

"Ben yatıyorum," dedi Hannah sessizliğin ortasında. "Bana ihtiyacınız yoksa?"

"Hayır, hayır, git yat," diye üsteledi Peggy. "Seni uyandırmamı ister misin?"

Hannah başıyla onayladı. "Lütfen. Bu sabah uyuyakalmak istememiştim."

Biliyorum ama tekrar olmasını da istemezsin."

"Hayır, istemem," diye onayladı Hannah. "Bu işe ihtiyacım var."

Konukları yeni işine tam iki saat geç kalmış ve Pancake

Palace onu sormak için eve telefon etmişti. Peggy, kızı uyandırıp harekete geçirmeye çalışmış ama bu hiç kolay olmamıştı. Hannah kasabaya ulaştığında, restoranın neredeyse hiç temiz tabağı kalmamıştı. Gecikmesini telafi etmek adına, Hannah vardiyası bittikten sonra iki saat daha çalışmıştı.

"Her şey yolundaysa, gitsem iyi olacak," dedi Roy ayağa kalkarak.

"Biz iyiyiz," diye yalan söyledi Bob. "Sen evine dön. Her şey için teşekkürler." Profesyonel iş ilişkisinin ötesinde, Roy'un dostluğuna ve ilgisine minnettardı.

Bob onu mutfak kapısına kadar uğurlayıp arabasıyla uzaklaşmasını izledi.

"Yorgun musun?" diye sordu Peggy. Mutfağın ortasında, herhangi bir hareket yapmaktan korkarmış gibi kıpırdamadan duruyordu.

"Yukarı çıkıp uyumak istiyor olamazsın," dedi. Kocası cevap vermeyince ekledi: "Gerçekten uyuyabileceğini düşünüyor musun?"

"Hayır, ama konu bu değil."

Peggy gülümsedi. "Ben de uyuyabileceğimi sanmıyorum. Televizyon izlemek ister misin?"

İkisi de uzun ve huzursuz bir gecenin onları beklediğini biliyordu.

Yirmi Altı

Grace Sherman köpek ve bekâr erkek müzayedesini hem merak hem de korkuyla bekliyordu. Bağış toplamak için düzenlenen bu etkinlik onun ve Mary'nin fikriydi ve Grace başarılı olmasını çok istiyordu. Öte yandan, sevdiği adam açıkartırma kürsüsüne çıktığında yanı başında oturuyor olacağının farkındaydı. Kendisi artırmaya katılamazdı, hem ekonomik olarak buna gücü yetmezdi, hem de Cliff'in bu konuda neler hissettiğini biliyordu. Diğer kadınlar Cliff için pey sürecekler ve Cliff onlardan birini koluna takarak uzaklaşacaktı.

On Temmuz akşamı Deniz Feneri'nin otoparkı hızla kapasitesini doldurmak üzereydi. Kadınlar kapının önünde kuyruk oluşturmuştu, yemek her zamanki gibi çok özel olduğu halde, Grace bu ilginin içki ve yemekten kaynaklanmadığından emindi. Hayır, bütün bu kadınlar köpekleri ve özellikle de bekâr erkekleri yakından görebilmek için en iyi yerleri kapma derdindeydi. Müzayede başlamadan çok önce, herkes bu etkinliğin benzersiz bir başarı olduğunu söyleyebilirdi.

"Bu inanılmaz," dedi Mary Sanchez. Restoranın girişinde Margaret White'la birlikte duruyordu. Kapılar açılır açılmaz satılan biletleri toplamaya başlayacaklardı. Dışarıda müzayedeye katılacak kadınlar birbirlerini itip kakıyor, pencerelerden içeriyi gözetliyor, gevezelik edip kahkahalar atıyorlardı. Atmosfer neşeli ve ateşliydi.

"Kadınlar yerinde duramıyor," dedi Margaret, Janet Webb'e dönerek. Dışarıdan gelen uğultu ve kahkahaları bastırmak için bağırmak zorunda kalmıştı. Janet restoranın arka tarafındaki bar alanına yerleştirilen kasaların organizasyonuyla uğraşıyordu.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Grace, müzayede başlamadan önce fazladan yardıma ihtiyaç olabileceğini düşünerek. Aslında üstüne düşen görev haftalar önce sona ermişti.

"Evet Grace, var," dedi Janet ciddi bir ses tonuyla. "Bu akşamın tadını çıkarmanı istiyorum. Çok çalıştın ve barınak çabaların için sana minnettar."

"Benim için zevkti." Grace bu akşamın tadını çıkarmanın uzak bir ihtimal olduğunu düşünüyordu, ama denemeye kararlıydı. Tek umudu, Cliff'i kazanacak kadının onun ne kadar harika bir adam olduğunu anlayabilmesiydi.

Hayvan barınağının yöneticisi Janet restoran girişine doğru yürüdü ve kapıların açılmasını işaret etti. Kalabalık içeri doğru akarken Grace, Cedar Cove'daki bekâr kadın nüfusunun bu kadar fazla olmasına şaşırdı. Gelen herkesi tanıyacağını düşünüyordu, ama hiç görmediği kadınlar vardı.

Sahile vuran gelgit dalgaları gibi, insanlar –genç kadınlar, daha yaşlıca olanlar ve hatta sadece izlemek için gelen erkekler– yerlerini almak için sandalyelerin tepelerine vurup masaların çevresinde dönerek restorana aktı.

Neyse ki Grace arkadaşları için daha önce bir masa ayırmıştı. Kapılar açıldıktan birkaç dakika sonra Olivia ve Jack göründü, onları Ben ve Charlotte izledi. Grace kızlarını da bu etkinliği izlemeleri için ikna etmeye çalışmıştı, ama hem Maryellen, hem de Kelly eşleri ve çocuklarıyla evde kalmayı tercih etmişlerdi. Grace onları suçlayamazdı.

"Bu kalabalığa inanabiliyor musun?" diye Olivia'ya sordu çevresine bakan Grace. Çevrelerindeki yüksek desibelli gürültü yüzünden birbirlerini duymaları oldukça zordu. Eğlence ve heyecan atmosferi, baştan çıkarıcı bir parfümün kokusu kadar güçlüydü.

Grace köpeklerin ve bekârların eşleştirildiği bekleme alanının nasıl olduğunu ise ancak tahmin edebiliyordu. Sessizce bekâr listesini gözden geçirdi, on beş aday vardı. Onları köpeklerle eşleştirmek karmaşık bir işti ve bunu Janet Webb üstlenmişti. Grace onun hangi cinsi ya da kırmayı Cliff'e uygun göreceğini merak etti. Çoban köpeği tarzı iri, nazik ve yakışıklı bir cins olmasını umdu.

Uzatılmış yürüyüş platformuyla birlikte geçici sahne restoranın yarısına kadar ulaşıyordu, masa ve sandalyeler iki yanına dizilmişti. Bekârların köpeklerini tasmalarıyla platformda yürütmeleri bekleniyordu.

Kazanan kişi köpeği, bekârı ya da ikisini birden alabi-

lirdi. Eğer köpek ya da bekârdan yalnızca birini isterse artırma yeniden başlayacak ve tek kalan aday için tekrar teklif verilecekti. Grace programda belirtilen kuralları okurken bu fikrin barınağın ihtiyacı olan parayı ve daha fazlasını toplamasını umuyordu.

"Eğer bekâr adaylardan biri ben olsaydım, en yüksek teklif bana verilirdi," dedi Jack çapkınca sırıtarak. "Ne yazık ki beni Olivia kaptı."

Olivia bakışlarını programdan çevirip bir kaşını kaldırdı. "Ne yazık ki? Bu bir şikâyet mi Bay Griffin?"

Jack'in gözlerindeki dalgacı bakış yerini yumuşak bir tebessüme bıraktı. "Pek sayılmaz. Ben diğer hanımefendiler için ne yazık ki diyordum." Olivia'nın yapmacık tebessümü karşısında başını iki yana salladı. "İşin şakası bir yana, ben anlaşmanın şanslı tarafıyım."

"Ben aynı fikirde olduğumdan emin değilim," diyen Olivia başını Jack'in omzuna yasladı, Jack kolunu onun omuzlarına doladı. O kadar romantizm dolu bir andı ki Grace başka tarafa bakmak zorunda kaldı. Nadiren bu kadar yalnız hissederdi, ama artık kendini suçlamaktan vazgeçmişti. Eskilerin dediği gibi hayat devam ediyordu, Grace de öyle.

"Stanley'i de adaylar arasında görüyorum," dedi Charlotte onaylamayan bir ses tonuyla. Eski damadının ismini Ben Rhodes'a gösterdi. "Stanley, Cedar Cove'da bile yaşamıyor."

"Biliyorum," diye mırıldandı Grace. "Stan bunu kendi üstüne düşen hayır işini yapmak için istedi."

"Hayır işlerinin evde başladığını ona söyledin mi?"

"Anne!" Olivia yumuşak bir tonda annesine çıkıştı.

Charlotte kaşlarını çattı. "Umarım egosu üstün gelmez, bir kereliğine bile olsa."

Grace'e göre artık bunun için çok geçti. Stan kadınların ona en yüksek teklifi verebilmek için birbirleriyle kıyasıya mücadele edeceğini varsayarak aday olmuştu.

"Janet'in onunla eşleştirdiği köpeği görmek için sabırsızlanıyorum," dedi, garsonlar masaların arasında salata servisi yaparken Olivia'ya doğru eğilerek.

"Bilmiyor musun?"

Grace başını iki yana salladı. "Janet adayları tanıyıp onlarla haşır neşir olana kadar kararını vermedi."

"İşte bu enteresan."

Çok geçmeden herkes yerini almış, mutfakta Justine'in idaresindeki garsonlarla ana yemek hızla ve beceriyle servis edilmişti. Janet platformun bir yanındaki kürsüye çıkıp kuralları açıkladı, daha sonra müzayedeyi yönetecek Barry Stokes'u ilan etti.

Barry herkesi içten bir tebessümle ve bekârlarla ilgili birkaç espri yaparak selamladı. Hayvan barınağının cemiyet içindeki rolünün önemini sık sık vurgulayarak seyircinin heyecanını bir üst seviyeye taşımayı başardı. Ayrıca, verilecek son teklifin köpek ve bekâr için ayrı ayrı olduğunu belirtti. Teklif veren kişi hem bekârı, hem de köpeği isterse rakam ikiye katlanacaktı. Eğer içlerinden birini isterse, artırma kalan aday için tekrar başlayacaktı. Konuşmasını köpeklerin mükemmel ev hayvanları olduğunu belirterek bitirdi.

Takdim edilen ilk aday Bruce Peyton'dı. Grace, Bruce'u kütüphaneden tanıyordu; dul adam küçük kızını sık sık kütüphaneye getirirdi. Grace onun eşi Stephanie'yi de hatırlıyordu ve genç babanın hâlâ yas tuttuğunun farkındaydı.

Bruce bir Basset Hound ile eşleştirilmişti. Bakışlarından Grace onun ne kadar gergin olduğunu anlayabiliyordu. Adayların podyuma çıkış sırası kurayla belirlenmişti ve Grace adı ilk sırada çıktığı belli olan Bruce için üzülmeden edemedi.

Bruce podyumda ilerlerken fısıltılar yükselmeye başlamıştı, tazı yanında onu takip ediyordu. Bruce'un acele ettiği belliydi, ama yavaş hareket eden küçük ırk köpek için bu imkânsızdı.

İlk teklif Get Nailed'de çalışan kadınların birinden geldi. Kasaba eczanesinde çalışan bir başka kadın ise fiyatı hemen artırdı. Son ana kadar kadar ikisi arasındaki çekişme sürdü. Bruce –ve köpeği– iki yüz otuz beş dolar gibi kelepir bir fiyata gitmek üzereydi ki, Maryellen'la galeride çalışan Lois Habbersmith herkesi şok etti.

"Üç yüz elli dolar!"

Daha önce teklif veren iki kadın bakıştı, ikisi de başlarını iki yana sallayarak yerlerine oturdu.

"Üç yüz elli dolar, satıyorum, satıyorum..." Barry duraksadı ve tokmağını salondaki kadınlara uzattı. "Bu kadar çabuk mu pes edeceksiniz? Tek başına Basset Hound bile bu fiyata değer." Daha önce teklif veren iki kadın tekrar başını iki yana salladı.

"Sattım," diyen Barry tokmağını kürsüye vurdu. "Şimdi,

hangisini istiyorsun? Bruce mu tazı mı?"

"İkisini de!"

"Her biri üç yüz elli dolar," diye hatırlattı Barry.

"Evet." Lois coşkuyla çek defterini çıkardı ve salonun arkasına ulaşmak için sandalyelerin arasında kendine yer açmaya çalıştı.

Barry kıkırdadı. "Sen evlisin, Lois. Eve bir köpek ve bekâr bir erkekle döndüğünde Don ne diyecek?"

"Don'dan izin aldım."

Bu sözleri iyi niyetli takılmalar ve kahkahalar izledi.

Lois, Barry'nin yorumunu bir el işaretiyle savuşturdu. "Don ve ben zaten bir köpek almaya karar vermiştik ve kocama boyu merdivenle ikinci katın penceresine yetecek kadar uzun birine teklif vereceğime söz verdim. Camların iyice yıkanması gerekiyor. Bruce yeterince uzun boylu ve şikâyet edemeyecek kadar genç."

"Yani bekâr erkeğini Don'u camları yıkama işinden kurtarmak için mi aldın?"

"Aynen öyle. Camlar üç senedir yıkanmıyor. Don git ve şu işi hallet dedi."

"Pencerelerini mi yıkamamı istiyorsun?" diye sordu Bruce, açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. "Hey, bu yasal mı?"

"Kesinlikle öyle," dedi Barry gülerek. "Gönüllü oldun ve kadın sana iyi para ödedi."

Bruce olayların gidişatından hoşnut değildi, Barry'ye üzgün bir bakış atarak podyumdan aşağı indi.

İkinci gönüllü –Grace'in Cliff'in çiftliğinde tanıştığı at

terbiyecisi– Cal Washburn'un ilan edilmesiyle uğultu biraz kesildi. Adamı gri-siyah lekeli yaşlıca bir Avustralya puanteriyle eşleştirmişlerdi. Grace bunun da iyi bir ikili olduğunu düşündü. Cal atlarla iletişimde doğuştan yeteneği olan sakin bir adamdı.

Salonu dolduran sessiz fısıltılardan anlaşıldığına göre, Cal ilgi çeken bekârlardan biriydi. Grace oturduğu yerden gördüğü kadarıyla köpeğin titrediğini ve Cal'den daha gergin olduğunu fark edebiliyordu. Cal çömeldi, hayvanın kulağına bir şeyler fısıldadı ve köpek birden sakinleşti. Grace büyülenmişçesine ikisinin podyumda ilerlemesini izledi. Artırma hızlı ve kıyasıya geçti, özellikle Get Nailed'deki kızlarla Corrie McAfee acımasızca çekişti. Sonunda kazanan Corrie McAfee oldu.

"Köpeği mi istiyorsun, bekârı mı?" diye sordu Barry.

Roy, Beldon'larla otururken Corrie ayağa kalktı. "İkisini de istiyorum."

"Yanınızda oturan kocanız değil mi?" diye sordu Barry, sesinin şok olmuş gibi çıkmasına özen göstererek. "Camiamızda neler oluyor? Evli kadınlar pencerelerini temizletmek için en gözde bekârları alıp götürüyorlar."

Corrie sırıttı. "Yanlış anladınız. Köpek, oğlum Mack için, bekâr ise kızımın."

Corrie elinde çek defteriyle kasaya doğru ilerlerken bir tezahürat fırtınası koptu.

Üçüncü bekâr Stan Lockhart'tı, sinir küpü beyaz bir finoyla eşleşmişti. İlk iki gönüllünün aksine, podyumda yürür-

ken Stan tam havasındaydı. Daha önce prova yaptığı bir manken gibi eli cebinde salınmasından belliydi. Bütün bekârlardan daha yüksek teklif alacağından emin görünüyordu. Kazanan genç sarışın bir kadındı ve Stan yerine finoyu isteyince yaşadığı hayal kırıklığı görülmeye değerdi. Artırma tekrar başladı ve Stan finodan daha ucuz bir fiyata gitti.

Grace, ne tepki vereceğini bilmeyen Olivia'yı dirseğiyle dürttü. Olivia'nın yüzündeki ifade şok, utanç ve kahkaha karışımıydı. Charlotte'un kadim dostu Bess Ferryman'in Stan'i kazanması herkesi şaşırttı. Yaşlı kadın gururla yerinden kalkarak ödülünü talep etti.

"Sakın sen de evli olduğunu söyleme," dedi Barry.

"Hayır, ayrıca onu pencerelerimi yıkatmak için istemiyorum. Kafamda ateşli bir randevu var."

"İşte bu güzel," dedi Barry onaylayan bir ses tonuyla.

"Akşam yemeği, Stan ısmarlayacak ve ardından dansa gidilecek."

Bess maksatlı bir edayla kasaya doğru yürüdü. Bir an Stan inatlaşacak gibi göründü, ama sonra uysal bir tavırla podyumdan aşağı indi.

"Bundan iyisi olamazdı," diye fısıldadı Jack diğerlerine. "Bahse girerim uzun bir süre servis dışı kalacaktır."

Bir sonraki bekârın adı ilan edildiğinde Grace, Olivia ve Charlotte'la konuşuyordu.

Cliff Harding.

Grace'in bütün gece boyunca korktuğu an gelip çatmıştı. Etkilenmediğini ispatlamak için yüzüne bir tebessüm kon-

durdu, içinde kopan fırtınayı hiç kimsenin anlamamasını umarak gözlerini ileri dikti.

Cliff alımlı, dişi bir Cocker Spaniel-Kaniş kırmasıyla eşleşmişti. Sahneye çıktığı anda alkışlarla karşılandı. Grace uzun süredir Cliff'in bu etkinlikteki kilit isimlerden olacağını tahmin ediyordu ve haklı çıkmıştı.

Neredeyse anında Margaret White ilk teklifi verdi. Saniyeler sonra John L. Scott Gayrımenkul'de çalışan kadın Margaret'in iki yüz dolarlık teklifine elli dolar daha ekledi.

"Ya sen?" diye sordu Olivia, Grace'i dürterek.

"Yapamam."

"Neden?" diyen Olivia'nın sesi kızgın çıkıyordu.

Açıklaması çok karışıktı. Şimdi denemenin zamanı değildi, o yüzden Grace başını iki yana salladı.

"Grace, başka bir kadının Cliff'i alıp gitmesine izin veremezsin. Pey sürmek zorundasın."

Grace de böyle hissediyordu, ama yapamazdı. Margaret ve diğer kadın tekliflerini ellişer dolar daha artırırken Grace dilini ısırdı. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve iki yılın birikimi karmaşık duygularla ağzı kurumuştu. Lanet olsun, daha fazla dayanamayacak ve pey sürecekti!

"Beş yüz dolar, satıyorum, satıyorum..."

"Yedi yüz dolar," diye bağırdı birden ayağa fırlayan Grace. Barınağın taksit kabul etmesini diliyordu çünkü hesabında o kadar para yoktu. Yedi yüz dolar kredi kartını da sıfırlardı. Tek bir kuruş bile artıramazdı.

Kısa ve mutlak bir sessizlik oldu. "Yedi yüz dolar. Yedi yüz elli veren var mı?"

Grace, Cliff'e bakmaya cesaret edemiyordu.

"Yedi yüz elli dolar," dedi Margaret White, düşündüğünden daha fazla olduğunu ifade eder gibi sesi titriyordu.

"Sekiz yüz ver," diyerek Grace'i yüreklendirmeye çalışan Olivia onun kolunu çekiştiriyordu.

Grace yerine oturdu. "Hayır... teklif vermemeliydim zaten. Bırak sekiz yüzü, yedi yüz dolarım bile yok."

"Yedi yüz elli dolar, satıyorum, satıyorum..."

"Sekiz yüz dolar," diye bağıran Olivia, Grace'i ürküttü.

Barry tokmağını Margaret White'a çevirdi, kadın başını iki yana salladı.

"Sekiz yüz dolara satıldı." Satışı tokmağını kürsüye vurarak kesinleştirdi.

Barry Stokes gözlerini kısarak seyircilere baktı, ellerini kürsüye yaslayıp ileri doğru eğildi. "Siz misiniz Yargıç Lockhart?" Cevabı beklemedi. "Son duyduğumda Jack Griffin'le evlenmiştiniz. Lütfen, yeni evliler arasında şimdiden sorun çıktığını söylemeyin?"

"Hayır," diye seslendi Olivia. "Cliff'i ve köpeği istiyorum. Köpek, kızım Justine için, Cliff ise en iyi arkadaşım Grace Sherman'a bir erken doğum günü hediyesi."

"Bunu yapmana izin veremem," dedi Grace sert bir fısıltıyla.

"Verebilirsin ve vereceksin," dedi Olivia dişlerinin arasından. "Ayrıca, Maryellen ve Kelly benden yana." Olivia gülümsedi. "Aldığım emirlere göre, eğer Cliff için teklif vermeseydin, ya da geçilseydin, zaten ben verecektim. Köpeği

her koşulda istiyordum. Justine sahne arkasında onu görüp âşık oldu."

"Maryellen ve Kelly mi?"

"Ben de," diye fısıldadı Charlotte masanın üstünden eğilerek. "Bunu senin kadar Cliff için de yaptım. Bildiğim bir şey varsa, ikiniz birbirinize aitsiniz."

Grace o zaman Cliff'e doğru bakabildi. Oldukça yakınında olmasına rağmen tepkisini okuyamıyordu. Bütün dileği Cliff'in de Charlotte'la aynı fikirde olmasıydı.

Yirmi Yedi

Rachel Pendergast, Get Nailed'deki çalışma alanını süpürüyordu. O günkü randevuları bitmişti ve evin yolunu tutmaya hazırdı. Telefon çaldığında danışmadaki Valerie'nin orada olup olmadığına baktı; değildi ama Tracey ahizeyi kaptı, sonra Rachel'a uzattı.

"Şu küçük kız," dedi Tracey. "Hani geçenlerde saçlarını kestiğin."

"Jolene?"

Tracey omuz silkti. "Seninle konuşması gerektiğini söylüyor."

"Tamam." Rachel, Tracey'nin telefonu ona doğru uzattığı masaya yürüdü. Nasılsa Jolene'i aramayı düşünüyordu. "Ben Rachel," dedi neşeli bir sesle.

"Babama teklif vermemişsin." Jolene'in sesinden ağlamak üzere olduğu anlaşılıyordu. "Köpek ve bekâr erkek müzayedesinde ona teklif vereceğini sanıyordum."

"Merhaba Jolene," dedi Rachel.

"Selam." Karşısındaki ses kısık ve üzgündü.

"Babanın çok hoş biri olduğunu düşünüyorum ama bence yeni bir ilişkiye hazır değil. Bu konuda neler konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Sen yeni bir anneye ihtiyacın olduğunu söylemiştin ve ben senin arkadaşın olmayı teklif etmiştim."

"Hatırlıyorum."

"Baban orada mı?"

"Evet, ama diğer odada ve seni aradığımı bilmiyor."

"Onunla konuşmama izin verir misin?"

"Tamam... sadece müzayedede köpek ve erkek alıp almadığını merak ediyorum."

"Evet, ama köpeği arkadaşım Karen aldı. Kazandığım bekâr erkeği ise cuma akşamına kadar göremeyeceğim."

"Kim o?"

"Şey, isminin Nathan Olsen olduğu ve donanmada çalıştığı dışında hakkında fazla bir şey bilmiyorum."

"Sana âşık mı?"

Keşke! "Hayır, onunla fazla konuşma şansım bile olmadı." Müzayedenin ardından restoranda tam bir keşmekeş yaşanıyordu. Ayrılmadan önce Rachel, Nathan'la sadece birkaç cümle konuşma fırsatı bulmuştu.

"Ya."

"Haftaya buluşmaya ne dersin?"

"Yine tırnaklarımı boyar mısın?" diye sordu Jolene hevesle.

"Eğer istersen."

"Kız kıza takılır mıyız?"

"Elbette."

Jolene'in sesi daha mutlu geliyordu. "Babamı çağırayım."

Kısa süre sonra Bruce telefonu aldı. "Jolene mi seni aradı?" diye sordu ters bir sesle.

"Evet, ama zaten ben de onu aramayı düşünüyordum, beni aramaktan kurtardı. Jolene'le bir öğleden sonra daha geçirmeyi çok isterim. Ona iyi geldiğini düşünüyorum ve tabii bana da."

Bruce tereddüt etti. "Benim için teklif vereceğini sanmıştım."

Şimdi bu yüzden Bruce onu taciz mi edecekti? "Flört etmekle ilgilenmediğini söylemiştin," dedi Rachel, olabildiğince sakin bir sesle.

"İlgilenmiyorum... unut gitsin, tamam mı?"

Memnuniyetle! Karışık mesajlardan haber ver. Bruce duygularını bundan daha açık ortaya koyamazdı; kimseye bağlanmak istemiyordu ve Rachel için bir sakıncası yoktu. "Jolene'le görüşebilir miyiz?"

"Evet, tabii. Harika olur."

Günü ve zamanı kararlaştırdılar, Rachel kafası eskisinden daha da karışık halde telefonu kapattı. Yüzünde şaşkın bir ifade olmalıydı ki, Teri gelip onu süzmeye başladı.

"Derdin ne?" diye sordu bir elini kalçasına koyarak. "Dumura uğramış gibisin."

"Bruce Peyton neden ona teklif vermediğimi sordu." Adamın bu konuyu açmış olmasına şaşırıyordu.

"Takma kafana," dedi Teri. "Kendi flörtlerini kendin seçersin."

Rachel onu aklından çıkarmak için çaba göstermişti. Gördüğü kadarıyla adam ümitsiz vakaydı ve Rachel çıkmaz ilişkilere paydos edeli uzun zaman olmuştu.

O cuma akşamı Rachel, Deniz Feneri'ne Nate'le randevusundan on dakika önce gitmiş, girişteki banka oturarak gergin biçimde beklemeye başlamıştı.

Zar zor kazandığı bahşişlerini neden ona yatırdığını bilmiyordu. Belki müzayede bitmek üzere olduğundan ve henüz bir kişiye bile teklif vermediğindendi. Teri ve Jane çeşitli bekârlara teklif vermişler ve her seferinde kaybetmişlerdi. Teri'nin ifade ettiği gibi, Get Nailed'de çalışan kızlardan en az birinin "bir bekâr kazanması" gerektiğini hissediyordu.

Oysa akşamın sonlarına doğru, Teri köpekler ve bekârlara teklif vermektense köpüklü kokteyller içmeyi daha ilginç bulmaya başlamıştı. Jane de parasını dikkatli kullanması gerektiğini düşünüyordu. Liseden arkadaşı ve evli olan Karen ise sadece köpeklerle ilgileniyordu.

Sonra kürsüye Nate Olsen çıkmış, sanki kaderinde Karen'ın köpeği olmak yazılmış gibi sevimli ve kendinden emin küçük bir spanyeli yürütmeye başlamıştı. Nate donanmadaydı ve her ne demekse gedikli subaydı. Cedar Cove donanma kasabası olduğu ve Bremerton Tersanesi'nin çok yakınında olduğu halde, Rachel bu askeri rütbelerden pek anlamazdı.

O akşamki kısa konuşmalarından aklında kalanları hatırlamaya çalıştı. Düzgün görünümlü bir adamdı. Şık, uzun boylu, siyah saçlı ve yakışıklı yüz hatları olan biriydi. Özellikle delici mavi gözlerini hatırlıyordu.

Rachel bakışlarını kaldırdığında delici mavi gözlerin ona baktığını gördü. Üstündeki sıradan pantolon ve kısa kollu gömlek hatırladığı tarzda değildi. Evet uzun boyluydu ama esmer değil, sarışındı. Gözler konusunda yanılmamıştı, parlak maviydi. Düzgün görünüm de tutmuştu. Sadece onun *bu kadar* çekici ve genç olduğunu hatırlamıyordu. Liseden yeni mezun olmuş gibiydi. Lanet olsun, kendini beşik hırsızı gibi hissediyordu!

Hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak ayağa kalktı, ona yaklaşıp elini uzattı. "Rachel Pendergast, unutmuş olma ihtimaline karşın." Soyadı kolay hatırlanır cinsten değildi.

"Merhaba Rachel." Tebessümü Rachel'ın başını döndürdü.

Tekrar baktığında, onun *hâlâ* lisede olabileceğini düşündü. On sekiz yaşını bitirip bitirmediğini sormamak için kendini zor tuttu. Lanet olsun, kendini nasıl bu duruma sokmuştu böyle?

"Size hemen yerinizi gösterebilirim," dedi elinde iki mönü tutan hostes kız. "Lütfen beni izleyin."

Rachel salondaki bütün gözlerin Nate ve kendisine çevrildiğinden emindi. Çok gençti. Bunu nasıl gözden kaçırmıştı? Muhtemelen çok karanlıktı ya da aşırı margarita görüşünü bulandırmıştı. Neyse, otuzunda olması çok yaşlı olduğu anlamına gelmezdi, ama o anda kendini Nate'in annesi gibi hissediyordu.

Hostes onları pencere kenarında güzel manzaralı bir masaya oturttu. İkindi güneşi ışıl ışıl denizin üstünde oyunlar oynuyor, uzaktaki deniz feneri çok romantik görünüyordu.

Rachel mönüyü incelerken konuşmaya başlamak için uygun bir konu bulmaya çalışıyordu. Yaptığı iş düşünüldüğünde böyle bir sorunu hiç yaşamamıştı, oysa şimdi flörtüyle oturmuş ve bütün restoran kendini seyrediyormuş gibi endişeliydi. Genç flörtü. Açıkartırmada kazandığı adam.

Sonunda, öğrenmezse daha fazla dayanamayacağını hissetti. Mönüyü aşağı indirerek karşısında oturan Nate'e baktı. "Kabalaşmak istemem, ama sormak zorundayım. Kaç yaşındasın?"

Nate büyüleyici bir tebessümle cevap verdi. "Yirmi beş."

Rachel kendini daha iyi hissetti. Beş yıl fark o kadar korkunç değildi.

"Sen kaç yaşındasın?" diye sordu Nate karşılık olarak.

"Otuz. Hiç evlenmedim. Çocuğum yok ve tırnak tekniker iyim, eskiden manikürcü dediklerinden. Aynı zamanda kuaförüm."

"Ben de hiç evlenmedim, çocuğum yok." Kısa bir tereddütten sonra ekledi: "Doğruyu söylemek gerekirse, çıktığım biri var."

Güzel, demek üç yüz papeli başka bir kadının sevgilisine yatırmıştı, ama bu yüzden gecenin tadını çıkarmaktan vazgeçmeyecekti. Yine de, eğer başka biriyle ilişkisi varsa, adamın neden müzayedeye katıldığını merak ediyordu.

"Ya sen?"

Rachel başını iki yana salladı. Köpek ve bekâr erkek müzayedesine bağış yapma aşkıyla yanıp tutuştuğu için gitmemişti. Tamam, hayvanlara karşı zaafı vardı, ama onu mü-

zayedeye götüren itici güç bu değildi.

"Seni yanlış yönlendirmek istemezdim."

"Yapmadın." Adam kesinlikle açık sözlüydü. Ağzından çıkan ilk sözler hayatında başka biri olduğunu söylemek içindi. Nate'in memleketi Fresno'dan olan bu kız hakkında kısaca konuştular.

İkisi de gecenin spesiyali Pasifik somonu istedi. Rachel'ın tahmin ettiği gibi yemek mükemmeldi. Teknik olarak ödemeyi Rachel'ın yapması gerekiyordu, ama Nate ödemek için ısrar etti. Yemekten sonra Rachel'a arabasına kadar eşlik etti ve sorusuyla onu şaşırttı: "Sahilde yürümek ister misin?"

Rachel kabul etti ve yan yana marinaya doğru yürümeye başladılar. Nate ellerini arkasında kavuşturarak yürüyordu.

"Orada neler oluyor?" diye sordu, başıyla Sahil Parkı'nı işaret ederek.

"Bilmiyorum. Bakmak ister misin?"

Nate omuz silkti. "Elbette."

Rachel'ın bunun bir düğün olduğunu anlaması uzun sürmedi. Uzaktan gelinle damadın evlilik yemini etmesini izlediler. Güneş batmaya başlamıştı, muhteşem mavilikteki gökyüzünden kaybolurken denizin üstüne ışıklarını saçıyordu.

Anlamadığı bir sebepten Rachel'ın gözleri doldu. Eğer Nate görürse utancından ölürdü. Bu adamı tanımıyordu bile ve muhtemelen bir daha hiç görmeyecekti. Tekrar buluşmaları için hiçbir sebep yoktu, adam başkasıyla beraberdi. Rachel daha yaşlıydı. İlişkilerinin başlangıcı ve bitişi bundan ibaretti.

"Rachel?"

Nate yüzüne bakmak için ona döndü, ellerini omuzlarına koydu. Kaşlarını çatmasından hem kafasının karıştığı, hem de meraklandığı belli oluyordu. "Sorun nedir?"

"Düğünlerde hep ağlarım," dedi özür dilercesine ve önem vermez gibi. Yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyordu, üstelik ağlamaya eğilimli bir kadın olmadığı halde. En azından o ana kadar. Başını eğdi, kendisinden nefret ederek yüzünü sildi. "Üzgünüm."

Nate tek kelime etmeden onu kollarına aldı. Bir şey söylemedi, yatıştırıcı sesler çıkarmadı. Bütün yaptığı ona sarılmaktı. Bir erkeğin ona bu kadar nazik ve sevecen dokunmasının üstünden o kadar uzun zaman geçmişti ki, Rachel nasıl tepki vereceğini bilemedi.

Başını kaldırıp Nate'e bakmak hataydı, çünkü onun da kendisini süzdüğünü gördü. Sonra öpüştüklerini fark etti. Rachel önce kimin öptüğünü hatırlamıyordu, ama bir şey çok açıktı: Nate'in yaşı küçük olabilirdi ama deneyimi yerindeydi. Adam nasıl öpüşeceğini biliyordu. Ağzı Rachel'ın dudakları üstünde öyle baştan çıkarıcı biçimde hareket ediyordu ki, Rachel kollarındaki bütün tüylerin ürperdiğini hissetti. Sanki hayatındaki en güzel şeyi yapar gibi Rachel'ı öpüyordu; onun tadını çıkarıyor, zevkine varıyordu.

Dudaklarını ondan ayırdığında Rachel'ın dizlerinin bağı çözülmüştü ve kendini yere yığılacak gibi hissediyordu.

Neyse ki adam özür dilemeye ya da mazeret uydurmaya çalışmadı, bir açıklama yapma gereği de duymadı.

Kendine geldiğini hissedince Rachel gözlerini açtı. "Bu... çok güzeldi."

"Evet, öyleydi," diye fısıldadı Nate, sonra genzini temizledi. "Şimdi seni arabana bırakayım."

Rachel başıyla onayladı. Bir kez daha yanılmıştı, parası boşa gitmemişti. Bu öpücük, bu akşamki randevusu için verdiği üç yüz doların her kuruşuna değerdi.

Restorana doğru giderken Nate sessizdi. Rachel da öyle. İşin gerçeği, ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Arabasının yanına giden Rachel anahtarlarını çıkardı. "Çok güzel bir akşam geçirdim Nate. Teşekkür ederim."

Nate avucunu onun yanağına koydu. "Ben de öyle, ama tekrar görüşmemizin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Anlıyorum."

"Ama bunu istiyorum."

Rachel onunla göz göze gelmemeye dikkat etti, yoksa kendisinin de onunla görüşmeyi deli gibi istediğini itiraf edebilirdi. "Hayat bazen böyledir."

"Biliyorum." Nate'in sözleri üzüntü doluydu.

Rachel arabasına bindi, geri manevrayla park yerinden çıkarken direksiyonu kavrayan elleri titriyordu. Yola koyulduğunda dikiz aynasından Nate'e baktı. Orada öylece durmuş, Rachel'ın uzaklaşmasını izliyordu. Rachel caddeye çıkıp eve doğru ilerlerken içini bir melankoli kapladı.

Anlaşılan, romantizm ona göre değildi. Lanet, lanet, lanet olsun!

Yirmi Sekiz

Maryellen'ın yardımcısı Lois Habbersmith sanat galerisine öğlen olmadan biraz önce geldi. Kaçma fırsatı bulduğu için sevinen Maryellen açılmamış bir mektubu kaptığı gibi eteğinin cebine tıkıştırdı.

"Lois, ben yürüyüşe çıkıyorum."

Diğer kadın şaşkınlıkla ona baktı. Maryellen neredeyse sürekli masasında atıştırır, müşterilerinden fırsat buldukça birkaç lokma alırdı. Yaz ortası olduğundan turist sayısı en üst düzeye ulaşmıştı ve galeri personeli çok yoğundu.

"Fazla kalmayacağım," diye söz verdi Maryellen. Bütün istediği mektubu rahatsız edilmeden kesintisiz okumaktı. Mektubun geldiği adresi gördüğü anda anlamıştı. İki hafta önce gelen ve Jon hakkında sorular soran yaşlıca çift Jon'ın babası ve üvey annesiydi. Maryellen'ın o zaman şüpheleri vardı ama artık emindi.

Maryellen fırsatını bulduğu anda galeriden çıkıp kendini sahildeki parka attı. Kameriyenin altındaki piknik bankların-

dan birine oturup cebinden zarfı çıkardı. Uzun bir süre zarfa baktı, üstündeki oldukça eğik yazının bir kadından çok erkeğe ait olduğuna karar verdi.

Zarfı yırtıp içindeki tek sayfa mektubu çıkarırken elleri titriyordu. İlk paragrafa baktığı anda haklı olduğunu anladı, mektubu Jon'ın *babası* yazmıştı.

Sevgili Maryellen,

Bu mektubu alınca çok şaşıracağını tahmin edebiliyorum. Eşim ve ben, Jon'la evlendiğini bildiren notunu aldığımızda çok mutlu olduk ve oğlumuza ulaşmanın bir yolu olabileceği düşüncesiyle heyecanlandık. Jon bizim için ailemizden kalan tek önemli kişi. Ellen ve ben bir hata yaptık, çok korkunç bir hata, ama bu günahımızın bedelini defalarca ödedik. Jon'la evlendiğini ve torunumuzun doğumunu bildirdiğin not bizi umutlandırdı. Bunca yıldır Jon bizim tek bir mektubumuzu bile cevaplamadı. Ailesiyle hiçbir şekilde görüşmek istemediğini açıkça belirtti.

Ona büyükbabasından kalan araziye yerleştiğini öğrendiğimde, onunla konuşabilmek umuduyla Cedar Cove'a geldim. Ellen'ın bundan haberi yok ama Jon beni evinden kovdu. Benimle konuşmayı reddetti. İçindeki nefreti görmek cesaretimi kırdı ve sabretmeye karar verdim. Bir gün, bir şekilde bağışlamanın bir yolunu bulmasını umarak dua etmeye başladım. Mektubun geldiğinde, neredeyse umudumu yitirmiştim.

Muhtemelen tahmin etmişsindir, iki hafta önce Ellen'la birlikte sanat galerisine uğrayan bizdik. Seni tanıma fırsatı

bulduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuza inanamadık. Önceki mektubunda galeride çalıştığını söylememiştin.

Jon'a duyduğun sevgi çok açık. Seni bulduğu için ve bizimle irtibat kuracak kadar düşünceli bir gelinimiz olduğu için şükrediyoruz.

Ellen'la sık sık bu konuda konuşuyoruz ve elimiz ayağımız birbirine dolaşıyor. Oğlumuza ulaşmak, bağışlaması için yalvarmak ve aramızdaki bu acı ve öfke boşluğunu kapamak için elimizden gelen her yolu denedik. Sen bizim tek umudumuzsun. Arabulucu olmaya ne dersin? Şahsımız adına Jon'la konuşursan dünyalar bizim olur. Bizi dinlemez, ama seni dinleyeceğini biliyorum.

Teşekkürler.

Joseph Bowman

Not. Ellen'la sözünü ettiğin restorana uğradık ve Jon'ın eserlerinden çok etkilendik. Oğlumun bu kadar yetenekli olduğunu hiç fark etmemişim. Bu keşfin için sana bir kez daha teşekkür ediyorum.

Maryellen mektubu bir kez daha okudu. Jon'ın babası ondan imkânsızı istiyordu. Ebeveynleriyle görüşmemek konusunda çok kararlıydı. Jon için artık onun hayatının bir parçası değildiler.

Günün sonunda Katie'yle birlikte eve giderken Maryellen hâlâ Jon'ın ebeveynlerinin isteğini düşünüyordu. Jon'ın ailesi konusunda neler hissettiğini bildiği halde, onun arkasından iş çevirmişti. Aslında, onun isteklerinin tam aksine davranmıştı.

Evliliğine bu tür bir sahtekârlıkla başlamış olmaktan hoşlanmıyordu. Jon onlarla bağlantı kurduğunu, üstelik Katie'nin fotoğraflarını gönderdiğini duyarsa, Maryellen'ı asla affetmeyebilirdi. Zaten çok büyük bir risk almıştı ve şimdi ondan yenisini istiyorlardı. Felaketle sonuçlanma ihtimali olan bir risk. Maryellen yardım etmek istiyor ama bunun, evliliğine kötü yansıyacağından korkuyordu.

Bahçeye yanaştığında Jon onu ve Katie'yi karşılamak üzere arabaya doğru yürüdü. Arka kapıyı açıp kızını bebek koltuğundan alırken gülümsüyordu. Kendisini tutan bağlardan kurtulmak için sabırsızlanan Katie kendini babasının kollarına attı.

"Selam tatlım," dedi Maryellen'ı kısaca öperek.

"Selam."

Normal davranmak için gösterdiği çabaya karşın sesi onu ele vermiş olmalıydı ki Jon omzunun üstünden Maryellen'a baktı. "Bir terslik mi var?"

Maryellen kocasına gülümseyerek başını iki yana salladı. Jon kucağında Katie'yle eve yürümeye devam ederken, Maryellen elinde bez çantasıyla onu izledi. O anda, bu güvenli dünyayı tehlikeye atamayacağına karar verdi. Mutluydular. Bu mutluluğa, ne Jon'ın, ne Katie'nin, ne de kendisinin mutluluğuna gölge düşürebilirdi.

Akşam yemeğini verandada yediler. Jon şaraba ve limona yatırılmış pisi balığı pişirmiş, taze domates ve fesleğenli salsaya yatırmıştı. Mükemmel bir aşçıyla evli olmanın sayılamayacak kadar çok avantajı vardı.

"Pekâlâ," dedi Jon, şezlonguna yaslanarak. "İşte bu kadar."

"Ne?" Jon'ın kararlı ifadesi Maryellen'ı ürkütmüştü.

"İki hafta sonra işten çıkacağını bildir."

"Jon..."

"Evde olmak istediğin çok açık."

"Jon, yapamam, henüz değil." Evde Katie'yle beraber olmak ve Jon'ın menejerliğini yapmak istediği doğruydu, ama galeriyi zor durumda bırakamazdı. Galeri sahipleri ona karşı daima çok iyi davranmışlardı, üstelik yılın en yoğun döneminde Lois'i terk edemezdi.

"Mutsuzsun," dedi Jon. Şarap kadehini alıp kaşlarını çatarak ona baktı, Maryellen onu rahatlatmak için gülümsemeye çalıştı.

"Bugün öğleden sonra galeri ana baba günüydü," dedi. "Kendime ayıracak bir dakika bile bulamadım, ama bu işler böyle. Her neyse, Lois henüz yönetici sorumluluğunu kaldıracak düzeyde değil, ama öğreniyor."

"Yeterince uyumuyorsun."

"Her şeyi kendin halletmeye çalışmaktan vazgeçer misin?" Bunu dalga geçer bir tonda söylemek istemişti ama sesi sert ve sabırsız çıkmıştı. Jon kaşlarını biraz daha çattı. "Bir kocanın bunu yapması gerektiğini sanıyordum."

"Üzgünüm..." Maryellen ruh halinin sebebini açıklamaya cesaret edemedi, kalkıp tabakları toplamaya başladı. "Galiba huysuzluğum üstümde."

Jon'ın yüzü birden aydınlandı. "Bunun anlamı düşündüğüm şey olabilir mi?"

Maryellen başını iki yana salladı. Katie'ye hamile kalmak konusunda hiçbir sorun yaşamamıştı, ama korunmadıkları halde henüz ikinci çocuğuna hamile kalamamıştı.

Jon bu haber karşısında hafifçe omuz silkti. "Galiba biraz daha sıkı çalışmamız gerekecek. Bir sonraki gebeliği başından itibaren yaşamak istiyorum."

Onun bu isteği Maryellen'ı yüreklendirmişti. "İyi bir fikir gibi geliyor."

Jon alt katta fatura ve evrak işleriyle uğraşırken Maryellen yukarıda Katie'yi yıkadı ve onu uyutmak için yavaşça kucağında sallamaya başladı. Katie iştahla biberonunu emerken, kızını sımsıkı kucaklayıp alnına düşen yumuşacık bukleleri geri itti. Maryellen, Katie'yi emzirmeyi önceki ay azaltarak kesmişti ve artık sabah akşam biberonla besliyordu.

Maryellen her defasında ona yeni bir mutluluk duygusu aşılayan çocuk odasına baktı. Jon duvarlara yaşadıkları doğal ortamların yansıtıldığı vahşi hayvan resimleri çizmişti.

"Maksadımız Katie'yi uyutmaktı, seni değil," diye fısıldadı Jon.

Maryellen gözlerini açtığında Jon'ın kollarını kavuşturmuş kapı eşiğinde durduğunu gördü. Normal standartlarda yakışıklı bir adam değildi, ama onun görüntüsü içinde duygu fırtınası yaratıyordu.

"Uzun bir gündü," dedi.

"Öyleyse sıcak bir duş al, gevşe ve sonra yatağa," dedi Jon.

"Bulaşıkları yıkayacağım."

"Ben çoktan hallettim."

"Ama Jon..." diye itiraz etti. Anlaşmalarına göre yemekleri Jon hazırlayacak, temizlik işiyle Maryellen ilgilenecekti.

Jon sırıttı. "Seni şımartmak istiyorum. Seni seviyorum Maryellen. Sen ve Katie benim ailemsiniz. Benim her şeyimsiniz."

Bu sözler Maryellen'ı neşelendireceği yerde kaya gibi üstüne yuvarlandı. Kendi suçu, kendi hatasıydı; üstüne vazife olmayan işlere karışmış, Jon'ın ebeveynlerine zalimce umut vermişti.

"Galiba bugün erken yatacağım," diyen Maryellen Katie'yi beşiğine yatırdı, üstünü ince bir battaniyeyle örttü, kızının derin uykuya daldığından emin olmadan odadan çıkmadı.

Jon boş biberonu alt kata indirirken Maryellen küvete sıcak su doldurdu, içine lavanta kokulu şampuan döktü ve yavaşça içine girip rahatlamaya çalıştı.

Kararını vermişti. Başka şansı yoktu. Joseph Bowman'ın mektubuna ertesi gün cevap verecek, ondan imkânsızı istediğini bildirecekti. Zaman zaman Katie'nin fotoğraflarını göndermeye ve ailesi hakkında bilgi vermeye devam edecekti, ama bütün yapabileceği buydu. Ayrıca onunla bir daha irtibat kurmamalarını rica edecekti.

Maryellen küvetten çıktığında su soğumaya başlamıştı. Pamuklu bir gecelik ve kısa bir sabahlık giydi. Jon televizyon seyrediyordu, kanepede onun yanına oturup kucağına sokuldu.

"Daha iyi misin?" diye sordu Jon, başını öperek.

"Evet."

"Güzel."

"Daha önce söylediklerini hatırlıyor musun?" diye mırıldandı Maryellen, başını eğip Jon'ın çenesinin kenarını öperek.

"Hangi konuda?"

"Hamile kalmam konusunda."

Kocasının gülümseyerek gevşeyen dudaklarını izledi. "Çok iyi hatırlıyorum."

Maryellen televizyona baktı. "Program ne kadar ilgini çekiyor?"

"Tekrarını seyrederim." Uzaktan kumandayla televizyonu kapattı, sanki bütün gün bu anı beklemişçesine karısını öptü.

Maryellen kollarını onun boynuna doladı, araştırması için dudaklarını araladı. Jon hafifçe inledi, elini onun sabahlığının katları arasına kaydırdı ve göğsüne ulaştı. Yumuşak öpücükler giderek uzadı, Maryellen ışığı söndürmek için uzandı. Kalkıp merdivene doğru yürüdüler ama daha ilk basamağa ulaşmadan Jon onu kendine çekip tekrar öptü.

"Sanırım seninle sevişmeye hiç doymayacağım." Maryellen'ın gırtlağındaki hassas boşluğu öptü.

"Umarım doğrudur." Maryellen güldü, geri yürüyerek bir basamak yukarı çıktı ve dilini Jon'ın kulağının çevresinde dolaştırdı. Jon inledi, Maryellen bir basamak daha çıktı. Jon onu izledi ve bir kez daha elleri göğüslerini buldu. Bu kez hafifçe inleyen Maryellen'dı. Basamakları bir an önce çıkmazlarsa yatak odasına ulaşmayı başaramayacaklardı.

Öpüşürlerken Maryellen yırtarcasına Jon'ın gömleğini çıkardı, Jon onun sabahlığını sıyırdı.

"Jon," diye fısıldadı Maryellen tutku dolu bir sesle. Basamakların yarısına ulamışlardı ve ikisi de yarı çıplaktı.

Hâlâ Maryellen'ın bir basamak altında duran Jon onu belinden kavradı, yüzünü dolgun göğüslerinin arasına gömdü.

Maryellen dizlerinin bağının çözülmeye başladığını hissediyordu. Jon'ın yüzünü iki elinin arasına alarak gözlerinin içine baktı. "Hadi ama. Bunu yapmanın daha rahat yolları var. Adına yatak diyorlar."

Jon sırıttı, sonra tek bir hareketle onu kollarına alıp kalan basamakları kucağında çıkardı. Ergen gençler gibi kıkırdayarak ve sarmaş dolaş kendilerini yatağa bıraktılar.

Yirmi Dokuz

"Gece sütü kim dışarıda bıraktı?" diye sordu Bob, Peggy salı sabahı erkenden mutfağa girerken.

Peggy en sevdiği fincana kahve doldurdu. "Sana da günaydın aşkım."

Bob kaşlarını çattı. "Neredeyse iki litre sütü dökmek zorunda kaldım."

Bunu sadece Hannah'nın yapabileceğini ikisi de biliyordu. Peggy, genç kadının kocasını neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmek isterdi. Bob en ufak şeye sinirleniyordu, süt olayı iyi bir örnekti. Hannah Pancake Palace'daki gece vardiyasından eve döndüğünde Peggy ve Bob uyumuşlardı. Anlaşılan yatmadan önce bir bardak süt içmeye karar vermiş ve süt kabını buzdolabına koymayı unutmuştu. Doğru, düşüncesiz bir davranıştı ama felaket yaratmamıştı. Bob ise öfkeyle haykırmak ve yaygara koparmak için fırsatı kaçırmamıştı. Artık bu kadarı yeterdi.

"Bir dakika dur, Bob Beldon," dedi Peggy sakin bir sesle, ardından kahvesinden bir yudum aldı. "Hannah'yı uyara-

çağım, ama onu azarlamana ihtiyacı yok." Kız olabildiğince kırılgandı ve Bob'un ona söyleyeceği tek sert sözle yıkılırdı.

"Ne zannediyor..."

"Bob." Peggy, kocası bağırarak Hannah'yı uyandırmadan önce araya girdi. "Bu sabah Peder Dave'le buluşmayacak mısınız?" İkisi her salı birlikte golf oynamaya gidiyorlardı. Randevularının sabah ya da öğleden sonra olması pederin programına göre değişiyordu.

Bob kaşlarını çatarak saatine baktı, başıyla onayladı. "Öğlen olmadan dönerim."

"Tamam hayatım," diye mırıldanan Peggy salondaki koltuğunun yolunu tuttu. Her sabah, güne başlamadan önce bir süre düşünmek için kendine zaman ayırırdı. Bu anlarda düşüncelerini toparlar, yapmak istedikleriyle ilgili planlar kurardı. Bob rahatlamak için AA'nın *Büyük Kitap*'ını okuyordu, Peggy de kendisine biraz huzur süresi ayırmayı alışkanlık edinmişti. Böylece güne daha dingin bir ruh haliyle başlayabiliyordu.

Bob avluya çıkan kapının eşiğinde durdu. "Hannah'yla konuşacaksın, değil mi?"

"Evet canım."

Bob soluğunu onun duyabileceği kadar yüksek bir sesle bıraktı. "Bana patronluk taslama Peggy."

Kocasının bu çirkin tavrını tetikleyen şeyin ne olduğunu bilmiyor, ama onu rahatsız eden her neyse, golf maçı bitmeden bünyesinden atmasını diliyordu. Öğle yemeğinden önce pişmanlıkla ve özür dileyerek eve dönme ihtimali yüksekti.

Birkaç dakika sonra, tam Peggy günlük işlerine başla-

mışken, Hannah sessizce salona girdi. Saçları ince kahverengi bıyıklar gibi solgun yüzüne dökülmüştü. Peggy'yi işinden alıkoymakta tereddüt ederek altdudağını ısırdı.

"Duydun mu?" diye sordu Peggy şefkatli bir sesle.

Genç kadın başıyla onayladı. "Çok üzgünüm... ben, sütü bilerek dışarıda bırakmadım."

Peggy gülümseyerek onu rahatlatmaya çalıştı. "Bunu biliyorum."

"Bugün öğleden sonra, işe gitmeden önce dökülen sütü alıp yerine koyacağım."

"Bunu kafana takma." Peggy ona karşısına oturmasını işaret etti. Kız sarsılmış görünüyordu ve Peggy onu sakinleştirmeyi umuyordu.

"İyi uyudun mu?" diye sordu.

Hannah belli belirsiz başıyla onayladı. "Babam da bağırırdı."

Hannah'nın ihtiyacı olan son şey Bob'un da aynı şeyi yapmasıydı. "Bob'un kastettiği hiçbir şey yoktu."

"Ben... biliyorum. Sadece, bağıran bir adam duyduğumda, özellikle babamın yaşlarındaysa, ben... etkileniyorum. Anlarsın ya?"

"Elbette." Peggy'nin kocasına duyduğu öfke artıyordu

"Babam, hayatımın büyük bir kısmında çok mutsuz bir adamdı."

Hannah babasından nadiren söz ederdi. Peggy bunun sebebinin babasının ölümünden duyduğu üzüntüden mi, yoksa geçirdiği kazanın anılarının konuşamayacak kadar çok acı

vermesinden mi kaynaklandığını bilemiyordu.

"Küçük bir kızken, geceleri bazen babamın bağırmasıyla uyanırdım."

Peggy bir an şaşkınlıktan donakaldı, sonra Hannah için ani bir acıma hissiyle doldu. Yıllarca alkolik bir adamla yaşadığından, Max Russell'ın da içip içmediğini merak etti. "Babanın içki sorunu var mıydı?"

Hannah başını iki yana salladı. "Bazen çok fazla içerdi, ama sorun olacak kadar değil. O kadar ciddi bir alışkanlık değildi. Kimi zaman sebepsiz sertleşir, anneme ve bana küçücük şeyler yüzünden bağırırdı."

"Çok üzgünüm."

"Kötü bir insan değildi, anlarsın ya. Babamı gerçekten severdim."

"Elbette severdin." Peggy, Hannah'nın babasının savaş yıllarında neler yaşadığını bilip bilmediğini merak etti.

"Annem onca kavga ve taşınmalar boyunca her zaman onun yanında oldu." Gözleri yaşlarla doldu. "Ölmeyi hak etmiyordu, hiç hak etmiyordu."

"Çok mu taşmıyordunuz?"

Hannah'nın kendini toparlaması biraz zaman aldı. "Babam hiçbir işte uzun süre tutunamazdı. Bir süre iyi giderdi ve sonra yine o... karanlığa düşerdi."

"Karanlığa mı?"

"Annem öyle derdi. Tam mutlu olduğu anda, sanki biri aniden ışıkları söndürürdü. Ne zaman olacağını hep hissederdim. Annem de öyle. Bana odama gitmemi söylerdi ve

onu dinlerdim, çünkü arkasından ne geleceğini bilirdim."

"Neydi o?" diye sordu Peggy.

Hannah birkaç dakika sessiz kaldı. "Hiçbir şey onu memnun etmezdi. Masadaki peçeteler onun istediği gibi konmazsa yere fırlatırdı. Akşam yemekleri kâbustu. Annem daima bir şeyleri yanlış yapardı. Et sert, sebzeler fazla pişmiş ya da süt soğuk olurdu. Ya çatal bıçak düzgün sıralanmamıştı ya da tuzluk yeterince dolu değildi. Babama göre her şey mükemmel olmalıydı. Annem ne kadar çabalasa da ona yaranamazdı. Babam her şeyde bir kusur bulurdu."

Bütün bunlar Peggy'nin düşündüğünden daha beterdi.

"Her yıl en az bir kez taşınırdık. Babam bazen farklı isimler kullanırdı ve değiştirdiği için yeni ismini hatırlamak zorunda kalırdım."

"Baban farklı isimler mi kullanıyordu?"

Hannah başını kaldırdı, gözleri büyüdü. "Bunu şerife asla söylemedim. Lütfen siz de söylemeyin, tamam mı? Babam bunu uzun süredir yapmıyordu ve Şerif Davis bunu keşfederse onun bir suçlu olduğunu düşünebilirdi."

Peggy içini çekti, ama dilinin ucuna kadar gelen öfkeli cevabı bastırmayı başardı. Eğer kız bunu daha önce söylemiş olsa işe yarayabilirdi. Anlaşılan Maxwell Russell'la ilgili bilmedikleri çok şey vardı; neden Cedar Cove'a geldiği de dahil. Birden sırtı ürperdi. Daha sonra bir şey olmadığı halde, birisi eve kadar Bob'u takip ettiğinden beri diken üstündeydiler.

"Annem bir melekti." diye fısıldadı Hannah.

"Onca yıl babanın huysuzluğuna katlanmış."

Hannah başıyla onayladı. "Bazen onu yatakta oturmuş babamın mektuplarını okurken bulurdum. Savaştan önce babamın nasıl bir insan olduğunu hatırlamasına yardım ettiklerini söylerdi."

Tammy Russell'ın neden böyle bir şey yaptığını Peggy gayet iyi anlıyordu. Neden bir umutla kocasını desteklemeye devam ettiğini ve en kötüsü onun sözlü tacizlerine katlandığını. Onu hâlâ seviyor ve bir gün tekrar eski haline döneceğini umuyordu. Bunun umutsuz bir beklenti olması önemli değildi.

Peggy anlıyordu çünkü kendisi de çok farklı bir şey yapmamıştı. O da geçmişin anılarına tutunmuş, geleceğin umutlarını biçimlendirmesine izin vermişti. Adsız Alkolikler'e katılmadan önce Peggy içmemesi için Bob'u yönlendirmeye çalışırdı. Baskı, suçluluk duygusu, ceza, öfke ve aklına gelen ne varsa hepsini kullanmıştı. Kenara çekilip Bob'u içki sorunuyla baş başa bırakana kadar hiçbiri işe yaramamıştı, ama bütün bu süreçte, tıpkı Hannah'nın annesi gibi, Peggy hep kocasının yanında olmuştu.

"Araba kazası olduğunda babam karanlık dönemlerinden birini geçiriyordu," diye fısıldadı Hannah. "Annemden onu terk etmesini istedim, ama yapmadı. Benim bir işim vardı, ikimize de bakabilirdim... ama yapmadı."

"Hannah, çok üzgünüm."

"Ben de öyle... o gün annemin arabada olması gerekmiyordu ama babam o kadar öfkeli ve mantıksız davranıyordu ki, annemin de yanında gitmesini istedi. Sonra kaza yaptı ve annem öldü." Yüzünü elleriyle kapatan Hannah artık açıkça ağlıyordu.

Peggy koltuğundan kalkıp kollarını Hannah'nın omuzlarına doladı, onu rahatlatmak için anlamsız ama şefkat dolu sözcükler mırıldanmaya başladı.

"Keşke annem o gün babamla gitmeseydi, şimdi yaşıyor olacaktı."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Peggy.

"Babam feci şekilde yandı, annemin... hiç şansı olmadı. O zaman ben de ölmek istedim, ama kaza babamı değiştirdi."

"Nasıl?"

Hannah başını kaldırdı, sabahlığının koluyla gözlerini sildi. "Daha sakin, daha az öfkelenir biri oldu."

"Yani geçinmek daha kolaydı?"

Hannah başıyla onayladı. "Sanırım buna annemin ölümü sebep oldu. Onsuz bir hiçti. Çok acı çekti, anlarsınız ya, onca ameliyat filan... ve hayatımda ilk kez bir babam olduğunu hissettim. Benimle konuşuyordu, bana küçük kızım diyor ve beni sevdiğini söylüyordu. Ve sonra... öldürüldü." Hannah burnunu çekti.

Peggy, Hannah'nın nasıl bir hayatı olduğunu tahmin edebiliyordu. Kazaya kadar Maxwell Russell sert, acımasız, hırsını karısından ve kızından çıkaran bir adamdı. Babasının ölümünün ardından Hannah'nın keder ve suçluluk arasında bocaladığına şüphe yoktu.

Otuz

Grace iki dakika içinde tam üçüncü kez saatine baktı ve deli gibi çarpan kalbini sakinleştirmek için derin nefes alma yöntemini uygulamaya başladı. Cliff her an Deniz Feneri'nde ona katılabilirdi, kendini ilk kez bir oğlanla buluşacak, on beş yaşında bir genç kız gibi hissediyordu.

Bu akşam ikisinin randevusu vardı, Jack ve Olivia'nın, Maryellen ve Jon'ın, Kelly ve Paul'ün, köpek ve bekâr erkek müzayedesinde Grace için satın aldığı randevu. Arkadaşları ve ailesi bunu ayarlayabilmek için tam sekiz yüz dolar ödemişlerdi ve Grace bunun tadını çıkarmaya kararlıydı. Ah bir de sinirlerine söz geçirebilseydi.

Justine'in en az Cliff kadar pahalı yeni kırma köpeği aklına gelince gülümsedi. Olivia'mn dediğine göre bütün aile Penny'ye hayrandı.

Olivia'ya gelince... Grace en iyi arkadaşından kurtulmak için restorana on beş dakika önce gelmişti.

Olivia günün neredeyse yarısını Grace'in kıyafeti, saçı

ve makyajıyla uğraşarak geçirmişti. Biri görecek olsa onun bir güzellik yarışmasına veya Oscar törenine katıldığını düşünebilirdi! Olivia iyi niyetliydi ama Grace sınıra ulaşmıştı ve evden erken çıkıp doğruca restoranın yolunu tutmuştu.

Cliff göründüğünde Grace sandalyesinden fırlamamak için kendini zor tuttu. Yutkunmak aniden zorlaşmıştı. Cliff, Grace'i görünce ona doğru ilerlemeye başladı, adımları sanki bu geceye boyun eğmiş ama memnun değilmiş gibi yavaş ve ölçülüydü.

Grace gergin bir tebessümle elini uzatarak onu resmi bir şekilde selamladı. "Benimle akşam yemeğine çıktığın için teşekkür ederim," dedi, saçmalamadığını umarak.

"Ben teşekkür etmeliyim," dedi Cliff sandalyesini çekerken. "Egomu okşadı." Duraksadı, anlaşılan söylediklerini tartıyordu. "Şimdi düşünüyorum da, teklifi veren Olivia değil miydi?"

Grace başıyla onayladı. Hiç kimse başka bir bekâr erkeğe bu kadar para ödememişti. Cliff bu yüzden istediği kadar böbürlenebilirdi. "Justine ve Seth köpeğe bayılıyor, anlaşılan Leif de ona tutkun."

Köpekten söz edilince Cliff gülümsedi. Grace de ona gülümsedi, üstelik bu kez daha doğaldı. Cliff gözlerini ondan ayırmıyor, Grace'in yüreği bu yüzden deli gibi çarpıyordu. Grace tutkuyla ona baktığında, gözüne her zamankinden daha çekici göründü. Son günlerde Cliff'i çok az görüyor ve her görüşünde neler kaçırdığını bir kez daha fark ediyordu.

"Nasılsın?" diye sordu Cliff kısık bir sesle.

Bu, sıradan bir soru değildi, sözcükler ağzından çıktığı

anda Grace bunu hissetmişti. Cliff gerçeği istiyordu.

"Yalnız."

Cliff gözlerini indirse de Grace onun gizlemeye çalıştığı üzgün ifadeyi fark etti.

Cliff'in sessizliği onu tedirgin edince sohbet açmaya çalıştı. "Artık yavru bir kedim var." Bu bilgiyi keyifle paylaşmıştı, sadece Cliff'in onun yalnızlığıyla ilgili endişesini gidermek için değil, ilgilendiğini bildiği için. "Onu bir ay önce köylü pazarından aldım. Her zamanki gönüllü işlerimden birini yapıyordum ve geriye bir tek bu yavru kalmıştı. Adını Sherlock koydum çünkü sürekli bir yerleri araştırıyor."

Cliff çocuk gibi sırıttı, endişeli bakışı uçup gitti. "Buttercup onun hakkında ne düşünüyor?"

"Aslında bir arkadaşı olduğu için mutlu. İkisi birlikte uyuyor. Resimleri var." Grace çantasına uzanıp hayvanlarının yanı sıra torunlarının da bir sürü fotoğrafını çıkardı.

"Sherlock." Cliff ilk fotoğrafa bakarken mırıldanıyordu. "İsmi ona yakışmış."

"Ben de öyle düşündüm," dedi Grace. "Diğerleri Tyler ve Katie. Torunlarım hakkında kafanı şişirmeden gitmene izin veremem."

Cliff biraz daha sırıttı. "Ben de April'ın bir fotoğrafını getirmiştim." Elini iç cebine sokup bir fotoğraf çıkardı.

Garson içki siparişlerini almak üzere yanlarına geldi. Cliff bir şişe şarap önerdi, Grace bu tercihi başıyla onayladı.

Grace, Cliff'in kızıyla torununun fotoğrafına uzun süre baktı. Lisa'yla geçtiğimiz Şükran Günü'nde, Cliff'in ailesiyle

birlikte olmak için Maryland'e gittiklerinde tanışmıştı. Cliff ile kızı birbirlerine çok yakınlardı.

Fotoğraf takasının ardından Grace ona baktı. "Ya sen?" diye sordu. "Sen nasılsın Cliff?"

"Meşgul." Cevabı Grace'inki gibi ciddi değildi, küstahtı.

Grace kendini toparlayana kadar bakışlarını indirdi. Cliff tek bir sözcükle Grace'in kendi dünyasına girmeye izni olmadığını ifade etmişti. Daha önceki samimiyetine, o kısa ilgi ve merakına rağmen, bu yemek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Ailesi ve Olivia keşke paralarını kendilerine saklasalardı.

Grace'in morali yerle bir olmuştu.

Garson şarap şişesiyle geri döndü, Cliff'e onaylaması için bir miktar sundu. Tadım ve servis faslından sonra yemek siparişlerini aldı.

"Haftaya at almaya Teksas'a gidiyorum," dedi Cliff, sessizliği bozma sırası kendindeymiş gibi. "En azından öyle umuyorum. Bir süredir göz diktiğim damızlık bir yarış erkeği var." Bu atı kendisi için önemli kılan özellikleri anlatarak konuşmasını sürdürdü. Söylediklerinin çoğu Grace'in yetiştiricilik bilgisinin ötesindeydi, ama yine de ilgiyle dinledi.

"Umarım yolculuğun iyi geçer," dedi Grace, Cliff'in konuşması bittiğinde.

Araya tekrar sessizlik girdi. Bütün akşam boyunca bir tuhaf sessizlikten diğerine ilerleyecek gibi görünüyorlardı.

"Cal olduğuna göre artık çiftlikten ayrılabileceğimi düşünüyorum," diye ekledi Cliff.

"Cal nasıl?" diye sordu Grace. Sohbetleri daha önce hiç

bu kadar resmi olmamıştı. Birbirlerine söyleyecek, hayatlarıyla ilgili paylaşacak her zaman milyonlarca şey olmuştu. Grace'in söylemediği bir konu hariç; Will Jefferson'la yaşadığı internet aşkı. Bu yüzden asla bağışlanmayacak mıydı?

Cliff kıkırdamaya başlayınca Grace bakışlarını kaldırıp ona baktı.

"Ne?" sebebini bilmeden Grace de gülümsedi.

"Köpek ve bekâr erkek müzayedesi," dedi Cliff. "Corrie McAffe'nin kızı için Cal'e teklif verdiğini hatırlıyor musun?"

"Ah, evet." Hangi bekârın kime gittiği takip etmekte zorluk çekmekle beraber, Stan Lockhart'ın kaderinden kişisel bir keyif almıştı. Onun son zamanlarda kasabada görünmediğinin farkındaydı ve Grace'e göre bu iyi bir şeydi.

"Charlotte ve Ben sayesinde, kasabanın bir sağlık ocağı yaptırmak üzere Puget Sound Diş ve Sağlık Hizmetleri'yle anlaşmaya vardığını gazetelerde okudun mu?"

"Ben'den söz etmişken..." Grace hemen sustu.

"Ne olmuş ona?"

Grace kendine kızarak başını iki yana salladı. "Hiçbir şey... Olivia, annesi ve Ben hakkında biraz endişeli."

"Neden?"

"Şey, yakın zamana kadar kimse onun hakkında bir şey duymamış."

"Benim hakkımda da yakın zamana kadar kimse bir şey bilmiyordu," diye hatırlattı Cliff.

"Fakat sen yargıcın annesiyle flört etmiyorsun. Yaptığı iş düşünülürse, Olivia şüphelenmekte haklı olabilir, ama ben hiçbir şey çıkmayacağından eminim."

Cliff su bardağını aldı. "Nereden bir şey çıkmayacak?"

Tedirginliği yüzünden Grace gereğinden fazla konuşmuştu. "Unut gitsin." Bu konuşmanın Cliff'in aklından silinip gitmesini umuyordu.

Böyle bir ihtimal yoktu. "Olivia, Ben'in geçmişini mi araştırıyor?" diye sordu açıkça.

Grace kendini çok kötü hissediyordu, ama Cliff'e tekrar yalan söyleyemezdi. "Evet. Lütfen bir şey söyleme."

"*Charlotte*'a bunu söyleyeceğimi mi sanıyorsun?"

Bu sözler Grace'in daha da kötü hissetmesine yol açtı çünkü Charlotte ve Cliff arkadaştı. "Hayır... Cliff, lütfen. Hiçbir şey söylememem gerekirdi."

Cliff tereddüt etti, sonra omuz silkerek geçiştirdi. "Tamam."

"Duyduğuma göre, klinikte çalışması için Linette McAfee'yle anlaşmışlar." Grace'in konuyu değiştirmeye çalıştığı çok açıktı ama Cliff bunu kabul etti ve Grace'e rahat bir soluk aldırdı.

"Ben de öyle duydum."

"Linette kasabaya taşınacağına göre, belki Cal'i daha iyi tanıma fırsatı bulur." Eliyle belli belirsiz bir işaret yaptı. "Yani akşam yemeği randevusundan daha fazla demek istedim."

"Cal iyi bir adam," dedi Cliff. "Biraz daha fazla dışarı çıkarsa ona iyi gelecektir."

"Onu severim," dedi Grace, Cliff'in at terbiyecisiyle iletişimi birkaç kısa konuşmadan ibaret olduğu halde. Cal'in utangaçlığı ve kekemeliği onunla sohbeti güçleştirirdi. İçgüdüsel olarak, zorlanıp utanmasın diye Grace onun cümlelerini bitirme ihtiyacı hissederdi. Yine de, dürüst olmak gerekirse, bu yardım dürtüsü Cal'den çok kendini rahatlatmak içindi.

"O da seni sever."

Birden Grace kendini daha iyi hissetti.

Garson onlara yaklaşıp başlangıç tabaklarını getirdi. Grace için kremalı karides çorbası, Cliff için karışık salata.

"Maryellen ve Jon nasıl?" diye sordu Cliff şarap kadehini masaya koyarken.

"Mutlu ve deli gibi âşık." Grace o anda bu sözleri geri alabilmek istedi. Aşktan söz etmek acı veriyordu, farklı koşullarda bu sözcükler onları da ilgilendirebilirdi. "İkinci bir çocuk istiyorlar," dedi biraz duraksadıktan sonra.

"Ya Kelly ve Paul?"

Grace içini çekti. "Kelly hâlâ hamile kalamadı ve üzüntüsü giderek artıyor."

"Endişelenecek bir şey olmadığından eminim."

Grace de aynı fikirdeydi, sonra yine sessizliğe gömüldüler.

Garson ilk tabakları alıp ara sıcakları getirdi, bu arada şaraplarını tazeledi. Grace üstü tepeleme kremalı karides sosuyla dolu dilbalığından ilk lokmasını aldı, Cliff kaburgasından bir parça kesti. İkisi de yemeklerin lezzeti karşısında coşkulu sesler çıkardılar.

Yemekleri bittiğinde Grace söyleyeceği ya da yapacağı

hiçbir şeyin Cliff'e ulaşmasını sağlayamayacağını artık anlamıştı. O yüzden denemekten vazgeçti. Kasaba, kütüphane işleri ya da Cliff'in çiftlikle ilgili projeleri gibi havadan sudan konuşmanın anlamı yoktu; böylece geriye konuşacak fazla bir şey de kalmıyordu.

Yemeğin ardından Grace eve dönerken her zamankinden daha yalnız ve daha üzgündü. Ağlamamak, kendine kızmamak ve gururu kırılarak bir kez daha çuvalladığını itiraf etmemek zordu. Arkadaşlarının o kadar parayı ödemesinin sadece bir sebebi vardı. Tıpkı Grace gibi, onlar da Cliff'in kalbinde bir değişiklik olacağını umuyorlardı. Olmamıştı.

Cumartesi sabahı hayvanlarını beslerken telefon çaldı. Kedinin ve köpeğin mama kaplarını doldururken otomatik bir hareketle uzanıp ahizeyi kulağına götürdü.

"Ee?" dedi Olivia. "Nasıl gitti?"

Grace gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tuttu. "Güzel bir yemekti, hepsi bu."

"O kadar emin olma."

"Olivia," dedi Grace abartılı bir iç çekişle. "Ben oradaydım. Bir heykelle yemek yesem aynı kapıya çıkardı." Telefonu diğer kulağına aldı. "Eski Cliff'i görür gibi olduğum tek an, kızı Lisa'yla torununun resmini gösterdiği andı."

"Ona zaman tanı."

"Hayır." Kendi kararlı tavrına Grace bile şaşırmıştı. "Kendimi küçültmeyeceğim. Bir hata yaptım ve üzgünüm. Eğer Cliff Harding bunu aşamıyorsa bu onun sorunu, benim değil."

Olivia bir süre sessiz kaldı. "Grace, gerçekten sen misin?" diye sordu sonunda.

"Elbette benim."

"Duygusal anlamda... sesin çok sağlıklı geliyor."

"Onayladığına sevindim."

"Elbette," dedi Olivia.

Cliff'in hayatına devam etmeye karar verdiği açıktı; Grace'siz. Grace buna engel olmayacaktı, kendisi de aynısını yapacaktı. Küçük bahçesindeki otları ayıklayıp suladı.

Öğle vakti olduğunda, çiçekçinin minibüsü evin yan tarafına yanaştı. Bahçe eldivenlerini çıkaran Grace sürücünün adresi şaşırdığını düşünerek evin ön tarafına dolandı.

"Bayan Grace Sherman?" Kuryenin elinde pastel renklerde güllerden, karanfillerden ve zambaklardan oluşan çok güzel bir buket vardı.

"Evet." Grace genç adamı hayal meyal hatırlıyor, ama adını çıkaramıyordu.

"Bunlar sizin için." Vazoyu ona uzattı, döndü ve uzaklaştı.

Grace aranjmanı eve götürüp içindeki kartı çıkardı. Mesajı okurken gözlerinde biriken yaşlar görüşünü bulandırıyordu. *Hayatın insanı şaşırtmak için komik yolları var, değil mi? Yemek için teşekkürler. Cliff.*

Grace onun ne demek istediğini anlamamıştı, ama iyi bir işaret olduğunu hissediyordu.

Otuz Bir

Ben alışveriş arabasını Charlotte'un kereviz seçtiği sebze reyonuna doğru itti.

"Birkaç muz almamı ister misin?" diye sordu Charlotte'a.

"Lütfen." Charlotte'a göre onların yaşındaki insanlar için muz ideal meyveydi.

Ben arabaya küçük bir salkım koydu. Her konuda Charlotte'a yardımcı olmaya çalışıyordu. Clyde alışverişten hoşlanan tarzda bir koca değildi, oysa Ben bu tür ayak işlerinde çok daha sabırlıydı. Charlotte'la vakit geçirmekten keyif alıyor gibiydi. Charlotte'un kuaför randevusu varsa götürüyor, saçları yapılana kadar ya salonda bekliyor ya da alışveriş merkezinde vakit geçiriyordu. Tek başına yaşadığı bunca yılın ardından, böylesi açık bir ilgi ve romantik tavırlar Charlotte'un yabancısıydı. Ben'le beraberken kendini değerli hissediyordu. Doğru, kendi adına Ben'in ilgisine biraz ayar çekmek gerekiyordu, çünkü yalnız yaşamaya alışmış bir kadındı. Ben sebze reyonunun sorumlusuyla lafa dalınca, Charlotte arabayı yavaşça itti.

"Charlotte!"

İsmini duyan Charlotte dönüp bakınca damadının yüzünde kocaman bir tebessümle arabasını ona doğru ittiğini gördü.

"Sakın Olivia'nın alışverişe seni gönderdiğini söyleme," dedi Charlotte.

Jack kıkırdayarak başını iki yana salladı. "Onun almayı reddettiği birkaç şey almaya geldim. Patates cipsi ve çubuk kraker olmayan bir ev nerede duyulmuş? Olivia, yağ küpü karbonhidratlar tüketeceksen, bunları kendin al dedi ve işte buradayım." Sanki karısının onun yiyecek seçimlerini eleştirmek için peşinden gelmesinden endişelenir gibi omzunun üzerinden arkasına baktı. "Eminim mikrodalga tipi patlamış mısırların nerede olduğunu bilmiyorsundur."

"Beşinci reyon," dedi Charlotte. "Ben ekstra tereyağlı olanı tercih ediyorum."

"Aynı fikirdeyim," diye mırıldandı Jack. "Olivia'nın son günlerde nesi var bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Önce bu düşük yağ oranı olayına kafayı taktı. Tamam, birkaç kilo vermem gerektiğini kabul ediyorum, ama benimle evlendiğinde de böyleydim ve o zaman sorun etmiyordu."

Charlotte kızının sağlık programının ikisi arasında tartışmaya yol açtığını biliyor, ama aralarının düzeldiğini umuyordu. Olivia haftalardır şikâyet etmemişti.

"Sonra Ben olayı var," diye ekledi kaşlarını çatarak. "Çok gülünç."

Charlotte gözlerini ona dikti, yanlış anladığından emin-

di. "Hangi Ben olayı?" diye sordu. Neyse ki Ben hâlâ konuşmakla meşguldü.

Jack'in yüzü birden timsahlarla dolu bir bataklığa düşmüş gibi oldu. "Şey... dilim sürçtü. Unut gitsin."

"Unutmayacağımdan emin olabilirsin," diyen Charlotte bir demet kerevizi hızla alışveriş arabasına fırlattı. "Bana *her şeyi* anlatsan iyi olur."

"Şey..." Jack kem küm etmeye başladı. "Ben, yani..." Sonunda iç çekerek teslim oldu. "Olivia, Ben'in geçmişini araştırması için Roy'u tuttu," dedi acımasızca.

"Ne!?" Charlotte tansiyonunun yükseldiğini hissediyordu.

"Charlotte?" dedi, onlara katılan Ben. Sonra Jack'e baktı. "Bir sorun mu var?"

"Hiçbir sorun yok," diye parladı Charlotte. Tanıştıkları günden beri gerçek bir beyefendi gibi davranan Ben'e gülümsedi. Şimdi kızı, arkasından iş çevirerek sevdiği adamı araştırıyordu. Anlaşılan Olivia annesinin zekâ ve muhakemesine güvenmiyordu. Ben'le vakit geçiren herkes onun dünyadaki en nazik, en tatlı ve en mükemmel adam olduğunu anlayabilirdi. Olivia onunla defalarca karşılaşmıştı. Bunu nasıl *yapabilirdi*? Neden? Öfke acıya dönüştü ve gözleri yaşlarla doldu.

"Ben... ben Olivia'nın böyle bir şey yaptığına inanamıyorum," dedi, kızının sebep olduğu acıyı gözlerden saklamaya çalışarak. Burnunu çekerek uzaklaştı.

Ben anında onun yanına gitti, korumak istercesine kolunu ona doladı. "Burada neler oluyor, Charlotte?"

Charlotte yapmaması gerektiğini biliyordu ama ona söyledi. "Olivia seni araştırıyormuş. Neden böyle bir şey yaptığını bilmiyorum, ama belli ki yapmış. Jack az önce ağzından kaçırdı..."

Ben'in dudakları öfkeyle gerildi. "Emin ol, bulacakları bir şey yok."

"Kahrolası koca ağzım," diye söylendi Jack. "Sadece Olivia değil, anlarsın ya."

"Ne demek istiyorsun?" Charlotte artık öfkeden kaskatı kesilmişti.

"Patates cipslerinin parasını ödeyip yoluma gitsem iyi olacak," dedi Jack. Ne kadar rahatsız olduğu çok açıktı.

"Sıkar biraz!"

Ben'in gözleri büyüdü. Charlotte bu tarz konuşan bir kadın değildi ve aslında kendi bile buna şaşırmıştı, ama bazen öyle anlar vardı ki okkalı bir küfürden aşağısı kurtarmazdı. "Bana bütün hikâyeyi anlatıyorsun, hem de *derhal* Jack Griffin."

Jack ağrılığım sürekli bir ayağından diğerine veriyordu. "Olivia bu yüzden beni öldürecek."

"Neden? O senden daha suçlu."

Jack omuz silkti. "Olivia'yı benim kadar tanıyamazsın."

"O benim kızım, bu yüzden onu evlatlıktan reddetmezsem tabii." Charlotte kızının yaptığı şeyi kabullenemiyordu. "Bu fikri aklına kim soktu?" İleri uzandı, alev saçan gözlerle damadına baktı. "Sen mi Jack? Sen mi yaptın?"

Jack başını iki yana salladı, teslim olur gibi iki elini havaya kaldırdı. "Ben değilim. Will."

Durum Charlotte'un düşünebildiğinden de kötüydü. "Şaka yapıyor olmalısın."

Jack özür dilercesine Ben'e baktı.

Bu bakış Charlotte'u daha da çileden çıkardı. "Buna nasıl cüret eder?"

"Bak Charlotte," dedi Ben yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Bunu daha sakin konuşmaya ne dersin?"

Fakat Charlotte'un yatışmaya niyeti yoktu. "Kızıma Ben Rhodes'a âşık olduğumu ve onunla evleneceğimi söyle."

Başını eğen Jack uslu bir çocuk gibi onayladı.

"Düşündüm de, ona bizzat söyleyeceğim."

Jack işaretparmağım kaldırdı. "Olivia'yla konuşmadan birkaç dakika önce bana haber verirsen çok sevinirim."

Ben kıkırdadı ama Charlotte durumda gülünecek bir şey görmüyordu. "O halde şimdiden uyarıldığını varsayabilirsin."

Jack kendini berbat hissediyordu ama Charlotte kızının davranışı yüzünden onu suçlamamıştı. Hayır, bu durumun... bu *aşağılamanın* sorumlusunun kim olduğunu biliyordu.

Ben'in bütün itirazlarına rağmen Charlotte onu markette bırakıp adliye sarayının yolunu tuttu. Bina en az üç sokak ötede ve yokuş yukarıydı ama Charlotte'un öfkesi mesafeyi bir solukta almasına yetti. Bununla beraber, oraya ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Binanın sütunlarından birine yaslandı, elini kalbine koyup sakinleşmeyi bekledi.

Yüzünün ifadesi duygularını yansıtıyor olmalıydı çünkü hiç kimse onu durdurma ya da lafa tutma girişiminde bulun-

madı. Güvenliği geçtikten sonra kalabalığı yararak kızının mahkeme salonuna doğru ilerledi. Kararlı bir şekilde kapıyı açtı ve...

Salon boştu. Böylesi daha iyiydi. Charlotte bu karşılaşmaya başkalarının şahit olmasını istemezdi. Doğruca Olivia'nın odasına çıktı. Maun kapı kapalıydı, Charlotte bir kez tıkladıktan sonra izin beklemeden kapıyı açtı.

Masasında oturan Olivia ona baktı, yüzünde merak vardı. "Anne?"

"Bu ne cüret Olivia Lockhart Griffin! Bu ne cüret!" Gözlerinden yaşlar boşandı.

Olivia kalemini bıraktı, annesine oturmasını işaret etti. Charlotte önce tereddüt etti, sonra ziyaretçi koltuğuna yığıldı. Bluzunun koluna tıkıştırdığı dantel mendile uzanıp gözlerini sildi. "Öz çocuklarımın böyle bir düzenbazlık yaptıklarına inanamıyorum. Bana ve Ben'e bunu nasıl yaparsınız? O size ne yaptı?"

Olivia derin bir iç çekti. "Anne, üzüldüğün belli oluyor."

"Üzülmek mi? Üzülmek düşündüğünün yarısı bile değil!"

Olivia elini kaldırdı. "Seni suçlamıyorum. Üzgünüm, ama Will ve ben, günümüzde bu yaşta çok dikkatli olunamayabilir diye düşündük."

"Sence bir erkeğin karakterini tahlil edemez miyim? Ben düzgün, nazik ve... onurlu."

"Ben de buna inanmak istiyorum, ama bu bölgede ailesinden hiç kimse yok."

"Bu bölgede ailesi yok mu?" diye tekrarladı Charlotte. "Bu ne anlama geliyor?"

"Şey, onu Cedar Cove'a getiren nedir?" Olivia utanç içindeymiş gibi bir an gözlerini kapattı, zaten utanması gerekiyordu. "Will, Ben'in sana anlattıklarının onaylanması gerektiğini hissediyordu, ben de ona katıldım."

"Ne gibi?"

"Öncelikle, olduğunu söylediği kişi hakkında."

"Evet, söylediği kişi!" diye bastırdı Charlotte.

"Bunu artık biliyorum, ama Roy'dan onun geçmişini araştırmasını isteyene kadar sadece Ben'in emekli bir amiral olduğunu biliyorduk. Ben'in kendisiyle ilgili anlattıkları... doğru olamayacak kadar mükemmeldi."

Charlotte'un duyduğu öfke yerini gözyaşlarına bıraktı ve burnunu çekerek tekrar gözlerini kuruladı. "Utanç içindeyim. Ben'i seviyorum."

"Of anne..."

"Sakın *of anne* demeye kalkma! Duygularımı bilecek yaştayım ve senden ders alacak değilim." Destek almak için masanın kenarını kullanarak ayağa kalktı. "Hor gören o küçük konuşmalarını mahkeme salonuna sakla." Kendi durumuyla kıyaslanacak kadar olmasa da, kendince kızını küçük düşürme görevini yerine getiren Charlotte odadan dışarı çıkmaya hazırlandı.

"Anne, lütfen."

Charlotte kapalı kapının önünde durdu. Sırtı hâlâ kızına dönüktü.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Olivia. "Haklısın. Asla böyle bir şey yapmamalıydım."

"Üzülmek için sence de biraz geç değil mi?"

"Evet." Olivia tekrar içini çekti. "Ben'e karşı duygularını biliyorum."

"Bundan ciddi olarak şüphem var, ama devam et." Olivia'ya döndü, yüzü ifadesizdi. "Onun oğulları *beni* soruşturmaya gerek duymadı."

Olivia bu yorumu sessizce savuşturdu.

"Ben bir dost, bir yoldaş ve..."

Charlotte neden umursadığını bilmiyordu. Başını iki yana salladı, kızının duyarsızlığı karşısında şaşkınlık içindeydi. "Bunu kısa süre önce evlenen birinden duyduğuma inanamıyorum. Bana bak Olivia," diye buyurdu, "ve iyi dinle. Ben âşığım. Baban öldüğünden beri ilk kez gerçekten yaşadığımı hissediyorum. Her sabah gözlerimi büyük bir neşeyle açıyorum, çünkü gün içinde Ben'i göreceğimi biliyorum."

Olivia düşüncelerini toplamak ister gibi tekrar gözlerini kapattı. "Anne, seni anlıyorum. Jack ve benim için de durum aynı." Gözlerini açıp doğruca Charlotte'a baktı.

"Eğer *onun* hakkında soruşturma yaptırsaydım neler hissederdin?"

"Önemsemezdim. Jack'i seviyorum ve benden saklayacak hiçbir şeyi yok."

"Ben'in var mı sanıyorsun?"

"Sorun bu, bilmiyordum."

"Artık biliyor musun?"

Olivia başıyla onayladı. "Roy geçen hafta bana raporunu gönderdi. Bir kopyasını da Will'e postaladı, Ben Rhodes'un

kendisiyle ilgili söylediği her şeyin gerçek olduğunu ve rahatlamasını söyledim."

Kapı çalındı. Olivia saatine bakarak kaşlarını çattı. "Buyurun."

Ben kapıyı açıp içeri girince Charlotte neredeyse şok geçiriyordu. İki kadın da ona baktığı halde, ikisi de ne söyleyeceğini bilemiyordu. Charlotte kendi adına yerin dibine girmişti. Çocukları adına özür dilemek, bağışlaması için yalvarmak istiyordu ama onu görünce gırtlağına bir yumru oturmuştu.

Önce Olivia toparlandı. "Lütfen içeri gel Ben," dedi. "Sanırım küçük bir yanlış anlama oldu."

"Buna küçük bir yanlış anlama mı diyorsun?" diye bağırdı Charlotte.

Olivia öyle bir baktı ki annesi susmak zorunda kaldı. "Lütfen oturur musun?"

"Ne yazık ki," diyen Charlotte ayakta durmaya devam ederek Ben'in koluna girdi, "gitmek zorundayız."

"Dinle Charlotte," diye araya girdi Ben. "Bu konuyu konuşsak daha iyi olacak."

"Aynı fikirdeyim," diyen Olivia dikkatini Ben'e verdi. "Eğer seni gücendirdiysem, özür dilerim Ben."

"Eğer mi?" Charlotte başını iki yana salladı. Yargıç kızıyla her zaman gurur duymuştu. Hatırlayamadığı kadar uzun bir süredir ilk kez Olivia'yı akşam yemeği vermeksizin odasına yollamak istiyordu.

"Anneni seviyorum Olivia," dedi Ben cesurca. "Senin

de sevdiğini biliyorum. Tahmin etmediğin kadar çok ortak yönümüz var."

Olivia belli belirsiz gülümsedi. "Birbirinize eşlik etmekten hoşlandığınız çok açık."

"Olivia, dinlemiyorsun. Ben'le birbirimize *âşığız*."

Kızı Charlotte'a baktı.

"Annenin sana söylemeye çalıştığı şey," dedi Ben, "Charlotte'tan eşim olmasını istedim ve kabul etti."

Olivia'nın bakışları Charlotte'tan Ben'e kaydı. "Annemle evlenmek için benden izin mi istiyorsun?"

"Hayır," dedi Charlotte, Ben'e bakarak. "Senin onayın olsa da olmasa da evleneceğiz."

"Anlıyorum," diyebildi Olivia. Gösterişli deri koltuğuna çöktü, anlaşılan söyleyecek başka bir şeyi yoktu.

Otuz İki

Alarm çaldı ve Cecilia bir gözünü açarak komodinin üstündeki saatli radyoya baktı. Dijital gösterge saatin altı olduğunu ve kalkması gerektiğini söylüyordu. İçinden homurdandı. Saat altı olamazdı, sanki daha yeni uykuya dalmış gibi hissediyordu.

Allison'a hamileyken de böyle olmuştu, yattığı anda günlerce uyuyabileceğini hissediyordu. İşin daha kötüsü, lan işe öğleden sonra gidiyordu ve bu kadar erken kalkmak zorunda olan sadece kendisiydi.

Başını yastıktan kaldırır kaldırmaz bulantı dalgalarıyla boğuşmaya başladı. İnleyerek tekrar yastığa döndü, gözlerini kapatarak bulantının geçmesi için dua etti. Sonra birden yerinden fırladı, elini ağzına kapatarak midesini boşaltmak üzere tam zamanında banyodaki klozete yetişti. Gözleri kapalı halde öğürmeye devam ederken, en kötüsünü atlatmış olmayı diliyordu.

El yordamıyla lavabonun kenarında asılı duran küçük havluya ulaştı.

"Ben veririm." Ian havluyu ıslatıp sıktı ve Cecilia'ya uzattı.

Nemli havluyu yüzüne bastıran Cecilia doğruldu ve gülümsemeye çalıştı.

"Günaydın," dedi kocası yumuşak bir sesle.

"Selam," diyebildi Cecilia ağzını silerken.

"Allison'da da böyle miydi?"

Cecilia başıyla onayladı. Ian ilk kez soruyordu. Hamileliğinin ilk aylarında henüz evli değillerdi ve sabah bulantılarıyla ilgili ona hiçbir şey söylememişti. Evlendiklerindeyse bulantılar artık geçmişti.

"Bu kadar kötü müydü?"

Cecilia tekrar başıyla onayladı. "Her sabah. Üçüncü aya kadar."

Ian küvetin kenarına çöktü. "Yapabileceğim bir şey var mı?" Sanki bu rahatsızlığa yol açan kendisiymiş gibi neredeyse suçlu bir sesle konuşuyordu.

Cecilia onun yanına ilişti. "Sev beni," diye fısıldadı. Hamile olduğunu öğrendiğinden beri evlilikleri çok gergindi, hatta ondan önce, hamile kalmak istediğini söylediğinde bile. Ian bebeği kabullenmeye çalışıyor, ama sanki dokunmaya bile çekinir gibi Cecilia'ya tereddütlü yaklaşıyordu.

"Seni seviyorum," dedi Ian.

Cecilia döndü, Ian kollarını ona dolayıp alnını sırtına yasladı. "Biliyor musun, bana hiç söylemedin," diye şikâyet etti.

"Allison'da her sabah yaşadığım rahatsızlığı mı?" diye sordu Cecilia. "Söylemek istediğin bu mu?" Elini Ian'ın eline bastırarak dümdüz karnına doğru götürüp orada tuttu. "Bilsen bir şey fark eder miydi?"

"Her sabah seni duyuyorum," diye fısıldadı Ian. "Buraya koşuyorsun ve neredeyse için dışına çıkıyor."

"Doktorlar uyanır uyanmaz bir tane tuzlu bisküvi yemem gerektiğini söylüyor."

Ian dudaklarını onun ensesine dokundurarak bir süre öyle durdu. "Peki neden yapmıyorsun?"

"Vakit bulamıyorum. Gözlerimi açar açmaz banyoya zor yetişiyorum."

"Bunun için bir ilaç veremezler mi?"

"Hiçbir şey almam." Allison'a hamileyken almıştı. Doktorlar sabah bulantıları için aldığı ilaçların kızındaki kalp yetmezliğiyle hiçbir ilgisi olmadığını anlatmaya çalışsalar da, Cecilia asla tam anlamıyla ikna olmamıştı. Doğru ya da değil, bu hamilelikte hiçbir riski göze almayacaktı.

Ian bu hamileliğe engel olmak için elinden geleni yapmaya hazırmış gibi içini çekti. Bu davranışı Cecilia'nın kalbini kırıyordu ama belli etmedi. Doğum gerçekleştiğinde, Cecilia onun oğlunu ya da kızını Allison'ı sevdiği kadar çok seveceğini biliyordu. Kendine engel olması mümkün değildi. O güne kadar Cecilia'nın sabretmesi gerekiyordu.

"Bugün evde kal," diye ısrar etti Ian.

"Ve bir hastalık iznini boşa mı harcayayım?" Bunu yapamazdı. Gelecek aylarda bunlara ihtiyacı olacaktı. Zaten Ian birkaç saat sonra işe gitmek için evden ayrılacaktı, o yüzden bir anlamı yoktu.

"Öyleyse tatil izni al."

"Neden?"

Yüzünü Ian'a döndü.

"Çünkü bu haldeyken işe gittiğini düşünmeye katlanamıyorum."

Neredeyse her sabah işe giderken kusmak için arabayı kenara çektiğinden haberi yoktu. "Çoğu sabah işe bu halde gidiyorum." Bugünün bir farkı yoktu. "Bay Cox bana güveniyor, ayrıca öğleden sonra Allison gelecek."

Ian gerildi.

"Bay Cox'ın ergen kızı," diye hatırlattı Cecilia.

"Kimi kastettiğini biliyorum."

"İyi bir çocuk, annesi ve babası tekrar bir araya geldiklerinden beri dersleri de çok iyi gidiyor."

Soluğunu bırakırken Ian'ın omuzları havaya kalktı. "Cox'lar bebek sahibi olmaya karar verdiklerinde kızlarının onlara yaşatacağı cehennemi acaba biliyorlar mıydı?"

Karnındaki rahatsızlığa rağmen Cecilia gülerek kocasının gür saçlarını okşadı. "Bebekler garantileriyle doğmazlar. Büyürler ve ergenliğe ulaşırlar. Zamanı gelince, biz de bununla uğraşacağız." Uzanıp kocasını dudaklarından öptü. "Üzgünüm tatlım, ama iş için hazırlanmalıyım."

Ian âdet yerini bulsun diye homurdandı, Cecilia giyinirken tekrar yatağa döndü.

Cecilia makyajını yaptı, yiyecek görüntüsü midesini bulandırdığı halde kendine öğle yemeğini hazırladı. Öğlene kadar kendini iyi hissedecek ve iştahı yerine geldiğinde bu yemeğe ihtiyacı olacaktı.

Evden çıkarken Ian derin uykuda gibiydi. Yolda gider-

ken tuzlu bisküvilerini kemiren Cecilia, durmasını gerektiren acil bir durumla karşılaşmadan ofise ulaştı. İyi gelişmeydi.

Askeri doktora göre doğum mayıs başındaydı. Beş Mayıs'ta. Allison haziranda doğmuştu. Cecilia güzel bir yaz günü doğuma girmişti ama mükemmel bir gün mutlu bir olayla sona ermemişti. Yalnız olmak dehşet vericiydi, özellikle bebeğin doğumundan sonra.

Cecilia düşüncelerini ilk doğumundan uzaklaştırmaya çalıştı. Bu kez her şey farklıydı. Bu kez Ian yanında olacak ve bebeği sağlıklı doğacaktı.

Cecilia ofise girdiğinde Bay Cox çoktan gelmişti. Her zamanki birkaç dakikalık sohbetin ardından Cecilia masasının başına geçip hemen çalışmaya başladı. Saat dokuz gibi bulantı azalmaya başlıyordu. En kötüsü sabahın ilk saatiydi ve tuhaf görünse de, bazen eve döndüğü akşamlar da rahatsızlanıyordu. Yine de ikincisi hiçbir zaman ilki kadar ağır geçmiyordu.

Öğlen olduğunda resepsiyonist Mary Lou odasına gelip, "Bir ziyaretçin var," dedi.

"Öyle mi?" Ziyaretçi beklemiyordu. "Kimmiş?"

Mary Lou sırıttı. "Neden gelip kendin bakmıyorsun?"

Cecilia odasından çıktığında elinde bir demet çiçekle bekleyen Ian'ı gördü. "Ian!" diye bağırdı. "Burada ne işin var?"

"Eğer uygunsa öğle yemeğine gideriz diye düşünmüştüm."

"Elbette uygun. Bugün öğleden sonra işe gitmen gerekmiyor mu?"

"Evet, ama karımı öğle yemeğine götürecek vaktim var."

Ian'ı gördüğüne o kadar sevinmişti ki, öğle yemeğini yanında getirdiğini bile unutmuştu.

Pot Belly şarküteriden sandviç ve içecek alıp Sahil Parkı'na doğru yürüdüler, nispeten kuytuda bir piknik masası seçip oturdular.

"Sana bir şey vereceğim," dedi Ian, Cecilia yemek paketini açarken.

Ian cebine uzanıp ucunda altın haç olan bir zincir çıkardı. "Bunu takmanı istiyorum, olur mu?"

Cecilia donakalmıştı. "Ian, çok güzel. Teşekkür ederim."

Ian kalkıp Cecilia'nın oturduğu yere yürüdü ve zinciri boynuna taktı.

"Yıldönümümüzü filan unutmadım, değil mi?" diye dalga geçti Cecilia.

"Hayır."

"Bana hediye almanın özel bir nedeni var mı?"

Ian omuz silkti, gülümsemesini beceriksizce saklamaya çalıştı. Tekrar piknik masasındaki banka oturdu, sebzeli ve krem peynirli kruvasan paketini açtı. "Bebeğimi taşıyorsun, bu yeterli bir sebep değil mi?"

Cecilia'nın gözlerine yaşlar doldu. Hamilelik yüzünden bütün hormonları kontrolden çıkmıştı; en küçük bir şey ağlamasına yetiyordu. Bu küçük bir şey olduğu için değil. Hayır, hediyesi ve hamileliğini onaylaması aylardır paylaştıkları en önemli, en dokunaklı andı. Elini yüzünün önünde sallayarak gözlerini kırpıştırdı.

"Ağlıyor musun?" Ian şaşırmıştı. "Seni mutlu edeceğini sanmıştım."

"*Çok* mutluyum."

"Öyleyse neden ağlıyorsun?"

Cecilia bu kez isterik bir halde gülmeye başladı, gözyaşları kahkahalarına karışıyordu. "Çünkü senin bebeğini taşıyorum, şapşal."

"Ya."

Ian sandviçinden bir ısırık aldı.

"Ve kocamı seviyorum."

Ian sırıttı. "Karısını ve bebeğini çok seven bir koca."

Cecilia daha yüksek sesle ağlamaya başladı.

"Tatlım, ağlama. Lütfen."

"Sevmediğinden o kadar korkuyordum ki. Yani, bizi sevmediğinden." Hıçkırdı, burnunu çekti, parmaklarıyla küçük haçı kavradı. "Bu kez her şey yolunda gidecek Ian."

Ian'ın tebessümü giderek soldu. "Buna inanmaya çalışıyorum."

"Biliyorum. Elimden gelen her şeyi yapacağım ve garantisi olmasa da, *yolunda* gideceğini *hissediyorum*."

Cecilia'nın bildiği tek şey buydu.

Otuz Üç

Bob Beldon gerek olmadığı halde bovling salonundaki küçük restoranın mönüsüne baktı. Ne istediğini biliyordu, çıtır jambon, çift tarafı pişirilmiş yumurta ve eğer varsa, çilek marmelatlı, ekşi mayalı iki dilim tost. İki elliye kasabada yenebilecek en iyi yemek.

Garson yanından geçerken sormadan kahve fincanını doldurdu. "Birini mi bekliyorsun hayatım?"

Bob başıyla onayladığı anda Roy McAfee kalabalık restorandan içeri girdi.

"Tam zamanında," dedi Bob, Roy karşısındaki banka süzülürken.

"Sipariş verdin mi?"

"Henüz değil."

Garson elinde not defteriyle döndü, Roy'un fincanını doldurup siparişleri beklemeye başladı. Önce Bob siparişini söyledi, sonra Roy krep istedi. Kadın ortalıkta dolaşırken siparişleri seslenerek aşçıya bildirdi.

"Ne var ne yok?" diye sordu Roy. Bob görüşmek için dün gece onu aramıştı.

"Peggy geçen gün bana ilginç bir şey söyledi. Troy Travis'le konuştum ama senin de fikrini almak isterim."

"Elbette. Nedir?"

"Anlaşılan Peggy ve Hannah kız kıza bir konuşma yapmış."

"Bir şey öğrenebildin mi?"

"Evet." Bob şeker ve krema eklediği kahvesini karıştırmaya başladı. "Hannah, babasının bazen takma isim kullandığım ağzından kaçırmış. Anladığım kadarıyla, geçen yıllar içinde Max sayısız sahte kimlikle ortalıkta dolaşmış."

Roy'un kaşları havaya kalktı. "Bunu daha önce söylemek aklına gelmemiş mi?"

"Belli ki gelmemiş."

Bob söz konusu itirafa yol açan olayı anlattı. "Sütü gece dışarıda bırakmış, süt kesildiği için biraz kızdım. Ben golf oynamaya çıkınca Hannah, Peggy'nin yanına gelmiş ve onunla konuşmaya başlamış. Anlattıklarına göre, babasıyla durum güllük gülistanlık değilmiş. Ne kendisi, ne de annesi için."

"Onunla ilgili daha önce hiç olumsuz bir şey söylememişti, değil mi?"

Bob'un bunu düşünmesi gerekti. Omuz silkti. "Benim hatırladığım kadarıyla, hayır. Sanki hayal dünyasında yaşıyor gibiydi. Başlangıçta üçünün çok mutlu yaşadığına dair bir tablo çizmişti. Sanırım hayatları bizim inanmamızı istediği kadar mutlu değilmiş."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Roy, fincanını iki eliyle

kavrayarak. "Kısa süre içinde iki ebeveynini birden kaybetti. Bu tür trajik durumlarda, insanlar kötü değil iyi anıları hatırlamaya eğilimlidir."

Bob da arkadaşı gibi düşünüyordu. "Troy ona babasının sahte kimlik kullanmasıyla ilgili bir şey sormamış mıydı?"

"Eminim sormuştur. Neden yalan söylediğini açıklamış mı?"

Peggy de ona aynı şeyi sormuş. Hannah, eğer bu durum ortaya çıkarsa sorun olacağını ve bununla başa çıkamayacağını iddia etmiş. Anlattıklarına –ve anlatmadıklarına– bakılırsa, Max nereye gitse, sorunlar da peşinden gidiyormuş."

Kaşlarını çatan Roy kahvesinden bir yudum aldı. "Kullandığı herhangi bir isimden söz etmiş mi? Ya da kimliklerini nereden temin ettiğini?"

"Hayır, ama belki Peggy sorarsa söyler." Bob, Hannah'nın bu bilgiyi paylaşacak kadar kendisine güvendiğini sanmıyordu, ama karısıyla araları çok iyiydi.

"Peggy'ye sormasını söyle, ben de neler bulabileceğime bakayım. Bir başlangıç noktası olabilir."

Bob başıyla onayladı. Roy tam umduğu gibi hemen gönüllü olmuştu.

"Babasının öldüğünde taşıdığı sahte kimlikten Hannah'nın haberi var mıymış?"

"Olmadığını söylüyor."

Roy, Bob'a baktı. "Ona inanıyor musun?"

Bob bu soruyu iyice düşündü, işin gerçeği emin olamıyordu. Sevmemesi için hiçbir gerçek sebep olmadığı halde,

kızı çok fazla sevdiğini söyleyemezdi. Peggy ona çok çabuk bağlanmıştı ve genç kadın karısının bu ilgisine muhtaç görünüyordu. Hannah'nın asabi ve tedirgin tavrı Bob'u huzursuz ediyordu. Bob sesini biraz yükseltecek olsa, sanki onu dövecekmiş gibi siniyordu. Kuşkusuz Peggy'ye anlattıkları bu davranışının sebebini gayet iyi açıklıyordu.

"Bugünlerde seni takip eden kimse var mı?" diye sordu Roy, garson kahvaltılarını getirdiğinde.

"Olduğunu söyleyemem. Yani o geceden beri. Acaba uydurdum mu diye merak etmeye başladım ama yapmadığımı biliyorum. Belki Max'le bağlantılı bile değil. Belki sadece sıradan arızalı bir tip."

Roy kreplerinin üstüne sıcak akçaağaç şerbeti döktü. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Öyleyim. Peggy'yle sürdürmeye çalıştığımız hayat çok komik. Bu olayın bir şekilde çözüme ulaşmasını istiyorum. Ayrıca, müşteri kabul etmenin zamanı geldi diye düşünüyorum. Bu karmaşa bize binlerce dolara mal oldu."

Roy başıyla onayladı. "Sana katılıyorum. Birisi harekete geçecek olsa, muhtemelen şimdiye kadar yapardı."

Bob ağzı marmelatlı tost dolu, aynı fikirde olduğunu belirten sesler çıkardı.

"Tekrar düşündüm de..."

"Yapma Roy," diye itiraz etti Bob, onun bitirmesine fırsat vermeden.

"Tavsiye mi istiyordun? Al işte, üstelik bedava. Cömertliğim için teşekkür etmelisin."

"Tamam, tamam." Bob çatalının kenarıyla yumurtanın sarısını kesti. "Aklını ve sağduyunu benimle paylaş."

Roy sırıttı. "Sadece daha önce otelinde kalanların rezervasyonlarını kabul et. Tanıdığın insanların."

"Bir başka deyişle, karanlık ve fırtınalı bir gecede kapına gelen yabancıları geri çevir."

Arkadaşı kıkırdadı. "Hemen kavradın."

Bob kahvaltısını bitirip tazelenen kahvesine uzandı. "Seninle konuşmak istediğim bir teorim var."

Roy gevşeyip arkasına yaslandı. "Konuş."

"Her şeyi biliyorsun, Vietnam'da olanları, değil mi?"

Roy başıyla onayladı, yüzü ciddileşmişti.

"Savaş sonrasının benim için hiç kolay olmadığını da biliyorsun. Anıları geçmişe gömebilmek için elimden geleni yaptım. Unutmaya çalıştım. Herkes için kötüydü, özellikle Peggy ve çocuklar için." Duraksadı. "Öte yandan, Dan Sherman sivil hayata uyum sağlamış görünüyordu. En azından ben öyle düşünüyordum. Onu görmeyeli onlarca yıl olmuştu. Cedar Cove'a geri taşındığımda birbirimizden elimizden geldiğince sakındık. O yüzden, onun da kendi iblisleriyle mücadele ettiğini bilmiyordum."

Bob düşünceleri arasında yol alırken Roy bekledi. "Hannah'nın Peggy'ye anlattıklarına göre, Max savaş sonrası hayata benden daha iyi uyum sağlamamış."

"İçiyor muymuş?"

"Anladığım kadarıyla bazen, ama sorun olacak kadar değil. Hannah bu sözcüklerle ifade etmese de, obsesif-kompulsif olmuş."

"Çantasındaki her şeyin ne kadar düzenli yerleştirildiğini hatırlıyor musun?"

Bob başıyla onayladı. Gördükleri hepsini şaşırtmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye bastırdı Roy.

"Vietnam'dan döndüğümde, bir gün, bir şekilde, o köyde olanların bedelini ödeyeceğimi düşünüyordum. Yaşadığım elli yıl boyunca hayatın bana öğrettiği bir şey varsa, her şeyin bir karşılığı var." Sesini alçalttı. "Ben... can aldım ve şimdi birisi benim canımı almak istiyor gibi."

Düşüncelerini açıklayan Bob kendini daha iyi hissediyordu. Max'in ölümünden beri bunu düşünüyordu, ama sözcüklere dökecek cesareti bulamamıştı.

"Devam et," dedi Roy.

"Bence Dan de bunun farkına vardı. Uygun gördüğü zamanda, kendi canını almayı tercih etti."

"Ben..."

"Beni dinle," dedi Bob. "Acaba... kurbanlarımızdan birinin ya da birkaçının yakını, dördümüzü de izlemiş olabilir mi? Dan'le karşılaşıp durumu kendisi halletmesi için onu zorlamış olabilir. Max'in alelacele Cedar Cove'a gelmesinin başka ne sebebi olabilir? Bence sorumlu kişi, intikam peşinde."

Roy bu teoriyi düşündü. "Bilmiyorum. Olabilir ama şüpheliyim."

"Neden? Savaştan sonra sayısız Vietnamlı Birleşik Devletler'e göç etti."

"İçlerinden birinin bunca yıl sonra dört Amerikan askerine

kan davası gütmesi biraz zorlama gibi geliyor. Neden şimdiye kadar beklesin?"

Bob omuz silkti. "Bilmiyorum." Roy haklı olabilirdi, belki kendi umutsuzluğuyla yarattığı fantastik bir senaryoydu.

Fakat başka anlamlı bir teori de yoktu.

Otuz Dört

Cuma akşamı, Rachel içler acısı aşk hayatını düşünmemek için bir Eagles şarkısı mırıldanarak alışveriş merkezinin otoparkına yürüdü. Bekâr Nate Olsen'la randevusu kesinlikle buydu. Tek bir randevu. Pahalı bir randevu. O günden beri geçen iki hafta boyunca adamdan ses çıkmaması moral bozucuydu.

Eh, öyle olsun; adam memleketinde bir kızla beraber olduğunu söylemişti. Rachel bunu kabul edebilirdi, hem de hiç kuşku duymadan ama sonra Rachel'ı öperek her şeyi mahvetmişti. Kahrolası, muhteşem öpüşüyordu. Rachel dudaklarını ölümcül bir silah olarak kullandığı için onun tutuklanması gerektiğini düşünüyordu. Öyle muhteşem öpüşüyordu ki ardından Rachel'ı acı içinde bırakmıştı. Tek bir öpücük yüzünden, romantik bir ilişki için artık daha fazla yanıp tutuşuyordu.

Umutsuz olduğundan değil. İşyerine gelen bazı kadınlar gibi olduğundan değil. Daha bu sabah bir müşterisinin, çalışan bir annenin bitmek tükenmek bilmeyen dertlerini dinle-

mek zorunda kalmıştı. Kocası içiyordu, işsizdi, aylaklık edip başka kadınlarla takılıyordu. En çılgın olanı ise, Rachel'ın müşterisi bu şerefsizin sevgilisine kızıyordu! Rachel'a göre, müşterisi ağaçla uğraşmaktan ormanı göremez haldeydi. Tamam, klişeydi ama klişeler bazen işe yarıyordu. Müşterisi o serseriyi kapı dışarı ettiği anda, adam kendine bakacak başka bir kadın bulacaktı. Rachel bu duruma defalarca şahit olmuştu.

Kendini düşüncelere öylesine kaptırmıştı ki, birinin ona seslendiğini neredeyse duymayacaktı.

"Rachel."

Dönüp baktığında Bruce Peyton'ın hızla ona doğru yürüdüğünü gördü. "Hey, selam," derken eli araba anahtarlarını biraz daha sıkı kavradı. Jolene bir önceki pazar gününü onun yanında geçirmişti. Kızı aldıktan dört saat sonra bırakmıştı ve Bruce'la çok az konuşmuşlardı.

"Selam," diye sırıttı Bruce. "Jolene geçen pazar gerçekten iyi vakit geçirmiş."

"Ben de öyle." Birlikte alışverişe çıkmışlar, pizza yemişler, video seyrederek sohbet ederken ayak tırnaklarını boyamışlardı.

"Anlata anlata bitiremiyor."

"Yakında onu arayacağım ve söz ettiğim çikolatalı kurabiyeleri pişireceğiz."

"Bu konuda bir şeyler söylemişti. Umarım birkaç tanesini eve gönderirsin."

"Elbette." Rachel arabasına doğru hareketlendi. Uzun bir haftaydı ve özel bir planı olmadığı halde eve dönmek için sabırsızlanıyordu.

"Bu akşam bir şey yapıyor musun?" diye sordu Bruce.

"Pek sayılmaz. Jolene'i mi bırakmak istiyorsun?"

"Hayır, hayır," dedi Bruce hızla başını iki yana sallayarak. "Geceyi bir arkadaşında geçirecek. Pijama partisi."

"Bu pazar öğleden sonra olur mu?"

"Elbette, çok sevinir."

"Öyleyse o zaman görüşürüz."

"Rachel." Bruce onu bir kez daha durdurdu. huzursuz görünüyordu. "Dinle. Şu anda bir işin var mı?"

"Şu anda mı?" diye tekrarladı Rachel şaşkın bir sesle.

"Demek istediğim, akşam yemeği için biriyle filan buluşacak mısın?"

"Hayır."

"Benimle akşam yemeğine gelir misin?"

Bruce onu akşam yemeğine mi çıkarmak istiyordu? "Sen ve ben mi? Birlikte çıkıyor gibi mi?"

Bruce başıyla onayladı. "Tam çıkıyor gibi sayılmaz, bir arkadaşla yemek yer gibi. Eğer istersen. Başka planların varsa sorun değil, abartmaya değmez. Taco Shack'i düşünmüştüm."

Rachel tereddüt etti.

"Başka planın var." Bruce'un sözlerinde savunmacı bir sertlik vardı.

"Hayır, sadece iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Nasıl yani?"

Rachel'ın da kendince birkaç sorusu vardı. "Neden soruyorsun? Neden şimdi?"

Bruce bu soruları beklemiyormuş gibi başını geri attı.

"Neden olmasın? Jolene bu gece arkadaşlarıyla kalıyor ve işin doğrusu, tek başıma olmaktan hoşlanmıyorum."

Bir restoranda tek başına oturmak gerçekten hoş değildi. Rachel bunu kendi deneyimlerinden biliyordu ve işin gerçeği, bu akşam televizyon karşısında oturup mikrodalga yemeğini yemekten başka ne yapacaktı? "Pekâlâ."

Gülümseyince Bruce'un yüzündeki çatık kaş çizgileri düzeldi. "Harika. Benimle mi gelmek istersin, orada mı buluşalım?"

Rachel arabasına baktı ve Bruce'la restoranda buluşmaya karar verdi. Başkası olsa eve gidip duş almayı ve kıyafet değiştirmeyi önerirdi, ama Bruce'un acelesi var gibiydi. Saat neredeyse yedi olmuştu. Rachel'ın öğleden sonra yaptığı perma umuduğundan daha uzun sürmüştü.

Taco Shack'a vardığında Bruce'un bir piknik masası kaptığını gördü. Mönü tezgâhın üstündeki duvarda asılıydı. Rachel listedeki her şeyi biliyordu çünkü haftada en az bir gün paket yemek almak için uğruyordu.

"Ne istersin?" diye sordu Bruce, Rachel ona katıldığında. Bakışlarını mönüye çevirdi.

"Acılı Meksika böreği," dedi Rachel. "Ekstra salsayla birlikte bir tavuklu ve bir peynirli."

Bruce gülümseyerek başıyla onayladı. "Benim de favorimdir ama ben iki tane biftekli alacağım." Arka cebinden cüzdanını çıkarıp bankoya doğru ilerledi. Cuma akşamı için kuyruk fazla uzun değildi, ama Rachel on ya da on beş dakikaya kadar masa bulmak için beklemek gerekeceğini biliyordu.

Bruce siparişleri verip elinde gazozların olduğu tepsiyle geri döndü. İçecekleri tepsiden alıp Rachel'm karşısındaki sandalyeyi çekti.

Rachel birden Bruce'un alışveriş merkezine gelme sebebinin sadece onu görmek olduğunu fark etti çünkü tam kendisi çıkarken Bruce içeri girmişti. Yine de, bunca zaman ve yaptıkları sayısız konuşmadan sonra, onun kendisini gerçekten yemeğe çıkarmak istemesini anlamakta güçlük çekiyordu.

"Jolene bana satın aldığın bekârla yemeğe çıktığını söyledi," diyen Bruce içeceğinden bir yudum aldı.

"Öyle."

"Nasıl gitti?"

Rachel omuz silkip diyet içeceğine uzandı. "İyidir, sanırım."

"Tekrar görüşecek misiniz?"

Nate Olsen'la nasıl vakit geçirdiği onu ilgilendiriyor gibiydi. "Muhtemelen hayır."

Bruce onun yüzünü inceleyip kaşlarını çattı. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Öyleyim. Nate'den hoşlandım. Benden biraz genç, ama..."

"Senden genç mi?"

Rachel öyle bir kahkaha patlattı ki, yakın masalarda oturanların dikkatini çekti. "Babam gibi konuştun."

"Üzgünüm." Bruce mahcup olmuş gibi başını eğdi. "Söylediklerimi unut."

Bruce'un kıskanmış gibi davranması Rachel'ı çok şaşırtmıştı. "Bruce?"

Bruce bakışlarını kaldırdı.

"Bütün bunların anlamı ne?"

"Nasıl yani?"

Rachel gözlerini kıstı. "Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. Oyun oynamayalım, tamam mı? Bu akşam alışveriş merkezine yolun düştüğü için gelmedin. Beni görmek için geldin, değil mi?"

"Bunda bir terslik mi var?"

Bruce savunmaya geçince Rachel da aynısını yaptı. "Şey, hayır, ama neden başka bir şey gibi davranıyorsun? Sadece dürüst olmaya ne dersin?"

Bruce avuçlarını açarak ellerini kaldırdı. "Ben dürüstüm."

"Kendine karşı, demek istiyorum," diye araya girdi Rachel.

Yaşı en fazla lise öğrencisi gibi görünen garson kız börek tabaklarını getirdi. İkisi aynı anda kendi tabaklarına bakıp yerlerini değiştirdiler.

"Bu soruşturmayı yemekten sonraya bıraksak bir sakıncası var mı?"

Rachel sırıttı. Çatalını peynirli böreğine daldırıp ilk lokmasını kesti. "Seni üçüncü dereceden mahkûm etmeye niyetim yok."

"Durum şu ki," diye devam etti Bruce, lokmalarının arasında, "seni neden akşam yemeğine davet ettiğimden aslında emin değilim. Jolene'i arkadaşının evine bıraktım, cuma akşamıydı ve evde yalnız vakit geçirmek içimden gelmedi. Canım fena halde Meksika böreği çekiyordu, ama koca bir masayı tek başıma işgal etmek istemedim."

"Ben genelde paket yaptırırım."

"Benimle gelmek isteyebilecek kişileri düşünmeye başladım ve aklıma ilk gelen isim sen oldun. O yüzden uygun musun diye sana uğradım."

Rachel gururlanması gerektiğinden emin değildi. Şu anda kafası düşünemeyecek kadar karışıktı.

"Jolene seni çok seviyor," dedi Bruce, yemeğin yarısında.

Rachel da kızı seviyordu ama babasına karşı duyguları net değildi. Ayrıca şu anda neler olup bittiğini anlamak istiyordu. "Benden hoşlanıyor musun, Bruce?" diye sordu açıkça.

"Besbelli. Henüz değerlendirmemi bitirmedim. Uygun olabileceğini düşündüm ve haklıydım. Bunun için memnunum."

"Ben de öyle," dedi Rachel. "*NYPD Blue*'nun tekrarını izlemek için eve gidiyordum."

"Arkadaşlarınla barlarda filan takılmaz mısın?"

Rachel başını iki yana salladı. "Barların erkeklerle tanışmak için uygun yerler olmadığını uzun zaman önce öğrendim." En azından düzgün adamlarla diye geçirdi içinden. Sorun, erkeklerle *nerede* tanışacağını bilmiyor olmasıydı. İnternetten sıkılmıştı ve kulüplere üye olacak biri değildi. El sanatlarından hoşlanıyordu ama kapitone yorgan grubunda henüz bekâr bir erkeğe rastlamamıştı.

"Ciddi ilişkilerin oldu mu?"

Rachel omuz silkti. "Birkaç kez." Yirmili yaşlarının başındayken çıktığı adamın evli olduğunu keşfedince hemen ondan ayrılmıştı. Bu tür bir üzüntüye ihtiyacı yoktu. O günden beri çok temkinli davranıyordu. Belki fazla temkinli ..

"Ya sen?"

Bruce bakışlarını masaya indirdi. "Stephanie'den başka hiç kimse olmadı."

Ölen karısının ismini söyleme biçiminden, Rachel bundan sonra da olmayacağı izlenimine kapıldı.

"Buna bir şans vermek istiyorum," dedi Bruce birden.

"Bu?"

"Biz."

Rachel'ın gözleri kocaman açıldı. "Benimle çıkmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Bu çok mu şaşırtıcı?"

Rachel ansızın kuruyan boğazını ıslatmak için içeceğinden bir yudum alma ihtiyacı hissetti. "Doğrusunu istersen, evet."

"Ara sıra benimle görüşmek ister misin?"

"Hangi sebeple?"

Bruce dudaklarını büzdü. "Satın almadan önce kitabın sonunu okuyan tiplerdensin, değil mi?"

Kesinlikle doğruydu. Rachel güldü. "İşin gerçeği, öyleyim."

"Tahmin etmiştim. Sonunu bilmiyorum. Doğaçlama götürebiliriz diye düşünmüştüm. Sana uyar mı?"

"Olabilir." Rachel kısa bir an düşündü. "Önce bana söylemeni istediğim bir şey var."

"Tamam."

"Beni bu akşam davet etmenin –Nate Olsen'la bir ilgisi var mıydı?"

Bu soru Bruce'un canını sıkmış gibiydi, çünkü hemen cevap veremedi.

"Belki," dedi sonunda.

En azından bu konuda dürüsttü.

"Seninle tekrar çıkmak isterse kabul edecek misin?"

Düşünme sırası Rachel'a gelmişti. "Etmeyecek. Başkasıyla beraber." Konuşurken çantasını toplamaya başlamıştı.

"Kaçamak cevap veriyorsun," dedi Bruce. Rachel'm çıkması için restoran kapısını tuttu, otoparka doğru yürümeye başladılar.

"Biliyorum."

"Ya cevap vermek istemiyorsun ya da korkuyorsun."

"Nate hakkında konuşmayalım, tamam mı? Anlarsın ya," dedi güvenle ona doğru eğilerek. "Beni öpmeseydi harika bir akşam olacaktı."

"Pardon?"

"Boşver." Eliyle savuşturma işareti yaptı. "Açıklaması çok zor."

"Galiba seni öpmeye teşebbüs etmemem gerekiyor."

"Bu kadar aceleci olma," dedi Rachel çapkın bir tebessümle.

Bruce da ona gülümsedi.

Fakat onu öpmedi. Restoranın önündeki iyi ışıklandırılmış park alanında, iyi dileklerini ifade etmekten ötesi tuhaf kaçardı.

"Pazar günü Jolene'in gelmesini hâlâ istiyor musun?" diye sordu Rachel.

"Elbette. Ben de gelebilir miyim?"

Rachel başıyla onayladı. Bruce arabanın kapısını açtı,

Rachel koltuğa kaydı. "Yemek için teşekkürler."

"Yarın öğleden sonra seni ararım."

"Tamam."

Rachel otobana çıkıp evin yolunu tuttuğunda kafası eskisinden daha karışıktı. Eve girer girmez telefonunda bir mesaj olduğunu gördü. Çantasını kenara bıraktı, ayakkabılarını çıkarırken mesajı dinlemek için tuşa bastı.

Nate Olsen'ın sesini duyunca bir ayakkabı elinde, bir ayağı havada kalakaldı.

"Selam Rachel... üzgünüm, seni özledim." Kısa bir duraksamadan sonra devam etti. "Yediğimiz yemek hâlâ aklımdan çıkmadı, senin de öyle mi? Sonra ararım, tamam mı?"

Otuz Beş

Ağustos ayının ilk pazartesi günü, Grace Sherman kütüphaneyi açtı ve cumartesi akşamı ücretsiz gösterilecek filmin ilanını astı. Bu, kütüphanenin haziran ayında başlattığı yeni bir uygulamaydı. Fikir Grace'ten çıkmıştı ve etkinliğin gördüğü rağbet onu hem şaşırtmış, hem de sevindirmişti. Kütüphanenin camianın bir parçası haline gelmesini, insanların ihtiyaçlarına ve ilgilerine cevap vererek her yaştaki kişiyi cezbetmesini istiyordu. Her zaman ailelerin beraber seyredebileceği filmler seçiyordu, bunun anlamı da genellikle klasik filmler oluyordu; bu hafta gösterimde "Afrika Kraliçesi" vardı.

Pazartesi günleri hep yoğun olurdu ve sabah saatleri hızla geçti. Loretta Bailey masasına geçince Grace yardımcısının yemekten döndüğünü anladı. Sanki birkaç dakika önce çıkmış gibiydi. Grace yemeğe çıkacaksa, şimdi tam zamanıydı.

Çantasını almak için alt çekmeceye eğildi, doğrulduğunda Cliff Harding'in kızı Lisa Shore'la burun buruna geldi.

"Lisa," dedi Grace kendini hemen toparlayarak. "Bu ne güzel sürpriz!"

"Merhaba Grace."

Lisa fiziksel olarak babasına benzemese de, pek çok yönden Grace'e Cliff'i hatırlatan genç ve güzel bir kadındı.

"Seni bulduğum için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Kasabaya pat diye gelerek şansımı zorladım çünkü burada olduğundan emin değildim. Konuşmamız gerektiğini düşünüyorum." Gözlerini Grace'in gözlerine dikmişti.

"Washington'da ne işin var?" Ne saçma soruydu, babasını ziyarete gelmişti tabiiki. Cliff'le arasında geçenlerle ilgili Lisa'nın ne bildiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Rich ve ben babamı görmeye geldik. Araya bir öğle yemeği sıkıştıramazsın, değil mi?"

"Elbette yapabilirim. Neden önce birkaç dakika oturmuyorsun? April nasıl?"

"Çok hızlı büyüyor," dedi Lisa, kızıyla gurur duyduğu belliydi. "Babam ve Rich onu Seattle'a götürdü." Suçlu bir ifadeyle uzaklara baktı. "Onlara şiddetli sancım olduğunu söyleyince, aslında yalan değil, evde kalmamı önerdiler. Kasabaya seni görmeye gelmek istiyordum; ama bunu babamın bilmesini *istemiyordum*."

Grace, babasını kandırmanın Lisa'ya ne kadar zor geldiğini anlıyordu. Söylemek istediği şey önemli olmalıydı.

Grace çantasını omzuna taktı, Loretta'ya el salladı ve Cliff'in kızıyla beraber kütüphaneden çıktı.

Lisa hemen konuya girdiğinde daha kapıdan yeni çıkıyorlardı. "Babamla aranızda ters giden şeyin ne olduğunu öğrenmek zorundayım."

Grace içini çekti, Cliff kızına bir şey anlatmadığı için minnet duymakla duymamak arasında kararsızdı. Belki anlatmıştı. Lisa'nın bir şeyler bildiği açıktı ya da Grace öyle hissediyordu.

İkisi de Pot Belly'nin güne özel yengeçli sandviçinden alıp parka yürüyüp marinaya yakın bir banka oturdular. Turistler ve yerli halk önlerinden gelip geçiyordu.

"Babam bana bir şey anlatmıyor," dedi Lisa, sandviçini açar açmaz. "Tek bildiğim, artık görüşmediğiniz." Grace dikkatini marinada dalgaların üstünde salınan teknelere yoğunlaştırdı. Lisa'nın gözlerinin içine bakarak yaptıklarını anlatamazdı.

"Hepsi benim hatamdı," dedi sesi titreyerek.

İtirafını kısa bir sessizlik izledi. "Babam öyle söylemedi."

"Baban yanılmış," diye ısrar etti Grace. "Onu yanlış yönlendirdim; hayır, daha da ötesi, onu aldattım." Bu ayrılıkta kendi oynadığı rolü aza indirmeyecekti. Will'le yaşadığı internet ilişkisi olmasaydı belki şu anda Cliff'le nişanlı, hatta evli olabilirdi.

"Nasıl?"

Grace saklanacak bir şey olmadığının farkındaydı. Lisa'nın olanları bilmeye hakkı vardı. "Cliff'le görüşürken başka bir adam daha vardı." İşte bu, basit ve korkunç gerçek.

Lisa'nın soluğu kesildi. "Annemin yaptığı da buydu. Şimdi anlıyorum..."

"Biliyorum, biliyorum," diye fısıldadı Grace. Cliff'in gözünde, yirmi yıllık evliliği boyunca defalarca katlandığı ihanetlerden sonra Grace'in ihaneti bağışlanamazdı. Grace telafisi olmayan tek günahı işlediğini biliyor ve bunun sorumluluğunu kabulleniyordu.

"Bu adamla hâlâ görüşüyor musun?"

Grace başını iki yana salladı. "Uzun zaman önceydi."

"Öyleyse neden babamla görüşmüyorsun?" Lisa sandviçinin yarısını bitirmişti. Grace kendi sandviçine başlamamış, sonra yemek üzere çantasına koymuştu.

Grace ellerini birbirine kenetledi. "Cliff'in artık benimle bir işi kalmadı. Artık bununla başa çıkabiliyorum ama bu noktaya gelebilmek uzun zamanımı aldı. Harika bir baban var, Lisa. Bundan sonra birbirimizin hayatında yer almayacak olsak da onu daima seveceğim."

Lisa yemeğinin kalan kısmını paketledi, kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslandı. "Bu ilginç çünkü babam da neredeyse aynı şeyleri söyledi. Bundan sonra hayatında yer almasan da, seni sevdiğini."

"Beni sevdiğini mi? Böyle mi söyledi?"

"Geçen yıl bizim eve geldiğinizde senin için deli oluyordu, hâlâ öyle."

"Ama..."

"Babamı anlamak zorundasın. Karmaşık bir adam. Kolay seven bir adam değildir ama sevmekten de pat diye vazgeçemez." Sözlerini vurgulamak için parmaklarını şıklattı. "Anneme verdiği bütün o fırsatları düşünsene."

Lisa'nın sözleri Grace'i neşelendirmişti fakat Cliff'in kararlı tepkisi bu neşeyi solduruyordu. Cliff yaptıklarına rağmen onu seviyordu, ama asla bağışlamayacaktı.

"Ona ulaşmaya çalıştım," dedi kısık bir sesle. "Tam bir budalaydım ve diğer adamın boşanmayacağını anladığımda..."

"Evli miydi?"

Grace utanç içinde yüzüne ateş bastığını hissetti. Yaptığı şey o zaman ne kadar da mantıklı geliyordu. Oysa şimdi, onu daha da fazla utandırıyordu. Hiçbir özrü, liseli genç kız hayalleri dışında sunabileceği hiçbir mazereti yoktu.

Lisa elini tutup hafifçe sıktı. "Bu, babamın davranış biçimini açıklıyor."

Grace başını eğdi. "Her şeyden ne kadar pişmanlık duyduğumu bilemezsin."

"Eminim öyledir," dedi Lisa nazikçe. "Yine de, köpek ve bekâr erkek müzayedesinde babama teklif verdin."

"Bunu nereden duydun?" Lisa'nın bu bağış etkinliğinden haberdar olması onu şaşırtmıştı.

"Cal'den. Babam sana kaça maloldu?"

"Baban, arkadaşlarımdan ve kızlarımdan bana doğum günü armağanıydı ve onlara tam sekiz yüz dolara maloldu."

Lisa bir ıslık koyverdi.

"Hiçbir adaya daha yüksek teklif verilmedi."

Lisa sırıtarak başparmaklarını havaya kaldırdı. "Randevunuza gittiniz mi?"

Grace başıyla onayladı ve geceyle ilgili konuşmamaya karar verdi. Zaten konuşacak fazla bir şey yoktu ve bu bile yeterince moral bozucuydu. "Yemeğin ardından bana çiçek yolladı," dedi üzgün bir sesle.

"İşte benim babam. Muhtemelen annem dışında çiçek gönderdiği tek kadınsın."

Eğer Lisa'nın niyeti Grace'i yüreklendirmekse, fena halde çuvallamıştı.

"Kasabada ne kadar kalacaksınız?" diye sordu, konuyu değiştirmek için.

"Yarına kadar, o yüzden bugün seninle konuşmak zorundaydım. Ya şimdi ya da hiç."

"Geldiğine çok sevindim."

Lisa içini çekti. "Babamın yatak odasında resmin var. Bunu biliyor muydun?"

Grace başını iki yana salladı.

"Başucundaki sehpada. Gördüğümü bilmiyor, ama gördüm. Gece Yarısı'yla birlikte çektirdiğin bir fotoğraf."

"Muhtemelen kaldırmayı unutmuştur." Grace birlikte yedikleri akşam yemeğinden sonra yaşadığı hayal kırıklığını düşünerek umutlanmak istemiyordu, zaten çiçekleri gönderdikten sonra Cliff'ten bir daha ses çıkmamıştı. "Ya da," dedi kederle, "O atı çok sevdiği içindir."

"Şey, çok sevdiği doğru ama resmi saklama sebebi at değil."

Grace, Cliff'in o fotoğrafı çektiği günü hatırlıyordu. Aylardan ekimdi ve çiftliği ilk ziyaretiydi. Cliff henüz eski ahırı yıkıp yerine daha büyük ve daha modern yeni ahırı yapmamış, Grace'i arazide "gezdirirken" çiftlikle ilgili tasarılarını da onunla paylaşmıştı. Yapmayı umduğu ilerlemeler, hayata geçirmeyi düşündüğü üreme programları; Grace çoğunu anlamasa da onun coşkusunu ve atlara olan sevgisini paylaşmıştı. Cliff aynı gün Grace'e aygırı Gece Yarısı'nı göstermiş, Grace çitin yanında dururken fotoğraf almak için bir adım geri çekilmişti. Tam o sırada Gece Yarısı, Grace'e doğru koşmuş, yeni

gelen yabancıyı merak ederek burnunu başına sürtmüştü. Grace hayranlıkla aygıra dönerek onun simsiyah ensesini okşamıştı. Cliff'in yakaladığı işte o andı. Çektiği kareyi Grace'e göstermişti, sonradan büyütüp çerçeveletmiş olmalıydı.

"Babam için üzülüyorum," diye içini açtı Lisa.

"Neden? Ne demek istiyorsun?"

"Çok fazla çalışıyor ve onu son gördüğüm zamanki kadar mutlu değil. Bu yaza kadar fark etmemiştim. Saklamaya çalışıyor, ama babamı tanırım."

Grace de mutlu olduğunu söyleyemezdi. "Keşke yardım edebilseydim, ama yapabileceğim bir şey yok."

"Elbette var, görmüyor musun?" Lisa bu sözleri öfkeli bir coşkuyla sarf ederken gözleri yaşlarla dolmuştu. "Onu geri kazan, Grace. Seni seviyor, sen de onu sevdiğini söylüyorsun."

"Seviyorum!" Ona duyduğu sevgi gerçekti, Lisa'nın bunu bilmesini istiyordu. "Baban beni görmek istemiyor."

"Bu doğru değil. Cal bile siz ayrıldıktan sonra babamın başka bir insana dönüştüğünü söylüyor."

"Ne yapabilirim ki?" Grace'in aklına o ana kadar yapmadığı ya da söylemediği bir şey gelmiyordu. Cliff sürekli reddettiği halde, onun fikrini değiştiremeyeceğinden emin olana kadar defalarca şansını denemişti.

"Onun için mücadele et," diye yalvardı Lisa.

"Kimle mücadele edeceğim? Cliff'in kendisiyle mi? Nasıl?"

"Onu bezdirene kadar ısrar et," diye yalvardı Lisa. "Kart gönder, mektup yaz."

"E-posta?" diye bir kaşını kaldırarak öneride bulundu Grace.

"Evet," diye haykırdı Lisa. "Bir şeyler yap –ne olursa olsun– ve onun savunmasını kırana kadar teslim olma." Grace'in yüzüne bakabilmek için oturduğu yerde yan döndü. "Tabii babamı gerçekten seviyorsan."

"Seviyorum," diye garanti etti Grace. "Gerçekten seviyorum."

"Öyle olduğunu hissediyordum, ama bilmek zorundaydım. Emin olmak zorundaydım."

İki kadın kucaklaştı. Lisa'nın sözlerindeki umut ve dürüstlükten Grace o kadar etkilenmişti ki, ağlamak istiyordu. "Ah Lisa, sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Beni yüzüstü bırakma."

"Yapmam," diye söz verdi.

Grace o akşam Cliff'e uzun bir e-posta yazdı. Çiçekler için teşekkür etmekle başladı ve akşam yemeğinin kendisi için öneminden söz etti. Basit ve düz cümlelerle onu ne kadar özlediğini ve ne kadar sık düşündüğünü ifade etti.

Bitirdiğinde, yazdığı mesajı tekrar okudu. İçinde Kelly ve Paul'le ilgili endişeleri, onların yeni bir bebekle ilgili çabaları da vardı. Ona Sherlock'la yaşadığı deneyimleri, kedinin göz ardı edilmeyi nasıl reddettiğini ve Grace'in ilgisini çekebilmek için nasıl yaratıcı hilelere başvurduğunu esprili bir dille anlattı. Yazdıklarıyla, Grace kendi üslubuyla Cliff'e çekip gitmediğini anlatmaya çalışıyordu. En azından şimdilik.

Ertesi gün öğleden sonra, öğle yemeği paydosunda,

Grace marketten bir avuç kartpostal aldı. Bazıları romantik, bazılar zekice hazırlanmıştı ve bir kısmının üstünde at resimleri vardı.

İşten eve gider gitmez, ayaklarına dolanan hayvanlarıyla birlikte bilgisayarın başına geçti, internete bağlanıp Cliff'ten bir cevap gelip gelmediğine baktı. Bir şey olmadığını görünce morali bozuldu.

"Kolay olacağını mı sanmıştın?" dedi Buttercup'a. Grace onu kucağına alana kadar Sherlock bacaklarına sürünmeye devam etti. Grace bir eliyle onu okşarken, diğeriyle ihtimalleri not etmeye çalıştı. Cliff mesajı okumaya bile gerek duymadan silmiş olabilirdi. Belki görmezden gelmişti. Son zamanlarda mesaj kutusuna bakmamış bile olabilirdi.

Grace ona ikinci bir mesaj yazdı ve ertesi gün bir kartpostal yolladı. Lisa'nın dediği gibi, er geç onu bezdirecekti. Er ya da geç, Cliff onun gitmediğini görecekti. Cliff'i seviyordu. Hayatındaki en güzel şey Cliff'ti ve ondan vazgeçmeyecekti.

Otuz Altı

"Bob!" diye seslendi Peggy merdivenin başından. "Telefon!"

Bob elindeki *Chicago* senaryosunu kenara bıraktı –rolünü ezberlemeye çalışıyordu– merdiven sahanlığına çıktı.

"Kim arıyor?" diye sordu.

Peggy üstünde "Aşçıyı Öp" önlüğüyle aşağıdan ona bakıyordu. "Söylemedi."

Bob dişlerinin arasından söylenerek yatak odasına geçti ve ahizeyi aldı. "Alo", dedi sabırsızca.

"Robert Beldon? Ben, Albay Stewart Samuels."

Sert askeri ses tonu Bob'u elektrik çarpmış gibi sarstı. Karşısındaki bir daha asla duymak istemediği bir adamın sesiydi. Onu savaşa sokan adamın sesiydi. Güneydoğu Asya ormanlarında yanında duran askerdi. Hayatını kurtarırken aynı zamanda hayatı ondan çalan kişiydi.

"Evet," diyebildi zorlukla.

"Birkaç hafta sonra Seattle'da olacağım. Konuşmamız gerek."

Bob'un bölük komutanıyla son konuşmasının üstünden otuz yıldan fazla zaman geçmişti. Bir otuz yıl daha geçse daha mutlu olurdu. Şimdiye kadar Samuels'la irtibat kuran tek kişi Troy Davis'ti. Bob öyle kalmasını tercih ederdi.

Albay, Kuzeybatı Pasifik'e yapacağı yolculuğun ayrıntılarını vererek konuşmaya devam etti. Diğer adam Cedar Cove'a uğrayacağını söyleyene kadar Bob kaskatı onu dinledi.

"Bu gerekli mi?" diye sordu Bob. Seattle bile onu huzursuz edecek kadar yakınken, herhangi bir süre için Cedar Cove'a gelmesi kesinlikle ürkütücüydü.

"Öyle olduğuna inanıyorum. Aramızda çözülmesi gereken bir durum var."

Sesi ne kadar resmi geliyordu. Soğukkanlı ve sert.

"Bölüğümüzden iki kişi öldü, biri intihar etti, diğeri katledildi," dedi. "Bunu tek kalemde halletmek istiyorum, kabul mü?"

"Evet, ben..." Bob sözlerini bitirme fırsatı bulamadı.

"Güzel. Yardımcım gerekli düzenlemeleri yapacak."

Bob başka bir şey söyleyemeden telefon kapandı. Bob öylece, eli telefonda, hiçbir şey görmeden kalakaldı. Bir süre sonra yavaşça ahizeyi yerine koydu ve sanki trans halindeymiş gibi merdivenden aşağı inmeye başladı.

Peggy mutfakta Hannah'yla birlikte akşam yemeğini hazırlıyordu. Onu görür görmez patatesleri ezmekten vazgeçti.

"Arayan kimdi?" diye sordu ona doğru yürüyerek.

Bob ona baktı, içindeki uyuşukluk hâlâ geçmemişti. "Albay Samuels."

"Stewart Samuels mi?" diye tekrarlayan Hannah Peggy'nin yanına sokuldu.

Peggy önce Bob'a, sonra Hannah'ya baktı. "Ne istiyormuş?"

"Cedar Cove'a geliyor."

Hannah kısa bir çığlık attıktan sonra eliyle ağzını kapattı. "Neden geldiğini söyledi mi?

Peggy kolunu genç kadının omuzlarına doladı. "Neden bu kadar korktun?"

Bob sorunun kendine mi, yoksa Hannah'ya mı sorulduğundan tam emin değildi, ama cevap veren konukları oldu.

"Öylesine... asker ki."

"Baban için yaptığı onca şeyden sonra ona minnettar olduğunu sanıyordum," dedi Peggy, Hannah'ya bakarak.

"Öyleydim... öyleyim. Albay Samuels olmasa babam asla ihtiyacı olan tıbbi bakımı alamazdı. Yine de... beni korkutuyor." Sanki ayazda kalmış gibi vücudu ürperdi.

"Bob?" Karısı, veremeyeceği cevaplar için ona dönmüştü. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Bu bölgede işleri olduğunu ve konuşmamız gerektiğini söyledi. Roy ve şerifle de bir buluşma ayarlamamı istedi."

Peggy kaşlarını çattı. "Dan Sherman ile Hannah'nın babasının ölümünün bağlantılı olduğunu mu düşünüyor?"

"Bilmiyorum." Bundan ötesi vardı. Samuels, Bob'la işi olduğunu söylemişti. Bob, Stewart Samuels'ı görmek, geçmişin hatırlatılmasını istemiyordu, ama yine de Vietnam'dan

döndüğünden beri her gün olduğu gibi karşısına çıkmıştı.

O gece uyumayı başaramayan Bob yatağında uzanmış, tavanı seyrediyordu. Telefonun yanındaki dijital saat ikiyi geçmişti ama hâlâ uyanıktı. Peggy onun çektiği acıdan habersiz, yanında huzur içinde uyuyordu.

Dolunayın ışığı duvarlarda yansıyordu. Körfezin, denizin kokusu açık pencereden içeri süzülüyordu. Bu kokuyu genellikle huzur verici bulurdu, ama bu gece zihni ona huzur vermiyordu. Ne zaman gözlerini kapasa, Bob'un gördüğü, işittiği, hissettiği tek şey Vietnam'dı. Tamamen gerilmişti. O anılara geri dönmek istemiyordu, onları düşünmek, hissetmek istemiyordu.

Birden, mutfağın cam kapısının kayarak açıldığını duydu. Gözleri korkuyla açıldı. Asla yanılmayacağından emin olduğu bir ses merdivenden yukarı doğru süzülürken hiç kıpırdamadan uzanmaya devam etti. Daha iyi duymak için dikkatini verdi, boğuk ayak sesleri damarlarındaki kanı dondurdu. Adrenalini yükselmeye devam ederken, örtüyü açıp yatağın kenarına oturdu. Alnı ter içinde kalmıştı. İleri doğru eğildi, hayal gücünün ona oyun oynamadığından emin olmak için gözlerini kapatarak daha yakından dinlemeye çalıştı. Roy'un uyarıları aklından geçerken onu takip eden arabayı hatırladı. Kendini koruyabileceği bir şey bulmak amacıyla çevresine bakındı.

Hiçbir şey bulamadı. Golf sopaları garajdaydı, elinin altındaki en güçlü şey iş çizmeleriydi.

Peggy kıpırdadı. Uykusunda bile onun korkusunu hissetmiş olmalıydı. "Neler oluyor?" diye fısıldadı.

Bob parmağını dudaklarına götürdü. "Aşağıda biri var."

Karısının gerildiğini hissedebiliyordu. Peggy onun kolunu tutup doğruldu.

"İçeri nasıl girdiler?"

"Avlu kapısından."

"Kilitlemiş miydin?"

Başıyla onayladı.

"911'i arasak?" diye fısıldadı Peggy.

Alt kattaki basamaklardan biri gıcırdadı. Evde kim varsa onlar için geliyordu. Polisi aramak için artık çok geçti.

Bob ve Peggy korkudan donakalmışlardı.

Hiçbir şey olmadı.

Bir anda Bob harekete geçmeye karar verdi. Daha fazla oturup bekleyemeyecekti. Eğer biri onu öldürmeye geliyorsa, mücadele etmeden teslim olmayacaktı. Hızla yataktan fırlayarak rüzgâr gibi kapıya koştu.

Peggy onu durdurma umuduyla çığlık attı. Bob yatak odasından dışarı koridora doğru uçarken, el yordamıyla ışığı yakıp telefonun üstüne atladı.

Orada, merdivenin başında Hannah duruyordu. Bob'u görünce soluğu kesildi.

"Hannah!" diye haykırdı Bob, kızın ona yaşattığı korkunun verdiği öfkeyle. "Hannah'ymış," diye seslendi içerdeki karısına.

"Gecenin bu saatinde evin içinde sinsice ne halt ediyorsun?" diye sordu.

Hannah sindi, titreyerek başını eğdi. Uzun saçları omuzlarından dökülerek yüzünü kapattı.

"Hannah, Tanrı aşkına ne yapıyorsun?" Peggy merdi-

venlerden aşağı koşarken sabahlığını iliklemeye çalışıyordu.

"Ben... ben..."

Bob aşağıdaki koridorun halısı üstünde katlanmış bir kâğıt parçası buldu, almak için eğildi. Tek bakışta bunun Hannah'dan bir veda notu olduğunu anlamıştı.

"Ben... ben gitme zamanı geldi diye düşünmüştüm," dedi genç kadın. Sesi o kadar kısıktı ki ne dediği zorlukla anlaşılıyordu.

"Neden gece vakti sıvışmaya kalkıyorsun?" diye sordu Peggy.

Hannah bir omzunu silkti.

Anlaşılan omuz silkerek bilmiyorum demekle her şeyi açıkladığını sanıyordu.

"Korkuyorum!" diye inledi Hannah. Birkaç saniye sonra hıçkırıklara boğuldu.

Peggy hemen kolunu ona dolayıp mutfağa götürdü. Hannah'nın bavulu avlu kapısının önünde duruyordu. Belli ki önce kapıyı açmış, sonra bir veda notu bırakmaya karar vermişti.

Bob mutfak masasına çöktü, öyle sarsılmıştı ki titremekten kendini alamıyordu. Hannah'ya bağırmak, kendisini nasıl korkuttuysa onu da aynı şekilde korkutmak istiyordu ama bunu yapamayacağını biliyordu.

"Neden korkuyorsun?" diye nazikçe sordu Peggy, Hannah'yı oturttuktan sonra. Çay demlemek için çaydanlığı doldurup ocağın üstüne koydu.

"Bilmiyorum... annemi ve babamı kaybettim. Sizi de

kaybetme düşüncesine katlanamıyorum."

"Neden kaybedeceğini düşündün?" diye sordu Peggy sessizce.

"Çünkü..."

"Albay Samuels'ın ziyaretiyle bir ilgisi var mı?" diye sordu Peggy bu kez.

Hannah cevap vermedi, ama Bob, Peggy'nin haklı olduğunu düşünüyordu. Kendince sebeplerle, konukları adamın ziyaretinden en az kendisi kadar endişe duyuyordu.

Otuz Yedi

Olivia cüppesini odasındaki dolaba astı, çantasını aldı ve uzun bir günün ardından adliye sarayını terk etmek üzere hazırlandı. Gün boyunca karşısına hayatları sarsılmış çiftler diziliyor, bir an önce evlerini ayırmak ve çocuklarının güvenliğini riske atmak için sabırsızlanıyorlardı. Eşlerden her biri, hayatını diğeri olmadan da sürdürebileceğini kanıtlamak için elinden geleni yapıyordu. Sınırsız öfke ve nefret, sınırsız sahte gurur vardı. Bazı günler, bu ailelerin kaderini tayin etmekle yükümlü olmak ona çok ağır geliyordu.

Park yerine doğru yürürken saatine baktı. O akşam Grace'le akşam yemeğinde buluşacaktı. Olivia evlendiğinden beri ilk kez, Grace ona çarşamba akşamları bir araya geldikleri aerobik dersleri dışında görüşmeyi teklif etmişti. Birbirlerini telefonla düzenli olarak arıyorlar ve cumartesi sabahları köylü pazarında karşılaşıyorlardı, ama Olivia'nın evliliği ilişkilerini değiştirmişti. İkisi de bu yeni duruma alışmaya çalışıyordu.

Olivia kadim dostuyla konuşma fırsatını memnuniyetle karşıladı. Dile getirmek istediği bazı konular vardı; başkalarıyla konuşamadığı konular. Grace'in ses tonundan onun da anlatmak istediği şeyler olduğunu sezmişti.

Arabasına binip adliye sarayı ile Deniz Feneri Restoran arasındaki kısa mesafede yol aldı. Kızıyla damadı harika bir iş başarmışlardı ve Olivia onlarla gurur duyuyordu. Yine de, bir anne olarak Olivia endişeliydi. Justine çok çalışıyordu; genç bir eş ve anneydi, ayrıca restoranın rezervasyonlarıyla ilgileniyor, bazı zaman hosteslik bile yapıyordu.

Şansına Justine o akşam çalışıyordu. Olivia'yı görünce yüzü aydınlandı. "Selam anne," dedi ona sarılarak. "Seni gördüğüme sevindim."

Kısa zaman öncesine kadar aralarında ciddi bir gerilim vardı. Justine kendinden oldukça yaşlı bir adamla çıkıyordu, dünyaya karşı nefret dolu ve sürekli savunma halindeydi. Olivia onun için çok daha fazlasını istiyordu. Justine'in hâlâ ölen ikiz kardeşinin yasını tuttuğunun farkındaydı; Jordan on üç yaşındayken trajik bir kazada can vermişti. Neyse ki Justine sonunda huzuru bulmuştu. Olivia bunun Seth sayesinde olduğunu düşünüyordu. İşin gerçeği, Seth Gunderson'a âşık olduktan sonra Justine tamamen değişmişti.

"Jack nerede?" diye sordu Justine, Olivia'nın omzunun üstünden bakarak.

"Ofiste, başka nerede olabilir ki?" Jack çok fazla çalışıyordu ve Olivia'nın söylediği hiçbir şey onu görevinden alıkoymaya ikna edememişti. Gazetenin her aşamasıyla bizzat

ilgileniyor ve işini seviyordu. *Chronicle* artık haftada beş gün çıktığı için, çalışma saatleri evliliklerinden öncesine kıyasla daha beter olmuştu. Bu konuda sürekli tartışıyorlardı, ama Olivia yarı zamanlı bir kocaya kendini alıştırması gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Jack bu durumun uzun sürmeyeceğini söylüyordu, ama Olivia emekli olana kadar hiçbir değişiklik beklemiyordu. Kim öle kim kala...

Justine onu pencere kenarındaki masalardan birine oturttu, sonra restorana dönüp garson kızlardan biriyle konuşmaya başladı. Henüz yeni akşam oluyordu ve salonun ancak üçte biri doluydu. Yerine bakacak birini bulur bulmaz Justine annesinin masasına döndü.

"Bir dakikan var mı?" diye sordu.

"Elbette." Grace'in gelmesine en az on dakika daha vardı.

Kızı bir sandalye çekip karşısına oturdu.

"Büyükannemle aranız nasıl?" diye sordu.

Olivia içini çekerek kızının ne kadarını bildiğini merak etti. Belki her şeyi biliyordu. "Tekrar konuşmaya başladık."

Justine gülümsedi, rahatladığı belliydi. "Büyükannem Ben'le evleniyor, biliyorsun?"

Olivia bunun farkındaydı. "Bana bir mektup gönderdi." Annesinin yüz yüze konuşmak yerine ona yazmasına kırılmıştı. "Onu incitmek istemedim," diye itiraf etti. "Will'le birlikte Ben'i soruşturmamız onun iyiliği içindi ama endişelerimiz geri tepti."

"Biliyorum." En azından Justine ılımlı gibiydi.

"Annem, ona güvenmediğimiz için üzüldü," dedi Olivia.

Annesinin nasıl hissedeceğini baştan tahmin etmişti, o yüzden soruşturmayı Charlotte'tan gizli tutma gereği duymuştu.

"Mektupta başka ne diyor?"

"Yaşı ne olursa olsun herkesin mutlu olmayı hak ettiğini söylüyor ve Jack'le evlendiğimde benim adıma ne kadar mutlu olduğunu hatırlatıyor."

"Haklı olduğunu biliyorsun," diye mırıldandı Justine.

"Elbette haklı." Olivia'nın buna asla itirazı yoktu. "Benim ve Will'in Ben'e adil ve saygılı davranmamızı istiyor. Aynı şey onun oğulları için de geçerli kuşkusuz." Kaşlarını çattı. "Gerçi onlarla tanıştığını sanmıyorum, en azından şimdilik." Kısaca omuz silkerek ekledi. "Doğal olarak annemin isteklerine saygı duyma eğilimindeyim. Annemi başka bir adamla düşünmekte zorluk çeksem de, bu onun hayatı ve mutlu olmasını istiyorum."

Justine aynı fikirdeydi. "Jack'le evlenmeye karar verdiğinde ben hiçbir şey söylemedim," dedi kızı yumuşak bir sesle. "Oysa derinlerde, her zaman babamla tekrar bir araya gelmeni isterdim. Asla yürümeyeceğini bildiğim halde, içimdeki küçük kız ebeveynlerinin tekrar birbirini sevmesini isterdi."

Olivia kızının gözyaşları karşısında şaşkın haldeydi. Justine utanmış gibi hızla gözlerini kırpıştırdı. "Hâlâ Jordan'ı düşünüyorum," diye fısıldadı.

"Ben de öyle."

Justine başıyla onayladı. "Bugün günlerden ne, hatırlıyor musun?"

Olivia kendi hayatında olup bitenlere öylesine kapılmıştı ki, bu tarihi atladığını fark edince sarsıldı. On sekiz yıl ön-

ce, bugün oğlu Jordan boğulmuştu. Kendisinin ve kalan iki çocuğunun hayatı o tarihten itibaren ikiye bölünmüştü. Jordan'ın ölümünden önce ve ölümünden sonra.

Yüzündeki yaşları silen Justine gülümsemeye çalıştı. "Bu kadar ağlak olmak istememiştim. İkimiz de çözülmeden büyükanneme geri dönelim."

Olivia aynı fikirdeydi, genzindeki yumruyu zoraki yuttu. "Hafta başında anneme uğradım ve haber ortaya çıktığından beri ilk kez birbirimizi kucakladık. Beni bağışladı. Eminim sana kendisi söyleyecektir, ama nikâh tarihini belirlemişler bile."

Justine mahcup bir tavırla gülümsedi. "Bunların hepsinden haberim var. Büyükannem bu sabah erkenden gelip davet için restoranda rezervasyon yaptırdı. Will'le konuşmuş ve dayım törene geleceğini söylemiş."

Olivia bunu duyduğuna memnun olmuştu, böylece Grace'i önceden uyarabilirdi. Will geldiğinde, Olivia onun en iyi arkadaşıyla internet ilişkisi hakkında uzun bir konuşma yapmak istiyordu. Will, Grace'ten yararlanmış ve karısı Georgia'ya ihanet etmişti. Ne zaman bu konu aklına gelse çileden çıkıyordu.

"Selam kızlar," dedi onlara doğru gelen Grace. "Bölmüyorumdur umarım?"

"Hayır, hayır," dedi Justine, nazikçe yerinden kalkarak. "Sen gelene kadar annemi oyalıyordum." Olivia'ya baktı, sonra göz kırparak uzaklaştı.

Kızıyla geçirdiği sadece birkaç dakikanın önemi şaşır-

tiriydi. Olivia kızı Justine'le oğlu James'e kendini yakın hissediyor ve bu kadar harika çocukları olduğu için çok şanslı olduğunu düşünüyordu.

"Geciktiğim için üzgünüm," dedi Grace. "Kütüphane işleri bitmek bilmedi."

"Sorun değil. Justine'le biraz sohbet etme fırsatı bulduk. Bunu pek sık yapamıyoruz."

"Onun duygularını gayet iyi anlıyorum," diye mırıldandı Grace. "Biz de son günlerde fazla görüşemiyoruz."

"Üzgünüm," dedi Olivia arkadaşına, bunu söylerken samimiydi. Dostluklarını ihmal ediyordu ama böyle devam etmesine izin vermeyecekti. "Haftan nasıl geçti?"

Grace omuz silkti. "Hem çok iyi, hem çok kötü. Ya senin?"

Olivia gülümsedi. "Benim de öyle. Jack ve ben hâlâ birlikte yaşamaya alışma dönemindeyiz ve tahmin ettiğim gibi, hiç kolay olmuyor. Zaten çoğunu biliyorsun." Çarşamba akşamları aerobik için buluştuklarında Olivia yeterince şikâyet ediyordu. "Annemle barıştık ve beni bağışladı. Ah, unutmadan, nikâha Will de geliyor."

Grace gözle görülür biçimde sarardı, ama yorum yapmadı.

"Evet, sende ne yenilikler var?" diye sordu Olivia.

Grace çantasından bir mendil çıkarınca Olivia şaşırdı. "Sana anlatacaklarım var, ama muhtemelen ağlayacağım."

Olivia dehşete kapılmıştı. "Neler oluyor?"

"Geçen hafta Dan'in Oregon'da yaşayan kuzeni Mike Sherman'dan bir mektup aldım." Devam etmeden önce, kendini biraz toparlamak için bekledi. "Dan'in ölümünden sonra

yazmıştı ve birkaç kez konuşmuştuk, ama bu birdenbire ortaya çıktı."

"Nedir o?"

Grace elindeki keten mendilin uçlarını sinirle katlıyordu. "Mike bu konuda kendini gerçekten kötü hissediyor, ama Dan'in ona on üç bin dolar borçlu olduğunu açıklama zamanı geldiğini düşünmüş."

"Yo, hayır, yoksa parayı geri mi istiyor?"

Grace başıyla onayladı. "İstediği için çok üzgün, ama elinde evrak var ve taahhüt notunda Dan'in imzası çok açık. Mike aradan dört yıl geçtiğini ve paraya ihtiyacı olduğunu söylüyor. Dan'in cesedi bulunduktan sonra hayat sigortasından para aldığını düşünüyor."

Olivia almadığını biliyordu. Olivia'nın ölen kocasına karşı hiçbir zaman fazla sempati duymamıştı, ama Grace'i böyle bir borcun altına sokması bağışlanır gibi değildi. Üstelik intihar etmeye karar veren Dan, Grace'in hayat sigortasından para alamayacağını biliyordu. Dahası, o parayla içinde kendini öldürdüğü karavanı satın almış olması sigortalı malın tam ziyanıydı.

"Ne yapacaksın?"

Grace elindeki mendili buruşturdu. "Ne yapabilirim ki? Evi ipotekleyip faiziyle birlikte parayı geri ödeyeceğim. Dan'in kendini öldürmeye karar vermesi Mike'ın suçu değil."

"Sigortadan para almadığını söylemeyecek misin?"

"Hayır." Başım iki yana salladı. "Parayı istediği için kendini daha kötü hissetmesinden başka işe yaramaz. Bunu hak etmiyor. Açıkçası, bu kadar zaman beklediği için minnettarım.

Daha önce isteseydi nasıl başa çıkardım bilmiyorum."

"Peki senin mali durumunu nasıl etkileyecek?" Olivia onun zaten zor geçindiğini biliyordu.

"Hayatta kalırım. Bundan daha kötü zamanlarım oldu."

"Biliyorum. Şerif Davis'e ve Roy'a söyledin mi?"

"Roy, yapbozun bir parçasının daha yerini bulduğunu söyledi. Karavanı ortaya çıkaran oydu ve Dan'in o parayı nereden bulduğunu hep merak etmiştik..."

Olivia arkadaşının bu darbeyi cesurca karşılayarak altında ezilmemesinden gurur duyuyordu. Grace konuyu değiştirdiğinde tam bunu söylemek üzereydi.

"İşin iyi tarafı," dedi Grace gülümseyerek. "Cliff'ten haber aldım."

"Gerçekten mi?"

Olivia onun Cliff'i geri kazanmak için ciddi anlamda çabaladığını biliyordu.

Grace heyecandan neredeyse yerinde duramıyordu. "Neredeyse umudumu kesmek üzereydim."

Olivia ona doğru eğildi. "Hadi, beni merakta bırakma. Neler olduğunu anlat!"

"On gün önce bir yığın çikolatalı kurabiyeyle çiftliğe uğradım."

Olivia başıyla onayladığını belirtti. "Sonra?"

"Evde olmadığını öğrenince neredeyse ağlayacaktım, ama Cal'le konuştuk ve beni yüreklendirdi. Onu çok seviyorum. Uğradığımı Cliff'e söyleyeceğine garanti verdi."

"Cal'i ben de severim." Olivia onu sadece bir kez ve kı-

saca görmüş, ama hemen kanı kaynamıştı. Adam sessiz, hatta aşırı ciddi olduğu halde Olivia derinlerdeki gücünü ve karakterini hissetmişti.

"Cliff seni aradı mı?" Olivia biraz daha eğildi, bütün ayrıntıları bilmek istiyordu.

"Hayır... aslında henüz onunla konuşmadım." Ancak Grace'te cesaretinin kırıldığına dair en ufak bir işaret yoktu. "Bir e-posta aldım."

"Ne diyordu?"

Garson kız masalarına yaklaştığında, Olivia sohbetin derinliği yüzünden yiyecek ve içeceği unuttuklarını fark etti. Genç kadın sodalı şarap siparişlerini alıp uzaklaştı.

"Ee?" diye bastırdı Olivia.

"Cliff kurabiyeler için teşekkür etti. Çok nazikti, başka bir şey yazmamıştı ama Olivia, aramıza ördüğü duvarın çatladığını hissediyorum. Beni daha fazla görmezden gelemez. Buna izin vermeyeceğim."

"Bu harika!"

"Kendimi kandırmıyorum. Katedilecek uzun bir yol var ama o tek mesaj bile bulutların üstünde uçmama yetti."

"Sen ona başka mesaj gönderdin mi?"

Grace başıyla onayladı. "Her akşam. Haftada iki kez kartpostal gönderiyorum, Cal bana Cliff'in postayı artık kendisinin aldığını söyledi. Kart göndermediğimde e-posta gönderiyorum. Beni engelleme listesine almadığı için mesajların ulaştığını biliyorum."

Olivia mönüye uzandı. Aylardır ilk kez Grace ile Cliff Harding'in bu işi yürütebileceğine inanmaya başlamıştı.

Otuz Sekiz

Maryellen, Katie'nin son fotoğraflarını Jon'ın ebeveynlerine yazdığı kısa bir notla birlikte standart bir zarfın içine tıkıştırdı. Adres yazmadığı zarfı pazartesi sabahı göndermeyi planladığı diğer mektupların arasına koydu. Jon'ın, üstünde ebeveynlerinin adresinin yazılı olduğu zarfı bulmasındansa, gerekli bilgileri sonra doldurmayı tercih ederdi.

Jon sabah erkenden çıkmıştı, Katie ise şekerleme yapıyordu. Maryellen son günlerde nadiren boş zaman buluyordu, o yüzden bu anın tadını çıkarmaya baktı. Yine hamileydi ama henüz Jon'a söylememişti. Her şey beklenen zamanda gerçekleşiyordu. Ona söylerken ortamın mükemmel olmasını istiyordu.

Ön kapı açıldı, Maryellen yatak odasından çıkıp sahanlıktan aşağı baktı. Jon beklediğinden daha erken dönmüştü. Olimpik yağmur ormanında günlük bir tur için şafak sökmeden evden çıkmıştı.

"Jon." Eve döndüğü için duyduğu mutluluğu gizleme

gereği duymadı. Jon çıkarken ona bir veda öpücüğü vermiş ve ne zaman döneceğinin belli olmadığını söylemişti.

Maryellen'ı yukarıda gören Jon gülümsedi, kamera ve ekipmanını kenara bıraktı, geçirdiği uzun güne rağmen büyük bir enerjiyle üst kata koştu.

Maryellen onu en üst basamakta karşıladığında Jon kollarını beline doladı. "Katie nerede?"

"Uyuyor."

Jon o bildik tebessümle sırıttı. Eve dönmek için acele etme sebebini anlatan tebessüm. "Ne zaman uyuttun?"

Maryellen cilveyle omuz silkti. "Yaklaşık yarım saat önce. Aklında bir şey mi var?"

Jon'ın genzinden yükselen kıkırdama Maryellen'ın heyecanla ürpermesine yol açtı. "Her şey sırayla. Önce bir duş, sonra yiyecek bir şeyler ve ardından..." Jon tereddüt etti. Hâlâ gülümsüyordu, Maryellen'ı biraz daha kendine yaklaştırdı. "Düşündüm de, o kadar aç değilim."

"Ya, gerçekten mi," diye çıkışan Maryellen onun güçlü cinsel açlığının tadını çıkarıyordu.

"Benimle duş almak ister misin?" diye fısıldadı Jon.

"Şimdi değil. Sen git, ben iki sandviç yapayım. Açlıktan bayılmanı istemem."

Jon burnunu onun boynuna sürttü. Maryellen'a sürekli sarılıyor ve dokunuyordu. Yıllarca yalnız yaşadıktan ve ilişkileri göz ardı ettikten sonra, onun bu sürekli fiziksel temas ihtiyacı Maryellen'ı biraz tedirgin etmişti, ama beraber geçirdikleri süre uzadıkça bu şefkate alışmış ve giderek daha fazlasını ister olmuştu.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu Jon. Yatak odasına giderken hâlâ Maryellen'ın elini tutuyordu.

"Aslında oldukça sakin. Katie'yle beraber biraz dışarıda vakit geçirdik, sonra birkaç fatura ödedim." Bildik nedenlerle yazdığı mektuptan söz etmedi. "İstediğin fotoğrafları çekebildin mi?"

Jon onu odaya doğru çekti. "İşe yarayacağını tahmin ettiğim sayısız kare aldım, ama ormanda dolaştığım sürece Katie ve sen de orada olsan çok daha eğlenceli olacağını düşündüm." Maryellen'ın elini bıraktı, ayakkabılarını çıkarmak için yatağın kenarına oturdu.

"Dünden kalan rulo köfte var."

Jon boş bakışlarını ona çevirdi.

"Sandviçler için."

"Tabii, her ne olursa."

Maryellen sırıttı.

"Komik olan ne?" diye homurdanan Jon, zıplayıp onu tekrar belinden yakaladı, beraber yatağa yuvarlandılar. Jon onu altına kıstırdı, ellerini saçlarının arasında gezdiriken bakışları yumuşadı.

O anda Maryellen, Jon'ın aşkını öylesine güçlü hissetti ki ağlamak istedi. Hamilelik onu aşırı duygusal yapıyordu, bunu geçen seferden hatırlıyordu.

Kollarını kocasının boynuna dolayan Maryellen onu yüzüne doğru çekti. Öpücükler yavaş ve şefkatliydi. Katie'nin doğumundan sonra -Maryellen'ın Jon'ı ne kadar sevdiğini fark ettiği dönemde- Jon onunla sevişmeyi reddetmişti. Acı dolu ay-

lardı ama şimdi tatmin olmak bilmiyordu, tabii kendisi de.

"Benimle duşa gel," dedi Jon tahrik edici öpücükler arasında.

"Günün ortasında mı?"

"Ne olmuş?"

"Jon..." Maryellen'ın itirazları giderek zayıflıyordu.

"Tamam, tamam... duşumu kendim alırım." Jon kalktı, giderken soyunmaya başlayarak banyonun yolunu tuttu. Şehvet dalgaları bir anda yok olmuyordu. Maryellen yavaşça yataktan çıktı, alt kata indi. Böyle anlar, Jon Bowman tarafından sevildiği için ne kadar şanslı olduğunu ona hatırlatıyordu.

Jon gömleği iliklenmemiş ve saçları hâlâ ıslak halde aşağı indiğinde Maryellen sandviçleri yapmayı henüz bitirmişti. Yukarıda bıraktığı zarfları Jon'ın elinde görünce donakaldı. Onları her zamanki gibi tezgâhın kenarına bırakmasını dileyerek dikkatle Jon'ı izlemeye başladı.

Zarflar Jon'ın elinden kayıp yere saçılınca Maryellen'ın yüreği ağzına geldi. İkisi de aynı anda yere eğildiler.

"Ben toplarım. Yemeğin hazır," dedi Maryellen, onun dikkatini dağıtmayı umarak.

İşe yaramadı. "Mektup kime?" Jon elindeki adressiz zarfla doğruldu.

"Bir arkadaşa."

Jon kaşlarını çatarak bir süre zarfa baktı.

"Yemeğini istiyor musun, istemiyor musun?"

Jon soruyu duymazdan geldi. "Hangi arkadaş?"

"Önemli biri değil," dedi Maryellen paniğini bastırmaya çalışarak.

"Maryellen, hangi arkadaş?" diye sordu tekrar. "Ağzında tüylerle yakalanmış bir kedi gibisin. Benden sakladığın bir şey mi var?"

"Sorun ne?" Geçenlerde galeriye uğrayan biri."

Jon gözlerini kısarak ona baktı. "Bakmamda sakınca var mı?" Maryellen onun başka bir erkekten şüphelendiğini tahmin ediyordu, oysa gerçek daha korkunçtu.

Sırtını tezgâha yasladı, boynuna çekiç gibi vuran nabzını hissedebiliyordu. Jon'a cevap veremedi.

"Maryellen?"

Maryellen arkasını döndü. "Annen ve baban."

"Ne?" diye patladı Jon.

"Kızma," diye yalvardı Maryellen gözlerini kapatarak.

Jon o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Maryellen onun düşüncelerini anlamadan beklemeye daha fazla dayanamadı. Altdudağını ısırarak tereddütle ona döndü, bu yaptığının mutluluğunu sarsmasından korkuyordu.

"Ne yaptın sen?"

"Ben..."

"Bu ilk mi?"

Maryellen başını iki yana salladı.

Jon hayal kırıklığıyla inledi. "Ailemle ilgili düşüncelerini sana söylemiştim."

"Biliyorum..."

Jon yumruklarını sıktı. "Ve benden daha iyi bildiğine mi karar verdin? İsteklerime karşı çıkmayı vazife mi bildin?"

"Ben..."

"Onlara ulaşmayı nasıl becerdin?"

Maryellen sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Mektuplarını bulmuştum."

"Onları atmanı söylememiş miydim?"

"Evet... ve attım." Oysa Jon'ın mektupları o zamana kadar saklamış olmasını, ailesine karşı hâlâ bir bağlılık hissettiğine yormuştu.

"Babam beni kurbanlık bir koyun gibi sattı. Bana ihanet etti."

"Çok üzgün Jon. Onunla konuşsan sen de görürsün."

"Onunla konuşmak mı?" diye haykırdı Jon. "*Onunla konuşmak!* Babam olacak o adam yüzünden cehennemde yedi sene geçirdim. Onunla tek kelime konuşmadan çürüyüp gideceğim."

"Ciddi olamazsın! İçinde bu kadar nefret olamaz."

"Beni sandığın kadar iyi tanımadığın belli oluyor." Jon dönüp hızla basamaklardan yukarı tırmandı.

Maryellen her şeyi öylece bırakamazdı. Jon'ın arkasından koştu. "Lütfen dinle," diye yalvardı. "Baban iyi değil. Yaşlı, güçsüz ve..."

Jon yatağa oturup ayakkabılarını giymeye başladı. Maryellen'ı sessizce dinledi. "Onu gördün mü?"

Bu muhtemelen durumu daha da kötüleştirmişti. "Galeriye geldiler... kim olduklarını bilmiyordum ama sonra baban bana yazıp arabulucuk yapmamı istedi."

"Sen ne dedin?" diye sordu Jon.

"Hayır dedim. Bütün yaptığım onları Katie ve ben hakkında bilgilendirmekti ve..."

"Bu kadarı da yeterince kötü." Ayağa kalkıp Maryellen'ın yanından geçti.

"Nereye gidiyorsun?"

Basamakların ortasında Jon omzunun üstünden ona baktı. "Anlaşılan sana güvenmek mümkün değil, Maryellen."

"Konuşamaz mıyız? Lütfen böyle yapma."

Jon merdivenin dibinde durdu. "Konuşacak bir şey yok. Düşünmeye ihtiyacım var."

Bunu söyledikten sonra kapıyı çarparak çıktı.

Maryellen kalbi kırık bir halde yere yığılarak yüzünü avuçlarının arasına aldı. Jon ebeveynlerini bile bağışlamamışsa, kendisini bağışlama ihtimali zor görünüyordu.

Otuz Dokuz

"Peggy," diye seslendi Bob avludan. "Geç kalacağız." Bu sabah kiliseye gitmeye pek hevesli değildi. Peggy kabul etse memnuniyetle evde kalırdı, bununla beraber, teklif etmeyecek kadar aklı başındaydı.

Karısı hızla arka kapıdan çıkarak ona öfkeli bir bakış attı. "Bizimle gelmesi için Hannah'yı ikna etmeye çalıştım, ama ilgilenmiyor."

Bob'un düşüncesine göre Hannah kendisinden daha şanslıydı ama Peggy bunu duymak istemezdi, o yüzden karısını teselli etmeye çalıştı. "Yakın zamana kadar beni de ilgilendirmiyordu, unuttun mu?"

Peggy başıyla onaylayarak arabanın yolcu tarafındaki yerini aldı. "İkiniz arasında ne var bilmiyorum."

"*İkimiz mi*?" Bob çoğunlukla Hannah'yı görmezden geliyordu, üstelik bu pek zor değildi. Hannah, Pancake Palace'da tuhaf saatlerde bulaşıkçılık yapıyordu. Yemek saatlerinde nadiren evde oluyordu ve böylesi Bob'un işine geliyordu. Onunla

konuşmak için birkaç kez samimi çaba göstermişti ama Bob'un yaklaştığını gören Hannah ürkek bir tavşan gibi saklanacak delik aramıştı. Sonunda Bob pes etmiş ve kızın gideceği günün umuduyla yaşamaya başlamıştı.

İncil'ini kucağına koyan Peggy kaşlarını çattı. "Albay Samuels telefon ettiğinden beri ikiniz de huysuz ve alıngansınız."

"Bu duyduğum en abartılı şey," diye karşı çıktı Bob.

"Hayır, değil," diye ısrar etti Peggy. "Hannah da senin kadar kötü durumda; hatta daha kötü. İyi uyumuyor. Biliyorum, çünkü gece vakti bir odadan diğerine dolaştığını duyuyorum. Senin de durumunun iyi olduğu söylenemez tabii."

Bob tartışmak istemiyordu. Eski bölük komutanıyla yaptığı konuşmadan beri düzgün uyuyamıyordu, ama sebebini bilmiyordu. Hannah'ya karşı tavrını kendisi de açıklayamıyordu, kızı sevmeye çalışmıştı ama derinlerde ona karşı olumsuz bir tepkisi vardı. İçgüdüseldi. Belki de sebebi korkak, sinik kişiliklere duyduğu içsel tiksintiydi. Kızın Peggy'ye karşı sinik davranışından nefret ediyor ve Hannah'nın da kendisine olan antipatisini değiştiremiyordu. Eh, bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

"Kilisenin Hannah'ya büyük yardımı dokunabilir." Anlaşılan Peggy konuklarının kilise hizmetlerini reddetmesini hâlâ içine sindirememişti.

Bob taraf tutmadan homurdandı. İşin gerçeği, bu sabah yataktan sürünerek çıkmıştı. Peggy'nin de söylediği gibi iyi uyuyamıyordu. Şaşırtıcı bir durum değildi. Ne zaman gözlerini kapatsa, kâbus geri dönüyordu. Üstelik hiç uyarıda bu-

lunmadan geliyordu. Geceleri uykuya dalıp basit, keyifli rüyalar görse hayat ne kadar güzel olurdu. Oysa beklenmedik biçimde kendini Vietnam ormanlarında dehşetle boğuşurken buluyordu. Rüyadan her yönüyle nefret ediyordu. Yıllarca o günün seslerini boğmaya çalışmıştı. Çığlıklar. Yalvarmalar. Ağlamalar. Alkol durumu daha da kötüleştirmiş. sesler daha yüksek çıkmaya başlamıştı.

Ne yazık ki ayık kalmak da pek yardımcı olmuyor, sadece sesler alçak perdeden duyulduğu için, Bob elinden geldiğince göz ardı etmeye çalışıyordu. Maxwell Russell evinde ölene kadar bu konuda oldukça başarılıydı, sonra kâbuslar bütün şiddetiyle geri dönmüştü.

"Çok teşekkürler," diye mırıldandı Bob dişlerinin arasından, eski silah arkadaşına duyduğu öfkeyle.

"Bir şey mi söyledin?" diye sordu Peggy.

Bob başını iki yana salladı.

Peggy öfkeyle ona baktı. "Bu sabah kesinlikle havan yerinde."

Bob cevap vermeye gerek duymadı çünkü Peggy haklıydı ve bu ruh durumuyla olmak istediği son yer kiliseydi.

"Bob," diye haykırdı Peggy.

"Ne?"

"Dönüşü kaçırdın."

Kahretsin, doğru söylüyordu. "Bu sabah kiliseyi asalım, ne dersin?"

"Sen de mi?" diye inledi Peggy. "Önce Hannah, şimdi de sen."

"Bu sabah havamda değilim."

"Neredeyse vardık, lütfen zorluk çıkarma."

Tartışmak istemeyen Bob içini çekti ve tekrar Briar Patch yoluna dönülecek bir yer buldu. Beş dakika sonra kilisenin kalabalık park alanında arabayı uygun bir yere sokuyordu.

Açık kapılardan org müziği yükseliyordu. Neyse ki geciktikleri için herkesle selamlaşmak ve tokalaşmak zorunda kalmamışlardı. Peggy farkında olmayabilirdi ama Bob kendini sosyalleşecek havada hissetmiyordu.

Kuşkusuz geç kalmak aynı zamanda kilisenin arka bölümünde uygun bir yer bulamamak anlamına da geliyordu. Erken gelenler arkadaki beş sırayı kapmışlardı, o yüzden Peggy'yle birlikte ortalarda bir yere oturmak zorunda kaldılar. Yine de, "selam sabah" faslını savuşturduğu için bu kadarına razıydı.

Müziğin ardından Peder Flemming minbere çıkıp İncilini açtı. Bob kendi İncilini evde unutmuştu. Peggy, Matta'nın altıncı bölümünü açtı, Bob kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini kapattı. Dinlemeye niyeti yoktu. Burada olmasının tek nedeni evde huzursuzluk çıkarmamaktı. Pederin internet firmalarındaki fiyat patlamasından söz etmesi umurunda değildi.

Sonra, özellikle bir sözcük onu sarstı. *Bağışlayıcılık*. Gözlerini açtı, yerinde doğrulup dinlemeye başladı. Peder Flemming onun en mahrem duygularını bilir gibi, şahsına özel bir vaaz veriyordu sanki. Bu düşünce Bob'u tedirgin etti.

Törenin sonunda cemaat ayağa kalkıp hep birlikte ilahi okudu. Normalde Bob şarkı söylemekten hoşlanırdı, güzel

bir bariton sesi vardı ve bir dönem koroya katılmayı bile düşünmüştü. Ne yazık ki tiyatro boş zamanlarının çoğunu dolduruyordu. Kilise korosuyla tiyatro arasında kalınca, tercihini tiyatrodan yana kullanmıştı.

İlahiyle birlikte tören sona erdi ve sıralar boşalmaya başladı. Hâlâ derin düşünceler içinde olan Bob yerinden kalkmadı.

"Corrie'yle konuşmam gerek," diyen Peggy kalkıp aceleyle uzaklaştı. Anlaşılan Bob'un itiraz etmesinden korkuyordu ve Bob ona rahatına bak demeye fırsat bulamadan gitmişti. Bob'un da düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Peggy kilisede diğerleriyle kaynaşırken Bob genellikle başparmaklarını çevirerek beklemek zorunda kalırdı, ama şu anda bir süre yalnızlık için minnet duyuyordu.

Kilisede tek başına ne kadar oturduğunun farkında değildi. Peggy'nin hazır olduğunda nasılsa gelip kendisini alacağını bildiği için, düşüncelerinin istediği yere sürüklenmesine izin verdi.

"Merhaba Bob." Peder Flemming gelip yanına oturdu.

Bob, Dave'i her hafta birlikte golf oynayacak kadar iyi tanırdı. Tanrı hakkında pek konuşmazlardı ve bu Bob'un işine gelirdi, çünkü bir insanın inancı özel bir konuydu.

"Peder." Bob arkadaşına gülümsedi.

"Kafanda bir şey mi var?" diye sordu diğer adam.

Bob başını iki yana salladı. Peder öyküsünün bir kısmını biliyordu. Roy McAfee ile irtibat kurmasını Bob'a ilk öneren kişi oydu. Dave'e güvenirdi. O dönem umutsuzdu ve aklını

kaybetmek üzere olduğundan korkuyordu.

"Şey, belki konuşmaya ihtiyacım vardır." Bob duraksayıp derin bir nefes aldı. "Bağışlayıcılık hakkında söyledikleriniz can evimden vurdu, anlarsınız ya?"

Peder Flemming başıyla onayladı. "İsa'nın öğrettiği dualardan. Ezberden okuduğumuz için gerçek anlamını unutma eğilimindeyiz."

Bob aynı fikirdeydi. AA toplantılarında aynı duayı yıllardır okurdu ve bağışlayıcılıkla ilgili kısmı tam olarak anlayamamıştı. "Bu sabah, kendimizi bağışlayabildiğimiz oranda başkalarının bağışlayıcılığını kabullenebileceğimizi söylediniz." Onu derinden etkileyen sözler bu sözlerdi.

Peder tekrar başıyla onayladı.

"Bazı insanların çok fazla bağışlanmaya ihtiyacı var," diye mırıldandı Bob.

"Hepimiz günahkârız."

"Fakat dediğim gibi," diye devam etti Bob, "günah var, günah var. Bazılarımız asla bağışlanamayacak. Bazı durumlarda bu mümkün değil."

Peder ona cevap verdi: "Bazı durumlarda elinden geleni yapar ve sonra kendini bağışlarsın."

"Bu da mümkün değil," dedi Bob. Sesindeki umutsuzluğu gizleyemiyordu.

"Başka neler söylediğimi hatırla, Bob. Başkalarını bağışlama isteğin kendini bağışlama isteğinle doğrudan bağlantılı."

Bu, Bob'un hoşuna gitmedi. İkisinin bağlantılı olabileceğine ihtimal vermiyordu.

Kilisenin arka tarafında duyduğu sese bakmak için döndüğünde Peggy'nin geldiğini gördü. Peggy onun Peder Flemming'le konuştuğunu görünce tereddüt etti. "Bana düşünecek bir şey verdiniz," diye mırıldandı Bob. Artık bir an önce kaçmak istiyordu.

Bu konuda çıkışı sadece kendisi bulabilirdi. Anılara karşı koymaktan vazgeçmeliydi. Belki o zaman huzur vermelerini sağlayabilirdi.

Kırk

Grace ağustos ayının son cumartesi günü köylü pazarında hayvan barınağının standında görevliydi. Buradaki son görevinde, kutunun içinde evsiz kalan tek yavru kedi olan Sherlock'a sahip çıkmıştı. Sahiplendirmek için getirdiği altı yavrudan biriyle eve döneceğini gün boyunca hissetmişti ve sonunda sekiz haftalık Sherlock'u eve götürmüştü.

Özellikle böyle günlerde pazaryerini seviyordu. Hava açık ve güneşliydi, ama çok sıcak değildi. Yağmurlu kış aylarında Kuzeybatı Pasifik'te yaz aylarının ne kadar güzel geçtiğini hatırlamak zor olurdu.

Her zamanki gibi bugün de pazar çok canlıydı. Kıyıdan henüz toplanmış taze istiridyeden el örgüsü şallara kadar, satılan ürünlerin çeşitliliği onu çok etkiliyordu.

Grace de hayvan barınağının standında epey yoğundu. Buttercup'ı evde bırakmıştı çünkü onunla ilgilenemeyecek kadar meşgul olacaktı. Ayrıca Sherlock ona arkadaşlık ederdi. Sabah boyunca Grace yavru kedilerle ilgilendi, çevresini saran

çocuklarla konuşup onların sorularını cevapladı. Bu sabah tam on tane yavrusu ve pek çok yetişkin kedisi vardı. Bunların hiç değilse yarısını sahiplendirmeyi umuyordu.

Grace yoğun olduğu için memnundu, böylece zihnini Will Jefferson'ın kasabada olduğu gerçeğinden uzak tutabiliyordu. Will'in gelişinden hemen sonra, Olivia haber vermek için arkadaşını aramıştı. Will bir kez Grace'i aramayı denemiş ama Grace arayan numarada Charlotte'un adını görünce açmayarak telesekretere not bırakmasını beklemişti. Tahmin ettiği gibi arayan Will'di. Grace, Charlotte'un farkında olmadan onun barınak adına gönüllü olduğundan söz edebilir ve Will hafta sonu pazaryerinde boy gösterebilirdi.

Sonunda kendini güvende hissetmeye başlarken, Grace bakışlarını kaldırdığı anda küçük dilini yutacağını sandı. Birkaç metre ötesinde, görmeyi hiç istemediği adam Will Jefferson duruyordu. Kalbi neredeyse fırlayacak gibi çarpmaya başlamıştı. Bir süre Grace sadece bakakaldı. Aklı başına gelir gelmez hemen başını çevirdi.

Ne yazık ki kediler için toplanan bütün çocuklar uzaklaşmışlardı. Anlaşılan Will de bu fırsatı bekliyordu. Ona doğru kararlı adımlarla ve gözlerini ayırmadan yürüyordu. Hep yakışıklı bir adamdı ve cazibesi liseli bir kızın fantezileriyle birleşince, Grace'in gözleri kör olmuştu gelgelelim, Grace birkaç ay önceki kadın değildi.

Omuzlarını düzeltti, karşılaşmayı engelleyemeyeceğini anlayınca kucağına bir kedi yavrusu aldı. Utanacak hiçbir şeyi olmadığını idrak edene kadar yüzü bir süre ateş gibi yandı.

Kendisi tamamen suçsuzdu, yalan söyleyen Will'di.

"Merhaba Grace." Will'in selamı okşar gibi yumuşaktı.

"Merhaba Will." Sesinin duygusuz çıkması için bütün gücünü harcaması gerekiyordu.

Havayı yumuşatmazlarsa Will'in nikâhtaki varlığından huzursuz olacağını biliyordu. Birden onun özür dilemek için gelmiş olabileceğini düşündü. Kendisi gibi Will de Charlotte ve Ben'in nikâhına katılacağının farkındaydı. Sahte bile olsa barış yapmak zorundaydılar, yoksa bütün tören hem kendileri, hem de arkadaş ve aileleri için çok tuhaf bir hale gelirdi.

Grace onun iki şeyi bilmesini istiyordu; konuyu geçmişte bırakmış ve onunla hiçbir hesabı kalmamıştı. Charlotte ve Ben'in hatrına medeni davranacaktı.

"Harika görünüyorsun," dedi Will yumuşak bir sesle.

Midesine garip bir sancı girdi, korunmak ister gibi kediyi omzuna alarak iyice sarıldı. "Olivia nikâh için geleceğini söylemişti."

"Evet, söylediğini tahmin ediyorum." Ellerini ceplerine sokup rahat bir tavır takındı. "Birkaç gün burada olacağım." Bu bilgiyi verdiğine göre herhalde bir cevap bekliyor olmalıydı. "Bir araya gelebiliriz diye düşündüm."

"Bir araya gelmek mi?" Grace yanlış duyduğundan emindi. Görüşmek istediğini söylemiş olamazdı.

"Bu akşam annemle yemeğe çıkıyoruz, ama pazar günü boşum."

"Bana yemeğe çıkmayı mı teklif ediyorsun?" Adamın küstahlığı inanılır gibi değildi. "Ciddi olamazsın Will. Sen bana yalan söyledin!"

"Evet, yaptığım doğru değildi, ama senden hep hoşlandım Grace. Şimdi buradayım..."

"Georgia nerede?"

Karısının adı geçtiğinde Will gözünü bile kırpmadı. "Evde. İkimizin de kendine ait ayrı hayatları var."

"Eminim vardır." Grace sesindeki alaycı ifadeyi gizleyemedi. Georgia'nın da kendine ait ayrı bir hayatı var mı diye merak ediyordu. Ya gemi yolculuğu? Orada da ayrı hayatları mı vardı? Ve ayrı odaları? Gerçi bunların hiçbiri umurunda değildi.

"Seninle konuşabilmek için uçuşumu erkene ayarladım. Ne yaptığının farkında mısın? Bana açıklamak için hiç fırsat tanımadın. Söyleyeceğim hiçbir sözü dinlemeden beni devreden çıkardın."

"Evli misin, değil misin?"

Will derin derin içini çekti. "Evliyim ama bu önemli Grace. İkimiz için de."

Grace başını iki yana salladı. "Bir daha seni görmek ya da konuşmak istemediğim dışında, sana söyleyecek bir şeyim yok."

Will, Grace'in anlayışsızlığına içerlemiş gibi kaşlarını çattı. "İkimiz de ciddi olmadığını biliyoruz. Birbirimiz için ifade ettiğimiz şeyden sonra ciddi *olamazsın*." Bir adım daha yaklaştı. "Seni özledim Grace. Sensiz geçen son aylar cehennemden farksızdı. Sen de aynısını hissetmiyor musun?"

Grace ona cevap verirken dikkatliydi. "Bana öğrettiğin ders için minnettarım," dedi.

Will sabırsızca başını salladı.

"Şöyle ki, neredeyse..."

"Beni seviyorsun Grace," diyerek araya girdi. "Lisede de seviyordun, şimdi de seviyorsun."

"O zaman ergen bir çocuktum, şimdi bir kadınım. Hatalarımdan ders almayı öğrendiğim için de memnunum."

"Biz hata değiliz," dedi Will. "Paylaştığımız şey ne kadar özeldi, görmüyor musun?"

İyiydi. Grace hakkını teslim etmek zorundaydı. "Paylaştığımız büyük bir hatadan başka bir şey değildi. Nikâha benimle görüşmek için erken geldiysen, korkarım büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksın. Seni bir daha görmemek beni çok mutlu eder."

Will başını sertçe iki yana salladı. "Ciddi değilsin," dedi, bir önceki kadar kararlılıkla.

"Her sözümde ciddiyim. Şimdi lütfen... beni yalnız bırak."

Will kaşlarını çatarak uzaklaştı, birkaç adımdan sonra geri döndü. "Annemin yanında kalıyorum, eğer fikrini değiştirirsen..."

"Değiştirmeyeceğim. Sakın bir daha beni arama."

Will gülümsedi, bu tebessümün Grace'in kalbini yumuşatmasını beklediği çok açıktı. "Ciddi olduğuna inanmayı reddediyorum. Tamam, kızmakta haklısın ama Georgia'dan boşanamam. Bu onu mahveder ama seninle beraber olmanın tek yolu buysa, o zaman..."

Grace onu susturmak için elini kaldırdı. Yeterince duymuştu, hatta duymak istediğinden fazlasını duymuştu. "Git. Hemen defol."

Huysuz bir çocuk gibi Will tekrar kaşlarını çattı, ama sonunda gitti. Grace birden titremeye başladı. Bacakları onu taşımayı reddediyordu, barınağın standındaki katlanan sandalyeye çöktü. Kucağındaki kediyi yavaşça okşayarak gözlerini kapattı ve derin derin solumaya çalıştı.

"Grace."

Gözlerini açtığında karşısında Cliff'in durduğunu gördü. "İyi misin?" diye sordu. "Solgun görünüyorsun."

"İyiyim," diye yalan söyledi. Cliff'in bugün oraya gelmesini diliyor, bu anı bekliyordu ama Will'le karşılaşmasının hemen ardından değil.

"Hayır, iyi değilsin," dedi Cliff açık sözlülükle. "Will Jefferson'dı, değil mi?"

Demek Cliff onu Will'le konuşurken görmüştü. İlk düşüncesi kendini savunmak, Olivia'nın ağabeyiyle hiçbir işinin kalmadığını açıklamaya çalışmak oldu. Onun yerine gözlerine yaşlar doldu ve iri damlalar yanaklarından süzülmeye başladı.

"Onu önemsiyordun, değil mi?"

"Hayır," diye bağırdı Grace, ama bunun yalan olduğunu biliyordu. "Evet... ne kadar aptalmışım. Bir zamanlar önemsiyordum, şimdi değil. Cliff, anlamıyor musun? Sevdiğim sensin. İkimizden vazgeçemem. Denedim ve neredeyse başarıyordum ve sonra Lisa..."

"Lisa'yla mı konuştun?"

Grace başıyla onaylarken güçlükle yutkundu. "Beni görmeye kütüphaneye geldi. Bunun için ona minnettarım."

"Ne dedi?"

Grace kucağında uyuyakalan kediye baktı. "Senin de beni sevdiğini söyledi."

Cliff çömelerek onunla göz hizasına geldi, parmağıyla çenesini kaldırdı. "E-posta kampanyasına o zaman mı başladın?"

Grace tekrar başıyla onayladı. Mesaj yağmurunun işe yarayıp yaramadığını merak ediyordu. Aslında ilk kez yüz yüze konuşuyorlardı ve Grace kollarını onun boynuna dolamak istiyordu. Tabii kucağında kedicik olmasa...

Cliff gözlerini ayırmadan önce uzun süre ona baktı.

"İşe yaradı mı?" diye fısıldadı Grace.

Grace onun cevap vereceğini düşünmüyordu ama sonra Cliff hafifçe gülümsedi. "Senin gibi bir kadını göz ardı etmek zor."

"Öyle mi?" Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. "Gerçekten mi?"

"Farkına bile varmadan, her gün postamı kontrol etmeye ve senden bir mesaj olduğunu umarak internete girmeye başladım."

İnternetin Grace'in hayatını altüst etmekte büyük katkısı vardı, belki kaybettiklerini tekrar kazanmasını da yine internet sağlayacaktı.

"Bana bir şans daha verecek misin?" diye sordu, duyacaklarının korkusuyla soluğunu tutarak.

"Yavaşça başlayabiliriz."

Grace altdudağını ısırdı. "Teşekkür ederim."

Cliff onun yanaklarındaki yaşları sildi. "Buradaki işin bitince bir fincan kahveye ne dersin?"

Grace başıyla onayladı. O kadar mutluydu ki, tekrar ağlamaya başlamaktan korkuyordu. Belki Charlotte'un nikâhına beraber giderlerdi. Grace umut etmeye bile korkuyordu...

Kırk Bir

Cecilia patronunun kapısını hafifçe tıklattı. Bay Cox önündeki evraktan başını kaldırdı, onu görünce gülümsedi.

"Bugün öğleden sonra doktorla randevum olduğunu size hatırlatmak istedim," dedi Cecilia.

Zachary Cox'ın bakışları randevu listesine kaydı. "Evet, şimdi gördüm. İşe bak, Rosie ve ben de bugün öğleden sonra paydos yapacaktık."

Patronu bu yaz karısıyla öğleden sonraları sık sık kaçamak yapıyordu. Cecilia onların aşkı, ilk yılların heyecanını yeniden keşfettiklerini düşünmeye başlamıştı. "Allison bugün gelecek mi?"

Bay Cox dalgın bir biçimde başıyla onayladı. "Rosie ona örgü örmeyi öğretiyor. İlk projesi bebeğin için bir battaniye."

Cecilia hamile olduğunu geçen hafta gururla Allison'a haber vermişti. "Ne kadar tatlı."

Bay Cox tekrar gülümsedi. "Kızıma karşı her zaman çok iyi davrandın. Bu onun için çok önemli."

Cecilia'nın bütün yaptığı kızla konuşmaktı. Ebeveynleri boşandıktan sonra zorlu bir sürece girmişti, ama şu anda tam bir dönüş yaptığı söylenebilirdi.

"Ne zaman istersen gidebilirsin Cecilia."

"Ultrason randevum saat iki buçukta."

"Kocan seninle geliyor mu?" diye sordu Zach.

Cecilia başıyla onayladı. "Bunu hayatta kaçırmaz."

"Güzel. O halde sabah görüşürüz."

Cecilia keyifle masasına döndü. Her günü çok özeldi. Korkunç sabah bulantıları giderek azalmaya başlamıştı, tıpkı ilkinde olduğu gibi.

Hamile olduğunu kabullendiğinden beri Ian tamamen değişmiş ve ona her anlamda, hevesle destek olmaya başlamıştı. Kocasının sevgisiyle Cecilia kendini her zamankinden daha güvende hissediyordu.

Saat iki buçukta Ian donanma hastanesinin kapısında volta atarak onu bekliyordu.

"Buradayım," dedi Cecilia.

Ian ona doğru koştu. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim. Daha önemlisi, *sen* nasıl hissediyorsun?"

Gülüşü o kadar baştan çıkarıcıydı ki Cecilia onu orada öpmemek için kendini zor tuttu. "Heyecanlıyım. Bebeğimizi göreceğiz."

"Ben de heyecanlıyım."

Ian tam kapıyı açacakken Cecilia ona engel oldu. "Bebeğimizin cinsiyetini öğrenmek isteyip istemediğimize karar vermemiz gerek."

"Bilmek istiyor musun?" diye sordu Ian.

"Benim için fark etmez."

Ian da aynı fikirdeydi. "Benim için de." Kapıyı açtı, danışmaya doğru ilerlediler. Hamileliklerinin farklı evresindeki diğer müstakbel anneler de bekliyordu.

Cecilia bankoya gidip donanma kimliğiyle birlikte diğer gerekli evrakı uzattı. İşi bittiğinde Ian'la yan yana oturdular. Ian, Cecilia'nın elini tuttu, rahatlatmak için başparmağıyla hafifçe okşamaya başladı. Cecilia onun gergin olduğunu hissetti, ama kendisi de öyleydi.

İsmi okunana kadar sanki zaman geçmek bilmedi. Dolu bir mesaneyle o kadar uzun süre oturmak çok zor gelmişti, ama işte sıra ondaydı. Ian onunla birlikte muayenehaneye girdi, oradan ultrason odasına geçtiler. Cecilia masaya uzanıp karnına soğuk jeli sürdüklerinde Ian'ın ne kadar solgun göründüğünü fark etti. Onunla gelmek istemişti, ama şimdi bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyordu.

"Ian?" Cecilia kolunu kocasına doğru uzattı. Ian onun elini sımsıkı kavradı. "Her şey yolunda."

Ian başıyla onayladı. "Elbette."

Yaka kartından isminin Jody olduğu anlaşılan teknisyen kadın onların dikkatini monitöre çekti. "Bebeği her an görebiliriz."

Minik fetüs ekrana geldiğinde Ian daha iyi görebilmek için ayağa kalktı. "Bu bizim bebeğimiz mi?" Sesinde şaşkınlık ve hayranlık vardı.

"Sizin bebeğiniz," dedi Jody probu yavaşça Cecilia'nın karnında gezdirerek.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Ian. "Yani bebek çok minik görünüyor."

"Kızınız büyüyecek."

"Kız mı?" diye sordu Cecilia.

"Fetüslere daima kız olarak hitap ederim. Erkek mi bekliyordunuz?" diye sordu Ian'a.

"Fark etmez," dedi Ian monitöre bakarak.

"İlk bebeğiniz mi?"

Ian, Cecilia'ya bakmak için bakışlarını monitörden ayırdı. Gözleri acıyla kararmıştı.

"Kızımız doğumdan kısa süre sonra öldü," diye açıkladı Cecilia. "Doktor Chalmers o yüzden ultrason istedi. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyor."

Jody, Cecilia'nın elini okşadı. "Şimdilik her şey gayet yolunda görünüyor."

Cecilia, Allison'a hamileyken de öyle dediklerini hatırlıyordu, ama tek ultrasonu gebeliğin ilk aşamasında yaptırmış ve bir daha yaptırmasına gerek duyulmamıştı. Kim bilebilirdi? Bebeğinin kalp yetmezliğiyle doğacağını kim tahmin edebilirdi?

"İlk bebeğiniz için çok üzüldüm." dedi Jody şefkatle.

Cecilia Ian'a baktığında, sadece Allison'dan bahsetmenin bile bütün acı hatıraları su yüzüne çıkardığını gördü. "Bu dönemde ikimiz de biraz gerginiz."

"Bütün istediğimiz sağlıklı bir bebek," diye ekledi Ian.

"Elbette." Jody probu biraz daha kaydırdı. "Bebeğin cinsiyetini öğrenmek ister misiniz?"

"Bu kadar erken söyleyebilir misiniz?" Ian, Jody'nin gördüğünü kendi de çözebilirmiş gibi gözlerini ekrana dikmişti.

"Eğitimli bir göz yapabilir."

Ian, Cecilia'nın elini sıktı. "Öğrenelim mi?" diye sordu.

"Sürpriz istemiyor musun?" Eğer tamamen ona kalsaydı Cecilia beklemeyi tercih ederdi, ama bebeğin cinsiyetini önceden bilmenin de kendince avantajları vardı.

"Ben bilmek istediğime karar verdim," dedi Ian hevesle.

"Tamam, tamam, söyleyin," dedi Cecilia gülerek.

Jody sırıttı. "Bana kalırsa bir kızınız daha olacak."

Ian derinden bir iç çekti. "Bir kız," diye tekrarladı. Cecilia'nın elini acıtacak kadar çok sıkmıştı.

"Ian!"

"Üzgünüm," dedi ne yaptığını fark edince. "Bir kız. Bir kızımız olacak."

Cecilia başıyla onayladı. O kadar heyecanlıydı ki, duygularını güçlükle kontrol ediyordu. Allison'ın ölümünden sonra onun bütün giysilerini dağıtmıştı. İki tanesi hariç. Allison'ı eve getirdiğinde giydirmeyi düşündüğü kıyafet ve doğumdan hemen önce aldığı ve en sevdiği battaniye. Hepsi bu. İki şeyi saklamıştı, çünkü her şeyi yok etmek duygusal olarak çok zordu.

Ultrasondan sonra sinemaya gittiler. Ian film boyunca Cecilia'nın elini bırakmadı, bağlantısını hiç koparmak istemiyor. Sinemadan sonra yemeklerini dışarıda yediler ama bir ev almak için para biriktirdiklerinden bütçeleri ancak Pancake Palace'a yetiyordu. Ian hesabı almak için uzandığında, Cecilia onun gece boyunca ne kadar sessiz ve hüzünlü olduğunu fark etti.

"Ian, bebek konusunda endişen yok, değil mi?"

Ian hemen karşı çıktı. "Hayır, teknisyen her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Neden endişeleneyim ki?"

"Bilmiyorum, neden?" diye üsteledi, konuyu geçiştirmemek için. Kocası bakışlarını kaçırdı, tekrar ona baktığında gözleri acıyla parlıyordu. "Tıpkı önceki gibi."

"Nedir o?"

"Birincisi, hamileliğin sürpriz oldu. Allison da sürprizdi."

"Fakat bu mutlu bir sürpriz."

Ian kesinlikle aynı fikirdeydi. "Allison'a hamile olduğunu söylediğin zaman mutluluktan havalara uçmuştum."

"Şimdi de mutlusun, değil mi?"

Ian, Cecilia'nın elini dudaklarına götürüp boğumlarını öptü. "Alışmam gerekiyor, ama bebek konusunda memnunum."

"Bu kez *farklı*," diye ısrar etti Cecilia.

"Öyle mi? Sabah bulantıları farklı mıydı?"

Haklıydı. "Hayır, aynıydı."

"Allison'da da ultrason anormal bir durum göstermemişti."

Bir kez daha kabul etmek zorundaydı. "Artık evliyiz," dedi.

"Birlikte olduğumuz ilk gece ben yüreğimde seninle zaten evlenmiştim. Ondan önce bile, kalan hayatımı seninle geçirmek istiyordum."

"Of, Ian." Bazen dünyanın en romantik erkeği olmayı başarıyordu. Diğer zamanlarda ise... eh, erkekti işte.

Ian içini çekti. "Seni üzmeye çalışmıyorum."

"Biliyorum, ama bu kez gerçekten farklı. Öncelikle, evdesin ve doğuma kadar denize açılmayacaksın."

Ian bu kez daha yüksek sesle iç çekti. "Bunun garantisi yok."

"Biliyorum, ama sizi hemen göndermezler. Üstelik altı ay denizde kaldıktan sonra. Donanma bu kadar kalpsiz olamaz."

"Senin ve bebek için her şeyin mükemmel olmasını istiyorum," dedi Ian boğuk bir sesle. "Seni üzmek istemiyorum ama elimde değil."

"Bekle ve gör. Son derece sağlıklı bir kızımız olacak."

Ian gözlerini kapattı. "Haklı olman için dua ediyorum."

Cecilia da ediyordu ama onun da Ian'a verebileceği hiçbir garanti yoktu.

Kırk İki

Albay Stewart Samuels, Cedar Cove'u eylül ortasında ziyaret edecekti. Telefon görüşmelerinde Bob'a kesin bir tarih verememişti ama kısa süre sonra burada olacaktı ve zaman yaklaştıkça Bob'un huzursuzluğu artıyordu.

Chicago'nun son sahnelenişinin ardından Bob makyajını silip kıyafetini değiştirdi. Genellikle diğer oyuncularla vakit geçirirdi ama özellikle bu gece festival havasındaydı, çünkü sahne söküldükten sonra kapanış partisi verilecekti. Oysa Bob hiç havasında değildi ve gösteriden sonra mazeret bildirip oradan ayrıldı.

Hoşsohbet havada olmayışının yanı sıra, gergindi. Tiyatroya vardığından beri, Bob sahnedekilerle birlikte sahne dışında da bazı gözlerin onu izlediğini hissediyordu. Karanlık park alanına doğru yürürken uğursuz bir duygu sırtını ürpertti. Arkasına dönüp onu kimin takip ettiğini görme arzusu onu eziyordu. Biraz da düşmanının bir iyilik yapıp onu öldürerek bütün bunlara son vermesini umuyordu.

Böyle bir şansı yoktu.

Yaşamasına izin verildiği için Bob arabasına bindi ve marşa bastı. Farlar hemen hemen boş olan park yerini aydınlattı. Arabanın ön camından dışarıyı kolaçan etti ama ne yazık ki alışılmışın dışında hiçbir şey yoktu.

Peder Flemming'in vaazından kısa süre sonra bunalıma girmişti, ama Maxwell Russell evinde öldüğü günden beri geliyorum diyordu zaten. Ceset teşhis edilmeden çok önce bile, Bob bu adamın kendisiyle bir bağlantısı olduğunu biliyordu. Max Russell onu rahat bırakmamış, Bob'a çok uzun zaman önce işlediği günahları hatırlatmıştı. Cedar Cove'a ve Thyme and Tide'a neden geldiğini hâlâ çözememişlerdi. Bob bunun Dan'in intiharıyla bağlantılı olabileceğini düşünüyordu, ama bu sadece varsayımdı. Gerçeği hiçbir zaman bilemeyeceklerdi.

Bob park yerinden çıkarak Liman Caddesi'ne doğru yola koyuldu. Yol, kasabadan sahile doğru dönüş yapıyordu. Normalde Bob, Kızılcık Burnu'na uzanan bu yolu takip ederdi ama limana ulaştığı anda arkasına bir çift far yapıştı.

Bob kendi kendine gülümsedi. Demek ki içgüdüleri onu yanıltmamıştı. İzleniyordu ve onu izleyen her kimse takip etmeye karar vermişti. Garip bir şekilde hiç korku hissetmiyordu; aksine bir tür haklı çıkma duygusuna kapılmıştı. Bunca zamandır yanılmadığı kanıtlanmıştı.

Bob'un beklentilerinin aksine, araç Liman yolundan çıkıp Cedar Cove'a saptı. Anlaşılan takipçisi görüldüğünü anlamıştı. Anlayamadığı nedenlerle, Bob birden onu takip etmeye karar

verdi. Dönüş yapmak için uygun bir nokta buldu ve hızlanarak diğer aracın peşine düştü. Bob selektör yaparak takipçisinin peşinde olduğunu anlatıyor ve bundan kesinlikle zevk alıyordu.

Bu çok saçma olsa da, takipçisinin kim olduğunu ortaya çıkarabilmek için arabanın peşinden ayrılmadı. Araç yavaşladı, The Pink Poodle'ın otoparkına saptı. Barın tepesinde French Poodle yazan pembe bir neon parlıyordu. Cedar Cove'da döküntü bir yer varsa, tam da burasıydı. Pink Poodle'ın müdavimi olan tersane işçileri eve gitmeden önce birer bira içmek için burada mola verirdi. Cumartesi akşamları park yeri neredeyse dolu olurdu. Bob içeri saptı ve diğer aracın bir yer bulup park etmesini izledi.

Bob olduğu yere mıhlanmış gibi arabasında otururak diğer aracın içinden çıkıp ön kapıya doğru ilerleyen adama baktı. Daha iyi görebilmek için gerildi, ama ışık çok zayıftı ve sadece genel bir izlenim edinebildi. Uzun boylu, kalın belli adamın kemerinin üstüne sarkan bira göbeği, solmuş blucini ve yağ bulaşmış tişörtü vardı. Bob'un olduğu tarafa bakmadı bile. Bob onun kendisini takip etmiyor olabileceğini düşündü, adam soğuk bir bira ve iyi vakit geçirmekle daha çok ilgileniyordu.

Bob bekledi ve sonra, giren çıkanı rahat görebilmek için arabasını ön kapıyı görecek biçimde park etti. Yine de, adamı tekrar görürse –ya da onu tanırsa– ne yapacağını bilmiyordu.

Bu tür yerlerin yakınından bile geçmeyeli yıllar olmuştu. Bunu yapmayacak kadar aklı vardı. 1983'ten beri ağzına içki koymuyordu. Dakikalarca parıltılı neon tabelaya baktı.

İpnotize olmuş gibiydi, bu tabela ona dünyadaki en iyi arkadaşının bir şişe bira olduğu günleri hatırlatıyordu.

Ağzı sulandı, bir içki için duyduğu dürtü öylesine güçlüydü ki direksiyona sımsıkı yapışmıştı. Bir şişe *biranın* tadına bakabilirdi. Sıcak bir günde ona daha çok keyif veren başka bir şeyin olmadığı günleri hatırlıyordu.

Transa girmiş gibiydi. Çekimin ne kadar güçlü olduğuna inanamıyor ve bir yudum içtiği anda, alkolün cazibesine karşı bugün de yirmi bir yıl önce Adsız Alkolikler toplantısına ilk adım attığı gün kadar savunmasız olduğunu iyi biliyordu.

Bob cebinden telefonunu çıkardı. Yardıma ihtiyacı vardı ve aramak için aklına gelen ilk kişi Jack'di. Hızlı çevir tuşuna basıp bekledi. Jack'in sürekli arabasında duran ve her zaman şarja bağlamayı unuttuğu bir ceptelefonu vardı. Cevap yoktu. Umutsuzluğu artarak evi aradı.

Üç kere çaldıktan sonra telefonu Olivia açtı.

"Ah, selam Bob," dedi, Bob Jack'i sorar sormaz. "Bainbridge Adası'ndan eve dönüyor. Cebini aradın mı?"

"Evet. Aradığımı söylemene gerek yok, onunla sonra görüşürüz." Bob'un bütün istediği, ona bardan içeri girmemesini söyleyecek biriydi. Herhangi biri. Duymak *zorundaydı* çünkü ön kapının çekim gücü giderek artıyor ve aldığı her nefesle birlikte karşı konulmaz hale geliyordu.

"Elbette," dedi Olivia. Bir anlık tereddüdün ardından sordu: "Her şey yolunda mı?"

"Kesinlikle," diye yalan söyledi ama sesi de hissettiği kadar umutsuzdu. "Tekrar düşündüm de, beni aramasını söyle, olur mu?"

"İçeri girdiği anda söyleyeceğim. Cebini mi arasın?"

"Lütfen." Bob vedalaşmaya bile gerek duymadan telefonu kapatarak elini kapı koluna koydu. Denemişti. The Pink Poodle'dan içeri Jack telefona cevap vermediği için girecekti. Geçen on dört yıl boyunca sayısız defa Jack'e destek olmuştu, oysa şimdi –tam kendisine doğru şeyleri söyleyecek biriyle konuşmaya ihtiyaç duyduğu anda– Jack ortada yoktu. Normaldi. İhtiyaç duyduğunda iyi arkadaşı Jack'e ulaşamıyordu.

Bob kapıyı açınca içeri serin bir esinti doldu. Gecenin kokusunu içine çekerek gözlerini kapattı, o barın kapısından içeri girdiği anda her şeyin değişeceğini biliyordu. Yirmi bir yıl önceki cehennem hayatına geri dönecekti. Onu kontrolüne alan çılgınlığa ve kızgınlığa.

Önce bir ayağını arabadan dışarı attı, sonra ikincisini. Bu durum yüzünden golf arkadaşı Peder Flemming'i suçluyordu. Kendi bakış açısından suçlamak kolaydı. İyileşme ve bağışlayıcılık hakkındaki şu konuşma. Dave bazı günahların bağışlanamaz olduğunu idrak edemiyordu. Evet, kendini bağışlama konusunda konuşmuştu, ama yaptıklarını düşününce bu Bob için bir seçenek değildi. Bazı eylemler bağışlanmayı reddediyordu. Çoluk çocuk, kadın, ihtiyar ayırmaksızın katleden bir adam tekrar eskisi gibi olamazdı. Mümkün değildi. Belki o gün ölmeliydi.

Bob, Vietnam'dan dönüşünü hatırlıyordu. San Francisco'ya indiği anda eve sağ salim döndüğü için şükretmişti. Gitmesine izin verdiklerinde, kasabaya dönerken üniformasını çıkar-

ması konusunda uyarılmıştı. Geri dönen askerlere "bebek katilleri" diyorlar ve onlara kan fırlatıyorlardı. Bob emre karşı çıkmıştı. Saldırıya göğüs gerebilirdi. Böylece bütün dünya ne yaptığını öğrenebilirdi; daha fazla saklamasına gerek yoktu.

Hafifçe ileri geri sallanmaya başlayan Bob parmaklarını saçlarında gezdirdi. İçki istiyordu. Bir tane. Bir taneden sonra duracaktı. Bütün ihtiyacı bir taneydi. Yirmi bir yıldan sonra ne kadarıyla başa çıkabileceğini bilirdi. Tek birayla olan ihtiyacını giderecek ve dönüp çıkacaktı.

Körlemesine yan koltuktaki ceptelefonunu kavradı. Ekrana bakarken o bara adımını attığı anda artık ölü bir adamdan farksız olacağını biliyordu. Dan Sherman gibi kendi beynini dağıtsa daha iyiydi. İçerek ölüm sürecini uzatacaktı; tek fark buydu.

Ölümün o kadar da kötü bir şey olmadığını düşündü. Her gün insanlar ölüyor ve geride kalanlar onlar için yas tutuyordu, ama hayat devam ediyordu.

Bob yavaşlatılmış çekimde gibi Roy McAfee'nin ev telefonunun tuşuna bastı; neyse ki o olaydan sonra numarayı hızlı aramaya almıştı. Son bir kez dış dünyaya ulaşmayı deneyecekti. Roy'un yaşadığı ikilemi bilmesi gerekmiyordu ama bir insan bağlantısıydı, bir insan sesiydi. Bakışlarını gökyüzüne kaldırdı, eğer arkadaşı telefonu açmazsa ihtiyacı olan cevabı almış olacaktı. Boşuna çabaladığını ve teslim olarak gidip o birayı içmesi gerektiğini anlayacaktı. Hatta bardaki herkese bir tane ısmarlayabilirdi. Eğer Roy cevap verirse, Tanrı ona arabasına binip uzaklaşmasını söylüyor demekti. Tekrar içmeye başlarsa, bunun Tanrı'nın suçu oldu-

günu düşününce, gırtlağına isterik bir kahkaha yapıştı.

Telefon dört kez çaldı, Bob her zilin bir öncekinden on saniye daha uzun sürdüğüne yemin edebilirdi. Telesekreterin devreye girerken çıkardığı sesi beklemeyen Bob olduğu yerde sıçradı.

"Roy ve Corrie McAfee'nin evine ulaştınız. Şu an cevap veremiyoruz..."

Bob hattı kesip bir süre telefona baktı.

Sonra bakışlarını tekrar gökyüzüne çevirdi. "Anlaşmamız bu değildi," diye haykırdı. Tamam, Roy cevap vermişti ama Roy değildi, telesekreterdeki sesiydi. Bir başka deyişle, Tanrı, Bob'a yarım yamalak bir cevap vermişti.

Bob kararsızlığın ıstırabını yaşıyordu. Gücünü denemek ve bir tane içerek bırakabileceğini kanıtlamak istiyordu. Fakat biliyordu... AA'da öğrendiği her şey ona aksini söylüyordu. Yine de umursamadı. O içkiyi istiyordu. İçi gidiyordu. İhtiyacı vardı.

Çalan telefonun sesi ödünü patlattı. İki eliyle birden kavrayıp beceriksizce ekrana baktı.

"Evet," dedi ters bir sesle.

"Neredesin?" Peggy'ydi.

"Neden?" diye sordu Bob. Karısıyla konuşmak istemiyordu. Şu anda hayatını değiştirecek bir karar aşamasında olduğunun farkında değil miydi?

"Bir terslik var. Hissediyorum. Neredesin?"

Bob'un gözleri kocaman açıldı. Dualarının karşılığı Peggy olabilir miydi? Arabasına döndü.

"Şimdiye kadar dönmen gerekirdi," diye devam etti Peggy. Sesinde endişe vardı. Neredeyse korku. "Bu senin tarzın değil."

"Ben iyiyim."

"Emin misin?"

Artık emindi. "Yine takip edildiğimi sandım."

"Orada mı?"

"Hayır... eve dönüyorum."

"Bekliyorum."

Bob marşa basıp geri manevra yaparak çıktı.

Eve gidiyordu.

Kırk Üç

Maryellen ıslak saçlarıyla duştan çıktı. Charlotte ve Ben'in nikâh günüydü. Törenden Jon'a söz etmişti ama araları iyi değildi. Sorduğunda Jon törene onunla birlikte gitmeyi reddetmişti.

Ebeveynlerini tartışmayı da reddetmişti. Nezaketini sürdürmüştü, ama mesafeli ve temkinliydi. Her gece yan yana, ama birbirlerine dokunmadan ve konuşmadan uyuyorlardı. Güzel evi hapishaneye dönüşmüştü ve Maryellen buna katlanamıyordu.

Hamileliği de yardımcı olmuyordu. Henüz Jon'a söylememişti. Söylemesi gerektiğini biliyordu ve bunu planlamıştı, ancak zaman geçtikçe ve Jon'ın davranışı değişmedikçe durumun umutsuz olduğunu fark etmeye başlıyordu.

Giyinip saçlarını kuruttuktan sonra bir seyahat çantası çıkardı ve olabildiğince çok eşyasını topladı. Katie'nin bez çantasına da fazladan malzeme ekleyip çantaları arabaya taşıdı.

Maryellen ağlamaklıydı. Jon'ı seviyordu ve sorunlarını

çözebileceklerini ummuştu, ama artık bunun imkânsız olduğundan korkmaya başlamıştı. Kocası artık ona güvenmiyor, ona ihanet ettiğini düşünüyordu. Maryellen'ın, onun ve kızı Katie'nin iyiliği için, sadece ebeveynleriyle uzlaşmasını sağlamaya çalıştığını anlamıyor ve kabullenmiyordu.

Uyuyan Katie'yi omzuna atıp Jon'ın fotoğraflarını tab ettiği karanlık odanın kapısını çaldı. Ne zaman ikisi aynı anda evde olsalar, Jon ondan uzak durmanın bir yolunu buluyordu. Eğer Maryellen üst kattaysa, alt katta zaman geçiriyordu. En korkuncu yemek saatleriydi. Karşılıklı oturup nezaketen konuşuyorlar ama Maryellen ona ulaşamıyordu.

"Ne var?" dedi Jon sabırsızca.

"Ben Charlotte'un nikâhına gidiyorum."

"Tamam."

Maryellen tereddüt etti. "Bizimle gelemeyeceğinden emin misin?"

"Eminim."

"Tamam." Omuzları bir kez daha hayal kırıklığıyla çöktü.

"Yeni evlilere en iyi dileklerimi ilet."

"Olur." Maryellen güçlükle yutkundu. "Dinle Jon, nikâhtan sonra eve dönmeyeceğim."

"Ne?"

"Annemle daha önce konuştum, Katie ve ben bu gece orada kalacağız."

"Bir dakika," diyen Jon kapıyı açtı.

Jon gözlerini dikip ona bakarken Maryellen ürkerek bir adım geri kaçtı. "Geceyi annenin evinde mi geçireceksin?"

Maryellen başıyla onayladı.

"Neden?"

Maryellen omuz silkti. "Düşünmeye ihtiyacım var."

"Hangi konuda?" diye diklendi Jon.

"Bu şekilde yaşayamam," diye fısıldadı Maryellen gözlerini kaçırarak.

Jon cevap vermedi.

"Üzgünüm Jon, tahmin bile edemeyeceğin kadar üzgünüm." Sesi çatladı, arkasını döndü ve evden çıktı.

Jon arabaya kadar peşinden gelerek onu şaşırttı. Maryellen, Katie'yi araç koltuğuna yerleştirip doğrulduğunda Jon'm elleri cebinde onu izlediğini gördü.

"Yarın dönecek misin?" diye sordu, Maryellen sürücü koltuğuna geçerken.

"Dönmemi istiyor musun?"

Jon cevap vermedi.

"Bu her şeyi açıklıyor, değil mi?" Kapıyı kapattı, marşa basıp yola koyuldu. Kalbi kırıktı. Direksiyonu tutan elleri kaskatı kesilmişti, başını hafifçe eğip derin bir nefes aldı.

Annesinin evine varır varmaz Grace bir terslik olduğunu anladı. "Bana söylesen iyi edersin," dedi Maryellen çantaları içeri taşırken.

"Nikâhtan sonra konuşuruz," dedi Maryellen gülümsemeye çalışarak, "sorun yok anne. Her şey yolunda."

Annesi inanmayan gözlerle ona bakarken haklıydı. Söylediklerine kendisi bile inanmıyordu.

Nikâh çok güzeldi. Annesinin yanında duran Maryellen

gözyaşlarıyla mücadele ediyordu. Sadece beş ay önce Peder Flemming'in önünde durup kalan hayatında Jon'a bağlılık yemini etmişti. Beş ay. Hollywood evlilikleri sayılmazsa, bu bir rekor olmalıydı.

Kilise neredeyse doluydu. Charlotte'un en yakın arkadaşları kırmızı şapkaları ve tüylü, mor fularlarıyla ön sıraları doldurmuştu. Olivia ve ailesi iki sıra kaplıyordu. Çiftin mutluluğunu paylaşmak isteyen çok sayıda insan vardı. Ne yazık ki Ben'in iki oğlunun da gelememiş olması, Charlotte'u da kendisini de hayal kırıklığına uğratmış olmalıydı.

Neşeli atmosfere rağmen Maryellen'ın içi umutsuzluk ve kargaşa doluydu. Kilise giderek ısınıyor ve kalabalık artıyor gibiydi, salon sallanmaya başlamıştı. Maryellen oturdu, derin soluklar almaya başladı. Bayılmaktan korkuyordu.

"Maryellen?" Grace yanına oturdu.

Maryellen, annesine yalandan gülümsedi. "Hamileyim."

Annesi bütün dişlerini göstererek sırıtırken onun elini sıktı.

"Jon bilmiyor."

"Bence söyleme zamanı gelmiş, değil mi?" Maryellen cevap vermedi.

Derken müzik başladı, Peder Flemming kilisenin önüne yaklaştı. Charlotte ve Ben, pedere doğru birbirlerinin gözlerinin içine bakarak yaklaşırken Maryellen gözlerine biriken yaşları savuşturmaya çalışıyordu.

Arkasında ayak sesleri duyunca yüreği umutla çarpmaya başladı. Jon'ın son anda geldiğini umarak arkasına döndü. Onun yerine Cliff Harding, annesinin yanına ilişti. Onlar sev-

giyle birbirine bakarken ve Cliff, annesinin koluna girip Maryellen ve Katie'ye gülümserken ikisini seyretti.

Maryellen günün sonunu getirmeyi başarmıştı. Yıllanmış şaraplar, en iyi marka şampanyalar ve enfes ordövr tabakları eşliğinde -Maryellen hiçbirine dokunmamıştı- Deniz Feneri Restoran'da verilen davet çok şıktı. Jon'ı soranlara Maryellen uygun bir mazeret bulmaya çalışmıştı. Yetiştirmesi gereken bir fotoğraf taahhütü yüzünden gelememiş, en iyi dileklerini göndermişti. Aslında yeni evlilere, Charlotte'un uzun süredir hayran olduğu, deniz fenerinin çerçeveli bir fotoğrafını göndermişti.

Annesinin Cliff'le vakit geçirmek istediğini tahmin eden Maryellen, Gül Ağacı Sokağı'ndaki eve tek başına döndü. Katie acıkmış ve huysuzlaşmıştı, o yüzden aceleyle yemeğini ısıttı. İlk spazm geldiğinde Katie'yi yıkıyordu. O kadar ani ve şiddetliydi ki, onu hazırlıksız yakaladı ve Maryellen iki büklüm oldu.

Küvetin yanına diz çöktü, annesinin içinde kopan fırtınadan habersiz neşe içinde suyla oynayan Katie'ye baktı. *Lütfen Tanrım, bebekle ilgili olmasın,* diye dua etti. Başka bir şey olmadı ve Maryellen daha kolay nefes almaya başladı.

Birkaç dakika sonra, Katie'yi küvetten çıkardığı anda sancı bıçak gibi saplandı. Bacaklarının arasından kan boşalırken Maryellen'ın soluğu kesildi. Katie'ye sarılarak yere çöktü.

O anda ön kapının açıldığını duyan Maryellen rahatlayarak kendini bıraktı. "Anne... yardım et... anne."

Grace anında banyodaydı, yanında Cliff vardı. Annesinin gözleri dehşetle açıldı.

Maryellen'ın kanaması sürüyor, Katie çığlık atıyordu.

"Bebeği kaybettim... bebeği kaybettim," diye acı ve kederle inleyen Maryellen artık açıkça ağlamaya başlamıştı.

Sonra her şey çok çabuk oldu. Maryellen hatırlamakta güçlük çekiyordu. Bildiği tek şey, Bremerton'daki hastanede olduğu ve doktorun ona düşük yaptığını söylemesiydi. Sanki kendisi anlamamış gibi. Maryellen o kadar yüksek sesle ağlıyordu ki, doktorun söylediklerini duyamıyordu. Doktor, kocasını sordu ama Maryellen başını iki yana salladı. Jon hamile olduğunu bile bilmiyordu.

Dilatasyon ve kürtajın ardından Maryellen'ın geceyi hastanede geçirmesine karar verildi ve özel bir odaya alındı. Orada, gölgelerin arasında biri duruyordu. Jon. Anlaşılan, annesi onu aramıştı. Belki de Cliff; önemi yoktu. Jon yanındaydı.

Maryellen ona bakınca gözyaşlarına engel olamadı ve damlalar yanaklarından süzülürken başını öte yana çevirdi.

"Maryellen," diye fısıldadı yatağın yanına gelen Jon. "Neden bana söylemedin?"

Maryellen'ın ona verecek bir cevabı yoktu.

"Gerçekten çok üzgünüm." Her sözcüğü tek tek vurgulamıştı.

Tamamen çökmüş olan Maryellen başını iki yana salladı. Kendisi de üzgündü. Her şey için çok üzgündü.

Jon yanına oturdu, bir an sonra uzanıp elini tuttu ve öptü. Maryellen onun da gözlerinde yaşların parladığını hissetti.

Tekrar hıçkırmaya başlayarak kollarını uzattı. Jon onu kucakladı, birlikte ağladılar.

Kırk Dört

Roy McAfee ofise girer girmez telesekreterini kontrol ederdi. Son zamanlarda yüzüne kapanan telefonlar almaya başlamıştı. Birkaç hafta önce gelen esrarengiz kartpostalı da düşününce, bu telefonlar onu rahatsız etmeye başlamıştı. Ara sıra olması normaldi, bütün işyerleri yanlışlıkla aranırdı, ama kendi ofisine son altı haftadır sayısız bağlantısı kesilen çağrı gelmişti.

Ofise gelirken postayı da alan Corrie kahve yapıyordu. Yerine oturan Roy masasının solundaki çekmeceyi açıp şifreli kartpostalı çıkardı. Bu karta hâlâ bir anlam veremiyordu.

Dışarıda Corrie'nin ayak seslerini duyunca, postayı ve kahveyi getirmek üzere olduğunu anladı, kartpostal yüzünden ortalığı telaşa vermemesi için tekrar çekmecenin dibine attı.

Tahmin ettiği gibi, Corrie elinde bir fincan taze kahveyle içeri girdi. "Bu sabah fazla mektup yoktu."

Genelde postaneye uğrayan Corrie'ydi, kartpostalın geldiği gün Roy'un alması ise tamamen tesadüftü.

Corrie masasının yanında durmaya devam ediyordu, bir şey bekler gibiydi.

Roy onun bir şeyler söyleyeceğini sandı ama Corrie sessizdi. "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Bak," dedi Corrie, gelen birkaç zarfı işaret ederek.

Roy uzandı, her zamanki faturaları ve el ilanlarını karıştırırken arkasına yaslandı ve o anda kartpostalı görünce duraksayarak kartın üstündeki Space Needle'ın resmine bakmaya başladı.

"Oku," dedi Corrie.

Roy kartın arkasını çevirdi. Mesaj ilk kartta olduğu gibi büyük harflerle yazılmıştı. Bu kez yazılanlar farklıydı:

GEÇMİŞ, ONDAN KAÇSAK BİLE BUGÜNÜMÜZÜ YAKALAMANIN BİR YOLUNU MUTLAKA BULUR.

"Bunun anlamı ne?"

Roy, ilk mesajdakinden farksız bir şaşkınlıkla karta bakmaya devam ediyordu. "Hiçbir fikrim yok."

"İmza yok."

Roy kartı masaya koydu. "Bu tür mesajlar yollayanlar genellikle imzalarını atmazlar."

Corrie odanın diğer ucuna yürüyüp pencereden dışarı baktı. "Bu ilk değil, doğru mu?"

Roy zaman zaman asıl Corrie'nin özel dedektif olması gerektiğini düşünürdü. İnsanlarla ilgili içgüdüleri ve doğruyu yanlıştan ayırabilen güvenilir sezileri vardı.

"Doğru mu?" diye sordu tekrar, yüzünü ona dönerek.

Roy gönülsüzce başını salladı, yavaşça çekmeceyi açıp diğer kartı çıkardı.

Corrie hızla masaya doğru yürüyerek kartı kaptı.

Kısa, şifreli mesajı okurken Roy onu seyretti, karısı da en az kendisi kadar şaşırmış görünüyordu.

"Bu ne zaman geldi?"

Roy tam olarak hatırlamıyordu. "Birkaç hafta önce."

"Neden bir şey söylemedin?" diye haykırdı kartı masaya fırlatarak. "Ben senin karınım, bilmeye hakkım var."

Roy yarım yamalak omuz silkti. "Hangi sebeple? Biri bana saçma sapan kartpostallar göndermekten keyif alıyor diye neden endişelenesin?"

"Tehdit ediliyorsun ve bunu bana söyleyecek kadar önemsemiyor musun?" Corrie sesini yükseltti. "Ben senin sadece karın değil, aynı zamanda iş ortağınım!"

"Bak Corrie..."

"Benimle çocukmuşum gibi konuşma."

"Öyleyse aşırı tepki göstermekten vazgeç. Sadece bir kartpostal. Tekrar okursan tehdit filan olmadığını göreceksin."

Corrie kartı alıp ve yüksek sesle okudu. "Geçmiş, ondan kaçsak bile bugünümüzü yakalamanın bir yolunu mutlaka bulur." Bakışlarını Roy'a kaydırdı. "Bana kaygı verici geliyor."

Roy başını iki yana salladı. "Olması gerekmez."

"Umarım bunu ciddiye alıyorsundur." Corrie huzursuzca volta atmaya başladı.

Roy onu daha fazla üzmek istemiyordu, ama işin gerçeği bu mesajı ciddiye almamıştı. Gerçekten alınamıştı. Bu sabaha kadar. Bir kartı göz ardı edebilirdi, ama iki taneyi? İlk mesajda

pişmanlıklarla ilgili belirsiz ifadeler vardı. Elbette herkesin pişmanlıkları vardı. Her polis memurunun olurdu. İşin doğasında bu vardı.

"Düşün!" diye ısrar etti Corrie. "Eski davalarından biriyle ilgili olmalı. O yüzden eski davalarını gözden geçirip bunu yapabilecek kişiye kadar daraltmalısın."

Roy başını tekrar iki yana salladı. "Yirmi yıldan fazla süre emniyette çalıştım ve binlerce davayla ilgilendim. Herhangi biriyle ilgili pişmanlığım var mı? Mutlaka vardır, ama daima doğru bildiğime inandığım şeyi yaptım."

Corrie konuyu kapatmaya niyetli değildi. "Son zamanlarda salıverilen biri olabilir mi?"

"Hiçbir fikrim yok." Geçmişte sayısız adamın parmaklıkların arkasına konmasına yardım etmişti. Ayrıca pek çok şüpheli onun suçluyu ortaya çıkarma becerilerinden hoşnut değildi.

"Ya tehditler? Emniyetteyken seni tehdit eden oldu mu?"

Birkaç kişi olmuştu, hüküm giymiş suçlular genellikle kör talihleri için suçlayacak birini ararlardı. Roy her zaman açık hedefti ama özellikle aklında kalan bir dava yoktu.

"Unut gitsin," diyen Roy eline bir kalem alarak çalışmaya başlamak ister gibi yaptı.

"Unutamam," diye mırıldanan Corrie yine de dışarı çıktı.

Roy onun ne kadar sarsıldığının farkındaydı. Karısını rahatlatmak istiyor ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. İlk karta yeterince kafa yormuş ama bir yere varamamıştı. Eğer sapığın biri ona kartpostal arkasına yazdığı mesajları göndermek

istiyorsa, ne yapabilirdi? Anladığı kadarıyla bunları gönderen kişi yaptığından tuhaf bir zevk alıyordu, ama Roy'a göre esrarengiz mesajcısının zarar vermek gibi bir niyeti yoktu.

Birkaç dakika sonra kahvesini tazeleme bahanesiyle Corrie'nin yanına gitti ve onu evrak dolabının önünde çömelmiş eski dosyaları karıştırırken buldu. Roy üstünde çalıştığı bütün vakalarla ilgili özel bir defter tutar, konuyla ilgili her türlü makale, resim ya da bilgiyi arşivlerdi. Düzen bağımlısı olan Corrie ise her yılın dosyalarını tasnif ederdi. İki ya da üç klasörü ayırıp yere koymuştu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Roy, fincanına kahve doldururken.

"Eski Cedar Cove davalarımızı ve Seattle Emniyeti döneminden bazı notlarını gözden geçiriyorum."

Roy kahvesinden bir yudum alarak isimlerden birine baktı. "Parker," diye okudu yavaşça.

"Harry Parker," diye hatırlattı Corrie. "Üç yıl önce. Bir komşusuyla arkadaş olmuştu ve güya yaşlı adama bahçe işlerinde filan yardım ediyordu."

Kulağa tanıdık geliyordu.

"Yaşlı adamın doğu yakasında yaşayan kızı Harry'nin babasını soyup soğana çevirdiğinden şüphelenmiş ve bizden yardım istemişti. Kadının sezgileri güçlüymüş."

"Hatırladım," dedi Roy. Harry hâlâ hırsızlık ve çek-senet sahtekârlığından Shelton'daki cezaevinde yatıyordu.

"Hatırladığım kadarıyla, Harry itiraf ettirmek için ona numara yaptığına yemin etmişti."

"Şerife anlattıklarıyla benim bir ilgim yoktu," diye araya

girdi Roy.

"Her neyse, Harry seni suçlamıştı."

Roy iki kartpostalı gönderen kişinin Harry olduğundan şüpheliydi. Bu olayın Seattle Emniyeti'ndeki günlerine kadar uzandığını düşünüyordu.

"Cedar Cove vakalarından biri değil," dedi.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu karısı.

"Öyle işte. Bu her kimse, konu neyse, çok daha eskiye dayanıyor." İkinci karttaki ifadeden bu anlaşılıyordu. Geçmişinden gelen bir şey onu can evinden vurmak üzereydi.

Bütün sabah eski dosyaları didik didik ettiler. Bazıları yirmi yıl öncesine uzanıyordu. Soruşturmak için kısa bir liste çıkardı ama umutlu değildi. Bugün öğleden sonra birkaç telefon görüşmesi yapacaktı.

Peggy Beldon'la öğle yemeğine çıkan Corrie morali daha düzgün bir şekilde döndü. Nasıl oluyorsa, para biriktirmek için harcamayı mantıklı buluyordu.

"Öğle yemeğinde Peggy ilginç bir şey söyledi," dedi Roy'un odasına girerken. "Kısa süre önce Bob yine birinin onu takip ettiğini sanmış."

Roy bunu yeni duyuyordu. "Bana bundan hiç söz etmedi."

"Çünkü birkaç sokak sonra araba onu geçip gitmiş. Bob dönüp bir süre onu izlemiş ama geriye dönüp baktığında izlenmediğini düşünüyormuş."

"Demek o yüzden bana bahsetmedi."

"İzlendiğini düşündüğü akşam, Bob'un nasıl panikle seni aradığını hatırlıyor musun?" diye sordu Corrie.

"Elbette. Arabayı karakolun önüne çekmişti."

"Yemek yerken bir şey fark ettim. Peggy söz edene kadar tamamen unuttuğum bir şey."

"Nedir o?"

Peggy kapı sövesine yaslandı. "Bob'un arabası o hafta servise girmişti."

"Doğru," diye fısıldadı Roy. Noktaları birleştirmeye başlamıştı.

"Bir başka deyişle, Bob o akşam bizim arabamızı kullanıyordu, kendi arabasını değil."

Roy başıyla onayladı. Bu ihtimali hiç düşünmemişti ve birden kendini budala gibi hissetti. Bir kez daha Corrie doğuştan dedektif olduğunu kanıtlamıştı. "Bir başka deyişle, Bob'u takip eden kişi aslında benim peşimde olabilir."

"O kartpostalların hâlâ bir anlamı olmadığına inanıyor musun?" diye fısıldadı Corrie.

Kırk Beş

Grace hafta ortası öğle yemeğinde Olivia'yla buluşacaktı. İkisinin de hayatında birçok şey olmuştu ve Grace arkadaşıyla vakit geçirmek istiyordu; buna *ihtiyacı* vardı. Cliff hakkında konuşmak, onun Charlotte'la Ben'in nikâhında yanına oturduğunu anlatmak için can atıyordu. Nikâh aklından çıkmıyordu; törenin yalın güzelliğinden ve Charlotte'la Ben'in paylaştığı sevgiden çok etkilenmişti. Grace gözyaşlarını tutamamıştı, aşırı duygusal tepki veren sadece kendisi değildi. Çevresine baktığında pek çok davetlinin gözlerini kuruladığını görmüştü. Charlotte ve Ben'in yazdığı, ölen eşlerine saygı ve birbirlerine sevgi dolu bağlılık yemini Cliff'i bile etkilemişti. Yeni evliler kısa bir balayı için Victoria, British Columbia'ya doğru yola çıkmışlardı.

Doğal olarak, Will tören ve davet boyunca oradaydı. Stan de öyle. Grace ikisinden de olabildiğince uzak durmaya çalışmıştı ama onu asıl endişelendiren Will'di. Bununla beraber, davetin Grace için ne kadar zor olduğunu anlayan Cliff

onun yanından ayrılmamıştı. Grace, Will'in defalarca ona doğru gelmeye niyetlendiğini fark etmiş, ama yanında Cliff olduğu için durmuştu. Grace onun artık karısına döneceğini umuyordu ve en doğrusu buydu.

Grace'e göre törende Cliff'in gösterdiği korumacı tavır ve sonrasında Maryellen'a yardım edişi paha biçilmezdi. Onun sakinliği sayesinde ambulans gelene kadar Maryellen'ı rahatlatmayı başarmışlardı. Cliff evde Katie'yle kalmış ve Grace eve dönene kadar beklemişti.

Maryellen ertesi gün hastaneden taburcu olmuş, Jon onu ve Katie'yi eve götürmek için ısrar etmişti. Grace aralarında bir terslik olduğunu hissediyordu, ama özel hayatlarına burnunu sokmak için uygun bir zaman değildi, kayıpları için yas tutarken olmazdı. Yine de ilk fırsatta kızının evliliğinde nasıl bir sorun yaşandığını öğrenmeye kararlıydı.

Bebeğin düşmesi Jon'ı ve Maryellen'ı yıkmıştı ama daha gençtiler ve yine bebek sahibi olabilirlerdi. Böyle acı bir kaybın ardından sağlıklı düşünmenin zor olduğunu biliyor ve kaybettiği torunu için kendince yas tutuyordu.

Grace, üçüncü torununa kavuşan Olivia'yla görüşmek için sabırsızlanıyordu. Olivia o sabah öğle yemeğini teyit etmek için aradığında, James ve Selina'nın 8 Eylül'de bir oğlan çocuk sahibi olduklarını haber vermişti. Anne ve baba iyiydi, James gurur dolu bir babaydı. Bebeğin ismini Adam Jordan koymuşlardı. Üç yaşındaki Isabella, abla olduğu için çok heyecanlıydı.

Grace'in de kendine göre iyi haberleri vardı ve bunların çoğu Cliff'le ilgiliydi.

Cumartesi günü gitmeden önce, çarşamba kasabaya inceceğini ve kütüphaneye uğrayabileceğini söylemişti. İlişkilerini toparlamaya başladıkları ve Cliff ona bir şans daha vermeye niyetli olduğu için hem rahatlamıştı, hem de çok mutluydu.

O gün Loretta öğle paydosundan döner dönmez Grace çantasını ve küçük kumanya paketini aldı, Olivia'yı kütüphanenin dışındaki totem direğinin önünde beklemeye karar verdi. İkisinin de öğle tatili sınırlıydı ve Grace, Olivia'nın kütüphanede onu bekleyerek vakit kaybetmesini istemiyordu. Yemeklerini yanlarında getirip sahildeki parkta yemeye karar vermişlerdi. Evin ipoteği yüzünden Grace'in zaten kısıtlı olan bütçesi daha da zora girmişti. Bununla beraber, Dan'in borcunu ödemek dolaylı yoldan ona mali destek sağlamıştı, çünkü daha düşük faiz ödüyordu ve borcunu ilk ipotekten daha kısa sürede ödeyecekti. Harcamalarına çok dikkat etmek zorundaydı ama başa çıkıyordu. İşin gerçeği, Dan ortadan kaybolduğundan beri bu konuda kendini epey geliştirmişti.

Grace, Cedar Cove'un sahilini çok seviyordu. Marinaya ve Bremerton Tersanesi'nin olduğu körfezin ötesine baktı. Uzaktan devasa *John F. Reynolds* uçak gemisi görünüyordu, Grace geminin Basra Körfezi dönüşünde ailelerin bir araya gelmesiyle yaşanan coşkuyu hatırladı.

"Grace." Bir erkek sesi onu düşüncelerinden ayırdı.

İçini kaplayan korku duygusuyla yavaşça döndü ve karşısında Will Jefferson'ı buldu. Onun kasabadan ayrıldığını ve bir daha görmeyeceğini sanıyordu; gereken her şeyin söylendiğini sanıyordu.

"Eve dönmeden önce seni son bir kez görmek zorundaydım." Yalvaran gözlerle bakıyordu.

Grace, Olivia'yı görmek umuduyla tepeden aşağı baktı, ama hiç şansı yoktu. Will'le baş başaydı ve genelde kalabalık bir bölge olduğu halde, o anda oradan hiç kimse geçmiyordu.

"Beni artık umursamadığına inanamıyorum," dedi Will samimi bir ses tonuyla.

Grace onunla göz temasından kaçınıyordu. Şimdiye kadar nezaketini korumaya çalışmış, ama işe yaramamıştı. "İnanabilirsin," dedi sert bir sesle. "Evlisin. Kabalaşmak istemem ama seninle artık bir işim kalmadı. Yeterince açık konuştuğumu sanıyorum."

"Peki, tamam. Seninle beraber olmanın tek yolu buysa, Georgia'dan boşanacağım."

Grace başını iki yana salladı. Onu taciz etmeyi bırakmasını, evdeki karısına dönmesini haykırmak istiyor, ama içindeki kibar kız izin vermiyordu. Olivia nerede kalmıştı? Grace'in gözleri umutsuzca sokağı tarıyordu. Bu kadar gecikmesinin sebebi ne olabilirdi?

"Grace, beni dinle." Will'in ses tonu incinmiş ve kafası karışmış gibiydi. Sonra, duygularının esiri olmuşçasına Grace'i iki omuzundan kavrayıp kendine bakmaya zorladı.

"Bırak beni," dedi Grace zorla elinden kurtularak.

"Yapamam! Seni seviyorum."

Kuşkusuz. Grace bir kez aptallık yapmıştı ama aynı rolü ikinci kez oynamayacaktı. Özellikle aynı adamla.

"Nikâhta seninle konuşmaya çalıştım, ama bütün gün muhafızına yapışık dolaştın."

Will'in Cliff'ten söz ettiği çok açıktı.

"Beni sonuna kadar dinle," dedi Will.

"Hayır!" Grace kendi sesindeki umutsuzluğu duyabiliyordu. "Yapacağın en iyi şey çekip gitmek."

"Kim o adam?" diye sordu Will. "Geçen Şükran Günü'nde beraber olduğun adam mı?"

"Cliff adamlık konusunda seni ikiye katlar." Cliff, onur ve edep sözcüklerinin anlamını biliyordu. Mutsuz bir evliliği olduğu halde kızının hatırına boşanmamıştı, çünkü onun dünyasının güvenilir bir yer olması onun için daha önemliydi. Grace bu hayatın ne kadar zor olduğunu ancak tahmin edebilirdi.

"Sana ne kadar adam olduğumu kanıtlayacağım." Will, Çin lokantasının olduğu yerden yolun karşısındaki otele doğru bakarken elini bir kez daha Grace'in omzuna koydu.

"Bırak beni!" dedi Grace, neredeyse bağırarak. Çileden çıkmış bir halde Will'in omuzundaki elini itti.

"En azından benimle konuş. Öğleden sonra bir araya gelip mantıklı yetişkinler gibi konuşabiliriz."

"Konuşacak bir şey yok!" Öfkeyle başını iki yana salladı. "Git buradan. Olivia birazdan gelir."

Will içini çekti. "Benimle buluşma sözü vermeden gitmem. Bu akşama ne dersin?"

"Hayır!"

"Konuşmamız gerek," diye ısrar etti Will.

"Sanırım hanımefendi ilgilenmediğini söyledi."

Grace arkasını döndüğünde karşısında Cliff'i buldu. Ka-

sabaya Grace'in tahmin ettiğinden önce dönmüştü. Elinde çek defteri vardı, Grace onun bankadan çıktığını anladı.

"Muhafızın mı?" diye Grace'e fısıldadı Will.

"Gidersen sevinirim," dedi Grace sakin bir sesle, ama kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Anladığım kadarıyla hanımefendi *hemen* gitmenizi istiyor," dedi Cliff. Çek defterini cebine koydu, Grace'e doğru koruyucu bir adım attı.

Will bir süre öfkeyle Cliff'i süzdü. "Açıkçası, bu seni ilgilendirmiyor."

"Grace'i ilgilendiriyorsa beni de ilgilendiriyor," dedi Cliff sakince.

"Sana karışma dedim," diyen Will, Grace'e doğru bir adım attı.

Cliff, Grace'in önüne geçti, Will'le burun buruna, kaşlarını çatarak bir süre bakıştılar. İkisinin de geri adım atmaya niyeti yoktu.

Sonra durup dururken Will, Cliff'e bir yumruk savurdu.

"Cliff!" Grace onu uyarmak için haykırdı. Endişelenmesine gerek yoktu; Cliff kendini savunabilirdi.

Hafifçe yana çekilerek yumruğu savuşturdu ve kendi yumruğu Will'in çenesinde patladı. Darbenin şiddetiyle Will Jefferson geriye doğru sendeledi, dengesini kaybedip asfalta düştü. Çenesi anında şişmeye başladı, dudağının kenarından kan sızıyordu.

Ne yapacağını bilemeyen Grace eliyle ağzını kapattı. Neyse ki koşarak kendilerine yaklaşan Olivia'yı gördü.

"Neler olduğunu gördün," diye bağırdı Will, Cliff'i işaret ederek. "Bana saldırdı!"

"Her şeyi gördüm," dedi Olivia, son birkaç adımını atarken.

İçerleyen Will'in gözleri alev saçıyordu. "Seni dava edip cebindeki her kuruşu alacağım. Olivia, şerifi çağır. Bu adamın saldırı suçundan tutuklanmasını istiyorum."

Olivia kolunu Grace'in omzuna sardı. "Dediğim gibi Will, her şeyi gördüm."

Will ayağa kalkarak üstünü başını silkeledi. "Şerif ifadeni alana kadar burada kal. Bu... bu kabadayının yargılanmasını istiyorum."

Olivia ağabeyine kaşlarını çattı. "İlk yumruğu senin attığını gördüğümü söylersem fikrin değişebilir. Benim açımdan Will, Cliff arkadaşımı senin istenmeyen davranışlarından korumaya çalışıyordu."

"Ben... ben..." Will ne diyeceğini bilemiyordu.

"Eve git Will," dedi Olivia üzüntüyle. "Rezil bir davranıştı, senden utanıyorum."

Will ağzı bir karış açık halde kız kardeşine bakakaldı.

"Hadi yemeğimizi yiyelim," dedi Olivia, Grace'in koluna girerek. "Will, seninle sonra konuşacağım. Söyleyecek bir çift sözüm var." Olivia, Cliff'e gülümsedi ama Grace bunu yaparken ne kadar zorlandığını görebiliyordu. "Cliff, bize katılır mısın?"

"Hayır, teşekkürler," diye omuz silkti Cliff. "Çiftliğe dönüyorum." Otoparka doğru yürümeye başlamadan önce kısaca Grace'e baktı.

"Sonra görüşür müyüz?" diye seslendi Grace arkasından.

Cliff döndü ve başını iki yana salladı. "Belki başka zaman."

Will, patlayan dudağına rağmen gülümsedi. Grace onun ne düşündüğünü kesinlikle biliyordu; Grace'i elde edememiş olabilirdi ama Cliff'i ondan uzaklaştırmak için gerekeni yapmıştı.

Kırk Altı

Telefon Bob'un en hazırlıksız olduğu anda geldi. Hâlâ güçsüzdü; içki ihtiyacı, bıraktığı ilk hafta kadar yoğundu. Onu sadece Peggy'ye olan sevgisi, azmi ve AA toplantıları ayakta tutuyordu.

Telefon Albay Stewart Samuels'ın Cedar Cove'a doğru yola çıktığını ve bir saat içinde orada olacağını söylüyordu. Sahildeki Holiday Inn Express'te rezervasyon yaptırmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Peggy, Bob ahizeyi yerine koyarken.

Bob cevap vermedi, veremedi. Başlangıçta uyuştuğunu hissetti ama kanı tekrar akmaya başlayınca içini dolduran duygu dehşet oldu. Bütün bu karmaşanın yok olmasını, sonsuza kadar yitip gitmesini istiyordu. Vietnam'dan döndüğünden beri korktuğu şey buydu. Unutmak için mücadele verdiği, geçmişte gömülü kalmasını umduğu her şey ortaya çıkmak üzereydi. Hayatında hiç bu kadar kırılgan hissetmemişti. Geçmişteki günahlarının hayatını altüst etmesine az bir süre kalmıştı. Sadece

kendi hayatını değil, Peggy'nin hayatını da.

Bölükteki silah arkadaşları ölmüş, geriye Albay Samuels ve kendisi kalmıştı. Peggy'yle evlenince bir süre alkolden uzak durmayı başarmıştı, ama bu kısa süreli bir kontroldü ve birkaç ay içinde teselliyi yine iş çıkışı arkadaşlarıyla paylaştığı bira şişelerinde bulmuştu. Daha sert içkilere geçmesiyse fazla uzun sürmemişti.

Vietnam'dan sonra bir daha o korkunç günden bahsetmemeye yeminliydi. Son yaşananlar bunu imkânsız kılana kadar yeminine sadık kalmıştı. O anıları deşip hakkında konuşmak hiç kolay değildi. Tanrı biliyor ya, Vietnam'ı bütünüyle hafızasından kazımak isterdi.

"Bob." Eliyle Bob'un koluna dokunan Peggy onu düşüncelerinden ayırdı.

"İyiyim," dedi Bob kısık bir sesle.

Peggy şüpheyle ona bakmaya devam ediyordu. Bob karısına geçen akşam içkiye başlamasına ramak kaldığını ve telefonla aradığında onu kurtardığını söylememişti. Bob kendini kolay anlaşılır biri olarak görmüyordu ve kesinlikle romantik değildi, ama Peggy'nin kendisi için sığınacak bir liman, güvenilir bir dayanak olduğunu düşünüyordu.

"Stewart Samuels yolda," dedi olabildiğince sıradan bir ifadeyle. "Bir saat içinde burada olur."

Peggy gerildi.

Bob başıyla onayladı, karısının da kendisi kadar huzursuz olduğunun farkındaydı. "Geldiğinde onunla baş başa görüşürsem iyi olur."

Peggy dudağını ısırdı. "Kahve suyunu koyar, ayrılmak için mazeret bulurum."

"Minnet duyarım." Bob kollarını ona dolayıp sımsıkı sarıldı. "*Sana* minnettarım." Gözlerini kapatıp Peggy'nin saçlarının ve hafif parfümünün kokusunu içine çekti. Tek dileği, karısının onu ne kadar derinden sevdiğini bilmesiydi.

Beyaz kiralık araba Kızılcık Burnu'nu dönüp evlerine ulaştığında Bob'un midesi kasılmaya başladı. Arabadan inen adam Bob'un hatırladığı subaya çok az benziyordu. Samuels uzun boylu, kırçıl saçları asker kesimli sırım gibi bir adamdı. Üstünde üniforması olmadığı halde bir asker disiplini içinde hareket ediyordu.

Bob onu karşılamak için dışarı çıktı. Bir zamanlar tanıdığı, bölüğünün komutanı olan bu adama doğru yürürken yüreği göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Yarı yolda karşılaştılar ve ne diyeceklerini bilemez gibi bir süre bakıştılar. Sonunda elini uzatan Stewart Samuels oldu. "Selam Beldon."

Bob başıyla selamı aldı, elini uzatıp resmi bir karşılık verdi. "Albay Samuels, Cedar Cove'a hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim."

İkisi de kıpırdamıyordu. Göz temasını ilk bozan Samuels oldu ve rengârenk, göz alıcı çiçek tarhlarının ve yemyeşil çimlerin çevrelediği büyük, iki katlı eve baktı. Peggy'nin bahçesi hâlâ çiçek açıyor, kokular havaya karışıyordu.

"Geldiğinize memnun oldum," dedi Bob, kuyruklu yalan olduğu halde. Samuels görmek isteyeceği son kişiydi,

ama gerçekle ya şimdi yüzleşecekti ya da kalan hayatını pişmanlıkla geçirecekti.

Samuels, Bob'un sözlerindeki sahteliği fark etmiş gibi güldü. "Burada olup bitenleri çözsek iyi olacak."

Samuels'ı eve buyur eden Bob da onunla aynı fikirdeydi. "Geçmiş zaman." Tel kapıyı açtı, Samuels'ın önden girmesini bekledi. "Peggy kahve hazırladı. İkimizin özel görüşmesinin iyi olacağını düşündüm."

Samuels yorum yapmadı. Mutfağa girdiklerinde, Bob nazikçe gülümseyen Peggy'yi Samuels'la tanıştırdı, Peggy kahveleri koyup dışarı çıktı.

Bob kahveleri kahvaltı cumbasındaki yuvarlak meşe masanın üstüne koydu. Kollarını uzatarak, fincanını iki eliyle birden kavradı. "Yıllar sana cömert davranmış."

Samuels karşısına, körfeze doğru oturdu. "Sana da öyle."

"İşler Dan için iyi gitmedi," diye mırıldandı Bob kahvesine bakarak.

Samuels başıyla onayladı, hâlâ denizi seyrediyordu.

"Ve Hannah'nın Max hakkında anlattıklarına göre, o da pek şanslı değilmiş." Son dönemde pek çok şey gün ışığına çıkmış, Hannah'nın Bob'a bile üzüntüden gözyaşı döktürecek babasıyla olan hayatı giderek ortaya dökülmeye başlamıştı. Peggy her gün yeni bir şey öğreniyor gibiydi. Hannah Bob'dan sakınmaya devam ediyordu, ama Bob bunun kendine özel olmadığını keşfetmişti. Utangaç ve ürkek kız bütün erkeklerden uzak duruyordu. Bob, bir türlü anlayamadığı bir sebeple ona karşı aynı derecede tuhaf duygular besliyor, ama

hoşgörülü davranmaya devam ediyordu.

"Hepimizin yıllarca bu konuyu düşünmek için fırsatı oldu, ama zaman hiçbir şeyi kolaylaştırmadı, değil mi?"

Bob omuz silkti. "Unutmaya çalıştım. Şişeler yardımcı olmadı. Karım ve AA olmasa, şimdi ölü bir adamdım."

"İçkiyi bırakalı ne kadar oldu?"

"Yirmi bir yıl."

"Güzel."

"Ya sen?" diye sordu Bob. Her adam yaşanan trajediyle kendince başa çıkmaya çalışmıştı. Bob alkole sığınmış, Dan içine kapanmış ve Max yıllarca bir işten diğerine, bir şehirden öbürüne sürüklenmişti.

"Yapacağım ya da söyleyeceğim hiçbir şeyin yaşananları değiştirecek gücü yoktu," diye itiraf etti Samuels. "Kendimi suçladım. Sorumluluk, yetki bendeydi. O köylülerin canlarını geri veremezdim ama kendimi ülkeme adayabilirdim. Yeteneklerim doğrultusunda orduya hizmet etmeye çalıştım."

Bob adamı incelemek üzerek hafifçe bakışlarını kaldırdı. Yakından bakıldığında, acı dolu yılların izini taşıyan sert çizgiler seçilebiliyordu. Dudakları gerildi, güçlükle yutkundu.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyebildi Bob kısık bir sesle.

"Konuşmayı önerdiğine sevindim, ama başka bir sebepten." Samuels kahvesini yudumlamak için bir süre durdu. "Max'in öldüğünü öğrendikten sonra, ne yapabileceğimi düşünmeye karar verdim. İki adam sık aralıklarla ölünce, bizim de

risk altında olup olmadığımızı merak etmeden duramadım."

Bob kendi korkularını da dile getirmeyi düşündü, ama sessizliğini sürdürdü.

"Artık geçmişle yüzleşmek gerekiyordu. Bunca yılı yaptıklarımla birlikte yaşamıştım. Senato seçimlerine katılmaya karar verdiğimde geçmişimin araştırılacağını biliyordum. Keşfettiğim şey beni şok etti, eminim seni de edecek." Tekrar körfezi seyretmeye başladı. "Katliam, ordu istihbaratı tarafından kayıt altına alınmış."

Bob'un ağzı bir karış açık kaldı. "Bu nasıl olabilir? Yalnızdık, kimse bilmiyordu. Biri mi konuştu?" Bob buna inanmak istemiyordu. Dan konuşmamıştı ve kendisi de bunca yıldır çenesini tutmuştu.

"Hayır. Orada, ormanda gizlenen bir keşif grubu varmış. Vietkong hareketliliği yüzünden o köye keskin nişancılar sevk edilmiş."

"Bir dakika." Bob elini kaldırarak Samuels'ı susturdu. Beyni zonkluyor, kendini sarhoş gibi hissediyordu. Bütün bunları bir defada hazmetmesi zordu. "Bana, orada olanları gören ve rapor eden biri olduğunu mu söylüyorsun?"

Samuels başıyla onayladı. "Bir keskin nişancı ve onun gözcüsü. Ve," diye devam etti, "ikisi de öldü. Biri daha sonra bir helikopter kazasında, diğeri beş yıl önce kalp krizinden."

"Ordu bunca yıldır ne yaptığımızı biliyor muydu?"

Samuels tekrar başıyla onayladı. "Tahmin edeceğin gibi, ordunun Cinayet Masası Birimi bütün ayrıntıları bildiği halde, yetkililer olabildiğince derine gömmek istediler." Hâlâ Bob'un

yüzüne bakmıyor, denizi seyretmeye devam ediyordu.

Bob, Samuels'ın söylediklerini henüz tam olarak kavrayamamıştı. "Köyün Vietkong kontrolünde mi olduğunu söylüyorsun?"

Samuels gürültüyle nefesini bıraktı. "Bazen keşke o gün o köyde öldürülseydim diye düşünüyorum. Yaptığım şeyi, katlettiğim kadınların ve çocukların yüzlerini hiç unutamadım."

"Ben de unutamadım," diye ekledi Bob, kendine hâkim olmaya çalışarak.

Samuels eliyle yüzünü sıvazladı. "O köye ayak bastığımız anda lanetlenmiştik."

Adamların, kadın ve çocukların katledilmesi dört adamın sonraki hayatlarını şekillendirmişti. Artık ormana geri dönüp o uzun öğleden sonra olanları geri alarak, bu utanç ve vicdan azabı yükünden kurtulma şansları yoktu. Hiçbir resmi misilleme de duygularını değiştiremezdi. Bob kahvesinden bir yudum alarak kuruyan ağzını nemlendirmeye çalıştı.

"Yıllarca geçmişin görüntülerinden mustarip oldum," diye itiraf etti Samuels. "Yatıştırıcılar ve uyku hapları kullanıyordum. Vietnam'dan döndükten sonra on yıl boyunca, tek bir gece bile deliksiz uyumadım." Omuz silkti. "Hâlâ da uyuduğum söylenemez."

"Ben de hâlâ kâbus görüyorum," dedi Bob.

İkisi de dakikalarca suskun kaldı, Bob diğer iki adamı, keskin nişancıyla gözcüsünü ve onların gördüklerini düşündü. Ordu istihbaratına rapor vermişlerdi, ama basına hiçbir şey sızmamıştı. Alman emirler doğrultusunda mı böyle

olmuştu? Yoksa silah arkadaşlarına duyulan sadakatten mi? Bu deneyimin –ve sırrın– onları nasıl etkilediğini düşündü. Bob daha fazla düşünmeye katlanamayacağına karar verdi, en azından şu anda.

Sessizliği bozan Bob oldu. "Bir arkadaşımın Russell'la ilgili birkaç sorusu var. Umarım onunla konuşmak sorun olmaz."

Samuels gözlerini kıstı, Bob onun ellerinin kasıldığını hissetti. "Kimdir o?"

"Max öldükten kısa süre sonra tuttuğum özel dedektif. Bir süre, Max'in ölümünden sorumlu olmaktan endişelenmiştim."

Samuels'ın elleri gevşedi. "Bir yardımım olacaksa memnuniyetle," dedi kısaca.

Bob, Roy'un bundan emin olduğunu biliyordu.

Kırk Yedi

"Rachel, telefon! Birinci hat," diye seslendi Get Nailed'in danışmasındaki Valerie.

Özür dilercesine müşterisine gülümseyen Rachel arkaya uzanıp telefonu aldı. "Ben Rachel."

"Rachel, ben Nate."

Birden yüreği ağzına gelen Rachel sakinleşmek için gözlerini kırpıştırdı. "Selam," dedi olabildiğince sakin bir sesle ama sesi fısıltıdan yüksek çıkmıyordu. Önceki ay iki kez buluşmuşlar, Rachel aynı zamanda Bruce'la görüşmeye devam etmişti. Bruce'un arkadaşlığından hoşlanıyor ve Jolene'e bayılıyordu ama Bruce aşk ilişkisinden çok, dost ilişkisiydi. Bruce'a karşı temkinliydi; o da beraberliklerinden en az Rachel kadar keyif alır gibiydi fakat aralarında bir romantizm yoktu ve ikisi de bunu biliyordu.

"Bu akşam görüşebilir miyiz?" diye sordu Nate aceleyle.

Rachel kaşlarını çattı. "Şu an uygun değilim. Daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Bekleyemez. Yola çıkma emri aldık."

Uçak gemisi *John F. Reynolds* Bremerton Tersanesi'nden ayrılıyordu!

"Ne zaman?"

"Yakında. Dinle, bana şu diğer adamla görüştüğünü söylemiştin."

"Onunla ilgisi..."

"Benim de başkasıyla ilişkim var, ama en azından veda etmeden ayrılmak istemedim."

Rachel gözlerini kapattı, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Karar vermeye fırsat bulamadan, kalbi onun yerine cevap verdi. "Tamam. Ne zaman, nerede?"

Nate duraksadı, Rachel sessizleşti.

"Saat yedide evime gel, ne yapacağımıza karar veririz," dediği anda kendini tekmelemek istedi. Aklını mı kaçırmıştı? Bu o adam ona ne zaman dokunsa dizlerinin bağı çözülüyordu, muhtemelen aylarca sürecek bir göreve çıkacaktı ve Rachel onu evine davet etmişti. Konuşurken bile, Nate kapısında göründüğü andan itibaren ikisinin de hiçbir yere gitmek istemeyeceğini biliyordu.

"Yedi. Orada olacağım," diyen Nate'in sesi rahatlamış geliyordu.

"Tamam." Hat kesildi.

Rachel'ın iş arkadaşları bir şeyler olduğunun farkındaydı ve onu soru yağmuruna tuttular. Onlara Nate'in göreve çıktığını söylediğinde bütün kızların nasihat vermek için yarıştığını gördü.

"Sakın aptalca bir şey yapma," dedi Jane.

Rachel gözlerini devirdi. "Onunla yatmayacağım, eğer düşündüğün buysa."

"Benim düşündüğüm kesinlikle buydu," dedi Rachel'ın yanına gelen Teri. "Bu adam için çıldırıyorsun."

"Ne hissettiğimi bilmiyorum," dedi Rachel ve bu doğruydu. Tamam, aralarında fiziksel bir çekim vardı ama bir ilişki için seksten daha fazlası gerekiyordu. Korkutucu sonuçları olabilecek bu dönemde bile, kadınların ayakkabı değiştirir gibi yatak arkadaşı değiştirdiğini biliyordu. Rachel sıradan seks istemiyordu; duygusal bir bağlılık ve gerçek bir samimiyet peşindeydi.

Salondaki işi bittiğinde Rachel'ın aklı iyice karışmış, çılgınca bir tutku ve ihtiyat arasında kalmıştı. Son randevusu geç gelmiş, o yüzden saat altı buçuğa kadar küçük evine dönememişti. İlk işi kendini duşa atıp giysilerini değiştirmek oldu. Kapı zili çaldığında saçları hâlâ ıslaktı. Olabildiğince çabuk, buklelerine biraz jöle sürdü, parmaklarıyla şekillendirip kapıya koştu.

Nate orada bekliyordu, Rachel'ı görünce gözleri beğeniyle açıldı. "Selam."

"Selam," dedi Rachel. "İçeri gel." Nate kıpırdamaya fırsat bulamadan Rachel elini kaldırdı. "Belki bu iyi bir fikir değildir, ne dersin?"

Nate sırıttı. "İçeri girersem tehlikeli olabilir derim." Ayaklarına bakıp içini çekti. "Doğruyu söylemek gerekirse, burada olmamam gerektiğini biliyorum, ama kendime engel olamadım."

Rachel'ın ona verecek bir cevabı yoktu ama içten içe sevinmekten kendini alamadı.

Göz göze geldiler. "Memlekette bir kız arkadaşım var. Bunu biliyorsun."

Rachel başıyla onayladı.

"Sen de şu dul adamla görüşüyorsun."

"Doğru." Birbirlerine karşı başından beri dürüst olmuşlardı.

Nate kapı aralığında durmaya devam ediyor, ama gözlerini Rachel'dan ayırmıyordu.

"Denize açıldığında seni özleyeceğim," diye mırıldandı Rachel.

"Ben de seni özleyeceğim." Nate gergin bir tavırla parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Dinle, istersen yemeğe gidebiliriz. Konuşuruz."

"Elbette." En az Rachel kadar Nate de aralarındaki cinsel çekimin farkındaydı. Rachel şeytana uyma diye kendini tembihledi, ama onunla güzel bir akşamın tadını çıkarabilirdi, bu gayet mantıklı bir anlaşma gibi görünüyordu. "Ayakkabılarımı ve hırkamı alayım."

"Tamam."

Rachel yatak odasına dönüp ihtiyaçlarını alana kadar Nate kapıda beklemeye devam etti, döndüğünde kapıyı kilitleyip arabaya kadar onu takip etti.

Yemeklerini Taco Shack'de yediler ve birbirlerine *jalapeno turşusu* ikram ettiler. Nate yemekleri kendisi kadar baharatlı seven tanıdığı tek erkekti. Konuştular, gülüştüler,

birbirlerine anlatacak milyonlarca şey vardı sanki. Gece uçup gitti ve Rachel farkına varana kadar restoranın kapanış saati geldi.

"Seni eve bıraksam iyi olacak," dedi Nate.

Gönlü olmasa da Rachel kabul etti. Nate'i özleyeceğini söylerken cilve yapmıyor, basit gerçeği dile getiriyordu. Sessizce eve döndüler.

"Sana e-posta atarım, tamam mı?"

"Bilgisayarım yok," dedi Rachel. Daha önce donanmadan biriyle çıkmadığı için bu tür bir ihtiyacı da olmamıştı.

"Ya. Bu bağlantı kurmayı zorlaştıracak." Hayal kırıklığına uğradığı açıktı.

"Sence bu görev ne kadar sürer?"

"Hiçbir fikrim yok. Donanma karar verirken fikrimi sormuyor."

Rachel onun mizah duygusuna gülümsedi. Eve vardılar, Nate kaldırımın kenarına çekti, ama motoru kapatmadı.

Birkaç dakika konuşmadan oturdular. "Rachel, gerçekten keyifli bir geceydi. Ne zaman birlikte vakit geçirsek seni tekrar görmek istiyorum ve sonra aklıma geliyor..."

Rachel dönüp parmaklarını onun dudaklarına bastırdı. "Söyleme."

Nate, Rachel'a sarıldı, alnını alnına bastırdı.

"Hiçbir kadını şu anda seni öpmek istediğim kadar öpmek istemedim ama bunu yapamam, çünkü sonra neler olacağını biliyorum."

Rachel da biliyordu.

"Ama kendime engel olabileceğimi de sanmıyorum." İnleyerek gözlerini kapadttı, ağzını yavaşça, nazikçe Rachel'ın ağzına dokundurdu. İçini çekerek Rachel'ı tutan kollarını biraz daha sıktı ve daha sonra, bu kısa öpücük daha tehlikeli bir hal almadan dudaklarını uzaklaştırdı. "Seni uğurlayayım," dedi boğuk ve kısık bir sesle.

"Gerek yok. Kendim girerim."

"Hayır," diye ısrar etti Nate. "Annem duyarsa kafamı koparır."

"Tamam." Nate kesinlikle durumu kolaylaştırmıyordu.

Kapıya kadar yürürken Rachel'ın elini tuttu, kapının kilidini açıp anahtarları Rachel'a uzattı.

"Senden haber bekleyeceğim," dedi Rachel.

Nate başıyla onayladı.

"Kendine dikkat et Nate."

Nate hüzünlü bir ifadeyle bir kez daha onayladı.

Rachel hafifçe onun yanağına dokundu ve dudaklarını dudaklarına bastırdı, ama tıpkı Nate gibi, kendisi de bu kısa vedanın farklı bir şeye dönüşmesini istemiyordu. Hızla içeri girdi.

Nate arabasına döndü, Rachel onun kaldırımdan uzaklaştığını duyunca ön kapıyı açtı ve sokağa bakarak oarada durdu. Gözlerini yakmaya başlayan yaşlar onu biraz şaşırttı. Nate Olsen'ı doğru dürüst tanımıyordu bile. Toplam üç kere çıkmışlardı ve her defasında bir daha görüşmeyecekleri izlenimi edinmişti.

Rachel burnunu çekerek içeri girdi ve banyodan bir kâğıt mendil aldı. Eğer âşık olacaksa, hiç değilse bu konuda akıllıca davranmalıydı. Hadi canım, Rachel mi? Başka ka-

dınla nişanlı bir denizciye âşık olarak işleri içinden çıkılmaz hale getirmek tam ona göreydi.

Çıplak ayakları sehpanın üstünde, karanlıkta otururak içler acısı aşk hayatına hayıflandı. Kapının üstündeki lamba soluk bir ışık veriyor, ama perdesiz camlara rağmen odayı tam aydınlatmıyordu. Biraz akıllı davranıp ışığı yaksa iyi olurdu ama şu anda karanlıkta oturmayı yeğliyordu.

Biri kapıyı çaldı, Rachel gölgede bir adamın siluetini fark etti. Gidip açtığında, bir an nefesi gırtlağında düğümlenip kaldı. Nate, kapının öte yanında ellerini ceplerine sokmuş bekliyordu.

Önce sadece uzun süre bakıştılar. Sonra, sanki bir mıknatısın etkisindeymiş gibi Rachel ona doğru yaklaştı.

"Bize neler olduğunu anlamıyorum," diye fısıldadı Nate, "ama öylece gidemedim."

Rachel'ın da duyguları aynıydı.

"Donanmaya katıldığımdan beri ilk kez denize açılmak istemiyorum."

Rachel da onun gitmesini istemiyordu.

"Benimle gel."

"Nereye?"

"Bilmiyorum. Sahilde oturup yıldızları seyrederiz."

Rachel çığlık atıp sevinçten ağlamak istiyordu. "Beni öpecek misin?"

Nate çocuk gibi sırıttı. "Belki. İzin verecek misin?"

Rachel da gülümsedi. "Düşüneceğim."

Nate başını arkaya atarak güldü. "Fazla uzun düşünme."

Kırk Sekiz

Saatin alarmı çaldı, Ian homurdanarak döndü ve Cecilia'ya biraz daha sarıldı. Elini karnına doğru kaydırarak artık hafifçe belirginleşen şişkinliğe dokundu.

"Hımm." Radyoda bir Carly Simon parçası çalarken Cecilia kedi gibi mırıldandı. "Kalkma zamanı geldiğini söyleme."

Ian onun başını öptü. "Korkarım öyle."

Cecilia elini onun elinin üstüne koydu. "Bebek de günaydın diyor."

"Günaydın bebeğim," diye fısıldadı Ian. Sözcükler neredeyse boğazına düğümlendi. Bebek doğana kadar Cecilia'yla geçirdikleri son sabahtı. *John F. Reynolds* Güney Pasifik'te aylar sürecek bir göreve çıkıyordu. Altı ay olduğu söylenmişti ama uzayabilirdi.

Cecilia sırtüstü döndü ve koyu kahve gözleriyle ona baktı. "Her şey yolunda gidecek. Endişelenmeyi bırak."

Ian karısının kimi ikna etmeye çalıştığından emin değildi.

"İyi olacağım. Bu kez arkadaşlarım var." Başını koca-

sının çıplak omzuna yasladı.

"Bu, beni özlemeyeceğin anlamına mı geliyor?" diye şaka yapmaya çalıştı Ian, ama beceremedi.

"Tatlım, özleyeceğimi biliyorsun."

"Şu anda bazı karıkocalar kavgaya tutuşmuş durumda. Bu, ayrılığı kolaylaştırıyor."

Ian'ın çenesini öpen Cecilia fısıldadı: "Tartışacağıma sevişirim."

"Ben de öyle." Zaten tartışma konusunda Ian hiçbir zaman başarılı olmamıştı. Cecilia'ya olan aşkı mantığın da ötesindeydi. Ayrıca, korkularına rağmen, eğer yeni bir bebek için Ian "hazır" hissedene kadar bekleselerdi, bu asla gerçekleşmeyebilirdi.

"Ne kadar zamanımız var?" diye fısıldadı Cecilia kocasının kolunu okşarken.

Ian onun kulak memesini emdi. "Yeterince."

Cecilia baştan çıkarıcı bir tebessümle ipeksi bacaklarından birini Ian'ın bacaklarının arasına sıkıştırdı. Hızla ve tutkuyla seviştiler. Ardından uzun süre sarmaş dolaş kaldılar. İkisi de birbirini bırakmak istemiyordu. Ian'ın karargâha teslim olması için acele etmeleri gerekiyordu, ama Ian'ın umurunda değildi.

Cecilia onu tersaneye bırakmak için aceleyle giyindi. Ian kalan eşyasını toplarken park yerine inip arabayı çalıştırdı. Saklamaya çalışsa da, Ian onun gözlerinde biriken yaşları görmüştü. Duygusal olarak sarsılan yalnızca o değildi; donanmada görev yaptığı bunca yıl içinde, Ian ilk kez denize

açılmaktan bu kadar korkuyordu. Bu korku davranışlarına da yansımış olmalı ki arabaya biner binmez Cecilia onu yüreklendirici bir tebessümle karşıladı.

"Her şey yolunda gidecek," diye bir kez daha garanti verdi, ama Ian onun bu cesaret gösterisinin arkasını okuyabiliyordu.

Ian karısına inanmayı çok istiyor ama şüphelerini bir türlü gideremiyordu. Cecilia geri manevrayla park yerinden çıkarken korku neredeyse onu esir almıştı.

"Gerçekten her şey yolunda Ian." Hafifçe kocasının dizine dokundu.

"Biliyorsun, değil mi?" Ian sesinin sert çıkmasını istememişti ama ilk çocuklarının ölümünün yarattığı bütün korkular şu anda ikincisinde de yüzüne bakıyordu. Midesindeki yumru uzaklaşmayı reddediyordu ve Ian, sağlıklı bir kız doğana kadar gitmeyeceğini biliyordu.

"Her doktora gidişimde gelişmeleri sana bildireceğim."

"Söz mü?" Korku ve şüpheyle karışık Cecilia'nın gerçekleri ondan saklayabileceğini düşünüyor, ama hamileliğiyle ilgili bütün ayrıntıları bilmek istiyordu. Bilmek *zorundaydı*.

"Söz veriyorum," diye yemin etti Cecilia.

Bir süre sessizce yol aldılar. Cecilia arabayı kullanırken, Ian ayrılık saati gelip çattığında bunu yapamayacağından korkuyor, içindeki bir şey denize açılmasının ona tarihin tekerrürü olduğunu söylüyordu. Üç yıl önce denize açıldığında da Cecilia bir kız bebeğe hamileydi.

Allison doğduğunda Ian denizdeydi.

İkinci çocukları doğduğunda da denizde olabilirdi.

Cecilia'nın ilk doğumunda ultrason her şeyin mükem-

mel olduğunu göstermişti.

Bu ultrasonda da hiçbir sorun görünmüyordu.

Tam giderken, Ian göğsünün üstüne çöken ağırlığa dayanamayacağını düşünüyordu.

Kırk Dokuz

Maryellen yatak odası balkonunda oturmuş, Puget Sound'un sakin denizini seyrediyordu. Uzaktaki Rainier Dağı o kadar net görünüyordu ki, uzansa dokunabilecek kadar yakındı.

Kucağına kıvrılan Katie huzurlu bir uykuya dalmıştı. Küçük kız bir eliyle en sevdiği battaniyeye yapışmış, diğer elinin başparmağını ağzına sokmuştu.

Gözlerini kapatan Maryellen denizin tuzlu kokusunu içine çekti ve akşamüstünün kısık seslerine kulak verdi. Bebeğini düşüreli dokuz gün olmuştu. En son deliksiz uyuduğu ve kalbi parçalara ayrıldığından beri tam dokuz gün geçmişti.

Jon ilgili ve düşünceli davranıyor, her isteğini yerine getiriyordu. Yine de nazik yabancılar gibi yaşamaya devam ediyorlardı. Maryellen onun endişelendiğini biliyor ve Grace'le konuştuğundan şüpheleniyordu çünkü annesi neredeyse her gün ziyaretine geliyordu.

Kocasının ayak seslerini duyan Maryellen omzunun üstünden baktı.

"Uyandırdım mı?" diye sordu Jon.

Maryellen başını iki yana salladı.

"Bir şeyler içmek ister misin?"

Maryellen bir kez daha başını iki yana sallayarak geri çevirdi.

Jon salıncağın yanındaki sallanan koltuğa oturdu. "Uzun zamandır konuşmadık."

Maryellen uyuyan kızını kucakladı. "Konuşacak bir şey yok."

"Bebek için çok üzgünüm." Jon'ın sesi üzüntüden çatlıyordu. Bunu o kadar sık söylüyordu ki, her defasında Maryellen tekrar ağlamak istiyordu.

"Düşükten söz etmesek olmaz mı? Ortada bir bebek yok."

Jon eliyle yüzünü sıvazladı. "Bunun için kendimi suçluyorum."

"Sen bir şey yapmadın, Jon. Suçlu hissedecek bir şey yok. Böyle şeyler olur." Doktorun söylediklerini tekrarlıyordu ama bu sözler o zamanki gibi şimdi de rahatlamasını sağlamıyordu. Ne yazık ki kocasına sunabileceği başka bir şey yoktu.

"Öfkeli ve aptaldım."

Maryellen cevap vermedi.

"Bana hamile olduğunu bile söylemedin. Söyleyemedin, çünkü izin vermedim."

"Jon, lütfen. Yeter." Bu yüzden Jon'ın sürekli kendini suçlaması onu bunaltıyordu.

"Hamile olduğun için annende kalmaya karar verdin, değil mi?"

Maryellen cevap vermek istemedi. Charlotte ve Ben'in nikâh günü kafasında çok fazla şey vardı. Jon ona karşı çok öfkeli ve bağışlayıcı olmaktan uzaktı. Konuşmayı bile reddetmişti. Annesine gitmek için yola çıktığında, Maryellen'a engel olmak için bir tek söz söylememişti. Şu anda evde olmasının tek nedeni, onu hastaneden Jon'ın alıp eve getirmesiydi.

Jon koltuktan kalkıp volta atmaya başladı. "Maryellen, lütfen bir şey söyle."

Maryellen ona baktı, bu çıkışına şaşırmıştı. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Ne olursa. Orada oturup uzaklara bakma. Seni böyle görmeye dayanamıyorum."

"Acı çekiyorum..."

"Bebek yüzünden mi?"

Maryellen başıyla onayladı. "Ve bizim yüzümüzden."

Jon, dik duracak gücü yokmuş gibi sütuna kolona yaslandı.

"Katie'yle birlikte buradan gitmemizi seyredişinin üstünden daha iki hafta geçmedi. Unuttun mu?"

Jon cevap vermedi.

"Ebeveynlerinle bağlantı kurmakla hata ettiğimi biliyorum," diye fısıldadı Maryellen. "ama bunu asla seni incitmek için yapmadım. Bütün istediğim yardım etmekti."

"Senin yardımını istemedim," diye bağıran Jon'ın sesi Katie'yi ürküterek zıplattı. küçük kız tekrar başparmağını bulana kadar huysuzlandı.

Maryellen'ın sırtındaki güven veren eliyle Katie tekrar

uykuya daldı. "Başka zaman konuşalım."

"Hayır." Jon, yine çılgın gibi volta atmaya başladı. Dudakları gerilmişti. "Ebeveynlerime ihtiyacım olmadığını sana daha önce söylemiştim, hayatımda onlara yer yok. Benim tek ailem Katie ve sensin."

Eğer bu söylediği doğru olsaydı, o cumartesi günü evden gitmesine izin vermezdi.

Jon sessiz bir yakarışla ellerini ileri doğru uzattı.

Maryellen onu seyrederken ellerini saçlarına gömdü, doğruldu ve sanki bir çözüme ulaşmış gibi göründü. "Boşanmak mı istiyorsun?" diye sordu birden.

"Hayır, ama bu evliliğin ne kadar süreceğini merak ediyorum."

Bu cevabın onu şok ettiği belliydi, o yüzden Maryellen açıklama gereği duydu. "Seni seven insanlardan çok kolay vazgeçiyorsun. Eğer babanı ve üvey anneni bu kadar kolay dışlayabildiysen, aynı şey Katie ve benim için de geçerli. Süreç içinde muhtemelen yapacaksın."

"Bu doğru değil." Maryellen'ın önünde dizlerinin üstüne çöktü, ellerini kavrayıp gözlerine baktı. "Bana bak Maryellen. Sen ve Katie benim her şeyimsiniz."

"Seni üzecek bir şey yapana kadar."

Jon ayağa kalkıp uzaklaştı. "Bu doğru değil."

Maryellen'ın tartışmaya niyeti yoktu. Bunu yapmayacak kadar akıllıydı.

"Babamın bana yaptıklarını unutmak istediğimi söylememi mi bekliyorsun? Benden duymak istediğin bu mu?"

"Hayır."

"Öyleyse ne?"

"Huzur bulmanı istiyorum," diye fısıldadı Maryellen.

"Huzur mu?" diye tekrarlarken Jon bu sözcüğü daha önce hiç duymamış gibiydi. "*Huzur bulmamı* mı istiyorsun, ebeveynlerimle *barışmamı mı* istiyorsun?"

"İkisi de," dedi Maryellen, "ama kendi içinde huzuru bulmadığın sürece ebeveynlerinle başa çıkamazsın."

"Sen hayatıma girene kadar gayet huzurluydum."

Her şeye rağmen Maryellen gülümsedi. "Öyle olduğunu sanıyordun."

"Onlara ihtiyacım yok."

"Mektuplarını saklamışsın," dedi Maryellen yumuşak bir sesle.

"Hepsini atacaktım."

"Ama atmadın. Onlar sana mektup üstüne mektup yazıp sen yanıtlamadıkça, bir tür duygusal doyum yaşıyordun."

Jon gözlerini kıstı. "Ne söylediğini bilmiyorsun."

Maryellen omuz silkti. "Olabilir."

"Onlarla barışmamı istiyorsun ama yapamam. Yapmayacağım. Üzgünüm Maryellen ama bunu senin için bile yapmayacağım."

Bağışlayıcılıktan böylesine yoksun olması Maryellen'ı ürkütüyordu. "Ne yaptıklarını unutmanı istemiyorum ama bağışlayıcılık başka bir şeydir," dedi.

Jon başını öfkeyle iki ana salladı.

"Sana ne kadar yanlış davrandıklarını bildiğinden ger-

çek bir adalet ve haklılık duygusuyla onları cezalandırdığını düşünüyor olmalısın."

Jon'ın gözleri öfkeyle parladı, ama dilini tuttu.

"Çektiğin acıyı tam olarak anlayabilmem mümkün değil. Ailen sana ihanet etmiş. Kardeşini sana tercih etmiş ve öfkelisin."

"Kesinlikle öyleyim."

"Kesinlikle haklısın. Belki bağışlayıcılığını hak etmiyorlar, peki bu durumun seni ne kadar öfkeli yaptığını görmüyor musun? Bu acıdan kurtulana kadar gerçek mutluluğu bulamayacağının farkında değil misin?"

Maryellen Jon'ın anında karşı çıkacağını biliyordu, o yüzden ona fırsat vermeden devam etti.

"Şimdi bana kızıyorsun," dedi, "arkandan iş çevirmemin yanlış olduğunu kabul ediyorum ama sen kendini haklı gördüğün ve öfkenin benim aşkımdan daha değerli olduğunu düşündüğün için gitmeme izin verdin."

Jon ona meydan okumak için ağzını açtıysa da sonra fikrini değiştirdi. Adımlarını gittikçe hızlandırarak volta atmaya devam etti, sonra içsel bir tartışma yaşar gibi yavaşladı. "Ne yapmalıyım?"

"Yüreğine bak. Bu acıdan kurtulmak için, isteksizliğinle ve olumsuz tavrınla savaş."

Maryellen ondan imkânsızı istermiş gibi Jon bu kez umutsuzca başını iki yana salladı. "Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

"Olmadığını biliyorum."

Jon derin bir iç çekti ve yenilgiye uğramış gibi omuzları sarktı. "İstersen onlarla haberleşmeye devam edebilirsin."

"Ya sen?"

Jon'm çenesi kasıldı. "Ben bir süre bekleyeceğim ama deneyeceğim, Maryellen. Senin ve Katie'nin hatırı için deneyeceğim."

Düşük yaptığından beri Maryellen'ın üstüne çöken kara bulutlar o anda dağıldı. Kollarını açtı, aralarına Katie'yi alarak birbirlerini kucakladılar.

"Bundan daha fazlasını isteyemem." diye fısıldadı Maryellen.

Elli

Stewart Samuels'ı sevmemeye kendini hazırlayan Bob, adam Cedar Cove'a geldiği günden beri ona karşı ciddi bir saygı beslemeye başlamıştı.

Roy, polis akademisinden bazı arkadaşlarıyla buluşmak üzere kasaba dışına çıkmıştı. Corrie ona Samuels'ın Cedar Cove'da olduğunu bildirir bildirmez seyahat planlarını değiştirip pazartesi günü dönmeye karar vermişti.

Bob ve Stewart Samuels aralarındaki sessiz bir anlaşmayla Maxwell Russell'dan söz etmiyorlardı. Stewart'ın ziyaretleri sırasında Hannah gözden kaybolmayı tercih ediyordu. Bob, Peggy'ye bunu sorduğunda karısı onun hakkında mazeretler üretiyordu. Nedense kız, Samuels'tan korkuyordu ama bu, Bob'u pek şaşırtmıyor, durumun kızın erkeklere karşı temkinli yaklaşmasından kaynaklandığını düşünüyordu. Genellikle tek başına odasında kalarak kitap okuyor ya da televizyon seyrediyordu. Yanında rahat ettiği tek kişi Peggy'ydi.

Roy pazartesi günü öğleden sonra eve ulaştığında, ya-

nında şerif Troy Davis'in de olması Bob'u şaşırttı. Bob kapıyı açtı, Stewart Samuels ise daha önce gelmişti. İki adam oturma odasına geçtiler.

Tanışmaların ardından Bob herkese oturmasını söyledi. Peggy aceleyle kahve servisi yaptıktan sonra Bob'un yanındaki yerini aldı. El ele tutuşup parmaklarını birbirine kenetlediler.

Roy cebinden küçük bir not defteri çıkardı. "Sakıncası yoksa birkaç sorum var?" Onayını beklermiş gibi bakışlarını şerife çevirdi.

"Elimden geldiğince cevaplarım," dedi Samuels, hafifçe öne eğilerek.

Roy kalemini hazır edip başıyla onayladı. "Kazadan sonra Russell'la ilk karşılaşmanızı anlatın."

"Karşılaşmadık. Her şeyi telefonda hallettik."

"Bu mümkün değil," diyen Peggy sözlerini yutmak ister gibi yerinde büzüldü. "Özür dilerim. Devam edin."

Samuels omuz silkti, anlaşılan bu çıkış onu şaşırtmıştı. "Bu konuda eminim, Peggy. Askeri hastaneye yatırılması konusunda yardımcı olmam için benimle Max'in doktoru bağlantı kurdu. Çok ciddi boyutta plastik cerrahiye ihtiyacı vardı. Anlaşılan sağlık sigortası sınırlıydı."

"Ameliyattan sonra onu görmek için Kaliforniya'ya gittiniz mi?"

"Hiç." dedi Samuels kararlı bir tonda. "Bununla beraber, onunla birkaç kez konuştuk."

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu Troy.

"Kesin tarih veremem, ama başarılı olduğunu anladığım ameliyatından sonraydı."

"Telefon ettiğinde sizden öğrenmek istediği neydi?"

"Aslında ben onu aradım," diye açıkladı albay. "Hastanenin sosyal hizmet uzmanı onun iyileşme süreciyle ilgili rapor verdi ve Max'in post travmatik stres bozukluğundan mustarip olduğunu söyleyerek danışmanlık almasını önerdi. Max'e seanslara katılması için ısrar ettim."

"Kabul etti mi?"

"Evet. Daha sonra doktor onun randevularına devam ettiğini ve iyi gittiğini söyledi. Ardından Max'le konuşmam için bana cesaret verdi. Bir kez danışmanıyla görüştüm, toparlanma sürecinden memnundu."

"Onun neden Cedar Cove'a geldiği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hiç yok, ama..." Tereddüt etti ve kavuşturduğu ellerine bakmaya başladı. "Terapi seanslarıyla bir ilgisi olabilir; Vietnam'da olanlarla ilgili bir çeşit uzlaşma isteği." Samuel duraksadı. "Hatırladığım kadarıyla, o zamanlar Dan Sherman'la arası pek iyi değildi."

"Dan'i ziyaret etmek istediğine dair bir imada bulundu mu?" diye sordu Roy.

"Hayır. Dediğim gibi, onunla sadece iki ya da üç kez konuştuk."

Şerif araya girdi. "Öldürüldüğünü ne zaman öğrendiniz?"

"Bay McAfee benimle irtibat kurduğu zaman," dedi Samuels, başıyla Roy'u işaret ederek. "O günden beri sizden

ve Bay McAfee'den ara sıra haber alıyorum."

"Peggy," diye başlayan Troy ona döndü. "Az önce bir şey mi söyledin?"

Peggy sinirle başını iki yana salladı. "Eminim ki yanlış anlamışımdır."

"Neyi yanlış anladın?" diye ısrar etti Troy.

"Hannah," dedi, işaretparmağını şeytantırnaklarına sürterek. "Bir süre önce babası hakkında konuşurken, Kaliforniya'ya dönmeden önce Albay Samuels'ı Max'le konuşurken gördüğünü söylemişti."

"Bu mümkün değil," dedi Samuels. "Neredeyse bütün yıl Washington'da görevliydim. Sadece İngiltere ve Belçika seyahatlerim oldu."

"Bunu ispatlamak kolay olmalı," dedi Roy, Davis'e.

"Hemen yapalım," diye ısrar etti Samuels. "Eğer kafanızda belirli bir tarih varsa, asistanımdan sicilimi internet üstünden göndermesini isteyebilirim."

Troy Davis ve albay, Bob'un bilgisayarının olduğu odaya geçtiler. Bob daha önce bir rezervasyon programı üstünde çalıştığı için bilgisayar zaten açıktı. Beklemeye başladıklarında Roy kahvesini yudumladı, Bob, Peggy'nin elini sıkmayı bıraktı. İşler düşündüğü kadar ürkütücü ya da tuhaf gitmemişti.

"Hannah burada mı?" diye sordu Roy.

"Odasında," dedi Peggy. "Fakat onu bu konudan olabildiğince uzak tutmak isterim. Ne zaman babasından söz edilse çok üzülüyor."

Roy bakışlarını Peggy'den Bob'a çevirdi. "Söylediklerini ispatlaması gerekecek."

Peggy hâlâ emin değildi. "Şimdiden çok fazla şey yaşadı, onu buraya sürüklemek istemiyorum. Tahmin edeceğiniz gibi kolayca kırılıyor, özellikle ebeveynleri söz konusu olduğunda."

"Süreç içinde, bu durum ona yardımcı olacaktır," dedi Roy.

Peggy Bob'a döndü. "Roy'la aynı fikirdeyim," dedi Bob. "Bizimle yanımızda kalmasının sebebi, ona yardımcı olmak istememiz. Bu tartışmalar bazı üzüntülerini yatıştırabilir."

Peggy dışarı çıktı ve Troy'la Stewart Samuels'tan önce döndü. Hannah suçlanmaya hazır bir çocuk gibi ürkek görünüyordu. Başı önde, Peggy'nin yanıbaşında duruyordu. Bob' u başıyla hafifçe selamladıktan sonra, kanepede Peggy'nin yanma oturdu. Onu rahatlatmak ve güven vermek için Peggy elini Hannah'nın omzuna koydu.

Roy, "Babanın sosyal danışma hizmeti aldığını söylememiştin," dedi Hannah'ya.

"Söylediğime eminim. Öyle değil mi?" diye Peggy'ye sordu.

Peggy omuz silkti. "Üzgünüm, söylediysen bile hatırlamıyorum."

Hannah cılız bir sesle güldü. "Sorun ne? Bir danışmanla görüşüyordu."

"Sık sık sahte kimlik taşıdığını da söyledin," diye ekledi Bob.

"Bu bilgi daha önce işimize yarayabilirdi," diye mırıl-

dandı Troy yerinde doğrularak.

"Babam hiçbir işte uzun süre kalamazdı," diye açıklamaya çalıştı Hannah. Bakışları şerifle Roy arasında gidip geliyordu. "O... o bazen, farklı bir kasabada farklı bir isim kullanırdı."

"Bana daha önce söylediğin bu değildi," dedi Troy. "Sana sorduğumda, babanın böyle bir şey yapacağına ihtimal bile vermediğini söyledin."

"Ben... ben şoktaydım," diye fısıldadı Hannah halıya bakarak. "Bana sorduğunuz her şeyi hatırlayamıyorum. Babamın öldüğünü ve üstelik öldürülmüş olabileceğini yeni öğrenmiştim." Yüzünü avuçlarına gömdü, Peggy zavallı kızı kasıtlı olarak korkutuyormuş gibi şerife bakarak onun sırtını okşadı.

"Şerif Davis, bu gerekli mi?" diye sordu, Hannah hıçkırmaya başlayınca.

"Bu bir cinayet soruşturması, Peggy."

"Kendi babamı öldürdüğümü mü sanıyorsunuz?" diye haykırdı Hannah yerinden fırlayarak. "Dünyada sahip olduğum tek insandı! Neden ölmesini isteyeyim?" Çılgın gibi Samuels'ı işaret etti. "Terfi alıp yükselen o... o adamları köye götürüp kadınları ve çocukları öldürten de o."

Peggy'nin soluğu kesildi. "Sen... sen nereden biliyorsun?"

"Sosyal hizmet alırken babam her şeyi anlattı. O bir katildi, Bob ve şu adam da." Titreyen parmağıyla albayı gösteriyordu. "Bence babamı da o öldürdü."

"Baban öldüğünde ben Avrupada'ydım," dedi Stewart Samuels sakin bir şekilde.

"Eminim öyledir, zehirlendi, unuttun mu?" dedi acımasızca. "Eve geldin, ona o şişeyi verip gittin."

"Albay Samuels'ın seyahat notları öyle söylemiyor Hannah," dedi Şerif Troy sakince. "Cedar Cove'a gelmeye karar vermeden önce babanın yanındaki kişi sendin."

Hannah başını şiddetle iki yana salladı. "Gideceğini bile bilmiyordum."

"Bana söylediğin bu değildi," dedi Roy.

"O halde... bir yanlış anlama olmuş." Hannah adım adım gerileyerek mutfağa yaklaşmaya başlamıştı.

"Onu rahat bırakın," dedi Peggy. "Nasıl korktuğunu görmüyor musunuz?"

"Maxwell Russell'ı öldüren ilacın genellikle tecavüz vakalarında kullanılan tür olmasını hep tuhaf buldum," dedi Roy. "Genellikle gençlerin ilacı olarak bilinir."

Oda sessizleşti, herkes Hannah'ya bakmaya başladı.

"Cevaplarındaki tutarsızlığı ilk kez seninle telefonla konuştuğum gün fark ettim Hannah," diye devam etti Roy. "Sonra albayla görüştüm, söylediklerini kanıtlayabiliyordu, ama seninkileri değil. Belki sen açıklayabilirsin."

"Elbette açıklayabilirim," dedi Hannah.

"Babanın iyi bir adam olduğunu söyledin."

"Öyleydi," diye bağırdı Hannah.

"Fakat hiçbir işte tutunamıyordu?"

"Deniyordu..."

"Annene kötü davranıyor muydu?"

"Evet!" diye çığlık attı genç kadın. "Onun için hiçbir

şey yeterince iyi değildi. Ondan nefret ediyordum. Onu seviyordum." Yüzü korku ve acıyla kasılmış, ellerini sımsıkı yumruk yapmıştı. "Ölmeyi hak etti. Kazada onun ölmesi gerekiyordu, annemin değil."

"Hannah," dedi onun yanına giden Peggy. "Ne söylediğini bilmiyorsun."

Peggy'yi kenara iten Hannah diğerlerine döndü. "Hepiniz aynısınız, değil mi?"

"Annene ne oldu?" diye sordu Troy.

"Öldü. Ölmesi gereken babamdı, annem değil. Arkadaşım Davey'e babamın arabasının direksiyon miline hava basması için para ödedim. Arabanın kontrolünü kaybedip kaza yapacaktı. Çok kolay olacaktı ama annem de onunla gitmeye karar verdi. Evde kalması için elimden geleni yaptıysam da beni dinlemedi. Babam onunla gitmesini istemişti ve onun istediği hiçbir şeye karşı çıkmazdı." Sözler ağzından öyle büyük bir öfkeyle dökülüyordu ki yüzü çarpılmıştı. Bob hayatında hiç böyle bir şey görmemişti.

"Çok acı çekti, anlarsınız ya. Bu iyiydi. Onun nasıl yandığını gördüğümde çok keyif aldım, ama yeterli değildi. Onu hastanede öldürebilirdim. İstedim ama çektiği acıyı görünce ölümün onun için iyilik olacağını düşündüm."

"Hannah," diye bağırdı Peggy. "Başka bir şey söyleme. Bunların hiçbiri doğru değil."

"Evet, doğru," diye haykırdı Hannah. "Söylediğim her şey doğru. Babam pisliğin tekiydi, anneme ve bana yaptıkları yüzünden ondan nefret ediyordum. Asla arkadaşım olmadı,

onları hiçbir zaman eve getiremedim. Ne zaman bir arkadaş edinsem, taşınıyorduk. Babam ya işten kovuluyordu ya da komşular annemi dövdüğünü duyuyorlardı. Altı yaşımdayken kolumu kırdığını biliyor muydunuz?" Gözleri kısıldı. "Hayır, bilmiyorsunuz çünkü hiç kimse bilmiyor. Doktorlara gerçekte ne olduğunu anlatamadım, güya merdivenlerden düşmüştüm." Başım iki yana salladı, sesi giderek yükseliyordu. "Ona bunu da ödettim. Davey bana yardım etti. Roşları o getirdi ve yakalanmayacağımı söyledi!"

"Hannah Russell, sessiz kalma hakkına sahipsin," diyen Troy ayağa kalktı, yavaşça ona doğru yaklaştı. "Söyleyeceğin her şey aleyhinde delil olarak kullanılabilir."

"Kapa çeneni!" Hannah öyle bir haykırdı ki Bob kulak zarının patladığını sandı.

"Hannah, lütfen," diye yalvardı Peggy.

"Yo... bu kez değil," diye feryat etti Hannah. "Sonra babam o deli doktoruyla konuşmaya başlayınca değişti. Hayatına yeniden başlayıp mutlu olmak istiyordu. Mutlu olmasına izin veremezdim. Bana yaşattığı cehennemden sonra olmazdı. Ölmeyi hak ediyordu. Ölmesini istiyordum. Ölmesini," diye bağırdı. "Ölmesini, yanmasını ve sonsuza kadar yok olmasını."

Troy elinde kelepçelerle ona doğru yürüdü, tutuklanmak üzere olduğunu anlayan Hannah diz çöküp hıçkırmaya başladı.

Peggy onu rahatlatmak için Hannah'ya doğru hamle yaptı, ama Bob engel oldu. Hannah babasını öldürmüştü. Bunca hafta katili evlerinde barındırmışlardı bundan haberleri olmamıştı. Peggy, Bob'a dönüp yüzünü omzuna gömdü.

"Artık bitti," dedi Bob, rahatlatan bir sesle.

"Biliyor muydun?" diye sordu ona bakan Peggy.

Bob başını iki yana salladı.

Davis hâlâ hıçkıran Hannah'yı devriye arabasına götürdü. Genç kadın, yardım etmesi için yalvarırcasına dönüp omzunun üstünden Peggy'ye baktı. Bob onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu ama Peggy sessizce yanında durdu.

Derken Hannah hepsini şok eden bir dizi küfür savurdu. Söyledikleri içerden bile rahatça duyulabiliyordu. Troy arabayla uzaklaştıktan sonra oda sessizliğe gömüldü.

Çok geçmeden Roy da ayrıldı ve geriye Peggy, Bob ve Samuels kaldı.

"Bu hale geldiği için üzgünüm," dedi Samuels. "Geçmişle daha önce yüzleşmediğim ve olayların böyle gelişmesine sebep olduğum için üzgünüm."

"Hepimiz o günleri olabildiğince derine gömdük," dedi Bob. "Artık su yüzüne çıktığına göre..."

"Belki artık hayatımıza devam edebiliriz."

Vietnam'dan döndüğünden beri ilk kez Bob bunun mümkün olabileceğini düşünüyordu. İşlediği suç daima onunla yaşayacaktı, ama belki günahlarının kefaretini ödemenin bir yolunu bulabilirdi.

Elli Bir

Grace'in alnında biriken onca tere rağmen aerobik dersi bu çarşamba daha kolay görünmüştü. Yüksek sesli müzik salonu inletirken Grace, öğretmenlerinin liderliğinde bir sağa bir sola hamle ediyor ve sahip olduğu enerjinin her gramını kullanıyordu.

Belki bu aşırı gayretin nedeni içinde bulunduğu ruh durumuydu. Will Jefferson'a hâlâ çok öfkeliydi. Cliff'i bir haftadır ne görmüş, ne de haber almıştı. Bir kez daha kaderine olan inancı sarsılmıştı ve Grace bir daha ondan haber alacağından şüpheliydi. Will'in niyeti Grace'in başka bir erkekle mutluluğu bulmasına engel olmaktı ama Grace onun başarıya ulaşmasına izin vermeyi reddediyordu. Onun yaptığı hiçbir şeyi anlamıyordu; karısını aldatması, Grace'le ilişkide ısrar etmesi ya da reddedildiğinde gösterdiği açık kindarlık... Lanet olsun, onun Cliff'le olan şansını mahvetmesine izin vermeyecekti!

"İyi şanslar ahbap," diye mırıldandı dişlerinin arasından

ve bir enerji patlamasıyla programını bitirdi. Bu kadar yaklaşmışken, savaşmadan Cliff'i kaybedemezdi. Eğer kısa süre içinde Grace'i aramazsa, tekrar kartpostal ve e-posta göndermeye başlayacaktı.

"Az önce ne dedin sen?" dedi Olivia, müzik biter bitmez. Kıpkırmızı yüzü terden parlıyordu.

"Boşver," diye fısıldadı Grace. Gevşeme egzersizleri başladı, programın en sevmediği bölümü buydu. Grace salonun köşesindeki yer minderini Olivia'nınkinin yanına getirdi. Belki yaşı yüzündendi ama bazı esneme hareketlerini yapması giderek zorlaşıyordu. Özellikle bir bacağını kıvırıp öbürünün üstüne atarak yan dönmesi gereken hareket. Nedense hep yanlış tarafa dönüyordu.

"Bütün akşam kötü bir havadaydın," dedi Olivia, ders bitip soyunma odalarının yolunu tuttuklarında. "Derdin ne?"

Grace omuz silkti.

"Cliff?"

Grace cevap vermedi. "Kahve için vaktin var mı?" diye sordu onun yerine.

"Maalesef," dedi Olivia üzüntüyle. "Jack hâlâ işte ve onu ofisten sürükleyerek çıkarmazsam geceyarısına kadar orada kalır."

"Zavallı Jack."

"Zavallı Jack'miş. Kendimi dul gibi hissediyorum! Hâlâ balayı evresinde olmamız gerekirdi," diye şikâyet etti Olivia. Keşke yönetim yardımcı bir editör almasına izin verse."

"Bunu yapmalılar," diye kabul etti Grace.

"Bir de bana sor." Olivia havlusuna uzanıp yüzünü kuruladı. "Ağabeyim için ne kadar özür dilesem az. Ona çok kızgınım."

Grace arkadaşının ilgisini duymazdan geldi. Will'in davranışlarından ne Olivia sorumluydu, ne de Charlotte. Tek makul açıklama ya da mazeret orta yaş krizi olabilirdi, ama Olivia da kendisi de buna pek ihtimal vermiyordu.

"Cumartesi ne yapıyorsun?" diye sordu Olivia. "Belki kahvaltıya veya sinemaya gidebiliriz?"

"Öğleden sonra gösterimine ne dersin?" Sabah barınakta çalışacaktı, akşam ise yemek için Kelly ve Paul'e sözü vardı.

"Tamamdır," dedi Olivia duşa giderken. "Seni ararım, bir film seçeriz."

Grace gülümseyerek kabul etti.

Hâlâ keyifsiz hissederek eve döndü. Grace kapıyı açtığında Buttercup her zamanki sadakatiyle onu bekliyordu. Işıkları yaktı, Sherlock'u kendi koltuğunda kıvrılmış uyurken buldu.

"Sana da merhaba," diye şakıdı spor kıyafetlerini çamaşır makinesine götürürken.

Telesekreterinin yanıp sönen ışığı dikkatini çekti, bir kalem kâğıt alarak tuşa bastı. Cliff'in sesini duymasıyla yüzüne kocaman bir tebessüm yayıldı, numarasını tuşlamak için mesajın bitmesini bekleyemedi.

İkinci kez çalarken Cliff telefonu açtı. Alo diyen sesi her zamanki gibi hırçın çıkıyordu.

"Selam," dedi Grace. "Arayıp aramayacağını merak ediyordum."

"Meşguldüm."

"Biliyorum. Ben de öyle. Nasılsın?"

"İyidir. Sen?"

"Senden haber aldığıma göre daha iyiyim." Telefonda bile Grace onun gülümsediğini hissedebiliyordu.

"Bugün öğleden sonra Lisa aradı. Aramızda olanlarla ilgili gelişmeleri öğrenmek istedi."

"Ona ne söyledin?" Grace telefonu salona götürüp kanepeye oturdu, Sherlock'u kucağına aldı. Kedi rahatsız edilmekten hoşlanmasa da duruma hemen uyum sağladı.

"Gerçeği."

"Yani?" diye sordu Grace, parlak siyah kürkü okşarken.

"Bütün çabama rağmen seni sevmekten vazgeçemediğimi."

Grace gözünde biriken yaşların acıtmaya başladığını hissetti. "Ben de seni sevmekten vazgeçemedim."

Cliff yavaşça soluğunu bıraktı. "Biraz erken olduğunu biliyorum ama belki bu yıl Şükran Günü'nde tekrar bana katılırsın diye düşündüm."

"Lisa ve ailesiyle beraber mi olacağız?

"Hayır. Bu yaz onunla vakit geçirdiğimize göre muhtemelen burada kalacağım."

"Yalnız mı?"

Cliff içini çekti. "Becerebilirsem hayır."

"Benimle ve kızlarla yemek ister misin?" Grace henüz kızlarının planlarını bilmiyordu ama öğrenmek kolaydı.

"Cal'i de davet edebilir miyim?"

"Elbette." Grace, Cal'in müzayedeye katılan bekârlardan biri olduğunu hatırlıyordu. "Cal'den söz etmişken, Linette McAfee'yle randevularına çıktılar mı?"

"Hayır. Korkarım annesinin böyle bir tezgâh kurması hoşuna gitmedi," dedi Cliff dalga geçerek. "Ve Cal katılması için onu gaza getirdim diye beni suçluyor."

"Linette, Cedar Cove'da yaşamaya başladı mı?" Grace o kadar meşguldü ki, sağlık ocağıyla ilgili son geclişmeleri kaçırmıştı. Sadece Linette'in klinikte pratisyen doktor olarak çalışmayı kabul ettiğini biliyordu. Arsa temizlenmiş, bina hızla yükselmeye başlamıştı. Daha birkaç hafta önce o bölgenin bomboş olduğuna inanmak zordu.

"Henüz değil. Önümüzdeki ay gelerek düzenlemelere yardımcı olacağını düşünüyorum. Charlotte'a göre sağlık ocağı yılın ilk gününden itibaren tam kapasite çalışmaya başlayacakmış."

"Bu harika. Demek Cal'in randevusu yakında gerçekleşecek."

"Öyle görünüyor," dedi Cliff. "Açıkçası, ona iyi geleceğini düşünüyorum."

"Bence de öyle."

"Şükran Günü'nden önce seni görebilecek miyim?" diye sordu Grace.

"Olabilir."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Cuma günü iş çıkışı buraya gelmek ister misin?"

"Sanırım ayarlayabilirim," dedi Grace.

Birkaç dakika daha konuştular. Telefonu kapattıklarında Grace günlerdir ilk kez kendini tekrar umut dolu hissediyordu.

Buttercup kendi payına düşen ilgiyi almak için kanepeye çıktı. Hâlâ Grace'in kucağında uzanan Sherlock bir gözünü tembelce açtı ama Buttercup'ın varlığına itiraz etmedi. Grace gülümseyerek köpeğinin başını okşadı. Cliff'in güvenini tekrar kazanmak için çok uğraşmıştı ve bundan sonra o güvenin sarsılmasına asla izin vermeyecekti. Dersini çok iyi almıştı.

Elli İki

Corrie McAfee elindeki oyun kartlarından başını kaldırdı ve hangi grubun neyle eşleştiğini hatırlamaya çalışarak iç çekti. Sonunda pes ederek masanın karşısındaki Peggy'ye yalvaran gözlerle baktı.

İki çift birlikte güzel bir akşam geçirmiş ve yemekten sonra bezik oynamaya karar vermişlerdi. Corrie yıllardır bu oyunu oynamamıştı ve becerileri sınırlıydı. Ne yazık ki Roy oyunları fazla ciddiye alıyordu. Peggy, Corrie'nin eşi olmaya oldukça hevesliydi, ama Corrie onun aklının oyunda olmadığının farkındaydı ve o yüzden Corrie de kendini veremiyordu.

"Teklifiniz nedir?" Roy kendi elini kontrol ederken çubuk kraker kemiriyordu. Kocası ve Bob Beldon ilk üç oyunu alarak küçük zaferlerini abartıyla kutlamışlardı.

"Şimdiden üç el kazandınız," dedi Corrie. "Peggy ve ben biraz mola versek iyi olacak."

"Tam da ısınıyorduk," diye itiraz etti Bob.

"Biraz mısır patlatacağım," diyen Corrie, erkeklerin hiç değilse o kadar sabredebileceğini umuyordu.

"Tamam, tamam," diye mırıldandı Roy, hayal kırıklığını gizlemeden. Bazen inanılmaz rekabetçi olabiliyordu.

Peggy mutfağa giderek mısır patlatma makinesini hazırlayan Corrie'yi izledi. Corrie buzdolabından tereyağı alıp hatırı sayılır bir miktarı erimesi için mikrodalgaya koydu. "Gerçek tereyağ olmadan patlamış mısır yemeye tahammül edemiyorum," dedi. "Makineyi kendi haline bıraktıktan sonra tezgâhta arkadaşına katıldı.

"Hâlâ inanamıyorum..." diyen Peggy'nin sözlerini tamamlayamadı.

"Hannah'nın şokunu atlatamadın, değil mi?"

Peggy başıyla onayladı. "Cinayet işleyebileceğinden bir saniye bile şüphelenmedim."

"Onu ziyarete gittin mi?"

Peggy başını iki yana salladı. "Ben dahil tüm ziyaretçileri reddediyor."

Patlayan mısırları geniş bir kâseye alıp üstlerine erimiş tereyağını döken Corrie, bu durumun Peggy için ne kadar zor olduğunu tahmin ediyordu.

"Hafta başında Troy Davis'le konuştum, Hannah'nın itiraf pazarlığı yapmaya karar verdiğini söyledi. Formaliteler tamamlandıktan sonra Purdy'deki kadınlar hapishanesine sevk edilecekmiş."

"Senin için ne kadar zor olduğunu sadece tahmin edebiliyorum," dedi Corrie şefkatle. Peggy birkaç hafta içinde Hannah'ya çok bağlanmıştı. Genç kadının ebeveynlerinin ölümünden sorumlu olduğunu öğrenmenin onu bunalıma soktuğunu söylemeye gerek yoktu. Bu aşamada Peggy kızın durumunu etkileme şansına sahip değildi. Kaliforniya'daki

yetkililer uyarılmış ve babasının arabasını sabote edip ilacı temin eden arkadaşının yakalanması için operasyon başlatılmıştı. Hannah için suçlu iadesi talebinde bulunabilirlerdi. Bir anlaşma sağlanamazsa, Hannah kendi eyaleti olan Kaliforniya'da yargılanacaktı.

"Üzgünüm," dedi arkadaşının koluna dokunan Corrie.

"Biliyorum. Ben de öyle. Hayatımı altüst etti." Peggy bir süre başını eğdi, sonra kaldırdı. "Bilmek istediğim şey, Roy ve şerifin ne zaman anladıkları."

Ona ne söyleyeceğini bilmeyen Corrie omuz silkti. "Buna cevap veremem. Aynı ofiste çalışmamıza rağmen kocam şüphelerini genellikle kendine saklar. Çoğu zaman o kalın kafasının içinden neler geçtiğini bilmem. *Söyleyebileceğim* tek şey, Troy'la davayı görüşüp notlarını karşılaştırdıkları."

Hannah'nın tutuklanma anını hatırlar gibi, Peggy'nin yüzü acı doluydu.

"Benim tahminim Roy ve şerif birlikte fikir yürütüp aynı sonuca vardılar," dedi Corrie.

"Yine benden ve parlak zekâmdan mı söz ediyorsun?" diye sordu mutfağa giren Roy. Bob hemen arkasındaydı.

"Anlaşılan siz hanımlardan çok daha iyi oynadığımız için yenilgiyi kabullenmeye hazırsınız," dedi Bob kibirli bir edayla.

"Film seyredebiliriz," dedi tereyağlı patlamış mısırları avuçlayan Roy. "Patlamış mısıra güzel bir filmden daha çok yakışan hiçbir şey yoktur."

Bob esnedi. "Emin değilim. Benim için günün sonu yaklaşıyor gibi."

"Aynen," dedi Peggy gönülsüzce. Corrie'ye döndü. "Yemek harikaydı. Dışarı çıkmak Bob ve benim için kafamızı

dağıtmanın en güzel yoluydu."

"Bizim için zevkti," dedi Roy. Kolunu Corrie'nin beline doladı, dostlarını kapıya kadar uğurladılar. Corrie portmantodan ceketleri çıkardı, Roy kibarca Peggy'nin ceketini tuttu.

"Bak," dedi Peggy kapıyı açtıklarında. "Biri size hediye bırakmış."

Sundurmanın altında güzel düzenlenmiş bir meyve sepeti duruyordu. Elma, portakal, muz, üzüm, çeşitli kuruyemişler ve çikolata ile dolu sepet gümüş renkli selofanla sarılmış ve kocaman bir kurdeleyle bağlanmıştı.

"Kim bize böyle bir şey gönderebilir?" diye sordu Corrie. Hem şaşırmış, hem de memnun olmuştu, ama almak için uzandığında Roy onu durdurdu.

"Daha önemlisi, kim kapıyı çalmadan böyle bir şeyi bırakabilir?" Koluyla karısının sepeti kaldırmasına engel oldu. "Olduğu yerde bırak," dedi kaşlarını çatarak.

Corrie kocasını süzdü. "Kartpostalları gönderen kişi olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu kısık bir sesle.

"Bilmiyorum."

"Meyvelerin üstünde bir kart var," dedi Peggy.

Roy'un itiraz etmesine fırsat kalmadan Peggy kartı aldı. Arkadaşının yüzünde bir şey patlamasından korkan Corrie endişeyle gözlerini kırpıştırdı, hiçbir şey olmayınca rahatlayarak içini çekti.

"Belki erken Şükran Günü hediyesidir," dedi Peggy, kartı Roy'a uzatarak. "Gitsek iyi olacak."

Bob başıyla onayladı, karşılıklı veda ve teşekkürlerin ardından arabalarına doğru uzaklaştılar.

"Açsana," dedi Corrie, Beldon'lar henüz kaldırımdan uzaklaşmadan.

"Birazdan," diye mırıldandı Roy. Eve girdi, Corrie onu izledi. Roy zarfı incelediğinde McAfee Ailesi, Liman Caddesi 50 numaraya gönderildiğini gördü, yani meyve sepeti doğru adrese bırakılmıştı. Yırtıp açmadan önce zarfı ışığa tuttu.

İçinde küçük bir parça kâğıt vardı.

"Ne yazıyor?" diye sordu Peggy sabırsızlıkla.

Roy'un kendisinden bir şey saklamasını istemiyordu. Kartpostallardan tesadüfen haberi olmuştu.

Roy mektubu inceleyip Corrie'ye uzattı.

Niyetim kötü değil. Sadece ne yaptığını düşünmeni istiyorum. Hiç mi pişmanlığın yok?

Corrie notu hızla okuyup korku dolu gözlerle kocasına baktı, "Bu ne demek?" diye sordu.

Roy başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok. Sanırım bir sonraki mesajı beklememiz gerekecek."

Kolunu Corrie'nin beline doladı. Henüz bir cevabı yoktu, ama yakında olacaktı. Buna sıra gelene kadar nice davalar çözmüştü.

Bunu yapan her kimse, sorunu kişiseldi. Liman Caddesi 50 numaraya meyve sepetinin yollanması evinin mahremiyetine tecavüzdü, ama sorumlusunu bulacaktı.

İçgüdüleri hâlâ Corrie ve kendisinin fiziksel bir tehlikede olmadığını söylüyordu, ama başka tehlikeler de vardı, göze fazla çarpmayanlar ve Roy onların da en az fiziksel olanlar kadar zarara yol açtığını biliyordu.

Corrie'yle birlikte Cedar Cove'da buldukları sığınağı *hiç kimsenin* tehlikeye atmasına izin verecek değildi.

Sisters Planet
Geçmiş, ondan kaçsak bile bugünümüzü yakalamanın bir yolunu mutlaka bulur...